

Giới thiệu Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát

Truyện Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát là một câu chuyện thực về tình yêu, về những điều hiển nhiên trong cuộc sống đời thường tưởng như là không khí vậy.

Cho đến một ngày bạn nhận ra rằng mình chỉ là cái bóng của kẻ khác thì bạn sẽ xử lý ra sao khi mà bao nhiêu tình thương yêu đã trao hết cho kẻ khác.

Truyện như lời tâm sự nhẹ nhàng của tác giả với bạn đọc để xua tan nỗi buồn trong lòng đầy u uất.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tương tư là thứ chẳng đáng để bận tâm

Bạn đã từng yêu chưa?

Bạn đã từng trải qua bao nhiêu cuộc tình?

Từ trước tới giờ bạn đã từng thích mấy người? Cảm giác của những cuộc tình đó có giống nhau không? Là ai? Vào lúc nào? Ở đâu? Tại sao?

“Em là người đầu tiên, và cũng là người cuối cùng của anh.”

“Đồ lừa đảo!”

Người anh muốn nắm tay đi đến cuối cuộc đời này, trước khi em tới chưa từng có ai, sau khi có em không thêm ai khác...

Bước ra khỏi cánh cửa thang máy là dãy hành lang dài khoảng mười mét, sàn nhà rộng rãi được phủ một lớp thảm dày mới tinh màu xanh không tước với những hoa văn được thêu thủ công, lối vào được trải thảm làm bằng lông cừu nhập khẩu từ New Zealand khiến người ta có cảm giác như đang bước trên mây, êm ái không một tiếng động. Trần nhà chỗ hành lang treo một dãy đèn hoa ngọc lan, thủy tinh tự nhiên phản chiếu những tia sáng thanh mát và rực rỡ.

Ánh sáng chói lóa khiến Khương Kỳ Hứa phải chớp chớp mắt. Cô đẩy hai cánh cửa lớn màu nâu đỏ vừa dày vừa nặng ra, bên trong chính là phòng Tổng thống của Bắc Hải Thịnh Đình. Căn phòng rộng lớn có diện tích hơn hai trăm năm mươi mét vuông, được chia thành nhiều gian phòng nhỏ, gồm: phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ, phòng khách, phòng ăn, phòng mát-xa cá nhân... tổng cộng không dưới mười gian phòng. Tất cả các tay nắm cửa với lối thiết kế bày biện như được dát vàng, nhưng mỗi chi tiết đều tao nhã, thanh thoát, không hề khoa trương chút nào.

An Mỹ đứng phía sau Khương Kỳ Hứa, kinh ngạc thốt lên: “Quá xa xỉ!”

Khương Kỳ Hứa khom lưng, thay đôi dép lê mềm mại ở cửa chính, nhẹ nhàng nói: “Phòng Tổng thống của khách sạn rất ít khi được sử dụng, chủ yếu là để nâng cao giá trị và vị thế của khách sạn mà thôi.”

An Mỹ gật đầu tán đồng rồi đi theo sau Khương Kỳ Hứa, cẩn thận ghi chép lại các công việc và những điều cần lưu ý mà Khương Kỳ Hứa nói:

“Trên giá để tạp chí trong phòng sinh hoạt chung ngoài cuốn Tuần san Thương mại ra, có thể để thêm hai cuốn tạp chí y học. Lấy hai cuốn Khám nghiệm y học lâm sàng với Sinh vật và y học mới nhất đi!”

“Đôi hoa tulip trên giàn thành từ la lan, sẽ ít phấn hoa hơn.”

“Gối trong phòng ngủ của khách ngoài ruột lông ra, chuẩn bị thêm một đôi ruột kiêu mạch, bên trong bỏ thêm một ít hoa cúc trắng khô, hoặc hoa oải hương sẽ giúp ngủ ngon hơn.”

...

Khương Kỳ Hứa dẫn dò tỉ mỉ tổng cộng đã lên đến mấy chục điều. An Mỹ chỉ về phía phòng ngủ phụ: “Trong tài liệu không thấy giới thiệu về người bạn gái đi cùng Quý tiên sinh, chẳng biết có điểm nào cần lưu ý không nhỉ?”

Khương Kỳ Hứa nhũn mảy suy nghĩ. An Mỹ lại lẩm bẩm: “Nếu thật sự dẫn theo bạn gái, chắc cũng sẽ ngủ cùng nhau trong phòng ngủ chính thôi.”

“Đó là việc riêng của khách.” Khương Kỳ Hứa nhắc nhở An Mỹ. Giọng nói của cô trong trẻo, giọng điệu mềm mòng, nhưng có chút gì đó rất khó nắm bắt.

An Mỹ trầm nghĩ, giọng nói như thế này cho dù có lớn tiếng quát nạt cũng vẫn dễ nghe. Cô thật sự rất quý Giám đốc Khương, chưa từng có cấp trên

nào khiến cô cảm thấy ám áp như vậy. Hơn nữa, vị Giám đốc này... còn đẹp không sao tả xiết.

Khương Kỳ Hứa dẫn An Mỹ tới phòng ngủ phụ, kiểm tra kỹ lưỡng mỗi một chi tiết bên trong. Cuối cùng, cô đến bên bàn trang điểm, chỉ vào chiếc giá nhỏ để lược: “Ngoài lược sừng ra, chuẩn bị thêm một bộ lược tròn và lược bản to nữa! Nếu khách nữ là người tóc xoăn dài thì nhất định sẽ dùng tới.”

An Mỹ vội vàng ghi lại, vừa ghi vừa lẩm bẩm: “Mặc dù đây là một nhân vật tầm cỡ, nhưng Giám đốc Hà cũng không nên bắt chị đích thân phục vụ vị Quý tiên sinh này, một Giám đốc như chị sao có thể đi làm quản gia tại phòng(*) cơ chứ?”

(*) Quản gia tại phòng: Chỉ người thân cận, chăm sóc cho khách VIP trong phòng Tổng thống của khách sạn. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều là của người dịch).

Khỏe môi Khương Kỳ Hứa hơi cong lên, giọng điệu rất bình thản: “Nói cho cùng cũng đều là công việc của khách sạn, vị khách lần này do Chủ tịch đích thân đón tiếp, Giám đốc Hà sắp xếp chị làm quản gia tại phòng cũng có suy tính riêng của chị ấy.” So với thái độ “bên vực kẻ yếu” của An Mỹ, Khương Kỳ Hứa hoàn toàn không nhận xét nhiều về sự sắp xếp này, họa từ miệng mà ra, cô không muốn gây thêm rắc rối.

Cô kéo chiếc rèm cửa trang nhã nhưng nặng nề ra, bên ngoài là bờ biển Bắc Hải của thành phố S. Cửa sổ bằng kính sạch bong, những tia nắng yếu ớt xuyên qua lớp thủy tinh công nghiệp rơi vào trong phòng, rơi xuống chiếc đĩa sứ tròn đặt trên bàn, rục rờ tới mức lóa mắt.

An Mỹ thờ dãi, cô không thích Hà Vân. Hai tháng trước, Hà Vân và Khương Kỳ Hứa cùng phòng vấn cô. Hà Vân mới nhìn đã thấy không hài lòng về cô, còn Khương Kỳ Hứa thì đồng ý giữ cô lại. Thế nên, trong tình cảm mà An Mỹ dành cho Khương Kỳ Hứa còn có cả sự cảm kích nữa.

“Em cảm thấy chị ta cố tình nhắm vào chị.” An Mỹ nói.

Cô trợ lý An Mỹ này có rất nhiều điểm tốt, chỉ có điều quá dễ dãi trong việc thổ lộ tâm tư với người khác. Có lẽ cô ấy nghĩ dùng cách này sẽ dễ dàng hòa đồng với mọi người hơn, nhưng không hề biết rằng làm như vậy có thể sẽ khiến mình vô tình đắc tội với người ta. Khương Kỳ Hứa quay đầu nhìn An Mỹ: “Vậy sao?”

An Mỹ thờ dãi: “Chị không cảm nhận được sao? Giám đốc Hà sợ chị sẽ cướp mất vị trí của chị ta.”

Khương Kỳ Hứa suy nghĩ một lát, từ tốn lên tiếng: “Phải luôn đề cao cảnh giác mà, chị cũng lo một ngày nào đó em sẽ cướp mất “bát com” của chị đây!”

An Mỹ đỏ mặt: “Giám đốc Khương, chị lại trêu em rồi!”

Phòng Tổng thống là một thế giới khác của khách sạn, một thế giới “cao cao tại thượng”. Môi trường và cung cách phục vụ ở đây luôn là tốt nhất, xa xỉ nhất, ngay đến ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ hay mái vòm bằng thủy tinh cũng mang một đẳng cấp riêng.

Cho dù thế giới bên ngoài luôn hô vang khẩu hiệu “người người bình đẳng”, nhưng trong ngành khách sạn này không thể tránh khỏi việc phân biệt giai cấp.

Kể ra, phòng Tổng thống của Bắc Hải Thịnh Đình đã mấy tháng trời không mở cửa đón khách rồi. Hai ngày trước, vị Tổng Giám đốc của Công thương nghiệp Bắc Hải đã ra chỉ thị cho Lục Tự chuẩn bị trung dụng phòng Tổng thống. Ngay sau đó, Lục Tự - Tổng Giám đốc của khách sạn Thịnh Đình, đã lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp.

Trong ngành khách sạn, khách hàng chính là Thượng đế. Mà với một khách sạn năm sao Bạch kim(*) như Bắc Hải Thịnh Đình, mỗi vị khách tới đây đều đại diện cho thế lực hoặc tài sản, vị khách ở trong phòng Tổng thống kia lại càng là Thượng đế trong các vị Thượng đế.

(*) Khách sạn cấp năm sao Bạch kim (Platinum 5 star hotel): Yêu cầu của một khách sạn như vậy là nó đã đạt tiêu chuẩn khách sạn năm sao từ hai năm trở lên, nằm ở khu vực trung tâm thương mại hoặc những địa điểm sầm uất của thành phố, thiết kế bên ngoài phải có phong cách riêng... cùng một số tiêu chuẩn khác.

Thượng đế sắp tới, khách sạn có thể không chuẩn bị chu đáo sao?

Còn Khương Kỳ Hứa trong mấy ngày này sẽ phải đảm nhiệm chức Tổng quản đại nội trong “Hoàng cung thu nhỏ”.

Thứ Sáu, vị khách cao quý đó sẽ tới nơi. Buổi chiều, Lục Tự lại triệu tập một cuộc họp chớp nhoáng.

“Khương Kỳ Hứa, phía Quý tiên sinh chuẩn bị thế nào rồi?” Lục Tự hỏi.

Khương Kỳ Hứa nhìn về phía Lục Tự: “Về cơ bản đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi.”

“Tôi muốn cô bảo đảm với tôi rằng sẽ tuyệt đối không có bất kỳ sai sót gì.” Lục Tự nhủ mảy. Có thể thấy, rõ ràng anh rất không hài lòng với câu trả lời vừa rồi của Khương Kỳ Hứa.

Lục Tự không phải là một người đàn ông dễ tính, từ nhân viên bình thường ở bộ phận tiêu thụ của khách sạn mà leo được đến chức vụ Tổng Giám đốc này, chắc chắn yêu cầu của anh đối với công việc luôn vô cùng nghiêm khắc.

Khương Kỳ Hứa ngẩng đầu, khẳng định: “Tôi nhất định sẽ không để xảy ra bất kỳ sai sót nào!”

Cuộc họp kết thúc, Khương Kỳ Hứa chậm rãi sắp xếp lại đồng tài liệu trên bàn. Những người làm trong ngành khách sạn luôn hành động nhanh chóng, chỉ một thoáng mà phòng họp đã chẳng còn lại mấy người.

Hà Vân ngồi bên cạnh Khương Kỳ Hứa đột nhiên lên tiếng: “Năm ngoái, ở chỗ chúng ta cũng có một nhân viên lễ tân đến làm quản gia cho một vị khách quý rất nổi tiếng. Cuối cùng, cô ta đã đi luôn cùng vị khách đó, nghĩ lại mới thấy cô ta thật là may mắn!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Đúng vậy! Nhưng may mắn kiểu này không lặp lại được đâu, nếu không thì em cũng sẽ nhân cơ hội này mà cố gắng một chút.”

Chỉ một bộ phận khách hàng lại có đến hai Giám đốc, nên nhất định sẽ có người chính kẻ phụ. Khương Kỳ Hứa nhớ lại hồi còn đi học, trong lớp có lớp trưởng và lớp phó, hình như cũng không mấy hòa hợp.

“Vây chị chúc em được như ý nguyện!” Hà Vân cầm xấp tài liệu bước ra cửa, lúc đi ngang qua chỗ Lục Tự, chị ta còn không quên liếc mắt đưa tình.

Người trong phòng họp đã ra về gần hết, chỉ còn lại Khương Kỳ Hứa cùng với Lục Tự ở cách đó không xa đang dọn dẹp bếp trưởng Hoàng một số việc vặt.

Khương Kỳ Hứa chưa rời đi, vì cô biết Lục Tự nhất định sẽ giữ mình lại. Quả nhiên, cô vừa đứng dậy đã nghe thấy Lục Tự gọi: “Giám đốc Khương, cô đợi chút!”

Khương Kỳ Hứa đáp lại một tiếng rồi dừng bước. Lúc bếp trưởng đi ngang qua chỗ cô còn không quên nhắc nhở: “Tiểu Hứa, đừng quên bữa tiệc sinh nhật tối nay nhé!”

“Không quên đâu ạ.” Khương Kỳ Hứa nháy mắt tinh nghịch với bếp trưởng. Đến khi đứng trước mặt Lục Tự, cô lập tức trở về với vẻ nghiêm túc: “Tổng giám đốc Lục, còn việc gì nữa ạ?”

Lục Tự trước nay không ưa cười đùa, nhìn mặt anh chẳng biết là đang vui hay đang giận: “Cô cùng tôi đi kiểm tra phòng một lượt nữa!”

Công việc kiểm tra, của Lục Tự tỉ mỉ hơn Khương Kỳ Hứa nghĩ rất nhiều, thậm chí đã đạt đến những yêu cầu hà khắc. Sau khi dẫn cô đi một vòng quanh phòng Tổng thống, anh đứng phía sau tấm kính thủy tinh hai lớp trong phòng khách kiểu Duplex(*), nói: “Nếu cô không muốn làm quản gia của Quý tiên sinh, tôi có thể bảo Hà Vân sắp xếp người khác.”

(*) Duplex: Căn hộ cao cấp trên cao được thiết kế thông tầng với nhau. Đây được xem là phong cách sống thời thượng bắt nguồn từ Manhattan, New York, vốn đang rất thịnh hành trong giới thượng lưu ở Mỹ và các nước đang phát triển.

Khương Kỳ Hứa tự thấy mình không hề biểu hiện một chút khó chịu nào, thật sự không hiểu tại sao Lục Tự lại nói những lời này. Cô mỉm môi, trả lời rất khách khí: “Đây là việc của khách sạn, không có gì là muốn hay không muốn cả.”

Lục Tự chỉ “ừm” một tiếng, ánh mắt lạnh lùng thoáng dừng lại trên hàng mi vừa dài vừa cong của Khương Kỳ Hứa!

Dạo một vòng nữa quanh phòng Tổng thống rồi mới ra ngoài, Khương Kỳ Hứa đi bên cạnh Lục Tự, cô luôn giữ một khoảng cách an toàn. Lục Tự ấn nút gọi thang máy, dường như bỗng nhớ ra chuyện gì, đột nhiên lên tiếng: “Tôi quên mất, hôm nay là sinh nhật cô. Chúc cô sinh nhật vui vẻ!”

Khương Kỳ Hứa hơi bất ngờ, tại sao Lục Tự lại biết ngày sinh nhật của cô? Sau đó, cô lập tức nhớ ra, Lục Tự có trong tay hồ sơ của tất cả các nhân viên trong khách sạn mà. Cô ngẩng đầu mỉm cười: “Cảm ơn anh!”

“Tối nay có kế hoạch gì không?”

Khương Kỳ Hứa ngẩn người ra một lát rồi mới trả lời: “Bên bác Hoàng có tổ chức tiệc mừng cho tôi.”

Bác Hoàng chính là bếp trưởng của khách sạn, mà công việc của Khương Kỳ Hứa lại có mối liên hệ mật thiết với bộ phận nhà bếp, nên cô đương nhiên phải có quan hệ tốt với bác Hoàng.

Lục Tự gật đầu, không nói tiếp nữa. Trước khi bước ra khỏi thang máy, anh bình thản buông một câu: “Đi chơi vui vẻ! Nhưng không được để ảnh hưởng tới công việc đâu đấy!”

Một câu nói của Lục Tự phân thành hai loại ngữ điệu đây gọi là “vừa đả vừa xoa” sao? Khương Kỳ Hứa tới lúc này mới phát hiện ra, hôm nay, Lục Tự mặc một bộ vest mới màu xanh xám làm từ chất liệu cao cấp. Áo sơ mi và cà vạt của anh cũng được phối màu rất hài hòa.

Thường thì phía sau một người đàn ông có gu thẩm mỹ tốt là một người phụ nữ tinh tế. Lục Tự đã kết hôn ba năm nay, nhưng luôn tạo cho người khác cảm giác anh vẫn còn đang độc thân.

Buổi tối, Khương Kỳ Hứa và nhóm của bác Hoàng đến Hòa Ngọc Lầu ăn món Tứ Xuyên. Không khí ấm áp cùng với nồi lẩu Tứ Xuyên nghi ngút khói lan tỏa khắp căn phòng. Đầu bếp bên bộ phận đồ điểm tâm Tây đã làm một chiếc bánh ga-tô lớn. Khương Kỳ Hứa nhìn thấy bên trên viết số mười tám liền che miệng cười: “Mọi người tốt thật đấy!”

“Đương nhiên rồi, phụ nữ sợ nhất là đến sinh nhật, thế nên cứ mãi mãi tuổi mười tám thôi!” Bác Hoàng cười hi hi.

“Quả nhiên đầu bếp nam là hiểu tâm lý phụ nữ nhất”. An Mỹ trêu chọc.

Cả nhóm người vui đùa rộn rã, Khương Kỳ Hứa cười tí mắt, mang những miếng bánh ga-tô đã được cắt mời mọi người.

Có người hỏi cô: “Giám đốc Tiểu Khương, sao chị không tìm một người bạn trai đi?”

Khương Kỳ Hứa nhún vai: “Đừng hỏi như vậy nữa được không? Cứ làm như là tôi không muốn tìm vậy.”

Tiếp đó, mọi người bắt đầu chuyện trò rôm rả, nội dung được nhắc đến nhiều nhất là hôm nào nhất định phải giới thiệu cho Khương Kỳ Hứa một người bạn trai tử tế. Cô không từ chối, nhận lời hết. Tối nay, cô uống cũng không ít. Có những lúc, duy trì tình bạn và tình cảm xã giao tốt đẹp trong công việc là một điều rất hại dạ dày. Ăn cơm xong, mọi người lại tiếp tục đến quán karaoke hát hò, ăn uống thỏa thuê.

Tàn tiệc, về đến căn hộ nhỏ của mình đã là một giờ sáng, Khương Kỳ Hứa ngã vật ra giường ngủ luôn. Cô không muốn suy nghĩ gì nữa, nhưng kết quả lại bị một giấc mơ đánh thức.

Cô bật đèn lên, ngồi dựa vào đầu giường. Chiếc đồng hồ tròn màu trắng trên tường kêu những tiếng tích tắc liên hồi, hiển thị đã hai rưỡi sáng. Khương Kỳ Hứa day day trán, lúc cô đang định ngủ tiếp thì điện thoại bỗng đổ chuông, kèm theo đó là tiếng “choang” của chậu hoa bên ngoài rơi vỡ. Gió đêm càn quét qua khung cửa sổ, dường như muốn đập vỡ kính để xông vào.

Thần kinh của cô gái vừa gặp ác mộng vô cùng nấn cảm, Khương Kỳ Hứa giống như một “chú thỏ đế” chui tọt vào trong chăn.

Chiếc điện thoại trên tủ đầu giường vẫn không ngừng reo vang. lát sau, một bàn tay trắng trẻo từ trong chăn thò ra, nắm chặt lấy chiếc điện thoại rồi kéo nó vào trong chăn. Trên màn hình nhấp nháy hiện lên một số điện thoại lạ, Khương Kỳ Hứa cố trấn an trái tim đang đập thình thịch của mình, ấn nút trả lời, rồi đặt điện thoại bên tai. Cô hít sâu một hơi nhỏ nhẹ lên tiếng: “Xin chào! Xin hỏi..!”

Kết quả, trong điện thoại không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của cô. Ngoài trời, gió lạnh thấu xương, tất cả thủy tinh trong căn phòng dường như đang đồng loạt rung lên...

Vừa trải qua cơn ác mộng, Khương Kỳ Hứa nổi hết da gà, đang định tắt máy đi thì một giọng nói cổ tình bị đè thấp truyền đến bên tai cô: “Quay đầu nhìn ra cửa sổ nhà cô đi, ở đó hình như có một...”

Lời nói còn chưa dứt, Khương Kỳ Hứa đã vút điện thoại ra xa, bật khóc nức nở.

Đầu bên kia, một người đàn ông đầu húi cua giờ tay bật loa ngoài của điện thoại, rồi đặt lên bàn trà: “Thảm Hoàn, Tiểu Hứa sợ đến phát khóc rồi.”

Không biết tiếng cười bắt đầu từ đâu, tiếp sau đó, mấy đôi nam nữ cũng cười sảng sặc. Tiếng khóc bi thương của cô gái trong điện thoại vẫn tiếp tục truyền đến...

Một người đẹp tóc xoắn tò vò vẻ không vui: “Tiểu Hứa là ai vậy?”

Không ai đáp lại cô ta.

Người đẹp hỏi lại người đàn ông ngồi bên cạnh mình.

“Là một kẻ nhát chết.” Anh ta thần nhiên trả lời.

Căn phòng này vốn đã hỗn tạp, bây giờ lại thêm tiếng khóc nức nở của cô gái trong điện thoại khiến tâm trạng vốn dĩ đang tốt đẹp của Thảm Hoàn bỗng chốc trở nên khó chịu. Anh ta với tay ngắt điện thoại: “Mấy người đã đùa đủ chưa?”

Thảm Hoàn không phải người thành phố S, nhưng ở đây anh ta có nhà, có xe, có vốn, có cả đàn bà. Rạng sáng, buổi tụ tập với đám bạn kết thúc, anh ta lái xe dạo một vòng quanh thành phố, sau đó đưa người phụ nữ ngồi trên xe tới khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình, nhưng bản thân anh ta lại không xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tương tư là thứ chẳng đáng để bận tâm 2

Xe đi tiếp tới một khu nhà ở ngoại ô thành phố. Anh ta hạ kính xe xuống, ngược nhìn lên tầng sáu. Cả dãy nhà chỉ có duy nhất tầng đó là còn sáng đèn.

Thảm Hoàn nhắm mắt suy nghĩ, tại sao hôm nay mọi người lại nhắc đến Khương Kỳ Hứa?

Không biết ai là người đầu tiên trong căn phòng đó đã khơi mào ra chủ đề về những bộ phim kinh dị, khiến các cô gái đều khiếp sợ nép chặt vào người mấy anh chàng ngồi cạnh. Một lát sau, có người nghĩ ra trò đùa ác ý kia, Triệu Việt lục tìm số điện thoại: “Gọi số này đi! Tôi mới lấy được mấy hôm trước, của Khương Kỳ Hứa.”

Ồ, Khương Kỳ Hứa, cái đồ nhát chết đó sao?

Muốn quên đi nhưng lại nhớ nhưng không nguôi, tương tư là thứ chẳng đáng để bận tâm..(*)

(*) Lời bài hát Tương tư trong bộ phim Hậu Tây du ký.

Khương Kỳ Hứa đã khóc rất lâu. Cô không hiểu tại sao bản thân mình lại trở nên yếu đuối đến mức bị một trò đùa quái ác dọa cho nước mắt nước mũi tèm lem. Đường như bao tâm trạng tồi tệ kim nén hết ngày này qua ngày khác đều bộc phát hết vào ngày hôm qua, sau đó, tất cả đều trở nên tan tác, thậm hại.

Sáng nay, Khương Kỳ Hứa thờ dài khi nhìn thấy đôi mắt sưng mọng của mình trong gương. Ánh nắng ban mai xuyên qua những sợi vải trắng tinh, rải rác khắp phòng, một ngày mới hỗn loạn lại bắt đầu.

Trong bếp, Khương Kỳ Hứa vừa pha cho mình một cốc sữa, vừa sắp xếp lại kế hoạch làm việc. Thật ra, trước buổi tối hôm qua, cô vẫn còn rất yêu quý cuộc sống hiện tại. Đời sống phong phú và công việc bận rộn khiến cô không có thời gian để mà đau thương với buồn khổ. Vào những phút thanh thoi hiếm hoi, cô sẽ tạm nghỉ, làm những việc nhẹ nhàng, lãng mạn theo sở thích để xóa bớt những nếp nhăn do thời gian để lại.

Từng ngày cứ nhẹ nhàng trôi đi, cuộc đời phía trước của cô đầy triển vọng, tràn trề sức sống với bao khát khao, hoài bão... Mặc dù cuộc sống hiện tại khác xa so với tưởng tượng của cô trước đây, nhưng cũng không hề tệ. Cô có thể tự cung tự cấp, tự lập cả về vật chất lẫn tinh thần. Cho dù ngày mai trời có sụp xuống, cô vẫn có thể ngủ một giấc ngon lành tới sáng.

Hôm qua, cô khóc lóc dữ dội tới mức hai mắt sưng đỏ nên hôm nay, khi đi làm mọi người đều quan tâm hỏi han. Khương Kỳ Hứa một mực giải thích là do bị dị ứng thuốc nhỏ mắt. Khi cô tới chỗ Lục Tự đưa tài liệu, anh cũng hỏi thăm cô: “Có chuyện gì vậy? Tối qua gặp chuyện không vui sao?”

Đôi mắt tinh tường của Lục Tự phát huy tối đa khả năng vào lúc quan sát sắc mặt của người đối diện. Khương Kỳ Hứa có thể lừa được những người khác, nhưng không thể qua mặt được Lục Tự, nói dối chỉ càng khiến cho cô lộ ra vẻ thiếu tự nhiên. Cô suy nghĩ một lát, cố gắng tỏ ra thoải mái: “Tối qua, sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, nghĩ tới việc mình lại già thêm một tuổi, tôi cảm thấy hơi đau lòng.”

“Phụ nữ các cô thật là...” Lục Tự mỉm môi, để lại tên của mình ở trang cần ký trong tập tài liệu rồi ngẩng đầu nhìn cô: “Giám đốc Khương mới có hai mươi lăm tuổi thôi mà.”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu: “Từ hôm nay đã là hai mươi sáu tuổi rồi.”

Sau khi bước ra khỏi phòng của Lục Tự, Khương Kỳ Hứa lại đi kiểm tra một lượt tất cả các phòng như thường lệ. Đi qua phòng 6089, thấy cửa mở, cô đang định gõ cửa để vào nói lời chào buổi sáng với khách thì thấy một người đẹp để mái ngố, trên người vẫn mặc áo ngủ bước ra. Cô ta khoanh hai tay trước ngực, nhìn vào thẻ tên trên ngực Khương Kỳ Hứa rồi ra lệnh: “Gọi giúp tôi một phần đồ ăn sáng, bao gồm: bột yến mạch, nho khô, sữa tách kem và hoa quả tươi!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười, nhanh chóng ghi nhớ yêu cầu của cô ta trong đầu, cô đang định hỏi khi nào thì cần mang đồ ăn tới, điện thoại trong phòng bỗng reo vang. Cô nâng mái ngố chạy đến chỗ để điện thoại, vừa mới nhấc ống nghe lên, ngữ điệu đã thay đổi hẳn, thanh âm lười biếng mang theo chút gọi cảm: “Tổng Giám đốc Thắm nhớ đến em rồi sao? Em cứ tưởng là sau buổi tối hôm qua, Tổng Giám đốc Thắm quên em luôn rồi chứ...”

Một lúc sau, cô ta cúp máy, nhìn thấy Khương Kỳ Hứa vẫn đứng đó liền xua tay: “Thôi, không cần mang lên nữa đâu!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Quý khách có yêu cầu gì xin hãy nói cho chúng tôi biết!”

Làm xong một loạt các công việc phục vụ lật vặt của khách sạn kiểm tra hết một lượt cũng đã hơn mười giờ, Khương Kỳ Hứa vẫn còn chưa ăn sáng. Cô quay về phòng làm việc ăn tạm vài miếng sô-cô-la. Lúc quay đầu nhìn thấy cuốn lịch để trên bàn, huyết thái dương của cô giật giật mấy cái, ngày mai đã là thứ sáu rồi.

“Thượng đế” sắp tới rồi.

Khương Kỳ Hứa, với tư cách là quản gia tại phòng của Quý Đông Đình, đi theo Lục Tự đến sân bay để đón khách quý, vài vị lãnh đạo cấp cao của Công thương nghiệp Bắc Hải cũng đi cùng. Cô tập trung nhìn về phía trước, cố gắng tỏ ra bình thản, thế nhưng, lần đón tiếp này, ngoài cô ra đều là đàn ông, vì vậy, cô bắt đầu trở thành đối tượng được chú ý đặc biệt.

Có những người đàn ông cực kỳ thích chòng ghẹo phụ nữ, không lợi dụng được thân thể thì đành kiếm chút hơi trong lời nói. Nhìn bề ngoài thì ai ai cũng giãy dụa bóng lộn, quần áo chỉnh tề, nhưng thực chất lại không ít kẻ mặt người dạ thú.

Trong lúc nói chuyện, Lục Tự vô tình giúp cô giải vây một lần, Khương Kỳ Hứa lấy làm cảm kích, vô thức đứng gần Lục Tự hơn một chút. Lục Tự chau mày nhìn cô, khóe môi bất giác cong lên.

Khương Kỳ Hứa đã từng đọc được đoạn miêu tả về Quý Đông Đình trong một cuốn tạp chí: Nếu có một người đàn ông luôn khiến cho người khác phải dừng lại ngắm nhìn vài giây, trên người lúc nào cũng toát ra một loại khí chất làm rung động lòng người, chỉ một ánh mắt cũng có thể khiến phụ nữ say mê

đắm đuối, thì người đó chính là Quý Đông Đình.

Thời buổi này, tạp chí tài chính cũng viết không khác mấy tờ báo giải trí là bao.

Loa phát thanh của sân bay truyền tới một giọng nói ngọt ngào, thông báo về thời gian cất cánh và hạ cánh của các chuyến bay. Khi biết tin chuyến bay của Quý Đông Đình hạ cánh muộn hơn bốn mươi phút so với dự kiến, gương mặt của mấy vị lãnh đạo đều lộ ra vẻ khó chịu, rất cáu mà không làm gì được.

Lục Tự trước nay làm việc gì cũng rất chu đáo, nên đã sắp xếp cho các vị Giám đốc lên tầng hai uống cafe, còn Khương Kỳ Hứa tiếp tục ngồi lại phòng chờ để đợi Quý Đông Đình.

Chờ đợi khiến cô cảm thấy hơi nhàm chán, bèn lấy điện thoại ra xem tin tức để giết thời gian, thì thoáng lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra. Thời gian chậm chạp trôi đi...

Tiếng loa phát thanh lại vang lên. Đúng lúc này, một thanh niên có dáng vẻ của trợ lý cấp cao từ trong bước ra, trên người anh ta mặc âu phục là lượt, tay kéo một vali hành lý rất to. Khương Kỳ Hứa vội vàng đứng dậy, vừa ấn điện thoại gọi cho Lục Tự, vừa bước nhanh về phía trước.

Cô đoán không sai, chỉ chưa đầy nửa phút sau, một người đàn ông mặc áo khoác đen bước ra. Người đàn ông cao lớn đang cúi đầu nghe điện thoại, nhìn từ xa chỉ thấy nửa khuôn mặt với chiếc mũi cao và chiếc cằm tuyệt đẹp của anh... Đến khi người đàn ông ấy ngẩng đầu, Khương Kỳ Hứa mới phát hiện ra đôi mày anh đang nhíu chặt.

Gương mặt tuấn tú, ánh mắt bình thản, nhưng trong sự bình thản ấy lại ẩn chứa chút kiêu ngạo khiến cho người khác cảm thấy ngạt thở.

Vị khách quý này có vẻ khó tính đây! Trong lòng Khương Kỳ Hứa hết sức âu sầu.

Quý Đông Đình nghe điện thoại khoảng năm phút, chẳng hề bận tâm đến những việc xung quanh. Tất cả mọi thứ đương nhiên đã có trợ lý của anh sắp xếp. Khương Kỳ Hứa chào hỏi người trợ lý trước, rồi giới thiệu thân phận của mình, cũng nói luôn với anh ta rằng người của Bắc Hải sẽ xuống ngay lập tức.

Người trợ lý cười tít mắt, anh ta có vẻ là một người rất dễ gần.

Lúc Khương Kỳ Hứa nói chuyện với người trợ lý, bên tai vang lên tiếng nói chuyện điện thoại của Quý Đông Đình. Anh nói tiếng Anh với tốc độ khá nhanh, giọng điệu có vẻ hơi bức bối, nhưng giọng nói rất đặc biệt, rất trầm, rất khô khan, khi phát âm anh còn rất hay uốn lưỡi.

Khương Kỳ Hứa không thể cất ngang, chỉ biết cười gượng với người trợ lý. Một lát sau, các sếp đã có mặt đông đủ.

Lúc này, Quý Đông Đình đã nói chuyện xong, anh tiện tay đưa điện thoại cho người trợ lý đứng phía sau. Anh nhếch môi, liếc cô gái đứng bên cạnh trước rồi mới đưa mắt nhìn về phía một đám đàn ông vừa lũ lượt kéo tới.

Phó Tổng Giám đốc của Công thương nghiệp Bắc Hải bước đến trước mặt Quý Đông Đình, lịch sự giơ tay ra: “Quý tiên sinh vất vả rồi! Tôi là Phó Tổng Giám đốc của Công thương nghiệp Bắc Hải. Vừa rồi không tiếp đón được từ xa, thật là... thất lễ quá!”

Quý Đông Đình bắt tay ông ta, nhả từng chữ rất rõ ràng: “Chào ông!” Lời chào tuy đơn giản, gãy gọn, nhưng trong giọng nói lại có chút miễn cưỡng.

Tiếp đó là người phụ trách hạng mục lần này, rồi tới Lục Tự... cuối cùng mới tới lượt Khương Kỳ Hứa.

Khương Kỳ Hứa đưa tay ra, Quý Đông Đình bắt tay cô với thái độ không nhiệt tình mà cũng chẳng hề hững. Đối với phái nữ, anh luôn có sự ga-lăng và tôn trọng nhất định.

“Chào anh! Tôi là Khương Kỳ Hứa, nhân viên bộ phận khách hàng của khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình. Khoảng thời gian này, tôi sẽ đảm nhiệm vị trí quản gia của anh.” Khương Kỳ Hứa lên tiếng, trên gương mặt cô là nụ cười trong sáng, ngọt ngào.

“Chào Khương tiểu thư!” Quý Đông Đình gật đầu.

Anh tuy đang chào hỏi cô, nhưng ánh mắt lại đầy ngạo mạn, con ngươi màu hổ phách phản chiếu những tia sáng nhàn nhạt. Xét về tướng mạo, Quý Đông Đình đúng là một người đàn ông cao to đẹp trai, còn về việc anh có thể khiến phụ nữ “say mê đắm đuối” hay không thì vẫn còn là vấn đề cần phải nghiên cứu thêm.

Ra khỏi sân bay, trong lòng Khương Kỳ Hứa có chút nghi hoặc: Quý Đông Đình không hề đi cùng cô gái nào nhưng rõ ràng trong tài liệu đã viết rằng anh sẽ đưa bạn gái theo. Như vậy là cô ta sẽ đến muộn một chút? Hay là sẽ đến sau? Khương Kỳ Hứa tạm thời chưa nắm bắt được tình hình, tất cả đành phải tùy cơ ứng biến vậy.

Công ty phái hai chiếc xe đến. Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình ngồi cùng một xe. Cô ngồi ở ghế lái phụ, hỏi thăm người đàn ông phía sau: “Quý tiên sinh, anh có muốn về khách sạn nghỉ ngơi trước không?”

Quý Đông Đình từ chối: “Không, đến Nam Việt trước đi!”

Nam Việt là khu nghỉ dưỡng sáu sao Bạch kim có lưng tựa vào Nam Sơn, mặt nhìn thẳng ra Việt Hải mà Công thương nghiệp Bắc Hải dự định đầu tư

xây dựng, còn Quý Đông Đình là nhà đầu tư lớn nhất của Công thương nghiệp Bắc Hải.

Khurong Kỳ Hứa dặn dò tài xế rồi nhắn tin thông báo cho Lục Tự đang đi phía sau, rằng Quý tiên sinh muốn đến khu đất Nam Việt.

Dọc đường đi, Quý Đông Đình rất kiêu lời, còn người trợ lý lại không ngừng hỏi Khurong Kỳ Hứa những chuyện liên quan tới thành phố S. Khurong Kỳ Hứa làm công việc của một hướng dẫn viên du lịch, thuyết minh từ sự phát triển trong mấy năm gần đây của thành phố cho tới phong tục tập quán nơi đây. Cô không tiện nói những chuyện liên quan tới công việc, lại chẳng tìm được chủ đề nào hay, đành nói mấy chuyện vặt vãnh...

Cô lén quan sát biểu hiện của Quý Đông Đình, anh không hề tỏ vẻ không hài lòng, thế nên cô cứ tiếp tục bài diễn thuyết của mình, chỉ có điều, cô đang phải ngồi với tư thế không mấy dễ chịu. Ngược lại, Quý Đông Đình hết sức thoải mái tựa người vào ghế da, ánh mắt ung dung, trong sự nhàn nhã còn có chút hồ hững.

Khurong Kỳ Hứa giới thiệu với Quý Đông Đình một số món ăn nổi tiếng của thành phố S, rất thích hợp ăn vào mùa đông mà lại tốt cho sức khỏe. Quý Đông Đình bỗng ngẩng đầu nhìn cô, thì ra là anh có hứng thú với chương trình dinh dưỡng à?

Khurong Kỳ Hứa quan sát sắc mặt của Quý Đông Đình, trông ngực đập dồn dập. Cô hỏi dò: “Quý tiên sinh, bữa tối nay anh muốn ăn kiểu Trung Hoa hay kiểu Tây ạ?”

Quý Đông Đình tỏ ra thờ ơ với loại chủ đề này, tay trái của anh chống lên cằm, mắt nhìn ra ngoài cửa xe: “Cô cứ tự sắp xếp đi!”

Khurong Kỳ Hứa có chút khó xử. Với những người làm trong ngành khách sạn, điều đáng sợ nhất chính là khách hàng nói “thế nào cũng được”.

Nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của người phụ nữ trước mặt, Quý Đông Đình thờ dãi rồi trả lời ngắn gọn: “Món Quảng Đông.”

Khurong Kỳ Hứa lập tức tươi cười: “Vâng! Khách sạn của chúng tôi có hai vị đầu bếp làm món Quảng Đông rất ngon.”

Quý Đông Đình nhìn Khurong Kỳ Hứa rồi nhếch môi cười khiến cô càng thêm căng thẳng. Cô vội nói: “Chúc Quý tiên sinh có một chuyến hành trình vui vẻ!”

Đám người ở Công thương nghiệp Bắc Hải chỉ chực mọi tiền trong túi anh, chuyến đi này liệu có vui vẻ được hay không? Đợi Khurong Kỳ Hứa quay người lại, Quý Đông Đình mới vô cảm dựa lưng vào ghế. Ngồi mấy bay mươi mấy tiếng đồng hồ, anh cũng hơi mệt rồi, mà khi mệt mỏi thì tâm trạng sẽ không thể tốt nổi.

Khurong Kỳ Hứa nhìn trộm người đàn ông ấy trong gương chiếu hậu. Mối anh mím chặt, ánh mắt lạnh nhạt... Xem ra, tâm trạng có vẻ rất không vui nhỉ? Bỗng nhiên, ánh mắt của Quý Đông Đình chuyển hướng, anh cũng nhìn vào trong gương. Quả là một gương mặt cực kỳ lạnh lùng, Khurong Kỳ Hứa vội vàng cúi đầu.

Đúng lúc này, trong xe vang lên tiếng rung của điện thoại. Khurong Kỳ Hứa nghĩ là điện thoại của mình, nhưng cô còn chưa kịp thò tay vào túi đã thấy người trợ lý ngồi phía sau đưa chiếc điện thoại đang rung trong tay cho Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, là điện thoại của Bạch tiểu thư.”

Quý Đông Đình uể oải đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh của thành phố bên ngoài cửa xe, không hề có ý định nhận điện thoại. Một lúc sau, anh mới lên tiếng: “Trả lời giúp tôi!”

Bạch tiểu thư? Đó chẳng phải là cô gái mà trong tài liệu đã ghi rằng Quý tiên sinh sẽ dẫn theo hay sao? Điều tối kỵ nhất của nhân viên làm việc trong ngành khách sạn chính là sự tò mò. Khurong Kỳ Hứa lặng lẽ nghiêng đầu, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người trợ lý áp điện thoại vào tai: “Bạch tiểu thư, tôi là Dean. Quý tiên sinh hiện đang nghỉ ngơi, không tiện nghe điện thoại... Vâng, tôi nhất định sẽ chuyển lời tới Quý tiên sinh! Bạch tiểu thư khách khí quá!”

Cúp máy, người trợ lý quay sang nói với Quý Đông Đình: “Bạch tiểu thư nói là cô ấy đã xem dự báo, gần đây thời tiết ở thành phố S không tốt lắm, nhắc anh chú ý giữ ấm, ngày mai cô ấy sẽ tới đây.”

“Ồ!” Quý Đông Đình thần nhiên: “Nếu thời tiết không tốt thì hủy luôn chuyến bay của cô ấy đi, bảo cô ấy không cần phải tới nữa!”

Trợ lý lập tức nhận lệnh: “Vâng!”

Khurong Kỳ Hứa chớp mắt, làm như chưa hề nghe thấy chuyện gì. Chiếc xe chạy êm ru giữa trung tâm thành phố, khi gần tới Nam Việt, trời đã có mưa nhỏ. Dưới màn mưa rả rích, cửa kính trên xe nhanh chóng bị phủ một màn hơi nước, thế giới bên ngoài trở nên mờ mịt, mơ hồ.

Xe dừng tại khu đất Nam Việt. Lục Tự và các cán bộ cấp cao của Bắc Hải đang cung kính đứng đợi Quý Đông Đình. Khurong Kỳ Hứa cời dây an toàn rồi xuống xe, đón lấy chiếc ô mà tài xế đưa cho. Cô bật sẵn ô, tiếp đó mới mở cánh cửa màu đen phía sau: “Quý tiên sinh, đã tới công trình Nam Việt đang thi công rồi.”

“Ừm!” Quý Đông Đình đưa mắt nhìn bầu trời xám xịt, sau đó mới từ từ nghiêng người bước xuống xe, động tác của anh tao nhã chẳng khác nào một vị quý tộc.

Khurong Kỳ Hứa cố gắng giọng cao ô, nụ cười luôn thường trực trên môi. Đôi giày dưới chân cao năm phân, cô đi vào cũng gần một mét bảy, còn Quý Đông Đình cao tới một mét tám mươi lăm... Mưa phùn lất phất bay, vài giọt còn lưu luyến đọng lại trên vai cô.

Quý Đông Đình đi được vài bước bỗng khựng lại. Anh nhú mồm, lấy chiếc ô trong tay Khương Kỳ Hứa rồi đi lên phía trước.

Những người làm trong ngành dịch vụ chẳng bao giờ biết được mình đã đắc tội với khách hàng vào khi nào. Lúc Khương Kỳ Hứa vội vã chạy theo Quý Đông Đình, Lục Tự bước đến gần và đưa cho cô một chiếc ô. Khương Kỳ Hứa nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn!”

Về mặt Lục Tự hết sức thần nhiên: “Không có gì!”

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Một đám đàn ông mặc Âu phục kiểu cách tối màu, dường như đang hòa mình vào khung cảnh mờ ảo của đất trời.

Khi Quý Đông Đình đi kiểm tra tiến độ công việc, Khương Kỳ Hứa đứng chờ ở một căn nhà đơn sơ bên ngoài khu vực thi công. Nhiệt độ ngoài trời khoảng bảy đến tám độ, mà cô chỉ mặc mỗi một bộ váy liền màu xanh nhạt, quần tất dù có dày đến mấy cũng không đủ giữ ấm cho cơ thể, đứng ở nơi không có lò sưởi thế này khiến cô rét run cầm cập. Một nhân viên trong văn phòng rót cho cô tách trà nóng. Khương Kỳ Hứa uống vào mới cảm thấy trong người ấm áp hơn một chút.

Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Quý Đông Đình đang dẫn mọi người từ bên kia đi tới. Đôi giày da Oxford màu nâu đậm của người đàn ông ấy dính đầy bùn đất, nhưng đôi chân dài vẫn không ngừng bước từng bước vững vàng, trên người anh toát ra khí chất của tầng lớp quý tộc.

Điều mà bạn có thể cảm nhận một cách sâu sắc khi làm trong ngành khách sạn chính là sự phân chia giai cấp. Khương Kỳ Hứa vội thu ánh mắt về.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Quý Đông Đình và các vị cán bộ cấp cao của Bắc Hải đi thị sát hơn một tiếng đồng hồ. Lục Tự đến tìm Khương Kỳ Hứa, đồng dạng thông báo: “Quý tiên sinh đã lên xe rồi, chúng ta cũng về khách sạn thôi!”

Khương Kỳ Hứa đi cùng xe với Lục Tự. Không còn người ngoài, anh chàng tài xế tên Đại Vỹ của Bắc Hải Thịnh Đình trở nên nhiệt tình hơn hẳn, thậm chí còn cảm khái về sự khác biệt giàu nghèo: “Tôi có lái xe cả đời cũng chẳng kiếm đủ tiền mua chiếc đồng hồ trên tay Quý tiên sinh, chênh lệch mức sống giữa người với người sao lại lớn đến thế cơ chứ?”

“Nếu không có sự chênh lệch mức sống giữa người với người thì trên đời này sẽ chẳng có ai chịu nỗ lực, mọi người cứ ngồi ăn rồi đợi chết thôi.” Lục Tự nói xong bình thản nhìn Khương Kỳ Hứa: “Giám đốc Khương, cô thấy sao?”

Khương Kỳ Hứa không ngờ Lục Tự lại yêu cầu mình phát biểu ý kiến. Cô nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của Tổng Giám đốc Lục. Mục tiêu phấn đấu của tôi trong năm nay là được Tổng Giám đốc Lục duyệt cho tăng lương, để tôi có thể giảm bớt sự chênh lệch giàu nghèo trong xã hội này.”

Lục Tự bật cười, tâm trạng anh rất vui vẻ, khóe môi cứ cong lên từ lúc đó tới tận khi về đến khách sạn.

Khương Kỳ Hứa nhớ lại, trước kia trong văn phòng đã có người thăm bàn tán về thu nhập hàng năm của Lục Tự: Tiền lương cộng thêm các khoản hoa hồng khác, đoán chừng phải lên đến hàng triệu, mà cô khi còn nhiều hơn thế nữa. Cô nhẩm tính số tiền của mình, nếu năm nay mức tiền thưởng khả quan, chắc sẽ được khoảng một trăm năm mươi nghìn tệ. Nhưng một trăm năm mươi nghìn ở thành phố S này thì làm được gì? Cô hầu như không có một khoản tiết kiệm nào, tiền lúc nào cũng không đủ tiêu. Chắc năm sau cô phải cố gắng hơn nữa, được khoảng hai trăm nghìn thì cuộc sống sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Một hàng xe màu đen đỗ ngay trước cửa lớn của Bắc Hải Thịnh Đình, nhân viên bảo vệ ăn mặc chỉnh tề đứng bên ngoài chạy đến mở cửa xe. Quý Đông Đình xuống xe trước, người trợ lý đi ngay phía sau.

Khương Kỳ Hứa nhanh chóng bước đến gần anh, gương mặt rạng rỡ, tràn đầy nhiệt huyết: “Quý tiên sinh, để tôi đưa anh về phòng, được không ạ?”

Quý Đông Đình dừng bước, nhìn Khương Kỳ: “Làm phiền cô rồi!”

Họ đi từ cửa lớn đến đại sảnh, rồi tới thang máy, sau đó lên tầng bằng hệ thống thang máy VIP, cuối cùng dừng lại ở tầng hai mươi sáu, tầng cao nhất của Bắc Hải Thịnh Đình.

Nơi đây là một thế giới tách biệt, bố cục không giống với các tầng khác của khách sạn. Bắc Hải Thịnh Đình có hai gian phòng Tổng thống, chỉ riêng khoản trang hoàng thôi đã phải đầu tư tới hàng chục triệu, đây là còn chưa kể đến giá trị của những bức danh họa treo trên tường.

Khương Kỳ Hứa đứng bên cạnh Quý Đông Đình, hết sức trang trọng: “Quý tiên sinh, xin mời!”

Quý Đông Đình bước ra khỏi thang máy, đi qua dãy hành lang dài rồi bước vào phòng khách của gian phòng Tổng thống. Khương Kỳ Hứa đi bên trái,

còn trợ lý Dean đi bên phải anh.

Dường như Quý Đông Đình chẳng có chút cảm xúc nào trước sự chuẩn bị hết sức chu đáo của Bắc Hải, ngay cả trợ lý của anh cũng vô cùng bình thản, sau khi bước vào phòng lập tức sắp xếp đồ dùng cá nhân của Quý Đông Đình một cách rất tự nhiên.

Khurong Kỳ Hứa lấy ra một đôi dép lê mềm mại, sạch sẽ, cô định giúp Quý Đông Đình thay, nhưng anh lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, thẳng thừng từ chối.

Thay giày cho khách là một trong những công việc đầu tiên của quản gia trong phòng Tổng thống. Chủ nhân không cần giúp đỡ, nên Khurong Kỳ Hứa liền yên lặng đứng sang một bên. Sau đó, cô nói tới một chủ đề khá quan trọng: “Quý tiên sinh, bữa tối nay sẽ chuẩn bị các món Quảng Đông. Anh có đặc biệt thích ăn món gì không ạ?”

“Không!” Quý Đông Đình day trán. Mặc dù giọng nói của cô gái này rất dễ nghe, nhưng cứ luôn bị làm phiền bởi mấy chuyện vặt vãnh khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh cố gắng nhẫn nại, nhìn về phía Khurong Kỳ Hứa: “Khurong tiểu thư, có một số việc cô cứ tự quyết định cũng được!”

Quý Đông Đình dùng kính ngữ khiến cho Khurong Kỳ Hứa cảm nhận được sự bức bối đang được người đàn ông này ràng kìm nén. Cô vội vàng nói: “Vậy tôi sẽ cố gắng sắp xếp cho Quý tiên sinh chu đáo hết sức có thể.”

Quý Đông Đình bước tới giá để tạp chí, khi thấy mấy tờ tạp chí y học, về mặt anh thoáng chút bất ngờ. Bàn tay thon dài dừng lại vài giây trên tờ tạp chí y học, rồi lại cầm lấy cuốn Bản luận chuyện thương nghiệp, tiếp đó, anh ngồi lên sofa đọc chăm chú.

Khurong Kỳ Hứa đi về phía góc phải của phòng Tổng thống, bước vào gian phòng dành riêng cho “người hầu”, chính là nơi ở của quản gia như cô.

Gian phòng rộng khoảng ba mươi mét vuông, có hệ thống nhà vệ sinh khép kín, trong đó đặt một chiếc giường lớn và một bộ bàn ghế, khung cửa sổ nhìn thẳng ra dòng Hoài Giang của thành phố S. Bên cạnh cửa sổ là một chiếc giá vuông để đầy những bông hoa rum tươi tắn, đây là loài hoa mà Khurong Kỳ Hứa đã tự chọn cho mình. Hoa màu trắng thuần khiết kết hợp cùng những khóm lá màu xanh đậm khiến cho căn phòng vừa sáng sủa lại vừa ngào ngát hương thơm

Bữa tối do bác Hoàng bếp trưởng đích thân mang tới. Các món ăn quý hiếm và mới lạ được bày biện đẹp mắt trong đĩa ngọc đặt trên chiếc bàn tròn bằng đá cẩm thạch. Khurong Kỳ Hứa là người quyết định thực đơn tối nay. Trong tài liệu viết rằng Quý Đông Đình thích ăn đồ ngọt.

Bữa tối, Quý Đông Đình ăn không nhiều, nhưng xem ra có vẻ hài lòng với các món ăn, Khurong Kỳ Hứa đứng bên cạnh thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau bữa cơm, Quý Đông Đình có việc phải ra ngoài. Khurong Kỳ Hứa vừa trở về văn phòng thì gặp Hà Vân, chị ta tươi cười: “Kỳ Hứa à, nếu lần này em được Quý tiên sinh coi trọng thì phải cảm ơn chị chứ nhỉ?”

Khurong Kỳ Hứa đã cười cả ngày đến mức phát mệt rồi, nên giờ cô chỉ khẽ nhếch môi với Hà Vân, thu dọn đồ đạc rồi ra khỏi văn phòng. Theo quy định của khách sạn, buổi tối cô phải ngủ lại trong gian quản gia của phòng Tổng thống.

Kỳ thực, Quý tiên sinh không phải là một vị khách phiền phức, ít ra thì anh ta cũng không đưa ra những yêu cầu oái ăm như vị khách quý nào đó trước đây. Nhưng Quý Đông Đình tuyệt đối không phải đối tượng có thể ứng phó một cách qua loa đại khái. Nếu đó là một khách hàng dễ tính thì Hà Vân đã chẳng rì tai cô mấy câu đó.

Khurong Kỳ Hứa bước ra khỏi văn phòng với gương mặt không chút cảm xúc. Khoảng mười giờ tối Quý tiên sinh mới về, trước lúc ấy, tốt nhất là cô nên đợi sẵn ở đại sảnh tầng một.

Quý Đông Đình vẫn chưa quay lại, Khurong Kỳ Hứa ngồi ở góc trái chiếc sofa dưới đại sảnh, tiếp tục chờ đợi. Cô lại nhìn thấy người đẹp để mái ngó lúc trước đang ngồi xem mấy cuốn tạp chí làm đẹp. Đôi tay của cô ta thon thả, trắng muốt, bộ móng tay đẹp được chăm chút rất kỹ lưỡng.

Người đẹp hình như đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại, chắc là đang đợi ai đó. Bỗng nhiên, cô ta đứng bật dậy, lớn tiếng gọi: “Thắm Hoàn!”

Thắm Hoàn? Khurong Kỳ Hứa chỉ cảm thấy trái tim mình co thắt dữ dội, một hơi thở chặn ở ngực không sao thoát ra được, ép chặt trong phổi vừa căng vừa tê tái. Cô hít sâu một hơi, nhưng không những chẳng tỉnh táo hơn chút nào mà đầu óc càng lúc càng mơ màng. Bộ não của cô như vừa bị thứ gì đánh trúng, hai tai ừ ừ không dứt...

Những bước chân phía sau càng lúc càng gần, càng lúc càng nặng nề. Cô ước gì mình có thể biến mất ngay lập tức, nhưng điều gì phải đến rồi cũng sẽ đến. Khurong Kỳ Hứa nhìn thấy Thắm Hoàn đi tới bên người đẹp để mái ngó, cô ta làm bộ giận dữ, cuối cùng thì anh ta ôm cô gái ấy biến mất trước mắt cô.

Điều đáng mừng nhất là từ đầu tới cuối, anh ta không hề liếc nhìn cô.

Khurong Kỳ Hứa vịn vào bàn tay đã cứng đờ, đang đứng dậy thì trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một đôi giày da màu đen. Cô ngẩng đầu, là Quý Đông Đình. Khurong Kỳ Hứa nhất thời căng thẳng đến mức quên cả đứng lên.

Quý Đông Đình khẽ cười thầm trong lòng. Lúc anh vừa bước vào, chỉ liếc mắt thôi đã thấy cô quản gia của mình ngồi ngẩn ra ở đây, nhất định là cô đang đợi anh.

Nhân viên của Công thương nghiệp Bắc Hải cung cách làm việc giống nhau như đúc, ai ai cũng muốn thể hiện rằng mình rất chăm chỉ, nhưng lại chẳng

bao giờ làm đến nơi đến chốn. Ví dụ như cô quản gia này, đã xuống tận đây đón anh rồi, thế mà cuối cùng vẫn để anh phải bước tới nhắc nhở: “Đang đợi tôi à?”

“Vâng!”

“Đứng lên, đi thôi!”

Khương Kỳ Hứa bật dậy như một cái lò xo. Quý Đông Đình mỉm môi, đi trước Khương Kỳ Hứa, đến cửa thang máy VIP mới phát hiện ra mình quên mang theo thẻ phòng.

Khương Kỳ Hứa lập tức “trung dụng” chiếc thẻ đa năng của mình. Cửa thang máy từ từ mở ra, bên trong là một đôi nam nữ mà cô thật sự không muốn gặp mặt.

Là nhân viên của khách sạn, nên khi gặp bất cứ vị khách nào, Khương Kỳ Hứa cũng phải cúi đầu chào rồi mỉm cười. Cô nhìn về phía Thẩm Hoàn và bạn gái anh ta đứng phía trong, hơi nhếch môi. Sau đó, cô quẹt thẻ, ấn số tầng hai mươi sáu của Quý Đông Đình, đó là tầng chỉ có phòng Tổng thống.

Hôm nay, Quý Đông Đình hẹn gặp một người bạn cũ ở thành phố S. Vừa rồi chuyện trò vui vẻ khiến tâm trạng của anh khá tốt. Anh liếc nhìn bộ dạng trầm tư suy nghĩ của cô quản gia đứng bên cạnh, trong lòng cảm thấy hơi nực cười. Cô ấy sống một môi thật đầy, chắc lại đang nghĩ xem nên làm thế nào để lấy lòng mình về phương diện ẩm thực chẳng? Quý Đông Đình ngược nhìn số tầng đang dần dần tăng lên. Chiếc gương trong thang máy phản chiếu một làn da trắng như trứng gà bóc, cùng với vòng eo thon thả và một đôi mắt sâu hun hút đang giả vờ bình tĩnh của cô gái ấy.

“Bữa sáng mai ăn đồ Tây, chuẩn bị thêm cả món sủi cảo mà cô cứ nhắc đi nhắc lại nữa! Bữa trưa và bữa tối mai tôi đều không ăn trong khách sạn, nhưng cô phải chú ý mấy điểm sau: Tôi vô cùng ghét thịt gà và cá, cũng không thích những món tanh; ngoài ra, mấy món như trứng cá muối, cá tầm, hàu... tôi đều không thích, thế nên không cần chuẩn bị mấy món này!”

“Ha...”

Quý Đông Đình còn chưa dứt lời, trong thang máy đã vang lên tiếng cười khê. Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng người ta vẫn nghe thấy rất rõ sự giễu cợt trong đó. Khương Kỳ Hứa cảm thấy sắp bị xuất huyết não đến nơi rồi. Cô đã quá quen thuộc với điệu cười chế giễu này, không phải Thẩm Hoàn thì còn có thể là ai được?

Quý Đông Đình khựng lại, ánh mắt trở nên sắc lạnh. Hiển nhiên là vị khách quý vô cùng kiêu ngạo đã nghe thấy tiếng cười đó.

“Ha ha...” Tiếp đó, một tràng cười nữa lại vang lên, thanh âm còn lớn hơn khi nãy một chút, nội dung chứa đựng bên trong cũng phức tạp hơn hẳn. Nếu điệu cười lúc trước chỉ đơn thuần là mỉa mai, thì tiếng cười lúc sau lại có cả sự khó tin, giễu cợt, khinh bỉ, giận dữ... Người phát ra âm thanh ấy là Quý Đông Đình.

Thang máy tiếp tục chậm chậm đi lên, nhưng không khí bên trong lúc này tựa như một mặt hồ phẳng lặng bỗng nhiên bị đóng băng.

Khương Kỳ Hứa bị hai tiếng cười liên tiếp vừa rồi làm cho bần rùn chân tay. Một người là khách quý của phòng Tổng thống, một người là khách thẻ Kim cương của phòng VIP, còn chuyện nào khó xử hơn chuyện này nữa không?

Cô không có đủ dũng khí để quay đầu nhìn Thẩm Hoàn đang đứng sau lưng mình. Cô từng trải qua đợt đào tạo cực kỳ khắt khe của Bắc Hải Thịnh Đình, một trong những kỹ năng được rèn luyện nhiều nhất chính là làm sao để xử lý những sự việc đột ngột phát sinh trong khách sạn. Trái tim Khương Kỳ Hứa thất lại, toàn thân nóng như lửa đốt. Con người cô là vậy, mỗi lần cảm thấy hoang mang luôn dễ dàng thể hiện mặt thảm hại nhất của mình ra, vì vậy mà người đàn ông đứng phía sau đã từng cười nhạo tố chất tâm lý của cô quá kém.

Quý Đông Đình vô cùng tức giận. Anh muốn quay đầu nhìn xem tên nhóc nào mà dám ngông cuồng như vậy, nhưng còn chưa kịp làm gì đã bắt gặp ngay một đôi mắt to tròn đáng thương. Những nếp nhăn đầu mày như ngọn núi xa xăm, đôi mắt trong veo hơi ươn ướt, dường như sắp bật khóc đến nơi, trong con người sáng ngời phản chiếu khuôn mặt suy tư của một người đàn ông, đó chính là anh.

Cô quản gia nhỏ bé cứ nhìn anh chằm chằm như vậy để làm gì? Lẽ nào cô ấy sợ anh sẽ đánh nhau hay sao? Quý Đông Đình thờ ơ liếc nhìn Khương Kỳ Hứa, sau đó, anh lạnh lùng ngẩng cao đầu, không quay lại đằng sau nữa mà khẽ nhếch bờ môi mỉm: “Quản gia Khương, những gì tôi vừa nói cô hãy ghi lại đi! Nếu còn chuyện gì không hiểu rõ hay không chắc chắn, cô có thể hỏi Dean, cậu ấy sẽ giúp cô.”

Thật đàn ông, thật quyền rũ, ngay đến Quý Đông Đình cũng sắp bị chính mình chinh phục mất rồi!

Khương Kỳ Hứa gật đầu lia lịa, trong lòng cô vô cùng cảm kích, vì vậy mà giọng điệu càng thêm niềm nở: “Vâng! Nếu tôi có chỗ nào chưa chu toàn, rất mong Quý tiên sinh có thể chỉ bảo cho nhiều hơn, tôi nhất định sẽ sửa chữa kịp thời!”

Quý Đông Đình khẽ gật đầu: “Ừm!”

Cô quản gia này tuy kỹ năng nghề nghiệp chỉ ở mức bình thường, nhưng lại có một thái độ hết sức chân thành. Sự u ám trên gương mặt Quý Đông Đình đã tan đi một chút, cho đến khi thang máy dừng lại ở tầng mười sáu...

“Ôi, cuối cùng cũng tới rồi!” Người đẹp ở phía sau khoác tay Thẩm Hoàn, trước lúc bước ra ngoài còn lăm bắm một câu tiếng địa phương, giọng nói mềm mại đặc trưng của vùng Giang Tô: “Lần nào em đến tìm anh cũng bảo bận, hai ngày tới anh có thể ở bên em được không?”

Người đàn ông bị khóa tay không trả lời, gương mặt vô cảm vẫn đang hướng về phía đôi nam nữ còn lại trong thang máy. Ánh mắt sắc lạnh của Thẩm Hoành chiếu thẳng cửa thang máy. Chân anh ta rõ ràng không bị vòng kiềng nhưng đi đứng lại xiêu vẹo, sắp ra đến cửa còn hơi chệch về phía Khương Kỳ Hứa.

Chính vào lúc vai anh ta và cô sắp chạm vào nhau, một đôi tay đầy nam tính đột ngột đặt lên vai Khương Kỳ Hứa.

“Đứng lui sang đây, quản gia Khương!” Giọng nói của người đàn ông trầm thấp mà khô khan, đôi tay đặt trên vai cô khẽ dùng sức, cả người Khương Kỳ Hứa đã quay sang đối diện với Quý Đông Đình.

Cú quay người đầy bất ngờ đã giúp Khương Kỳ Hứa tránh được màn chạm vai với Thẩm Hoành, nhưng chiếc mũi lại đập trúng bộ ngực cứng rắn của Quý Đông Đình khiến cô đau điếng.

Quý Đông Đình vẫn giữ nguyên cánh tay trên vai cô. Khi cửa thang máy dần khép lại, đôi mắt hẹp dài của anh lướt ra phía ngoài, người đàn ông ở bên ngoài cũng quay đầu nhìn anh lần cuối rồi ôm người phụ nữ trong lòng bước đi.

Quý Đông Đình nở nụ cười giễu cợt, trong lòng anh càng cảm thấy khinh bỉ hơn. Ánh mắt của người đàn ông vừa rồi anh đã nhìn quá rõ. Thêm muốn? Đồ kỳ? Hay là ghen tức vì cô quản gia của anh xinh đẹp hơn bạn gái mình? Nghĩ đến đây, tâm trạng bức bối của Quý Đông Đình bỗng xẹp xuống, anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong vòng tay, giọng nói trở nên rất dịu dàng: “Có đau không?”

Khương Kỳ Hứa không dám kêu ca: “Tôi vẫn ổn!”

“Đau thì phải nói ra chứ!” Quý Đông Đình nhìn vào đôi mắt đầy nước chỉ chực trào ra của Khương Kỳ Hứa: “Biết chưa hả?”

Khương Kỳ Hứa không kịp thích nghi với hình tượng mới này của Quý tiên sinh, vội vàng lắc đầu: “Tôi không sao thật mà!”

“Không sao thì tốt!” Quý Đông Đình buông tay, sau đó đứng thẳng người bên cạnh cô. Tâm trạng anh khá tốt, ý cười đọng mãi trong ánh mắt.

Khương Kỳ Hứa thở phào nhẹ nhõm, cũng may là vừa rồi vị khách quý không hề tức giận. Vào những lúc quan trọng như thế này, cô tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Còn Thẩm Hoành, sau khi vào đến căn phòng 6089, rõ ràng đã mất hết hứng thú. Anh ta đứng bên cửa sổ nhìn về phía xa xăm. Bỗng nhiên, một đôi tay vòng qua ôm lấy eo anh ta, sau đó, lưng anh ta cũng bị một cơ thể phụ nữ mềm mại tựa vào. Cô ta thở thê: “Có nhiều khi em không biết phải làm thế nào mới giữ được trái tim anh.”

Hiện tại, Thẩm Hoành thật sự không có tâm trạng để nghe mấy câu sến súa kiểu này. Người phụ nữ dường như cũng cảm nhận được điều ấy. Cô ta bĩu môi: “Sao anh cứ quay về là không vui vậy?”

Thẩm Hoành nhắc cánh tay phụ nữ đang ôm mình ra: “Em nghỉ ngơi đi! Anh có chút việc, phải ra ngoài một lát.”

“Không được đi!” Người phụ nữ giữ chặt tay Thẩm Hoành, bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển trong đầu, giọng nói của cô ta có vẻ hốt hoảng: “Thẩm Hoành, không phải anh đã đề ý đến cô nhân viên khách sạn ban nãy đấy chứ?”

Thẩm Hoành cảm thấy bức bối, anh ta để người phụ nữ lại trong phòng rồi ra ngoài một mình. Đi hết dãy hành lang dài rộng, sáng sủa là đến phòng nghỉ dành cho khách VIP, Anh ta mở danh bạ điện thoại ra xem một lúc, cuối cùng ấn số của Khương Kỳ Hứa.

Một giọng nữ nhẹ nhàng truyền tới: “Xin chào, tôi là Khương Kỳ Hứa! Xin hỏi quý danh...”

Thẩm Hoành lạnh lùng thốt ra một chữ: “Thẩm”

“Ồ, Thẩm tiên sinh có vấn đề gì vậy ạ?” Khương Kỳ Hứa nhận điện thoại khi đang ở phòng khách. Cô vừa mới đi mở nước nóng cho Quý Đông Đình. Trong phòng Tổng thống có bồn tắm và phòng mát-xa chuyên dụng. Sau khi hưởng thụ kỹ thuật mát-xa kiểu Thái của nhân viên mát-xa hàng đầu, Quý Đông Đình lại ngâm người một lúc.

“Mang một phần đồ ăn khuya tới đây cho tôi!”

“Vâng, sẽ có ngay ạ!” Khương Kỳ Hứa rút một tờ giấy trên mặt bàn, cố gắng duy trì ngữ điệu lễ phép: “Thẩm tiên sinh, xin hỏi anh muốn ăn món gì?”

...

Chưa đầy mười phút sau, bữa ăn đêm của Thẩm Hoành đã được đưa tới, nhưng người mang đến không phải Khương Kỳ Hứa, mà là một nhân viên nam. Cuối cùng, toàn bộ những món điểm tâm tinh xảo của vùng Giang Nam đều bị đổ vào sọt rác.

Góc trái phòng nghỉ đặt một tủ để đồ theo phong cách Châu Âu, bên trên là một bể cá hình tròn, trong đó có hai chú cá đang quấn quýt bên nhau, Thẩm Hoành đưa tay búng vào bể cá thủy tinh, đôi cá liền tách nhau ra. Anh ta nhếch môi cười, vừa quay đầu lại đã bắt gặp hình ảnh của chính mình phản chiếu trên chiếc mặt bàn mạ vàng... Thẩm Hoành dường như cũng tự nhận ra đáng về ấu trĩ đến mức hết thuốc chữa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 1.4

Nhân viên mát-xa hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn dự kiến mười mấy phút, sau đó, Quý Đông Đình mặc chiếc áo ngủ màu trắng bước ra. Thấy Khương Kỳ Hứa vẫn đứng chờ trong phòng, anh thả người xuống ghế sofa, lật xem đồng tài liệu được đưa tới lúc chập tối. Khoảng năm phút sau, anh mới lên tiếng: “Khương tiểu thư, cô có thể về phòng nghỉ ngơi rồi! Ngày mai tôi sẽ thức dậy lúc bảy rưỡi, cô nên sắp xếp bữa sáng xong xuôi trước bảy giờ bốn mươi!”

“Được ạ, không thành vấn đề!” Khương Kỳ Hứa như trút được gánh nặng, nhưng vì giữ lễ nên cô không rời khỏi phòng ngay lập tức.

Còn chưa đi? Khóe môi Quý Đông Đình hơi cong lên, anh đặt tập tài liệu trong tay xuống, mở ví tiền để trên sofa, sau đó rút ra vài tờ có mệnh giá lớn đưa cho Khương Kỳ Hứa.

Khương Kỳ Hứa biết nhân viên phục vụ trong khách sạn vẫn thường được khách bo, nhưng đây là lần đầu tiên một Giám đốc bộ phận khách hàng như cô được nhận tiền bo thế này. Cô hơi ngáy người, sau đó vẫn mỉm cười, cúi người nhận lấy: “Cảm ơn Quý tiên sinh! Chúc anh có một giấc mơ đẹp!”

Quý Đông Đình đã nghe những lời nịnh nọt kiểu này quá nhiều rồi, nhưng vì giọng nói của cô dễ nghe, nên trong lòng anh cũng có chút ngọt ngào, thỏa mãn đến mức còn định rút thêm mấy tờ tiền nữa.

Một ngày mệt mỏi cuối cùng đã kết thúc, sau này sẽ còn bao nhiêu ngày như vậy nữa? Trở về phòng, Khương Kỳ Hứa kéo rèm cửa màu xanh nhạt ra rồi đi tắm. Cô thay bộ đồ ngủ, đang định trèo lên giường, bỗng vang lên một tiếng “choang”, hình như là tiếng thủy tinh vỡ.

Khương Kỳ Hứa sợ xảy ra chuyện gì, quần áo còn chưa kịp thay mà cứ thế chạy ra ngoài. Đôi dép lê của cô quét trên lớp thảm mềm không phát ra bất kỳ tiếng động nào, cả căn phòng tĩnh mịch chỉ nghe thấy hơi thở rối loạn của cô.

Mấy gian phòng bên ngoài đều sáng đèn, Khương Kỳ Hứa tìm thấy Quý Đông Đình ở phòng ăn. Thì ra, vị khách quý tới đây uống nước đã đánh vỡ cốc.

Đèn trong phòng ăn còn rực rỡ, lung linh hơn cả phòng khách. Ánh đèn sáng chói chiếu vào gương mặt Quý Đông Đình, anh nở nụ cười rất vô tội: “Xin lỗi!” Dứt lời, anh cúi xuống như muốn thu dọn đồng thủy tinh vỡ, nhưng thật sự chỉ là ra về mà thôi.

“Người nên nói lời xin lỗi là tôi mới phải, xin lỗi vì đã khiến anh hoảng sợ!” Khương Kỳ Hứa vội vàng dọn dẹp những mảnh vỡ. Xong việc, cô đứng dậy, phát hiện Quý Đông Đình vẫn chưa rời đi, hai người đứng cách nhau khoảng nửa mét, anh đang chăm chú ngắm cô.

Khương Kỳ Hứa lên tiếng: “Quý tiên sinh!”

Quý Đông Đình mỉm cười, nhất thời chưa kịp thu lại ánh nhìn. Anh bỗng phát hiện ra, cô quản gia của mình đã ưa nhìn hơn nửa tiếng trước rất nhiều.

Khương Kỳ Hứa vừa tắm xong, trên người cô là bộ đồ ngủ của khách sạn, bộ quần áo dài tay rộng rãi chẳng có gì đặc biệt này bỗng trở nên đẹp vô ngần trong mắt Quý Đông Đình. Anh không thể không đánh giá lại cô gái đang đứng trước mặt: Bỏ đôi giày cao gót ra thì cô cũng không cao lắm, chắc chỉ khoảng một mét sáu, thân hình hơi gầy một chút, làn da trắng mịn, vầng trán cao, mái tóc màu nâu tự nhiên, sợi tóc vừa mềm vừa mảnh. Sau khi cô tẩy trang, có thể nhìn thấy những nốt tàn nhang li ti bên má phải, nhưng nó không những chẳng khiến cô xấu đi mà còn giúp cô tăng điểm. Chiếc cổ vừa đẹp vừa thon, rất đáng yêu. Đôi mắt có hồn, lông mày rậm mà đẹp, trông có hơi giống với những cô gái hay xuất hiện trên bìa tạp chí, cả người toát lên vẻ ấm áp và lãng mạn. Vòng ngực cỡ 34C, đôi chân vừa thon vừa thẳng...

Cách đàn ông nhìn phụ nữ thường rất trực tiếp và nông cạn như vậy đây! Quý Đông Đình chẳng có thời gian để nghiên cứu vẻ đẹp nội tâm của phụ nữ, vì người đạt được yêu cầu về ngoại hình của anh cũng chẳng dễ dàng gì.

Khương Kỳ Hứa càng lúc càng ngượng ngùng. Căn phòng vô cùng yên ắng, ánh sáng của chiếc đèn treo trên trần rực rỡ quá mức, dường như soi rọi cả vào tâm hồn cô. Khương Kỳ Hứa đang định chúc Quý Đông Đình ngủ ngon thì anh bỗng lại gần cô hơn một chút.

Quý Đông Đình chỉ tiến có nửa bước mà đã hoàn toàn thu hẹp được khoảng cách giữa hai người.

Trái tim Khương Kỳ Hứa ngừng đập trong giây lát, cô chỉ nghe thấy mỗi hơi thở của Quý Đông Đình.

Khương Kỳ Hứa cố làm ra vẻ thoải mái: “Quý tiên sinh, chúc ngủ ngon!” Cô đang cực kỳ căng thẳng, dường như có một dòng máu nóng vừa xông thẳng lên não bộ của cô.

Quý Đông Đình cúi đầu nhìn Khương Kỳ Hứa. Tuy rằng gương mặt cô có phần nhợt nhạt, lại như bị hòa tan trong ánh sáng lung linh của căn phòng, nhưng nụ cười trên môi cô lại hết sức rạng rỡ. Dù vậy, nụ cười ấy lại quá mức tươi tắn, quá mức bình tĩnh, chẳng phù hợp với không khí hiện tại chút nào. Đáng lẽ trái tim cô nên đập thình thịch, khuôn mặt cô cũng nên đỏ bừng vì xấu hổ và ánh mắt cô dành cho anh phải giống như một chú thỏ con chứ nhỉ?

“Ngủ ngon!” Trên mặt Quý Đông Đình vẫn hiện lên nét cười, giọng nói cũng có phần trong trẻo hơn, nhưng chỉ trong giây lát, anh đã lại trở về với dáng vẻ kiêu ngạo của một ông chủ. Ngay sau đó, anh cầm lấy bàn tay trắng trẻo, mềm mại của Khương Kỳ Hứa, rồi hơi cúi người xuống, đặt lên đó một nụ

hôn: “Hãy mơ những giấc mơ ngọt ngào!”

Tương tự như món tiền boa lúc này, nụ hôn “chuồn chuồn đập nước” này giống như ân huệ của bậc bề trên ban cho cô, nhưng trong đó lại mang theo cả hơi thở ấm áp đầy gọi cảm của một người đàn ông.

Mặc dù toàn thân Khương Kỳ Hứa cứng đờ, nhưng cô vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt tươi tắn: “Tôi cũng chúc Quý tiên sinh mơ những giấc mơ đẹp!”

Quý Đông Đình ngay đến một tiếng “ừ” cũng lười đáp lại, anh thu hồi ánh mắt đang chăm chú ngắm nhìn người con gái trước mặt rồi quay người trở về phòng.

Sau khi Quý Đông Đình đi rồi, Khương Kỳ Hứa mới dám thở phào một hơi. Cô xoa xoa trán, điều chỉnh hô hấp rối loạn, nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh hơn, vừa rồi chỉ là một nghi lễ xã giao của người phương Tây mà thôi.

Đến khi nhịp hô hấp đã bình ổn, cô lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Thật ra, Hà Vân sắp xếp cô làm quản gia của Quý Đông Đình là có nguyên nhân. Trước đây, người đảm nhiệm công việc quản gia tại phòng Tổng thống đều là những nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp. Bọn họ sẽ có hai kết cục: Hoặc là ra đi cùng vị khách quý của mình, hoặc là ở lại với nhiều điều tiếng. Chính vì nguyên nhân trên, nên hiện tại quản gia của phòng Tổng thống hầu như đều được chọn lựa từ những nhân viên nam ưu tú. Nhưng lần này, Hà Vân lại giao cho cô công việc khó khăn ấy, “tâm ý” ẩn chứa bên trong đó cô đã nhận được rồi.

Khương Kỳ Hứa quay đầu lại, phát hiện ra rèm cửa phòng ăn vẫn chưa đóng. Bầu trời đêm nay không một gợn mây, chỉ có mảnh trăng cong cong treo lơ lửng phía xa xăm. Từ tầng hai mươi sáu nhìn xuống, những ánh đèn in bóng lên mặt nước lung linh dường như đang đổ dồn về phía cô.

Có một số chuyện vừa mới bắt đầu thôi, cô không nên bi quan như vậy. Chỉ cần chăm chỉ làm tròn bổn phận của mình và không có những suy nghĩ tiêu cực, thì cho dù Quý Đông Đình có hạch sách đến mấy, cô vẫn có thể hoàn thành công việc một cách tốt đẹp... Nghĩ đến đây, trong lòng Khương Kỳ Hứa cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Cô lại tự phân tích thêm một chút, lẽ nào bên phía Tổng bộ và Lục Tục đồng ý để cô làm quản gia tại phòng của Quý Đông Đình cũng là có lý do? Đào tạo được một quản lý cho khách sạn không hề đơn giản, bọn họ đâu thể dễ dàng bỏ mặc cô như vậy, phải chăng đây chính là một cuộc sát hạch dành cho cô?

Chẳng lẽ cô sắp được thăng chức và tăng lương rồi sao? Bất kỳ liên tưởng nào có dính dáng đến tiền cũng đều tươi đẹp và rạo rực như uống thuốc kích thích vậy. Hình như nhờ có lời vàng ngọc của vị khách quý kia mà đêm nay Khương Kỳ Hứa thực sự đã có một giấc mơ tuyệt vời.

Hôm sau, trong lúc Quý Đông Đình dùng bữa sáng, trợ lý Dean đứng giữa phòng ăn báo cáo lịch trình ngày mới của anh, gồm có: tham gia hai buổi hội nghị, đi khảo sát thực địa tại ba địa điểm, buổi tối còn phải đến dự một bữa tiệc...

“Hủy bỏ tiệc tối, tôi muốn đi nghe hòa nhạc!” Dứt lời, Quý Đông Đình tiếp tục thong thả ăn sáng. Trên chiếc bàn xoay bày đủ loại điểm tâm phương Tây: cà chua với trứng cuộn dăm-bông, bánh mì kẹp tôm và trứng chiên, ngoài ra còn có một phần canh sủi cải mới ra lò.

Cô sắp xếp được một bữa sáng như thế này, ngay đến Dean cũng phải tán thưởng, Quý tiên sinh có bao giờ ăn mấy món kiểu như canh sủi cải đâu? Vậy mà hiện tại anh ấy lại đang ăn vô cùng ngon lành.

“Nhưng người chủ trì bữa tiệc tối nay là Tổng Giám đốc Triệu, một quan chức mới của thành phố S. Ông ta có quan hệ rất tốt với chính quyền nơi đây. Hơn nữa, ông ta đã gọi điện nói chuyện với tôi mấy lần rồi, mong là anh có thể tới tham dự!” Dường như Dean rất muốn Quý Đông Đình có mặt tại bữa tiệc này.

Quý Đông Đình bỏ dao đĩa trong tay xuống, trên chiếc đĩa bạc vẫn còn cắm một viên sủi cải. Anh hơi nhíu mày, bỗng chốc cảm thấy ăn không còn ngon miệng nữa, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại: “Dean, cậu và tôi cùng ở nước ngoài một thời gian dài, có thể đều không hiểu văn hóa Trung Quốc cho lắm. Có những người càng tỏ ra niềm nở thì tâm địa càng xấu xa.” Khi nói tới hai chữ “niềm nở”, Quý Đông Đình hơi khựng lại. Khương Kỳ Hứa đứng cách đó không xa lặng lẽ quay đầu đi chỗ khác.

Dean gật đầu: “Lát nữa tôi sẽ từ chối ông ấy.”

Quý Đông Đình suy nghĩ một lát, bổ sung thêm: “Cũng nên nể mặt người ta một chút, sau này gặp nhau còn dễ nói chuyện. Cậu hãy chuẩn bị một món quà, tuy tôi không đến nhưng quà thì phải đưa tới!”

Ăn sáng xong, Quý Đông Đình lập tức rời đi. Trước khi bước ra cửa, anh đột ngột quay đầu nhắc nhở Khương Kỳ Hứa: “Tôi sẽ quay về lúc chín rưỡi tối.”

Khương Kỳ Hứa cúi gập người: “Vâng, Quý tiên sinh đi cẩn thận ạ!”

Dean ở cạnh Quý Đông Đình đã mấy năm rồi, anh chàng này cũng khá hoạt bát. Nhìn ra sự “chăm sóc đặc biệt” mà Quý tiên sinh vừa mới dành cho Giám đốc Khương, Dean cảm thấy rất hứng thú: “Quý tiên sinh, Khương tiểu thư cũng đẹp đấy chứ?”

Đối với câu hỏi đó, Quý Đông Đình chỉ cười khẩy. Trong lòng anh hiểu rõ Dean tò mò về cử chỉ vừa rồi của mình, vì vậy, anh nhếch môi giải thích vài câu: “Cô quản gia này làm việc tận tụy, nhưng không biết dùng đầu óc suy nghĩ, thế nên, tôi cho cô ấy một mốc thời gian cụ thể để giúp cô ấy thuận lợi hơn. Đây gọi là “tặng người một đóa hồng tươi, tay còn vương vấn mùi hương ngọt ngào”(*) đấy!”

(*) Ý nói: Giúp đỡ người khác khiến bản thân mình cũng cảm thấy vui lây.

Dean cảm thấy ông chủ đang đứng trước mặt mình bỗng chốc trở nên cao siêu, đẳng cấp hẳn lên, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà vốn tiếng Trung đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Quý Đông Đình là một người đàn ông như thế nào?

Đây là chủ đề mà mấy đồng nghiệp đặt ra cho Khương Kỳ Hứa lúc cô trở về văn phòng. Khương Kỳ Hứa không thể khơi mào việc bàn tán về khách, cô chỉ nhún vai: “Là một người giàu có mà thôi.”

Tiểu Khả, cô gái sôi nổi nhất dựa vào vai Khương Kỳ Hứa, cố tình kéo dài giọng: “Giám đốc Khương, chị xinh đẹp thế này cơ mà, hãy cố gắng ‘câu’ Quý tiên sinh đi!”

“Vậy sao? Tiếc là tôi không có bản lĩnh lớn vậy đâu.” Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Được rồi, không được phép bàn luận chuyện này nữa! Nếu để Quý tiên sinh biết được rồi thấy không vui khiến tôi bị mất việc thì làm thế nào?”

Tiểu Khả nũng nịu: “Tiểu nhân chỉ đùa thôi mà.”

An Mỹ ở bên cạnh có vẻ không vui, phản bác Tiểu Khả: “Có ai đùa cợt như cô không hả? Ngành khách sạn của chúng ta đâu phải không có quy định. Cô làm vậy là hại Giám đốc Khương đấy! Người nói vô tình nhưng người nghe hữu ý, nếu có người ác ý dựng chuyện về Giám đốc Khương thì chẳng phải cô đã hại chết chị ấy rồi sao?”

An Mỹ nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ khiến Tiểu Khả nghe xong bỗng thấy hơi ngượng. Vì vậy, Tiểu Khả vội nở nụ cười ngọt ngào rồi lấy đồ ăn vặt trên mặt bàn ra để vờ về An Mỹ: “Thôi nào, người đẹp! Tôi biết mình sai rồi, tôi chỉ nói cho sướng mồm thôi.”

An Mỹ lúc này mới thả lỏng cơ mặt. Đến khi Khương Kỳ Hứa vào nhà vệ sinh rửa tay, An Mỹ thì thầm bên tai cô: “Giám đốc Khương, em thấy Tiểu Khả nói chuyện vô ý quá, chẳng biết chừng mực gì cả!”

Khương Kỳ Hứa rút một tờ giấy lau tay rồi nói: “Tiểu Khả có hơi nhanh nhẩu, nhưng em đã nhắc cô ấy rồi mà, không sao nữa đâu.”

An Mỹ bĩu môi.

Khương Kỳ Hứa vui vẻ giục An Mỹ mau đi làm bảng dự toán số khách đặt phòng năm tới.

An Mỹ là một nhân viên rất thích thảo luận công việc với cấp trên, vì làm như vậy khiến cô ấy có cảm giác năng lực của mình được khẳng định. Thế nên, khi Khương Kỳ Hứa nhắc tới công việc, An Mỹ lập tức tươi cười rạng rỡ: “Em bảo đảm trong tuần này sẽ giao cho chị!”

Khương Kỳ Hứa động viên: “Cố lên!”

Thật ra, công việc của Khương Kỳ Hứa trong nửa năm qua chẳng dễ dàng chút nào. Năm ngoái, đội do cô phụ trách có tỷ lệ khiếu nại thấp nhất, nổi trội hơn hẳn so với đội của Hà Vân, mà Hà Vân lại là cấp trên trực tiếp của Khương Kỳ Hứa, vì vậy, chị ta luôn lạm dụng chức vụ để gây áp lực cho cô.

Ban lãnh đạo khách sạn sẽ có một cuộc họp vào lúc chín rưỡi sáng. Mặc dù Hà Vân đã giao thêm cho Khương Kỳ Hứa nhiệm vụ quản gia, nhưng không hề giảm tải các công việc khác của cô. Những việc cần cô vẫn phải làm, những buổi họp cô cũng không được phép vắng mặt.

Buổi họp hôm nay chủ yếu là thảo luận về nội dung quảng bá hàng năm của khách sạn. Lục Tự không hài lòng với cả hai bản kế hoạch mà bộ phận Marketing đưa ra. Anh tựa lưng vào ghế, tay trái gõ “cộp cộp” lên mặt chiếc bàn gỗ màu đỏ sẫm, dường như đang chờ đợi một ý tưởng hay hơn.

Hà Vân nhìn Lục Tự, giọng nói có vẻ do dự, chắc chị ta đang muốn thăm dò phản ứng của mọi người: “Hay là chúng ta tổ chức những hoạt động có sự tham gia của các ngôi sao? Danh tiếng của họ chắc sẽ đem lại hiệu quả tốt.”

Không ai tán dương, mà cũng chẳng có người nào phản đối lời nói vừa rồi của Hà Vân. Buổi họp căng thẳng cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút, mấy vị Giám đốc bắt đầu thảo luận xem hiện tại nữ minh tinh nào được coi là đẹp.

Khương Kỳ Hứa cầm bút, vẽ lên tờ giấy A4 trước mắt mấy đường nguyệt ngoác. Cô có thói quen cứ mỗi lần rối trí là lại vẽ lung tung lên giấy. Trước đây, Thẩm Hoành vẫn hay lấy chuyện này ra trêu đùa cô. Nhưng đây chính là cách giúp cô đã thống tư tưởng và suy xét mọi việc kỹ càng hơn.

Trong đầu Khương Kỳ Hứa nảy ra một kế hoạch mà rất có thể Lục Tự sẽ muốn nghe. Dù sao thì cô chỉ là Giám đốc của bộ phận khách hàng, hơn nữa, ý tưởng này có lẽ người khác cũng đã nghĩ tới rồi, chỉ có điều không ai dám nói ra vì rất khó thực hiện mà thôi. Nhưng biết đâu lại thành công thì sao? Nếu thực sự thành công thì sẽ thế nào nhỉ?

“Thật ra...” Khương Kỳ Hứa nhìn về phía Lục Tự, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, mắt cô ánh lên hy vọng, trong lòng lo lắng bất an hệt như một sinh viên thực tập lần đầu được phát biểu ý kiến ở cuộc họp.

“Giám đốc Khương, cô có ý kiến gì sao?” Lòng mày Lục Tự khẽ động, đôi mắt sâu thẳm cứ nhìn chằm chằm Khương Kỳ Hứa.

“Nhờ có gợi ý của Giám đốc Hà mà tôi đã nghĩ ra một phương án. Mời ngôi sao nổi tiếng quảng bá cho khách sạn đúng là cách hay! Hai hôm trước, tôi thấy báo đài đưa tin Cốc Vũ sắp kết hôn với một đại gia. Khách sạn của chúng ta có thể lo phần hôn lễ cho họ. Cốc Vũ là một trong những hoa đán mới

nổi, hơn nữa, mọi thông tin về cô ấy luôn được quan tâm đặc biệt. Nếu lần này, cô ấy tổ chức đám cưới tại đây thì Thịnh Đình sẽ rất được chú ý.”

Sau khi nghe Khương Kỳ Hứa phát biểu, có người cười, cũng có người trầm tư. Mọi việc đều nằm trong dự liệu của cô, quan trọng nhất là Lục Tự nghĩ thế nào.

Hà Vân là người đầu tiên lên tiếng: “Kỳ Hứa, em cũng tin vào mấy trang báo lá cải đó sao? Chuyện kết hôn hay hẹn hò trong ngành giải trí đến chín mươi phần trăm là tạo tin đồn để tăng sự nổi tiếng.”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Em chỉ đưa ra ý tưởng thôi mà.”

“Được rồi. Chuyện này chúng ta sẽ bàn bạc sau, tan họp thôi!” Lục Tự đứng dậy rời đi.

Mọi người giải tán, Khương Kỳ Hứa cũng về phòng làm việc của mình. Cô pha một cốc trà, nhưng còn chưa uống được ngụm nào đã bị Lục Tự triệu kiến.

Văn phòng của Lục Tự nằm ở tầng mười chín của Bắc Hải Thịnh Đình. Lúc Khương Kỳ Hứa bước vào căn phòng ấy, cánh cửa chớp đang hé mở, những tia nắng trong vắt chiếu rọi vào phòng, còn Lục Tự mặc một bộ vest đen tuyền ngồi trên ghế da, quay lưng về phía cô. Người đàn ông này đã dùng chính thực lực của mình để leo lên vị trí cao nhất của Bắc Hải Thịnh Đình.

Nghe thấy tiếng động, Lục Tự quay người lại nhìn cô giọng điệu có phần xa cách: “Giám đốc Khương, ngồi đi!”

Khương Kỳ Hứa ngồi lên chiếc ghế sofa đối diện với Lục Tự.

Anh nhìn cô: “Giám đốc Khương, về ý tưởng trong buổi họp lúc này, cô còn suy nghĩ nào khác không?”

Khương Kỳ Hứa không dám đảm bảo việc Cốc Vũ sắp kết hôn là thật. Cô nghĩ ra phương án này sau khi nghe được thông tin từ bạn mình. Cơ hội trong công việc có lúc lan tràn như cỏ dại, chỉ cần nắm chắc là có thể leo lên; nhưng có lúc lại giống như mây mù, hậu quả là sau khi bước đến sẽ bị ngã rách đầu chảy máu.

Khương Kỳ Hứa háng giọng rồi bắt đầu trình bày. Lần này, cô không chỉ nêu ý tưởng suông, thay vào đó là một kế hoạch hoàn chỉnh, tỉ mỉ cho lễ cưới của mình tính.

Trong lúc trình bày, rất nhiều lần Khương Kỳ Hứa bị khô miệng, nhưng cô không hề ngừng lại. Ánh nắng bên ngoài rất đẹp, chiếu vào trong phòng thật ấm áp, khiến cho tâm trạng con người ta cũng trở nên thoải mái, tươi sáng hơn hẳn. Không phải ai cũng may mắn được tận hưởng những tia nắng ấm ngày đông như thế này. Cuộc đời tuy có rất nhiều điều tuyệt đẹp, nhưng cũng tồn tại những hiện thực vô cùng tàn khốc. Có những người nghèo thậm chí còn không biết thế nào là ánh nắng. Ví dụ như, cô sống trong một khu dân cư cũ nát, khu thành cô duy nhất tại thành phố S vẫn chưa bị dỡ bỏ. Căn phòng của cô chẳng bao giờ đón nổi ánh mặt trời, bốn bề xung quanh đều là những tòa cao ốc sừng sững, chúng không chỉ che mất ánh nắng, mà còn lấp luôn cả ước mơ của cô.

Khương Kỳ Hứa ngồi ở văn phòng của Lục Tự gần một tiếng đồng hồ. Cuối cùng, lúc cô sắp rời đi, Lục Tự rót cho cô một cốc nước. Khương Kỳ Hứa nhấp một ngụm mới phát hiện ra môi mình đã khô cong cả rồi.

“Nếu cô giành được quyền tổ chức hôn lễ cho Cốc Vũ, tôi sẽ giao cho cô toàn quyền phụ trách hạng mục đó.” Lục Tự ra chỉ thị. Giọng nói của anh đầy nghiêm túc, giọng điệu mạnh mẽ khiến đầu óc Khương Kỳ Hứa càng dễ dàng thấm thấu câu nói rõ ràng, súc tích vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 1.5

Ai mà chẳng khao khát được lên chức, được tăng lương cơ chứ? Có ai không mong ước được thuận buồm xuôi gió trong cái ngành dịch vụ đầy biến động này? Hơn nữa, cô là một kẻ nghèo khó, cô rất cần tiền. Nhưng cho đến lúc đưa ra quyết định cuối cùng, Khương Kỳ Hứa vẫn thấy cực kỳ căng thẳng. Cô luôn nhát gan như thế, làm việc gì cũng chỉ lo xảy ra sai sót, lúc nào cũng sợ bị người ta dị nghị, trêu đùa...

“Kỳ Hứa, cô làm việc tại khách sạn được bao lâu rồi?” Lục Tự bỗng nhiên hỏi cô.

À vừa mới tốt nghiệp là cô đến Bắc Hải Thịnh Đình ngay, thế nên cũng được hơn ba năm rồi. Khương Kỳ Hứa trầm nghĩ.

“Ồ tuổi của cô, tôi đã là Phó Tổng Giám đốc ở đây rồi. Nhưng để xóa chữ “Phó” phía trước đi, tôi đã phải mất gần mười năm.” Lục Tự vừa có phần thoải mái, nhưng cũng có chút ê chề khi nhắc lại chuyện xưa. Anh nhìn cô chăm chú khiến Khương Kỳ Hứa cảm thấy mình sắp bị hút luôn vào đôi mắt sâu thẳm của Lục Tự rồi.

“Có những lúc cơ hội vượt mắt, có thể một năm sau sẽ lại xuất hiện, cũng có thể là mười năm sau, hoặc là mãi mãi không bao giờ trở lại nữa.” Lục Tự nói

với giọng điệu bình thản.

Khương Kỳ Hứa hạ quyết tâm: “Tổng Giám đốc Lục, tôi muốn có cơ hội này!”

Lục Tự bật cười thành tiếng. Ánh nắng ngoài trời chiếu vào gương mặt anh, trên đó dường như đang chứa đựng tiết trời ngày xuân tươi đẹp nhất.

Bỗng nhiên, một tiếng chuông điện thoại rất hay vang lên, là của Lục Tự. Anh nhìn số điện thoại rồi tắt máy.

Lục Tự chưa bao giờ nhận điện thoại của vợ trước mặt nhân viên, một nhân viên kỳ cựu ở đây đã từng nói như vậy. Nhân viên khách sạn có đôi mắt quan sát rất tinh tường và luôn thích thăm dò bí mật của người khác. Có người nói, Lục Tự phải dựa vào vợ mới leo lên được vị trí này, nhưng Khương Kỳ Hứa biết là không phải vậy. Cô từng tình cờ gặp vợ của Lục Tự một lần. Đó là một người phụ nữ có thân hình mập mạp, nói tiếng phổ thông không chuẩn lắm. Chợt ta vừa đánh mặt chước vừa cười với vẻ vô cùng đặc ý: “Chồng tôi là Tổng Giám đốc của Bắc Hải Thịnh Đình, mỗi năm kiếm được hàng triệu tệ đấy!”

“Cô thấy Quý Đông Đình là người như thế nào?” Sau khi đặt điện thoại sang một bên, Lục Tự chuyển qua chủ đề khác.

Khương Kỳ Hứa không thể bẻ nguyên đáp án dành cho đám nhân viên lúc trước để đối phó với Lục Tự được. Tư duy của Lục Tự vô cùng sắc bén, kiểu cô tình trả lời qua quýt, né tránh như vậy càng dễ khiến người ta hiểu lầm. Cô gượng cười: “Quý tiên sinh là một người khá nóng tính, lại cực kỳ kiêu ngạo, nhưng được cái công tư phân minh, hoàn toàn không làm khó nhân viên phục vụ.”

Lục Tự muốn tán gẫu với cô, thì cô sẽ dùng cách buôn chuyện để trả lời câu hỏi này. Cô vốn không giỏi trong việc đánh giá người khác, cô thấy làm vậy quá vô đoán, cũng rất mất lịch sự.

“Nhận xét này của cô cũng thú vị đấy!” Lục Tự không nhịn được cười: “Vậy cô thử nói xem, tôi là người thế nào?”

Giọng điệu của anh tuy nửa đùa nửa thật, nhưng dường như là thật sự muốn nghe lời nhận xét từ cô. Khương Kỳ Hứa bèn mỉm cười: “Anh luôn là tấm gương để tôi nỗ lực phấn đấu và không ngừng học hỏi.”

Câu trả lời này tuy mang tính chất lấy lòng nhưng cũng rất chân thành. Lục Tự thoáng ngẩn người trong giây lát. Hơn ba năm trước, anh là người đích thân phỏng vấn Khương Kỳ Hứa. Sau đó, người con gái này đã để lại ấn tượng khó phai trong anh. Hôm ấy là tuần lễ Hoàng kim(*) khách sạn nhiều việc vô cùng, Lục Tự cũng phải tăng ca cùng các nhân viên. Lúc một giờ sáng, khi đi qua nhà vệ sinh, Lục Tự bỗng nghe thấy một tiếng khóc ai oán đang được kìm nén hết sức có thể nên dừng bước. Mãi một lúc sau, anh mới phát hiện ra người đang ngồi sụp xuống đất khóc nức lên chính là Khương Kỳ Hứa.

(*) Chỉ ngày lễ Lao động và ngày lễ Quốc khánh ở Trung Quốc, vào những dịp lễ thế này người dân thường được nghỉ cả tuần.

Trong công việc, không bao giờ được dễ dàng biểu lộ những khó khăn và sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, về điểm này, trước giờ Khương Kỳ Hứa luôn làm rất tốt. Nhìn bề ngoài, mọi người sẽ thấy cô giống như một đóa hoa hướng dương xinh đẹp luôn cố gắng vươn mình lên cao, nhưng thực ra, cô lại là một bông cúc mỏng manh đầy nghị lực. Còn về vấn đề tại sao không nên biểu lộ những khó khăn và sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, đó là vì những kẻ thừa nước đục thả câu thì lắm mà những người chân thành giúp đỡ lại không nhiều.

Đàn ông rất dễ rung động, vậy mà bao năm qua, người có thể bước vào trái tim Lục Tự chỉ có mình Khương Kỳ Hứa, một cô gái sẽ chẳng bao giờ thuộc về anh. Lục Tự từng cho rằng bản thân mình đối với tình yêu đã chẳng còn chút hứng thú nào nữa, thế nhưng, con người lại luôn khát khao những thứ mà mình không thể nắm bắt được. Anh dùng toàn bộ tuổi thanh xuân của mình để đổi lấy một tiền đồ xán lạn, vì vậy, trong những năm tháng tươi đẹp nhất của cuộc đời, anh đã chẳng thể tìm cho mình một người con gái để yêu. Trong mắt Lục Tự, một tình yêu không có vật chất làm chỗ dựa cũng chỉ đẹp để bề ngoài mà thôi, đó không phải là điều mà anh cần.

Khương Kỳ Hứa vừa trở về văn phòng đã lập tức nghĩ xem làm thế nào để giành được quyền tổ chức hôn lễ cho Cốc Vũ. Suy đi tính lại, cô thấy vẫn là nên tìm hiểu thêm về Triệu Ninh, người đàn ông sắp lấy Cốc Vũ.

Triệu Ninh là một doanh nhân trẻ khá có tiếng, tướng mạo không tệ, xuất thân nghèo khó, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, anh ta là nhân vật đã mấy lần được lên trang bìa của tạp chí tài chính, tham gia các cuộc trả lời phỏng vấn không ngừng nghỉ. Cánh nhà báo miêu tả anh ta là một người đàn ông dịu dàng, một doanh nhân thành đạt của thế hệ mới. Đám phóng viên còn múa bút tô vẽ thêm cho anh ta một loạt các màu sắc thần kỳ, thế là anh ta bỗng dưng thành người nổi tiếng. Những sản phẩm gắn mác Triệu Ninh được quần chúng đặc biệt quan tâm, ngay đến tình yêu và hôn nhân của anh ta cũng không ngoại lệ.

Triệu Ninh chính là đại diện tiêu biểu cho ước mơ của giới trẻ thời nay. Trên mạng có rất nhiều người hâm mộ Triệu Ninh, thậm chí anh ta còn có cả tieba(*) của riêng mình. Gần đây, diễn đàn về Triệu Ninh rất nhộn nhịp, đề tài được thảo luận nhiều nhất là tin đồn về cuộc hôn nhân của anh ta và ngôi sao Cốc Vũ. Có người ủng hộ, có kẻ bức tức, còn có cả những người đau lòng như bị thất tình “Nam thần” sắp kết hôn, cô dâu lại không phải mình, dù sao cũng đáng buồn.

(*) Tieba: Diễn đàn để người hâm mộ chia sẻ thông tin và các hoạt động liên quan đến thần tượng của mình.

Lúc Khương Kỳ Hứa tìm hiểu Triệu Ninh, cô ngửa tay tra cứu thêm về Quý Đông Đình. Chưa tra thì không biết, mà cô vừa đọc đã giật cả mình, hội những người hâm mộ Quý Đông Đình có biệt danh là “Sấm sét nhỏ”(*). Cô đang ngâm một ngụm trà trong miệng, suýt nữa thì phun hết ra ngoài.

(*) Chữ “Đình” trong tên Quý Đông Đình có nghĩa là sấm sét.

Trên tieba có mấy tấm ảnh do người hâm mộ ở nước ngoài đăng lên. Nhìn có vẻ giống vô tình chụp được, bối cảnh là Đại lộ Champs Elysees ở Pháp.

Người đàn ông đeo kính râm với khuôn mặt u sầu, còn cô gái Tây đứng bên cạnh có lẽ là bạn gái của anh khi đó.

So với Triệu Ninh, Quý Đông Đình có phần thần bí hơn, tin tức về anh được đăng tải trên mạng quá ít, những bài phỏng vấn của các tờ báo trong nước đa phần đều là hư cấu. Khương Kỳ Hứa nhớ là đã từng xem một bài phỏng vấn anh trên tuần san Thời đại bằng tiếng Anh, trong đó, anh có nói về yêu cầu của mình đối với nửa kia: nhất định phải đẹp.

Đúng là vừa nông cạn vừa thô thiển! Nhưng sự nông cạn cố hữu ấy lại được thể hiện qua cách trả lời hết sức kiêu căng, ngạo mạn, vì anh là Quý Đông Đình.

Thật ra, việc tra cứu ai đó cũng khá thú vị, chỉ sau vài giây ta đã nắm được tất cả tài liệu và tình hình hiện tại của người đó. Trong đầu Khương Kỳ Hứa bất chợt lóe lên tên của cái người mà mấy năm nay cô luôn cố ý né tránh.

Cô từng rất yêu anh ta, yêu đến nỗi khi anh ta đề nghị chia tay, cô còn cầu xin anh ta đừng rời xa mình, đừng dễ dàng từ bỏ tình yêu của họ. Cô níu tay anh ta, gọi tên anh ta hết lần này đến lần khác... Thì ra, trong quá khứ, cô đã làm nên những chuyện thật khó tin. Khương Kỳ Hứa của mấy năm trước thậm chí còn nhát gan hơn cả bây giờ.

Nhưng với người đàn ông đó mà nói, cô chẳng khác nào một thứ đồ cũ bị người ta vứt đi, chẳng còn chút giá trị gì nữa. Thế nên, khi nói lời chia tay, anh ta chẳng hề lưu luyến chút nào. Mấy năm nay, ngay cả việc nhớ lại cô cũng không đủ dừng khí, bởi lẽ có những chuyện, chỉ cần nghĩ tới đã cảm thấy đau xót.

Sắp đến giờ cơm trưa, Khương Kỳ Hứa nhận được một cuộc điện thoại khiếu nại. Nguyên nhân là do vị khách ở phòng 6084 ngồi cắn hạt dưa trong phòng nghỉ dành cho khách VIP, ảnh hưởng nghiêm trọng đến những người khác. Vị khách ở phòng 6084 do cô phụ trách, vì vậy, Hà Văn trực tiếp chuyển cuộc gọi tới máy của cô. Khương Kỳ Hứa tắt màn hình vì tính, đi thang máy lên tầng mười sáu.

Vị khách bị tố cáo là một người đàn ông trung niên đầu trọc, toàn thân đầy hình xăm, hắn ta vừa nghe điện thoại vừa cắn hạt dưa rồi vứt vỏ lung tung ra sàn. Đây là kiểu khách hàng mà các khách sạn sợ phải tiếp đón nhất.

Còn vị khách gọi điện thoại khiếu nại là một người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện với người đàn ông đầu trọc. Vị khách ấy đang nho nhĩ bắt chéo chân đọc báo, tờ báo lớn che khuất gương mặt của anh ta. Một lát sau, vị khách quý đặt tờ báo xuống bàn rồi quay đầu lại... Là Thẩm Hoành.

Khương Kỳ Hứa cố gắng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh một chút. Tay cô cầm chiếc đĩa tinh xảo, mỉm cười bước đến trước mặt vị khách ở phòng 6084, sau đó, cô khom lưng nhẹ nhàng nói: “Thật vô cùng xin lỗi, tôi không biết là anh muốn cắn hạt dưa ở đây, đáng lẽ tôi nên chuẩn bị sẵn một chiếc đĩa mới phải!”

Gã đầu trọc ngược nhìn Khương Kỳ Hứa rồi quay người sang hướng khác, chẳng thèm quan tâm đến sự hiện diện của cô.

Khương Kỳ Hứa có chút khó xử. Theo lý mà nói, khách hàng ở khách sạn năm sao đa phần đều có văn hóa và lối ứng xử lịch thiệp, ít ra sẽ không khiến nhân viên phục vụ phải lúng túng như thế này. Hơn nữa, cô đã “tự kiểm điểm bản thân mình trước” để nhắc khéo, về cơ bản, khách hàng sẽ ý thức được hành vi của mình đang ảnh hưởng tới người khác. Nhưng gã khách đầu trọc này thì không, hắn ta vẫn cứ làm theo ý mình, thậm chí sắc mặt còn lộ rõ vẻ khó chịu.

Khương Kỳ Hứa đặt đĩa thủy tinh xuống chiếc bàn trước mặt khách, nụ cười càng dịu dàng hơn: “Để tôi báo người tới dọn dẹp chỗ ngồi cho anh, có được không ạ?”

Cô vừa dứt lời, hắn ta bỗng nhiên đứng bật dậy: “Cô nói xong chưa hả? Định chê ông đây à?”

Trong Bắc Hải Thịnh Đình, khách hàng luôn đúng. Khương Kỳ Hứa vội vàng xin lỗi: “Anh hiểu lầm rồi.”

“Đồ gái điếm thối tha!” Hắn ta cúi kính liếc Khương Kỳ Hứa rồi đổi sang một chiếc ghế khác.

Đúng là loại người vừa thô tục vừa bi ổi! Mặt Khương Kỳ Hứa nóng bừng, giống như vừa mới bị ai tát mạnh một cái, hốc mắt cô đau nhói như bị kim châm, nhưng đến cuối cùng, cô vẫn khom lưng, nói một câu: “Xin lỗi anh!”

Nếu là lúc bình thường thì cô cũng chẳng xúc động đến vậy, thế nhưng, lúc này, người yêu cũ của cô lại đang ngồi cách đó không xa. Như thế nào được coi là mất thể diện? Đó là vào một ngày đẹp trời, bạn bị một người đàn ông thô lỗ chửi mình là “gái điếm” trước mặt bạn trai cũ.

Khương Kỳ Hứa bước đến chỗ Thẩm Hoành, nhỏ giọng hỏi: “Thẩm tiên sinh, tôi đưa anh tới phòng nghỉ khác, có được không?”

Thẩm Hoành ngẩng đầu nhìn Khương Kỳ Hứa bằng ánh mắt nặng nề. Đôi mắt cô đỏ au, ngấn lệ, dường như chỉ cần khẽ chớp một cái là nước mắt sẽ tuôn trào. Trong ký ức của anh, cô thật sự rất yếu đuối, vừa nhát gan lại hay khóc nhè, bị ai lớn tiếng quát một câu cũng có thể khóc ngay được, thì cứ không như ý cũng khóc, mèo con đi mất cũng khóc, đến lúc chia tay cũng khóc. Vậy mà bây giờ, bị sỉ nhục tới mức đó mà cô lại kìm nén không để nước mắt rơi xuống.

“Khương Kỳ Hứa, em thật vô dụng!” Thẩm Hoành nói xong định đứng dậy. Rất rõ ràng, anh ta muốn đi dạy cho gã đầu trọc kia một bài học. Việc là do anh ta gây ra, người muốn xem kịch hay là anh ta, cuối cùng người phải tức giận vẫn là anh ta. Con người cứ hay thích tự mâu thuẫn với chính mình như thế đấy! Có lẽ, vì Khương Kỳ Hứa đã từng là người phụ nữ của Thẩm Hoành, cho nên anh ta không thể đứng trơ mắt nhìn cô bị gã đàn ông khác sỉ nhục được.

Đúng vào lúc Thẩm Hoành đứng dậy, tay anh ta bị một đôi tay giữ chặt. Bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo và mềm mại của người phụ nữ dường như đang cố dùng hết sức níu lấy tay anh ta. Khương Kỳ Hứa khấn khoản cầu xin: “Đừng... Xin anh đấy!”

Chất giọng vốn rất êm tai của cô trở nên khản đặc. Cuối cùng, cô không thể kìm nén được nữa, hai giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống tay Thẩm Hoành.

Thẩm Hoành cảm thấy mu bàn tay của mình như bị nứt ra một kẽ nhỏ, thứ vừa rơi xuống đó hình như không phải nước mắt, mà là những mảnh thủy tinh sắc nhọn, vừa đau vừa rát. Một luồng khí bị đè nén trong lồng ngực của anh ta, không cách nào thoát ra được. Tuy rằng anh ta vô cùng tức giận, nhưng vẫn vì hai giọt nước mắt ấy mà hạ vũ khí đầu hàng.

Giữa căn phòng yên tĩnh, người đàn ông bức bối, còn người phụ nữ trầm mặc. Người đàn ông lên tiếng trước, giọng nói lạnh lùng không cho người khác cơ hội thương lượng: “Em xin thôi việc đi, tìm một việc khác mà làm! Nếu không tìm được, tôi sẽ giới thiệu cho em. Em muốn làm công việc gì?”

Khương Kỳ Hứa không nói gì, chỉ cười thâm trong lòng.

Thấy Khương Kỳ Hứa không lên tiếng, Thẩm Hoành càng cảm thấy bức mình: “Tôi nhớ là em không tốt nghiệp chuyên ngành Quản lý Khách sạn. Thế này đi, tôi có quen Hiệu trưởng một trường Trung cấp, có thể sắp xếp cho em vào đó làm, công việc ở trường học cũng đơn giản, chế độ đãi ngộ cũng tạm ổn, vậy được không?”

“Ha ha...” Khương Kỳ Hứa cười lớn. Khóe mắt cô đã không còn nước mắt, nhưng vẫn hơi đỏ, trên môi cô nở một nụ cười tự trào: “Thẩm Hoành, lòng tốt của anh tôi xin nhận, nhưng tạm thời tôi chưa có ý định thay đổi công việc. Dù sao vẫn phải cảm ơn anh vì đã lo lắng cho tôi!”

“Thích công việc này?” Thẩm Hoành không hề tỏ ra tức giận, ngược lại, anh ta còn bật cười: “Thích bị người ta si nhục sao? Hay là bị tên Quý Đông Đình đó...”

Thẩm Hoành không nói hết câu, bầu không khí chợt ngưng đọng trong vài giây. Anh ta phải hết sức kiềm chế sự tức giận đang dâng lên ngùn ngụt. Qua một lúc lâu, từ phía sau lưng anh ta truyền tới một giọng nói yếu ớt: “Thẩm Hoành! Sao anh có thể nghĩ về tôi như vậy? Chúng ta đã yêu nhau mấy năm trời, tôi là người thế nào anh còn không hiểu hay sao? Nếu tôi thật sự là loại đàn bà đó, ban đầu tôi đã...” Khương Kỳ Hứa hít sâu một hơi, có những điều mà bản thân cô không thể nói tiếp được. Cho dù quá khứ của cô có thể thâm đến mức nào, thế giới này có u ám tới đâu đi chăng nữa, thì trong lòng cô vẫn luôn tồn tại một luồng sáng mỏng manh nhưng hết sức kiên định, đó chính là niềm tin không bao giờ tắt. Cô có thể thỏa hiệp hết lần này đến lần khác, nhưng sẽ không bao giờ phá bỏ nguyên tắc của mình. Vậy mà giờ đây, cô lại bị chính người đàn ông mà mình từng yêu sâu sắc phủ nhận một cách triệt để.

“Thẩm tiên sinh, tạm biệt!” Khương Kỳ Hứa cúi chào, quay người rời khỏi phòng.

Cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó dặm thêm phấn khi bước ra, Khương Kỳ Hứa đã trở về với hình tượng một vị Giám đốc tao nhã, lịch sự. Thêm lần nữa cô thâm nhủ, nhất định phải không chế cảm xúc của mình, những chuyện như hôm nay tuyệt đối không thể xảy ra lần thứ hai.

Chín giờ tối, cô xuống đại sảnh khách sạn đợi Quý Đông Đình. Bữa tiệc tối của anh được chuyển thành buổi hòa nhạc của một nghệ sĩ violon nổi tiếng người nước ngoài. Quý Đông Đình đã từng xem buổi biểu diễn như thế này ở London, Lille(*) và New York, trong đó, anh đặc biệt yêu thích một bản nhạc của vị nhạc sĩ này. Đó là một khúc hát ru anh từng được nghe khi còn nhỏ, giai điệu đơn giản mà du dương, tựa như một cơn gió cuốn đi những buồn đau trong quá khứ. Anh thích bản nhạc này đến nỗi nghe cả trăm lần vẫn không thấy chán. Mẫu đàn ông thích hoài niệm như anh có lẽ cũng không còn nhiều nữa.

(*) Một tỉnh lỵ thuộc Nord, ở nước Pháp.

Nhờ có âm nhạc mà tâm trạng của Quý Đông Đình tối nay rất tốt, lúc quay về còn bảo Dean mua hai món ăn vặt của thành phố S theo lời giới thiệu của cô quán gia nhỏ, món ăn hơi ngọt, nhưng vừa thơm vừa mềm. Mùi vị đúng là không tồi, nhưng cũng không ngon được như lời miêu tả của cô. Thiết nghĩ, cô gái đó nên đổi sang làm người dẫn chương trình cho chuyên mục ẩm thực mới phải, mấy món ăn bình thường đều được cô hô biến thành mỹ vị hết cả.

Dean quyết định mỗi món mua hai phần, rõ ràng là anh ta cũng cho rằng Quý Đông Đình có ý với cô quán gia nhỏ. Dean là một trợ lý rất khá, nhưng có lúc suy nghĩ hơi chủ quan... Còn tự tưởng tượng ra việc ông chủ thích cô quán gia đó nữa sao?

Thế nhưng lúc xuống xe, Quý Đông Đình vẫn mang theo phần thức ăn mua thừa ấy.

Khương Kỳ Hứa lần này đã tỉnh mắt hơn, xe của Quý Đông Đình còn chưa dừng hẳn mà cô đã đứng sẵn ở ngoài cửa rồi. Người đàn ông cao lớn khoác trên người bộ vest sang trọng, nhưng chiếc túi nhựa trong tay anh thật chẳng hợp với khí chất cao quý đó chút nào.

Khương Kỳ Hứa vội chạy tới: “Quý tiên sinh, để tôi cầm giúp anh!”

Quý Đông Đình đưa túi thức ăn cho Khương Kỳ Hứa. Chiếc túi không nặng cũng chẳng nhẹ, không biết bên trong là thứ gì, cô thầm nghĩ, chắc không phải là đồ đắt tiền đâu nhỉ?

Trở về phòng, Khương Kỳ Hứa giờ chiếc túi trong tay mình lên, hỏi: “Quý tiên sinh, thứ này để ở đâu ạ? Có cần mang về phòng của anh hay không?”

Quý Đông Đình cởi áo khoác, giọng nói vô cùng thoải mái: “Không cần, thứ này mua cho cô đấy, cô mang về phòng mình đi!”

Khương Kỳ Hứa đi vào phòng, bóc đi lớp túi bọc khá kín ở bên ngoài, sau đó mở chiếc hộp ra, chỉ thấy ngăn trên đựng những viên sủi cỏ nhân sâm vàng ươm, còn ngăn dưới là một phần bánh trôi đậu đỏ rắc vừng.

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Bây giờ, trong phòng Tổng thống ngoài cô ra chỉ còn Quý Đông Đình, thế nên, người gõ cửa còn có thể là ai được nữa? Nhưng Quý Đông Đình gõ cửa làm gì? Anh muốn tham quan phòng quản gia của cô ư?

Quý Đông Đình biết hành vi nửa đêm đi gõ cửa phòng phụ nữ rất mất lịch sự mà cũng chẳng đàn ông chút nào. Hơn nữa, lý do anh gõ cửa cũng hơi ngớ ngẩn: chỉ để hỏi xem tại sao cô lại quên bật nước tắm cho anh?

Quý Đông Đình nhớ lại hồi còn đi học tại một trường nội trú quý tộc ở nước Anh, xung quanh anh có rất nhiều bạn nam không chịu nổi sự cô đơn thời thanh xuân. Họ tuy không cùng màu da, nhưng đều có một điểm chung là ngày nào cũng nghĩ ra đủ loại lý do để gọi điện cho đám con gái, rồi hẹn hò đi chơi, thậm chí còn làm mấy chuyện thân mật hơn nữa. Lúc đó, anh cảm thấy cực kỳ khinh thường đám người ấy, vì anh hoàn toàn ngược lại với họ, lúc nào cũng phải viện đủ mọi cớ để tránh mấy cô gái cứ quẩn lầy mình. Anh vốn tưởng mình trưởng thành sớm, tiến hóa trước đám nam sinh kia, nhưng vài ngày gần đây, anh lại nghĩ đó có thể là một nhận thức sai lầm. Không phải anh lớn trước bọn họ, mà là tuổi dậy thì của anh đã đến chậm mất mười mấy năm. Nếu không thì tại sao chỉ mỗi việc đi tắm thôi cũng khiến trong anh bùng lên một cảm giác bối rối khó tả như thế này?

Người ở bên trong mở cửa cho anh rất nhanh, trên người cô vẫn mặc bộ đồng phục của khách sạn. Phía sau cánh cửa màu nâu nhạt, nụ cười của cô giống như một đóa sen trắng đang từ từ hé nở. Gương mặt dịu dàng của cô được trang điểm vừa tinh tế vừa tỉ mỉ, không đậm mà cũng chẳng nhạt, thật sự rất hài hòa.

“Quý tiên sinh!” Khương Kỳ Hứa ngược nhìn anh: “Anh có việc gì vậy ạ?”

Quý Đông Đình quét mắt khắp một lượt quanh căn phòng nhỏ, sau đó phát biểu ý kiến chủ quan: “Bên trong quá chật!”

Chẳng lẽ người đàn ông này tới tham quan thật sao? Nụ cười của Khương Kỳ Hứa hơi thiếu tự nhiên, cô không biết phải giải thích thế nào với Quý Đông Đình. Tuy là gian phòng Tổng thống rộng tới hai trăm năm mươi mét vuông, nhưng đây chỉ là phòng quản gia thôi mà.

“Đúng là không lớn.” Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Nhưng như thế này là đủ rồi, không cần quá rộng đâu ạ.”

Quý Đông Đình gật đầu, ánh mắt hướng về phía chiếc hộp đang mở trên chiếc bàn nhỏ. Cô ấy đang chuẩn bị ăn à? Khóe môi Quý Đông Đình khẽ cong lên rồi lập tức trở lại bình thường. Bỗng nhớ đến mục đích gõ cửa của mình, anh lạnh nhạt buông một câu: “Bật nước!”

Khương Kỳ Hứa ngăn người một lát rồi vội vàng cúi đầu: “Thật sự xin lỗi!”

Cô vừa dứt lời, Quý Đông Đình mặt không chút biểu cảm quay người bỏ đi.

Lúc bật nước, Khương Kỳ Hứa tự trách mình đã quá lơ đãng. Sao có thể cầm đồ ăn khách đưa rồi quay về phòng luôn cơ chứ? Lại còn bắt khách quý đích thân tới gõ cửa nhắc cô đi bật nước nữa.

Mấy ngày vừa qua, cô đã rút ra được một số kết luận: Quý Đông Đình không phải loại người thích tính toán. Anh có địa vị cao quý, thế nên chẳng hơi đâu đi so đo với một nhân viên phục vụ. Anh rất giàu có, nhưng không phải loại người nhiều tiền chuyên “dùng lỗ mũi nhìn người khác”, mà người đàn ông đó thậm chí còn chẳng buồn nhìn người ta luôn.

Khương Kỳ Hứa xả nước đầy bồn rồi đến mời Quý Đông Đình đi tắm. Cô đang định gõ cửa thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở, cô theo bản năng lùi về sau hai bước, trơ mắt nhìn Quý Đông Đình bước ra khỏi phòng.

Anh đang miễn cưỡng nhận một cuộc điện thoại không mong muốn, trong giọng điệu nhẵn nhụi ẩn chứa một sự khó chịu, hai bên trao đổi bằng tiếng Anh. Khương Kỳ Hứa không có thói quen nghe lén chuyện riêng của khách, nhưng lúc quay về phòng, một cụm từ vẫn lọt vào tai cô: Breakup fee - phí chia tay?

Anh chia tay với Bạch tiểu thư rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình cảm sâu đậm đến mức nào?

“Anh có tin vào tình yêu sét đánh không?”

“Tin chứ, anh đã trúng tiếng sét ái tình với em.”

“Anh vừa gặp đã thích điều gì ở em?”

“Có Chúa mới biết!”

Sân golf hồ Tây Sơn tọa lạc tại khu đất vàng của Yên Bắc, thành phố S, chỉ cách trung tâm thành phố hai mươi phút đi xe. Đó là một sân golf mười tám lỗ thiết kế theo tiêu chuẩn sân thi đấu, rộng khoảng sáu trăm ngàn mét vuông, do một kiến trúc sư nổi tiếng người Úc dày công thiết kế.

Lúc này, ánh nắng trong vắt, cỏ xanh mềm mại, những dãy núi màu tím đậm san sát nhau, trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu phản chiếu xuống mặt hồ phẳng lặng, cảnh đẹp tựa thiên đường. Cách đó không xa, vài người đàn ông mặc đồ thể thao vừa tán gẫu vừa đánh bóng, trên gương mặt là nụ cười nhàn nhả.

Từ xa, Khương Kỳ Hứa đã trông thấy Triệu Ninh. Anh ta đứng giữa ba người đàn ông, nghiêng người rồi nhẹ nhàng vung cây gậy trong tay, tạo nên một cú đánh tuyệt đẹp.

Cô đến đây cùng với Giám đốc Trần của bộ phận tiêu thụ. Nơi này cực kỳ cao cấp, cô và Giám đốc Trần đều không được vào, họ phải mượn thẻ hội viên của Lục Tự. Trước đây Khương Kỳ Hứa chẳng có cảm giác gì khi mọi người trong khách sạn bàn tán về việc Lục Tự tốt với cô ra sao, nhưng lần này, cô thật sự cảm thấy Lục Tự đang ưu ái mình.

Lục Tự phái cô và Giám đốc Trần cùng thực hiện kế hoạch đám cưới của Cốc Vũ, nhưng Giám đốc Trần tháng sau sẽ chính thức ra nước ngoài tu nghiệp. Vì vậy, nếu nhận được quyền tổ chức, người phụ trách cuối cùng sẽ chỉ có một mình cô.

Ban đầu, Khương Kỳ Hứa sợ Giám đốc Trần trong lòng không thoải mái, nhưng ông ta dường như chẳng mấy để ý, còn nói đùa với cô: “Giám đốc Tiểu Khương, Tổng Giám đốc Lục thật là vất vả, thật là có lòng!”

Khương Kỳ Hứa rất khiêm nhường: “Tổng Giám đốc Lục lần này đã tạo cho tôi một cơ hội quý báu.”

Giám đốc Trần mỉm cười: “Cố gắng lên!”

Giám đốc Trần lăn lộn trong nghề đã mười mấy năm, mặc dù chỉ làm Giám đốc bộ phận tiêu thụ, nhưng ông ta cũng gây dựng được không ít mối quan hệ, cách làm việc lại khéo léo, biết dùng thủ đoạn. Bắc Hải Thịnh Đình có thể duy trì lượng khách thuê phòng năm mươi phần trăm một năm, công của ông ta quả thật không hề nhỏ. Khách sạn Thịnh Đình cũng từng phải trải qua biết bao sóng gió, dù vậy, ông ta vẫn là người trung thành với Lục Tự nhất.

Vì Giám đốc Trần và Triệu Ninh có quen biết, nên ông ta nhanh chóng dẫn Khương Kỳ Hứa đến bắt chuyện với Triệu Ninh. Thái độ của anh ta không nhiệt tình mà cũng chẳng lạnh nhạt, đối phó theo kiểu “dù sao cũng gặp nhau rồi, cứ cùng nhau đánh bóng trước đã”.

Tuy trong khách sạn, công việc của bộ phận khách hàng và bộ phận tiêu thụ không giống nhau, một bên tập trung đối nội, còn bên kia lại chuyên trách đối ngoại, nhưng hai bộ phận ấy vẫn liên quan chặt chẽ và hỗ trợ cho nhau. Trước sự dửng dưng của Triệu Ninh, Giám đốc Trần không hề tỏ ra gượng gạo, ông ta rất thoải mái, coi Triệu Ninh như một người bạn cũ lâu ngày không gặp.

Người nhặt bóng mang gậy đánh golf của Lục Tự tới. Giám đốc Trần cầm lấy cây gậy, nói với Triệu Ninh: “Tổng Giám đốc Triệu có hứng thú chơi một ván không?”

Triệu Ninh mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía Khương Kỳ Hứa: “Giám đốc Khương biết đánh không?”

Khương Kỳ Hứa nở nụ cười, khiêm tốn đáp lại: “Tôi vốn tưởng rằng mình cũng biết một chút, nhưng so với kỹ thuật đánh bóng của Tổng Giám đốc Triệu, có lẽ tôi không được coi là biết đánh.”

Triệu Ninh cười vô cùng sáng khoái, Giám đốc Trần cũng cười. Không lâu sau, người nhặt bóng mang tới cho Khương Kỳ Hứa một cây gậy PING(*) siêu nhẹ dành cho phụ nữ. Trước đây, Khương Kỳ Hứa cũng có một cây như thế này. Cô thích cách đẩy bóng của gậy PING, vừa đơn giản gọn gàng mà đường bóng lại chuẩn xác, hơn nữa, lúc chạm bóng còn phát ra âm thanh lành lớt.

(*) PING: Tên một nhãn hiệu chuyên sản xuất dụng cụ đánh golf cao cấp của Mỹ.

Khả năng đánh golf của Khương Kỳ Hứa không khiêm tốn như những gì cô vừa nói, thậm chí còn khiến Triệu Ninh và Giám đốc Trần có phần kinh ngạc. Nhưng Triệu Ninh sẽ không vì việc này mà trao quyền tổ chức hôn lễ của mình cho cô. Từ cách anh ta cố ý tránh né khi nói chuyện, có thể thấy anh ta không hề hứng thú với Bắc Hải Thịnh Đình.

“Kỳ thực, về hôn lễ của chúng tôi, quan trọng nhất vẫn là ý kiến của Cốc Vũ. Hiện tại cũng có vài khách sạn muốn đứng ra tổ chức miễn phí, thế nên...” Triệu Ninh không nói hết câu. Anh ta là một doanh nhân thông minh và khôn khéo, bất luận xử lý việc gì cũng đều chừa cho mình một đường lùi.

Khương Kỳ Hứa mỉm cười nhìn Triệu Ninh: “Hôn lễ là hồi ức đáng nhớ nhất trong cuộc đời người phụ nữ. Nơi tổ chức hôn lễ đúng là nên chọn lựa tỉ mỉ, bên cạnh đó thì kế hoạch tổ chức hôn lễ cũng không kém phần quan trọng...”

Còn chưa đợi Khương Kỳ Hứa nói hết câu, Triệu Ninh đã ngắt lời cô: “Tôi đã mời được chuyên gia tổ chức hôn lễ nổi tiếng ở nước ngoài rồi.”

Khương Kỳ Hứa chỉ biết cười trừ.

Mấy cô gái xinh đẹp ngồi ngay gần đó vừa mỉm cười vừa vẫy tay ra hiệu với Triệu Ninh. Anh ta lịch sự rút lui: “Xin lỗi! Tôi qua đó một lát. Thứ lỗi không thể tiếp chuyện!”

Giám đốc Trần nhìn theo bóng Triệu Ninh, thở dài: “Vẫn chưa có kết quả!”

Tuy Khương Kỳ Hứa rất sốt ruột, nhưng không biết làm gì hơn ngoài việc ngắm nhìn phong cảnh hữu tình trước mắt. Kế hoạch này là do cô đề ra, cô cần phải tích cực hơn nữa, Giám đốc Trần chỉ là người hỗ trợ cho cô, vì vậy, cô không thể ngồi há miệng chờ sung được.

Con gió nhẹ đang tung tăng vui đùa trong ánh nắng ấm áp. Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Giám đốc Trần! Anh nói xem, Triệu Ninh có phải rất muốn gặp Quý Đông Đình hay không?”

Giám đốc Trần nhún vai, phân tích: “Đối với Công thương nghiệp Bắc Hải mà nói, dù có mười Triệu Ninh cũng chẳng thể bằng một Quý Đông Đình. Nếu ví Quý Đông Đình như một miếng thịt mỡ, liệu cô có tình nguyện tặng miếng ngon ấy cho Triệu Ninh hay không?”

Khương Kỳ Hứa nghiêm túc suy nghĩ, nếu Quý Đông Đình thật sự là một miếng thịt mỡ, thì đó hẳn là một miếng thịt mỡ chỉ để trưng bày chứ không thể ăn. Trước khi tiến quân vào thị trường Trung Quốc, người đàn ông ấy đã dày công nghiên cứu về văn hóa nơi đây, chỉ riêng điểm này đã cho thấy Quý Đông Đình không phải là một doanh nhân dễ hợp tác. Hơn nữa, cô không thể vì lợi ích cá nhân mà làm tổn hại đến lợi ích của Công thương nghiệp Bắc Hải.

“Nhưng mà, Công thương nghiệp Bắc Hải là Công thương nghiệp Bắc Hải, còn Thịnh Đình là Thịnh Đình. Rồi sẽ đến một ngày Thịnh Đình không cần phụ thuộc vào Công thương nghiệp Bắc Hải nữa.” Giám đốc Trần nhìn biểu cảm trên gương mặt Khương Kỳ Hứa rồi cười lớn: “Theo cô thì miếng thịt mỡ Quý Đông Đình này có thể làm mờ mắt Triệu Ninh được không?”

Khương Kỳ Hứa ngẩn ngơ, nhất thời không dám lên tiếng.

“Giám đốc Tiểu Khương, cô có biết bí quyết kinh doanh của tôi là gì không?”

Kiên quyết? Nghiêm túc? Hay mạnh dạn? Khương Kỳ Hứa lắc đầu.

“Là khoác lác.” Giám đốc Trần bật cười, vỗ vỗ vai cô: “Đi thôi! Giờ chúng ta sẽ đi dự Triệu Ninh!”

Lần thứ hai Giám đốc Trần đến bắt chuyện với Triệu Ninh là để chào tạm biệt. Ông ta nói: “Tổng Giám đốc Triệu, cô gái đang đứng cạnh tôi đây mấy ngày hôm nay vô cùng bận rộn. Quý tiên sinh hiện đang ở khách sạn của chúng tôi và đã chỉ định Giám đốc Khương làm cố vấn riêng cho anh ấy...”

Giám đốc Trần còn chưa nói hết câu, Khương Kỳ Hứa đã cảm thấy tim đập chân run. Cô không diễn tả nổi tâm trạng của mình hiện giờ, vừa căng thẳng lại vừa xấu hổ, nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ nguyên nụ cười tươi tắn.

Giám đốc Trần ra hiệu với cô. Khương Kỳ Hứa hiểu ý của ông ta, lập tức lên tiếng: “Quý tiên sinh quả là một doanh nhân có rất nhiều ý tưởng. Khoảng thời gian này, tôi đã học hỏi được rất nhiều thứ. Anh ấy rất tốt và đã dạy bảo cho tôi không ít điều hay.”

Khương Kỳ Hứa càng nói càng cảm thấy chột dạ, cô cố gắng biến mình thành người “được Quý Đông Đình đánh giá cao”, lúc này cô không chỉ đơn thuần là một quản gia, mà đã trở thành một cố vấn riêng được Quý Đông Đình hết sức coi trọng.

Triệu Ninh cười, tuy rằng anh ta không tin lắm, nhưng cũng không phải không có khả năng. Cô gái trước mắt rất xinh đẹp, Quý Đông Đình rất có thể cũng để ý đến cô ta. Đàn ông chú ý tới phụ nữ đa phần cũng chỉ vì một lý do... Còn dạy cô ta rất nhiều chuyện ư? Dạy trên giường sao?

Nhưng dù thế nào thì anh ta cũng vẫn muốn thử một lần. Triệu Ninh thật sự đã dùng hết mọi thủ đoạn để được hợp tác với Quý Đông Đình, mọi mối quan hệ trong giới thương nhân Trung Quốc cũng đã được đem ra sử dụng, nhưng Quý Đông Đình vẫn thản nhiên chặn hết mọi chiêu bài của anh ta.

Thấy Triệu Ninh im lặng không nói gì, Giám đốc Trần ung dung mỉm cười, ông ta đoán anh ta đã bắt đầu dao động rồi.

Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính!

Triệu Ninh bỗng nhìn thấy một nhóm người đang đi tới, anh ta cười rất tươi: “Ày, kia chẳng phải là Quý tiên sinh đó ư?”

Sao tự dưng lại rét thế này? Vì trời nổi gió to quá. Nhưng tại sao trời bỗng nổi gió to như vậy? Đó là bởi vì có người đang “chém gió” quá mạnh đây mà. Lần đầu tiên Khương Kỳ Hứa hòa theo người ta khoác lác, nhưng mới bốc phét được một nửa đã có nguy cơ phải hạ màn.

“Giám đốc Khương, liệu cô có thể giới thiệu tôi với Quý tiên sinh được không?” Giọng nói nhẹ nhàng của Triệu Ninh vang lên bên tai cô. Khương Kỳ Hứa nhìn người đàn ông đang đánh bóng phía xa xa, không còn nghi ngờ gì nữa, đó đích thị là Quý Đông Đình.

Khương Kỳ Hứa nhất thời không biết phải làm sao.

“Giám đốc Khương, cô nhất định phải nể mặt tôi đấy!” Triệu Ninh lại nói.

“Tổng Giám đốc Triệu khách khí rồi!” Khương Kỳ Hứa khề cười: “Tôi đến nói trước với Quý tiên sinh đã.”

Nhưng cô phải nói gì bây giờ?

Thật ra, Quý Đông Đình cũng chẳng thích thú gì cái môn thể thao quý tộc này, anh thích mấy môn phải tranh đấu một mất một còn như là khúc côn cầu hơn. Nhưng nếu vừa đánh golf vừa có thể bàn bạc hợp tác làm ăn, thì cũng không tồi. Hơn nữa, phong cảnh ở đây đúng là khiến cho người ta cảm thấy thư thái: có hồ, có núi, có cây cỏ... còn có cả cô quản gia nhỏ nữa?

Quý Đông Đình thấy cô quản gia này rất thú vị. Mấy hôm trước, anh quả thật cũng hơi cảm mến cô ấy, nhưng thấy người ta chẳng mấy may động lòng nên đã lập tức thu hồi chút tâm tư đó lại. Chuyện tình cảm phải xuất phát từ cả hai phía. Nếu cô ấy là “nước chảy vô tình”, thì anh cũng chẳng muốn làm “cánh hoa rơi” gì đó đâu(*)).

(*) Bắt nguồn từ câu “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”. Ý chỉ một người vô cùng nồng nhiệt, còn người kia lại thờ ơ, lạnh nhạt, chẳng thèm quan tâm.

Nhưng mà, cô ấy từ đằng xa đi về phía anh với nụ cười ngọt ngào thế kia để làm gì vậy? Tuy là cô ấy hay cười với anh theo kiểu rất thân thiện, rất đáng yêu, nhưng chưa có nụ cười nào khiến anh sáng khoái cả về thể xác lẫn tinh thần như nụ cười lấy lòng này.

“Quý tiên sinh, trùng hợp quá! Anh cũng đánh golf ở đây ư?” Nụ cười đã ngọt rồi, giọng nói của cô còn ngọt hơn.

Quý Đông Đình thâm đánh giá cô gái trước mắt: Bộ quần áo thể thao màu trắng ngà, giày đế bằng, đầu đội mũ lưỡi trai, mái tóc luôn được búi gọn gàng giờ đã chuyển sang buộc kiểu đuôi ngựa... Lần đầu tiên anh thấy Khương Kỳ Hứa ăn mặc thoải mái thế này, nhưng toàn thân cô vẫn toát lên một nét đẹp ngoan hiền.

“Ừm!” Quý Đông Đình khẽ gật đầu, thái độ vẫn cao ngạo như mọi khi. May thay, anh cũng không quên giới thiệu cô với người bên cạnh: “Đây là Khương tiểu thư, Phó Giám đốc bộ phận khách hàng của Bắc Hải Thịnh Đình.”

Lời giới thiệu của Quý Đông Đình vô cùng khách khí, anh không hề nói cô là quản gia của mình, mà trực tiếp đề cập tới vị trí của cô ở Thịnh Đình. Nhưng anh đã mất công làm người tốt thì sao không tốt cho trót, bỏ chữ “Phó” kia đi giúp cô không được à?

“Vị này là ông chủ Vương. Còn đây là Tổng Giám đốc Lý...” Quý Đông Đình lần lượt giới thiệu những nhân vật tai to mặt lớn đang đứng ở đó với cô.

Khương Kỳ Hứa bỗng thấy vô cùng cảm kích, có lẽ Quý Đông Đình cũng không lạnh nhạt như cô nghĩ.

“Chào Khương tiểu thư!” Những người này đều nể mặt Quý Đông Đình nên rất khách khí với cô. Khương Kỳ Hứa lễ phép bắt tay với họ.

Quý Đông Đình đánh một đường bóng xoáy, có người xuyết xoa khen đẹp, nhưng hình như anh chẳng mấy để tâm. Đột nhiên, anh quay sang hỏi cô gái đang đứng bên cạnh mình: “Cô đến đây cùng ai?”

Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi ngại, không biết nên nói thế nào, đành chỉ tay về phía Triệu Ninh và Giám đốc Trần ở cách đó không xa: “Tôi... đến đây bàn công chuyện.”

Quý Đông Đình cố nhịn không bật cười thành tiếng. Anh quay đầu nhìn theo hướng cô chỉ, khi thấy Triệu Ninh, trong lòng anh đã hiểu ra vấn đề. Cái cô quản gia này chuyển sang làm nghề mới lắm từ khi nào vậy?

“Quý tiên sinh!” Khương Kỳ Hứa dè dặt gọi anh bằng chất giọng mềm mại và có chút mong chờ.

Quý Đông Đình cúi đầu nhìn cô, bộ dạng này chắc chắn là đang suy nghĩ xem nên mở lời với anh như thế nào đây mà. Hừ, thấy khó rồi chứ gì? Chỉ có điều, đối với Khương Kỳ Hứa, anh rất dễ mềm lòng. Thôi thì để cho cô ấy “tiểu nhân đắc chí” một lần đi vậy!

...

“Xin lỗi, tôi đi với cô ấy qua bên đó gặp bạn!” Giọng nói khô khan của Quý Đông Đình vang lên, giọng điệu vẫn hết sức kiêu căng, ngạo mạn.

Cô thật sự rất biết ơn anh.

Từ chỗ Quý Đông Đình tới khu của Triệu Ninh gần cách bởi một bãi cỏ. Quý Đông Đình đi rất từ tốn, không nhanh không chậm. Nhưng đi nửa đường, anh bỗng dừng bước. Khương Kỳ Hứa hơi ngạc nhiên: “Quý tiên sinh?”

Quý Đông Đình tỏ vẻ mời chân không muốn đi nữa. Trong lòng Khương Kỳ Hứa cực kỳ phức tạp, tìm cô đập thành thịch, chỉ biết ngược nhìn anh, dù rất muốn mà chẳng thể hỏi tại sao lại không đi tiếp nữa... Cuối cùng, Quý Đông Đình thở dài một tiếng, tay trái tùy tiện đặt lên vai cô, nhẹ nhàng nói: “Thôi được rồi, đi nào!”

Quý Đông Đình giữ một khoảng cách phù hợp nhất giữa hai người, không quá thân mật như tình nhân, mà giống tiền bối quan tâm tới hậu bối.

Khương Kỳ Hứa ngắm nhìn người đàn ông với gương mặt lạnh nhạt ấy, trong lòng bỗng thấy xao xuyến. Lần này, Quý Đông Đình không chỉ giúp cô giữ thể diện, mà còn khiến cô giành được sự tôn trọng của người khác.

“Tại sao lại tìm gặp Triệu Ninh?” Quý Đông Đình đột ngột hỏi cô.

Khương Kỳ Hứa thành thật trả lời: “Bắc Hải Thịnh Đình muốn được tổ chức hôn lễ cho anh ta.”

“Ồ, thì ra là vậy!” Quý Đông Đình gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, bước đi thong thả... Hình tượng “người đàn ông tốt” của Quý Đông Đình chỉ duy trì được trong vài giây ngắn ngủi. Lúc gần tới nơi anh khẽ cảm khái về công việc Khương Kỳ Hứa đang làm với giọng điệu của tầng lớp trên: “Cô sống thật vất vả!”

Sự cảm kích trong lòng Khương Kỳ Hứa hoàn toàn tan thành mây khói. Dường như cô đã bị lấy nhiễm một số thói quen của Quý Đông Đình sau vài

ngày tiếp xúc, cô nhất thời không kìm nổi khẽ cười khẩy một tiếng. Đến lúc cô ý thức được thì đã quá muộn. Cánh tay Quý Đông Đình đặt trên vai cô rõ ràng đã nặng thêm mấy phần. Một chữ “ha” khi lọt vào tai Quý Đông Đình không hiểu sao lại biến thành một tiếng “hừ”.

“Mỗi người có một cách sống riêng, và tôi thì rất có cảm tình với những người luôn biết nỗ lực phấn đấu.” Quý Đông Đình giải thích về câu nói đường đột vừa rồi của mình.

Khương Kỳ Hứa cố nặn ra một nụ cười: “Cảm ơn anh!”

Cảm ơn vì cái gì? Anh có nói cô đâu. Quý Đông Đình cảm thấy có chút khó xử.

Triệu Ninh và Giám đốc Trần bước tới gần bọn họ với khuôn mặt rạng rỡ, đặc biệt là Triệu Ninh. Anh ta vội vàng đưa tay ra, giọng nói đầy nhiệt tình: “Quý tiên sinh, trùng hợp quá!”

Quý Đông Đình liền bỏ cánh tay đang đặt trên vai Khương Kỳ Hứa xuống rồi bắt tay với Triệu Ninh, nhưng không nói năng gì. Triệu Ninh nhanh chóng bắt chuyện: “Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền! Quý tiên sinh, anh không biết đấy thôi, vừa rồi tôi và Khương tiểu thư mới nhắc đến anh đó.”

“Ồ!” Chữ “ồ” này của Quý Đông Đình vừa có chút khó tin, lại tràn đầy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 2.2

Ruột gan Khương Kỳ Hứa rối như tơ vò. Trước nay cô làm việc luôn rất chính trực, không ngờ lại có ngày được trải nghiệm cảm giác thấp thòm lo âu này.

“Đúng vậy!” Giám đốc Trần cười híp mắt, thay Triệu Ninh lên tiếng: “Vì Giám đốc Tiểu Khương rất thân thiết với anh, nên tôi và Tổng Giám đốc Triệu đã hỏi cô ấy về anh.”

Quý Đông Đình nở nụ cười ôn hòa, hoàn toàn không phủ nhận lời của Giám đốc Trần: “Khoảng thời gian này, đúng là tôi phải cảm ơn sự chăm sóc chu đáo của Giám đốc Khương!”

Mặt Khương Kỳ Hứa nóng ran. Quý Đông Đình cup mắt xuống, liền bắt gặp sự ngượng ngùng của cô gái bên cạnh. Cô ta vẫn còn biết xấu hổ cơ đấy! Anh nhìn về phía Triệu Ninh và Giám đốc Trần: “Có hứng thú chơi một ván không?”

“Đương nhiên là có!”

“Đó là vinh hạnh của tôi!”

Giám đốc Trần và Triệu Ninh đồng loạt lên tiếng.

Triệu Ninh nói khá nhiều, chủ đề luôn xoay quanh Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình. Anh ta còn muốn khám phá xem Quý Đông Đình thật sự yêu thích Khương Kỳ Hứa, hay chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi. Triệu Ninh quay sang Khương Kỳ Hứa: “Khương tiểu thư, cô cùng tham gia đi!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười đồng ý. Bọn họ tiến lên vài bước, cuộc đấu bắt đầu. Quý Đông Đình là người đầu tiên phát bóng, anh tùy tiện đánh bóng sang phía bên phải. Quả bóng nhỏ màu trắng vẽ nên một đường cong giữa không trung rồi rơi xuống khu vực gần lá cờ màu xanh dương. Triệu Ninh đứng bên cạnh hào hứng vỗ tay.

Quý Đông Đình chửi thầm một tiếng: “Giả tạo!”

“Khương tiểu thư chơi cũng không tồi. Tôi nghi ngờ kỹ thuật đánh bóng của cô ấy là do Quý tiên sinh dạy đấy!” Ánh mắt mờ ám của Triệu Ninh hết nhìn Khương Kỳ Hứa lại chuyển qua Quý Đông Đình.

“Vậy sao?” Quý Đông Đình uống một ngụm nước.

“Đúng thế! Vừa rồi Khương tiểu thư còn nói anh rất quan tâm tới cô ấy, dạy cô ấy rất nhiều thứ...” Lời nói của Triệu Ninh lộ rõ vẻ ám chỉ.

Quý Đông Đình ho khan hai tiếng, cũng may là tinh thần anh vững vàng, không phun nước ra ngoài.

Khương Kỳ Hứa thật sự chỉ muốn độn thổ cho rồi, lúc này mà trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ, chắc chắn cô sẽ chui xuống.

“Con người bây giờ chỉ coi trọng tiền bạc, mấy ai được như Quý tiên sinh, còn nhẫn nại dạy bảo người mới như vậy nữa!” Câu nói của Triệu Ninh đúng là một mũi tên trúng hai đích, vừa không lộ vẻ hóng hớt, lại vừa có thể nịnh bợ người ta.

“Ha ha...” Quý Đông Đình đưa cốc nước cho nhân viên đứng cạnh, cuối cùng cũng bật cười thành tiếng. Điều cười này vô cùng sáng khoái, khác hẳn với nét cười ngạo mạn thường thấy ở anh. Người khác nghe được lại tưởng anh đang phẩn khích vì lời tán dương của Triệu Ninh, chỉ có Khương Kỳ Hứa hiểu, vì anh không thể nhịn được nữa nên mới cười thoải mái như vậy.

Quý Đông Đình bước lên phía trước, tới vị trí mà người khác không thể nhìn thấy bờ môi đang cong lên hết cỡ của anh. Dưới bầu trời trong xanh điểm những đám mây trắng, anh một lần nữa vung cây gậy HONMA(*) trong tay lên, quả bóng nhỏ trượt trên thảm cỏ xanh mướt, lăn vài vòng rồi rơi xuống lỗ một cách suôn sẻ.

(*) HONMA: Tên một hãng gậy đánh golf nổi tiếng của Nhật Bản.

Quá đẹp! Trong lòng Quý Đông Đình thầm vỗ tay tán thưởng chính mình. Quả nhiên là tâm trạng tốt, đánh bóng cũng lên tay hẳn.

“Đúng là tôi đã dạy cho Giám đốc Khương một số thứ.” Khỏe môi Quý Đông Đình lại bắt gậy cong lên, anh quay đầu nhìn cô gái phía sau một cách chăm chú: “Hiếm thấy người nào có tinh thần cầu tiến như Giám đốc Khương đây, nên tôi đã chia sẻ với cô ấy chút kinh nghiệm sống của mình. Tôi lớn hơn mấy tuổi, dù gì thì cũng trải đời nhiều hơn cô ấy một chút.”

Kinh nghiệm sống? Khương Kỳ Hứa im lặng cúi đầu.

Triệu Ninh mỉm môi, tâm trạng vô cùng thoải mái. Giám đốc Trần cũng cảm thấy phấn khởi không kém. Đây gọi là gì nhỉ? Nhờ bóng quan lớn à?

...

Lúc quay về, Giám đốc Trần vội đến công ty du lịch Starlingt để ký hợp đồng với một đoàn khách Úc, thế nên, Khương Kỳ Hứa ngồi xe của Quý Đông Đình.

Chiếc xe từ sân golf hồ Tây Sơn men theo con đường quanh co, ngoằn ngoèo để đi xuống. Dean lái xe, Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình ngồi ở ghế sau. Xe ra đến đường cái, hai bên đường trồng toàn cây ngân hạnh, lúc này lại đúng vào mùa lá rụng, thế nên khung cảnh nơi đây thật sự rất đẹp. Những chiếc lá ngân hạnh vàng óng phủ đầy mặt đất, trông giống như một đàn bướm bướm đang hạ cánh nghỉ ngơi, yên bình đến mức con người cũng không nỡ quấy rầy. Bánh xe lăn qua đám lá cây, phát ra những tiếng sột soạt khiến người nghe cảm thấy trong lòng hơi ngứa ngáy.

Khỏe môi Quý Đông Đình vẫn còn vương nét cười, anh liếc nhìn cô gái đang thấp thòm như ngồi trên đồng lửa ở bên cạnh. Không ngờ Quý Đông Đình này mà cũng có ngày bị người ta lợi dụng! Thì ra, trước nay cô ta vẫn luôn giả vợ giả vệt như vậy ư? Còn dám mang danh tiếng của anh ra để bàn chuyện làm ăn nữa cơ đấy!

Quý Đông Đình nghĩ đi nghĩ lại, thấy mình phải tỏ ra tức giận một chút mới được, thế là anh quay sang mở lời: “Khương tiểu thư, chuyện hôm nay cô cũng nên giải thích với tôi một chút chứ nhỉ?”

Khương Kỳ Hứa cúi đầu: “Xin lỗi...”

Xin lỗi? Anh đâu có trách cô. Ngữ khí của Quý Đông Đình dịu đi vài phần: “Tôi hy vọng việc như thế này sẽ không lặp lại thêm lần nữa. Có thể cô không hiểu về mấy chuyện suy đoán vô căn cứ trên thương trường, nhưng cô cũng nên biết, danh dự của cá nhân tôi liên quan tới danh dự của cả một tập thể, thậm chí liên quan trực tiếp đến lợi ích kinh tế, những lợi hại kéo theo nó cô không thể tưởng tượng nổi đâu!”

Ôi! Dean ngồi phía trước thầm thở dài: Sếp à, theo đuổi phụ nữ đâu phải như vậy!

Khương Kỳ Hứa bị dọa cho sợ hết hồn. Nhưng dù có nhút nhát đến mấy thì cô cũng đã lăn lộn trong ngành dịch vụ này mấy năm trời, vì vậy, cô vẫn có thể mặt dày đáp lại vài câu: “Quý tiên sinh, có lẽ anh hiểu lầm chuyện gì rồi! Tôi hoàn toàn không hề đem danh tiếng của anh ra để bàn công việc. Hôm nay, lúc Tổng Giám đốc Triệu hỏi về anh, tôi chỉ trả lời anh ta vài câu mà thôi.”

“Đừng vậy! Cô nói tôi dạy cho cô rất nhiều thứ.” Quý Đông Đình mỉa mai: “Nhưng mà, Khương tiểu thư à, tôi thật sự không biết là bản thân mình đã dạy cho cô những gì.”

Khương Kỳ Hứa cúi gầm mặt xuống: “Tôi... ý tôi là, tôi đã học được rất nhiều thứ từ anh.”

“Ha ha...” Quý Đông Đình cười lớn. Rõ ràng là anh không tin, nhưng chẳng nói tiếp, chỉ quay sang bảo Dean bật nhạc.

Dean lập tức bật bản violon mà anh thích nhất. Điều nhạc trầm lắng với tiết tấu độc đáo và có nhiều thay đổi bất ngờ, kết hợp với cảnh gió đông xào xạc ngoài cửa xe khiến người ta cảm thấy thư thái. Từng nốt nhạc du dương giống như đang thổi bay những phiền lá ngân hạnh nằm la liệt dưới mặt đất lên không trung... Quý Đông Đình nhắm mắt tận hưởng. Mấy phút sau, anh mở mắt hỏi Khương Kỳ Hứa: “Quản gia Khương có thích không?”

Khương Kỳ Hứa ngẩn người, mãi mới hiểu ra rằng Quý Đông Đình đang hỏi mình có thích bản nhạc này hay không. Cô chân thành ngợi khen: “Theo tôi, đây là bản nhạc hay nhất của Tartini(*), tôi thích nhất là những âm rung của bản nhạc này, hết sức độc đáo và đã đạt đến trình độ cao.”

(*) Giuseppe Tartini (1692 - 1770): Một trong những nhà soạn nhạc kiêm nghệ sĩ violon nổi tiếng.

Quý Đông Đình nở nụ cười. Hiện giờ, tâm hồn anh đang chìm trong âm nhạc, giọng nói cũng trở nên lười biếng, chất giọng trầm thấp mang theo chút dịu dàng làm say đắm lòng người: “Tôi cũng thấy vậy.”

Khương Kỳ Hứa thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên cô thấy biết ơn bố mình vì khi xưa ông đã ép cô học đánh đàn violon. Không còn cảm giác ghê tởm ban nãy, tâm trạng của Khương Kỳ Hứa lại trầm xuống, bỗng cô nhớ đến cảnh tượng mình lên sân khấu biểu diễn trong ngày thành lập trường. Lúc đó, cô mới biết đánh đàn, bố cô kiên quyết yêu cầu cô giáo phải cho con gái ông một cơ hội biểu diễn. Cuối cùng, đến khi lên sân khấu, cô đánh được một nửa thì quên giai điệu...

Chuyện quá khứ đều đã qua rồi, chỉ cần gạt bỏ những ký ức đau buồn đi thì những kỷ niệm đẹp vẫn có thể khiến người ta thầm mỉm cười.

Xe đi tới trung tâm thành phố, Dean bỗng cười tí mắt rồi quay đầu nhắc Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, tháng sau là sinh nhật của lão phu nhân, anh có cần mua quà luôn không?”

Quý Đông Đình ngày càng đau đầu vì biểu hiện của Dean, trợ lý cấp cao của anh đang muốn chuyển sang nghề mai mối hay sao? Nhưng trên con đường Tân Giang này bày la liệt những tấm biển quảng cáo đồng hồ, đá quý... Anh bèn đưa ra quyết định: “Dừng xe ở phía trước!”

Gu âm nhạc của cô quản gia nhỏ cũng giống anh, thế còn đẳng cấp và khiếu thẩm mỹ thì sao nhỉ? Quý Đông Đình thật sự tò mò. Xe vừa dừng lại, anh liền quay đầu nhìn cô: “Có thể chọn giúp tôi được không?”

“Đó là vinh hạnh của tôi!” Khương Kỳ Hứa đành tiếp tục nhẫn nhịn, cảm giác bí bách ban nãy lại trở dậy: “Quý tiên sinh, tôi không biết nhiều về những thương hiệu này, khó tránh khỏi...”

“Không sao, cứ chọn một cái mà cô thấy đẹp là được rồi!” Quý Đông Đình tỏ ra rộng rãi.

Khương Kỳ Hứa lại gật đầu.

Tân Giang là khu phố cao cấp nhất thành phố S, nơi đây quy tụ những nhãn hiệu xa xỉ trên thế giới. Khách hàng ở chốn này đa phần là đám người đẹp nổi tiếng hay các phu nhân quyền quý, cán bộ cấp cao, cùng với những người đam mê hàng hiệu. Con đường này không quá náo nhiệt nhưng lại “sặc mùi tiền”.

Quý Đông Đình nói ra cái tên của một cửa hàng cũ rồi hỏi Khương Kỳ Hứa: “Cửa hàng đó còn không?”

“Vẫn còn!” Khương Kỳ Hứa biết cửa hàng đó.

Cô nhanh chóng dẫn Quý Đông Đình đến nơi mà anh ta muốn tìm. Cửa hàng đá quý từ thời dân quốc ấy đã có lịch sử hàng trăm năm. Mặc dù không thể sánh với những nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, nhưng trong lòng người dân thành phố S thì đây là một địa chỉ cực kỳ uy tín.

Khi bước vào cửa hàng, Quý Đông Đình giải thích: “Bà nội tôi vốn là người thành phố S, sau được gả tới Quảng Châu. Năm đó, bà được tặng một bộ trang sức của cửa hàng này làm hồi môn, về sau phải bán đi để giúp ông nội tôi làm ăn, bà vẫn luôn thích đá quý ở đây.”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười lắng nghe.

Một nhân viên mặc đồng phục xùn xám bước đến, nhiệt tình tiếp thị cho Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình.

Cô nhắm sọt dây chuyền kim cương kết hợp với trân châu. Những hạt trân châu màu đen tròn trịa đặt cạnh viên kim cương lấp lánh trông vừa cao quý lại vừa rực rỡ, có vẻ rất phù hợp với người lớn tuổi. Nhưng cô tạm thời chưa phát biểu ý kiến, mà đợi Quý Đông Đình lên tiếng trước: “Kết quả, Quý Đông Đình chỉ đứng vào sọt dây chuyền ấy: “Cô thấy thế nào?”

Khương Kỳ Hứa nhất thời kích động, ánh mắt ngập tràn ý cười: “Tôi cũng ưng sọt này.”

Quý Đông Đình vô cảm liếc nhìn cô: Đúng là a dua!

Khương Kỳ Hứa ngược nhìn Quý Đông Đình với vẻ ám ức. Bỗng nhiên, cô nhân viên đang tiếp đón bọn họ lao ra cửa, cất giọng ngọt ngào với đôi nam nữ vừa bước vào: “Chung tiểu thư, Thẩm tiên sinh, xin chào!”

Ông trời thật khéo sắp đặt, có người chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà phải gặp mặt một người không muốn gặp mặt tới mấy lần liền! Một cuộc gặp gỡ tốt đẹp được coi là “duyên phận”, còn ngược lại thì chính là “âm hồn bất tán”.

Khi Thẩm Hoành và cô bạn gái hiện tại bước vào, cảm giác lo lắng bỗng trào dâng trong lòng Khương Kỳ Hứa. Không phải cô sợ gặp Thẩm Hoành, mà chỉ e Quý Đông Đình tính khí thất thường kia sẽ nổi giận. Cô nhân viên bán hàng này mất mũi để đâu rồi không biết?

Nhưng dường như Quý Đông Đình chẳng quan tâm, anh gọi một nhân viên bán hàng khác tới: “Cho tôi xem mẫu này!”

“Vâng, thưa anh!” Nhân viên thứ hai mở khóa, khéo léo lấy sọt dây chuyền kim cương ra. Cô ta cẩn trọng đặt sọt dây dáng giả hơn một trăm nghìn tệ ấy vào tay Quý Đông Đình.

Quý Đông Đình đương nhiên chẳng thèm nâng niu sọt dây như cô nhân viên, ra lệnh cho Khương Kỳ Hứa: “Quay người lại!”

“Sao cơ?” Khương Kỳ Hứa tỏ vẻ không nghe rõ, nhưng kỳ thực là cô không muốn làm theo lời anh.

Chẳng mấy khi Quý Đông Đình nhần nại được như lúc này: “Giúp tôi thử xem hiệu quả thế nào!”

Khương Kỳ Hứa chớp chớp mắt, lặng lẽ xoay người, đúng lúc Thẩm Hoành và cô bạn gái bước vào, thế là bị “bắt tại trận”. Cô cảm thấy sự giễu cợt và mỉa mai trong mắt Thẩm Hoành giống như một lưỡi dao cắm thẳng vào trái tim mình. Mới cách đây ít lâu, cô còn nói với anh ta: “Thẩm Hoành, tôi là người thế nào anh còn không hiểu hay sao?” Thế nhưng, cảnh tượng hiện giờ đúng là khiến người ta phải giễu cợt.

Khương Kỳ Hứa thân là Giám đốc bộ phận khách hàng, Thẩm Hoành và bạn gái anh ta, Chung Hiểu Tinh lại là khách VIP thẻ Kim cương của khách sạn, đã gặp mặt rồi cũng không thể không chào hỏi, vì vậy, cô khẽ nhếch môi: “Chung tiểu thư! Thẩm tiên sinh!”

Chung Hiểu Tinh gật đầu đáp lại lời chào của cô. Mối Thẩm Hoành khẽ giật, gương mặt hiện lên vẻ thờ ơ và lạnh lùng. Ánh mắt anh ta chuyển từ sợi dây chuyền kim cương trên cổ Khương Kỳ Hứa đến khuôn mặt cô, sau đó, anh ta thân nhiên dẫn bạn gái đi về phía tủ trưng bày ở đối diện.

Có những chuyện không thể giải thích rõ ràng mà cũng chẳng cần phải giải thích. Khương Kỳ Hứa cố tình cúi gằm mặt, bỗng nhiên người cô bị Quý Đông Đình đứng phía sau ghim chặt: “Đứng gần một chút!”

Khương Kỳ Hứa lùi lại một bước nhỏ, lưng cô gần như dính chặt vào ngực Quý Đông Đình.

Sau khi đeo sợi dây chuyền lên cổ Khương Kỳ Hứa, Quý Đông Đình bảo cô quay lại xem thế nào. Khương Kỳ Hứa rất nghe lời, cô thật sự hy vọng có thể mau chóng rời khỏi đây, nhỏ giọng hỏi: “Có đẹp không?”

Quý Đông Đình vẫn đang ngắm nghía, ánh mắt hết sức chăm chú, tạm thời chưa phát biểu ý kiến.

Cô nhân viên bán hàng với khuôn mặt rạng rỡ nhanh nhẩu lên tiếng. Thực ra, cô ta không nghĩ hai người này sẽ mua sợi dây chuyền đắt giá như vậy, nhưng vẫn cứ phải làm tròn bổn phận của mình: “Đẹp quá! Ông xã của chị tốt thật đấy!”

“Cô hiểu lầm rồi!” Khương Kỳ Hứa vội vàng giải thích: “Đây là quà sinh nhật Quý tiên sinh chọn mua cho bà nội mình. Anh ấy là... ông chủ của tôi.”

Cô nhân viên thay đổi giọng điệu: “Sợi dây chuyền này không kén tuổi đâu.”

Quý Đông Đình lại đảo mắt nhìn đôi khuyên tai cùng loại đặt trên chiếc hộp nhưng đen bầy trong tủ. Anh quay sang cô nhân viên: “Lấy đôi khuyên tai này cho cô ấy thử luôn!”

Cô nhân viên mỉm cười, nói với Khương Kỳ Hứa: “Đôi khuyên tai này được thiết kế rất đặc biệt, cách đeo không giống bình thường. Để tôi giúp chị!”

Ý tứ rõ mồn một, cô ta đang muốn cảnh báo, nếu cô mà làm hỏng thì rắc rối to đấy!

Cùng lúc này, cô nhân viên trước đó tiếp đón Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình lại đang nhiệt tình giới thiệu sản phẩm mới cho Thẩm Hoành, sau đó còn không quên cảm thán sao Chung tiểu thư có thể hạnh phúc đến như vậy. Mấy cô nhân viên này sao cách nịnh nọt có thể giống hệt nhau thế chứ! Nhưng cũng phải thôi, suy nghĩ của phụ nữ thường na ná nhau, mà hạnh phúc trong mắt họ chính là có một người bạn trai yêu thương chiều chuộng mình.

Cô nhân viên giúp Khương Kỳ Hứa đeo đôi khuyên tai kim cương lên. Quý Đông Đình chỉnh lại dây chuyền trên cổ cô rồi cất giọng dịu dàng hiếm thấy: “Bây giờ cô ngắm lại xem!”

Khương Kỳ Hứa ngoan ngoãn nhìn vào gương. Thật sự rất đẹp! Chẳng trách phụ nữ luôn thích kim cương. Đột nhiên, trong gương xuất hiện thêm một đôi mắt lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 2.3

“Rất đẹp!” Tiếng Thẩm Hoành vang lên ngay sau lưng cô, không biết anh ta đã chen vào giữa cô và Quý Đông Đình từ lúc nào.

Khương Kỳ Hứa quay đầu: “Chào Thẩm tiên sinh!”

Thẩm Hoành nhếch môi cười, khác với màn đối đầu căng thẳng trong thang máy, lần này, anh ta tỏ ra vừa rộng lượng vừa chính trực, thậm chí còn chủ động bắt tay Quý Đông Đình: “Chào Quý tiên sinh! Tôi họ Thẩm.”

“Ồ, chào cậu Thẩm!” Quý Đông Đình giơ tay ra, tuy lịch sự nhưng hơi có phần xa cách. Anh không xưng hô là “Thẩm tiên sinh” mà gọi “cậu Thẩm”, trực tiếp đẩy Thẩm Hoành xuống hàng hậu bối của mình.

Thẩm Hoành lại khẽ nhếch môi, tỏ vẻ không quan tâm, sau đó quay sang chào hỏi Khương Kỳ Hứa: “Giám đốc Khương!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười gật đầu. Chợt nhớ tới mình vẫn đang đeo viên kim cương quý giá trên người cô vội vàng tháo ra rồi đặt lên mặt tủ. Dây đèn sáng trưng rọi vào khiến cho viên kim cương trên sợi dây chuyền càng thêm lung linh, rực rỡ.

Chung Hiểu Tinh bước tới, nhẹ nhàng cầm món trang sức lên. Đúng lúc ấy, Quý Đông Đình ra chỉ thị: “Lấy bộ này đi!”

Cô nhân viên hơi ngần ngừ, nhưng có một số chuyện nhất định phải giải thích rõ ràng: “Thưa anh, một bộ trang sức bao gồm: dây chuyền, khuyên tai, cùng với một chiếc trâm cài áo được thiết kế riêng...”

“Nhảm rồi!” Quý Đông Đình cắt ngang.

Biểu cảm trên gương mặt cô nhân viên cứ như là mình đã đoán trước được việc này.

Quý Đông Đình liếc nhìn Khương Kỳ Hứa rồi nói tiếp: “Không phải một bộ, mà là hai bộ. Đôi viên trân châu ở chính giữa sợi dây chuyền trong bộ còn lại thành màu xanh lục nhạt cho tôi!”

Cô nhân viên có chút choáng váng, sau đó vội vàng cười nói: “Không thành vấn đề! Giám đốc của chúng tôi sẽ đích thân viết hóa đơn cho anh.”

Quý Đông Đình tỏ vẻ khinh thường, không muốn nhiều lời. Anh định lấy ví tiền từ trong túi áo, lại nhớ ra mình không có thói quen mang ví theo người. Lát sau, anh rút điện thoại ra, ung dung gọi điện cho Dean: “Mang ví tiền của tôi tới đây!”

Chung Hiểu Tinh kéo vạt áo Thẩm Hoàn, chỉ vào một cặp nhẫn tình nhân: “A Hoàn, em thích cái này!”

“Chỉ tình ý quá! Đây là mặt hàng kinh điển đã bày bán suốt nhiều năm liền ở cửa hàng chúng tôi, nó đại diện cho tình yêu thủy chung, vĩnh hằng.” Cô nhân viên vừa thao thao bất tuyệt, vừa lấy đôi nhẫn ra để Chung Hiểu Tinh nhìn kỹ hơn.

Chung Hiểu Tinh đeo chiếc nhẫn vào rồi giơ bàn tay thon dài xinh đẹp ra trước mặt Thẩm Hoàn: “Có đẹp không?”

“Không đẹp!” Thẩm Hoàn thậm chí còn chẳng thèm nhìn.

Cặp nhẫn này Khương Kỳ Hứa không chỉ thấy qua, mà cô còn chẳng xa lạ gì với chúng, vì lúc trước, Thẩm Hoàn đã từng đưa cô tới đây mua một đôi giống y hệt. Mấy năm trôi qua, nhân viên trong cửa hàng cũng đã thay mới hết, nhưng lời giới thiệu sản phẩm thì vẫn như xưa: “Đây là mặt hàng kinh điển của cửa hàng chúng tôi, nó đại diện cho tình yêu thủy chung, vĩnh hằng.”

Sau khi Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình rời đi, Thẩm Hoàn chán nản dựa vào tủ: “Em đã chọn được cái nào chưa? Mua xong rồi thì đi thôi, tôi nay anh còn phải về thành phố A nữa,”

“Ôi!” Chung Hiểu Tinh tỏ vẻ không vui, nhưng chẳng thể nói được gì. Thẩm Hoàn đã ở bên cô ta mấy ngày nay, cô ta không thể quá tham lam, vì người phụ nữ tham lam là kiểu dễ khiến đàn ông chán ngán nhất. Nhưng cặp nhẫn đôi kinh điển kia thật sự rất đẹp! Chúng dường như được sinh ra là để duy trì tình yêu vĩnh cửu, Chung Hiểu Tinh vừa thấy đã thích. Cô ta khoác tay Thẩm Hoàn, chỉ vào cặp nhẫn đó: “Em thích cái này.”

Thẩm Hoàn đưa mắt nhìn. Thật là thú vị, trong ngăn kéo nhà anh cũng có một đôi giống hệt thế.

Thấy Thẩm Hoàn không nói gì, Chung Hiểu Tinh khẽ chau mày: “Sao, anh tiếc à?”

Thẩm Hoàn sắc mặt vô cảm, cầm chiếc nhẫn nam lên, nhẹ nhàng vuốt ve dòng chữ tiếng Anh khắc ở mặt trong “Just for you” rồi khẽ nhếch môi cười. Anh ta ghé sát vào tai Chung Hiểu Tinh, nói nhỏ: “Anh đã từng tặng cho bạn gái cũ một cặp nhẫn giống y thế này. Em còn cần không?”

Đương nhiên là không cần rồi! Chung Hiểu Tinh tỏ vẻ giận dữ, lừam Thẩm Hoàn một cái rồi khoác tay anh ta: “Thôi, sang hàng khác xem!”

Khương Kỳ Hứa cùng Quý Đông Đình trở về khách sạn. Xe vừa dừng ở bãi đỗ chuyên dụng, nhân viên bảo vệ lập tức chạy tới mở cửa. Trước khi Quý Đông Đình xuống xe còn tốt bụng nhắc nhở cô: “Quản gia Khương, đi thôi!”

Khương Kỳ Hứa bước xuống theo anh, đi được vài bước mới nhớ ra chiều nay mình đã xin nghỉ, Hà Văn cũng đã đồng ý để An Mỹ trực thay cô một buổi tối. Thế nên, cô liền thông báo với Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, hôm nay tôi xin nghỉ phép, tối nay trợ lý của tôi sẽ tới trực thay tôi.”

Quý Đông Đình dừng lại nhìn cô, trong mắt anh hiện lên vẻ khó tin, dường như còn có chút cáu kỉnh, cứ như là cô đã làm chuyện gì có lỗi với anh vậy.

“Vậy tôi không vào trong đó nữa. Tạm biệt Quý tiên sinh!” Khương Kỳ Hứa cúi chào.

Quý Đông Đình từ từ quay người đi: “Tùy cô!”

Khương Kỳ Hứa nhìn theo bóng Quý Đông Đình xa dần, bỗng dưng cảm thấy hơi nực cười. Nhân viên bảo vệ tới gần, hỏi cô: “Giám đốc Khương, có cần tôi gọi taxi cho chị không?”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu: “Không cần đâu, cảm ơn anh!”

Trong thang máy VIP của khách sạn, Dean đang rất hứng thú khi biết, Quý Đông Đình vừa mua hai bộ trang sức, một bộ dành tặng bà, còn bộ kia chắc là tặng cho Khương tiểu thư rồi. Hình như Quý Đông Đình đọc được suy nghĩ của Dean, anh tiết lộ đáp án: “Khi nào họ đưa trang sức tới thì chuyển bộ

có viên trân châu màu xanh lá cho Alva!” Alva là cô em họ của Quý Đông Đình, hiện đang sống ở thành phố S.

“Không phải tặng cho Khương tiểu thư sao?” Dean nhất thời lỡ miệng thốt ra điều mình nghĩ vẩn.

Quý Đông Đình bật cười, trong giọng nói có chút khó xử: “Dean, có quan hệ nam nữ bình thường nào lại đi tặng dây chuyền kim cương không hả? Tôi thực lòng khuyên cậu nên thử yêu một lần để có thể hiểu được những điều tối thiểu này đi!”

Dean nín lặng không biết nói gì.

Khương Kỳ Hứa ngồi tàu điện ngầm trở về căn phòng nhỏ của mình. Phòng của cô ở hướng Tây, mấy ngày vừa qua không được sử dụng nên bên trong hơi có mùi ẩm mốc. Từ khi làm việc trong ngành khách sạn, Khương Kỳ Hứa bị mắc bệnh ưa sạch sẽ, vì thế, cô liền bắt tay vào dọn dẹp. Rõ ràng bát đĩa còn sạch bong, vậy mà cô vẫn phải lúi ra rửa lại thì mới yên tâm.

Trong tủ lạnh không còn nhiều đồ ăn, Khương Kỳ Hứa tìm được một túi thịt bò trong đông đông lạnh. Bỗng nhớ ra trong nhà còn một cây củ cải trắng to, thế là cô cười títt mất đi vào bếp. Cô đã học được cách làm không ít món ăn từ bếp trưởng Hoàng, nên dù có làm qua loa đại khái cũng vẫn có thể no bụng.

Điện thoại trên sofa reo vang, Khương Kỳ Hứa lau tay, ấn nút nhận cuộc gọi, là Lục Tự.

Lục Tự gọi tới để hỏi cô về kế hoạch cụ thể cho đám cưới của Cốc Vũ. Vẫn còn chưa giành được quyền tổ chức, đương nhiên cô sẽ không để bản kế hoạch ở khách sạn. Không hiểu sao Lục Tự bỗng nhiên lại muốn xem nó, lẽ nào bên phía Triệu Ninh đã có tin tức gì?

Khương Kỳ Hứa hơi kích động: “Bây giờ tôi mang qua cho anh được không?”

“Cô đang ở nhà phải không?”

“Vâng!”

“Thôi, đến tận đây làm gì cho phiền phức! Xong việc tôi sẽ qua chỗ cô, cô đọc địa chỉ đi!”

Khương Kỳ Hứa miễn cưỡng tiết lộ địa chỉ của mình. Sau khi bắc nồi thịt bò với củ cải lên bếp hầm, cô liếc nhìn đồng hồ, thầm nghĩ chắc Lục Tự cũng sắp tới, thế nên cô cảm bản kế hoạch đi xuống nhà, ra đường lớn đứng đợi.

Hơn mười phút sau, điện thoại cô reo vang, Lục Tự đồng đặc nói: “Tôi tới nơi rồi.”

Khương Kỳ Hứa ngó nghiêng, nhưng vẫn chưa thấy chiếc Camry của anh đâu. Đúng lúc này, giọng Lục Tự lại vang lên: “Tôi đang đứng ở dưới khu nhà cô.”

“Hà?” Khương Kỳ Hứa vội vàng quay về. Đi qua một con đường, cô đã nhìn thấy Lục Tự mặc bộ vest đen đang đứng dưới khu nhà mình, trong tay vẫn cầm chiếc điện thoại còn chưa ngắt cuộc gọi.

Khương Kỳ Hứa chạy tới trước mặt anh: “Thật xin lỗi, còn phiền anh tới tận chỗ này nữa!”

“Không có gì, tôi đỗ xe ở đường Quân Tây rồi đi vào đây.” Lục Tự giải thích vài câu với vẻ lạnh nhạt như mọi khi, nhưng đã không còn sự nghiêm túc thường thấy ở khách sạn.

Khương Kỳ Hứa đưa cho Lục Tự bản kế hoạch trong tay mình, lễ phép nói: “Tổng Giám đốc Lục, anh có muốn lên nhà uống tách trà không?”

Lục Tự ngược nhìn khu nhà “cổ lỗ sĩ” màu xám trắng, khẽ gật đầu.

Khương Kỳ Hứa chỉ mời xã giao thôi, nhưng thật không ngờ Lục Tự lại đồng ý đi lên nhà. Cô đành nở nụ cười tươi tắn, đi trước dẫn đường. Hai người lên tầng, khu nhà cũ kỹ không dùng thang máy mà chỉ có một cầu thang bộ chật hẹp. Cư dân ở đây rất đa dạng, hành lang mỗi tầng còn để vô vàn các loại đồ đạc linh tinh. Cô xấu hổ quay đầu nói: “Tổng Giám đốc Lục, anh thông cảm, hơi bừa bộn một chút!”

Lục Tự ngẩng đầu nhìn cô: “Tôi cũng từng sống trong khu nhà kiểu này, nhưng ở phía bên đường Quân Tây.”

Chẳng trách anh có thể tìm được đến tận đây, cô thầm nghĩ.

Khương Kỳ Hứa sống trên tầng sáu. Không giống như các tầng khác, ở đây sạch sẽ, ngăn nắp hơn rất nhiều, ngay ngoài hành lang trồng hai chậu cây cảnh tràn trề sức sống. Những bức tường bị bong tróc đã được phủ lên một lớp giấy dán tường cực kỳ trang nhã mà cũng hết sức ấm áp. Vừa đặt chân đến cửa, Lục Tự đã ngửi thấy mùi thịt bò hầm củ cải thơm nức mũi, quả thực hấp dẫn vô cùng. Lục Tự thừa nhận bản tính thèm ăn của mình đã bị khơi dậy. Đúng lúc này, cô gái đứng bên cạnh hoảng hốt kêu lên: “Thôi chết, quên bưng mất!”

Khương Kỳ Hứa vội vã lao vào tắt bếp, quay ra thì thấy Lục Tự đã cởi giày da và bước vào nhà. Ngày đông giá rét mà đi chân trần trên nền gỗ không có lò sưởi chắc chắn là rất lạnh. Cô lập tức đến tủ để giày, lấy ra một đôi dép lê, rồi cúi xuống đặt trước mặt Lục Tự: “Thật ngại quá! Kỳ thực anh không cần cởi giày đâu. Đôi dép này cũng sạch lắm, anh đi tạm vậy!”

Lục Tự xỏ chân vào đôi dép nữ nhỏ xíu, ngón chân và gót chân của anh đều thò hết ra ngoài. Anh mím môi, ngồi xuống chiếc sofa nhỏ trong phòng

khách. Trước mặt anh là chiếc bàn vuông màu trắng, kiểu dáng xinh xắn, bên trên đặt hai cuốn sách: một là sách về quản lý khách sạn, còn cuốn kia là truyện Nhóc Cù Cải(*) của Tào Văn Hiến(**).

(*) Bộ truyện được viết bằng giọng văn hóm hỉnh, kể về câu chuyện trưởng thành của một cậu bé tên là Cù Cải.

(**) Tào Văn Hiến: Nhà văn chuyên viết cho thiếu nhi ở Trung Quốc. Ông từng giành giải thưởng Andersen quốc tế cho sự nghiệp văn học của mình.

Khương Kỳ Hứa bung tách trà Phổ Nhĩ tới: “Đây là trà mà An Mỹ mang từ Đại Lý về, tôi thấy hương vị cũng được lắm, anh uống thử xem!”

Lục Tự nhấp một ngụm, quả thực rất ngon. Anh ngắm nhìn căn phòng nhỏ của Khương Kỳ Hứa một lượt, trong lòng hơi ngỡ ngàng: Công việc ở khách sạn bận rộn như thế mà cô vẫn có thời gian chăm chút cho căn nhà của mình gọn gàng, thoải mái thế này. Trên chiếc giá trúc trong phòng khách đặt một cây đàn violon. Lục Tự không hiểu biết nhiều về nhạc cụ, nhưng cũng có thể nhìn ra cây đàn này có xuất xứ từ nước Ý...

“Tôi về đây.” Lục Tự đứng dậy, cầm bản kế hoạch của Khương Kỳ Hứa trong tay.

Khương Kỳ Hứa tiễn Lục Tự xuống dưới nhà.

Lục Tự khôi phục dáng vẻ nghiêm nghị của cấp trên: “Triệu Ninh đã đàm phán với tôi qua điện thoại, hôn lễ của anh ta và Cốc Vũ chắc sẽ được tổ chức ở Thịnh Đình.”

Khương Kỳ Hứa không giấu được sự sung sướng: “Thật vậy à?”

“Làm cho tốt nhé!” Lục Tự nói xong liền ra về.

Sau khi Lục Tự rời đi, khoe môi Khương Kỳ Hứa bắt gặp cong lên, khó có thể dùng ngôn từ để diễn tả niềm vui trong lòng cô. Thường thì con người ta sẽ cảm thấy căng phần khích khi nhìn thấy ánh sáng le lói trước lúc chạm tới thành công hơn là khi đã thực sự đạt được nó. Đương nhiên, thành công mà cô mong muốn chắc chắn không chỉ là giành được quyền tổ chức hôn lễ cho Cốc Vũ.

Lục Tự về đến căn hộ cao cấp của mình cũng đã hơn bảy giờ tối. Lúc anh mở cửa bước vào, Vương Nghi Lạc đang ngồi ở phòng khách xem ti-vi. Anh thay giày, đi vào nhà rồi mà Vương Nghi Lạc vẫn hoàn toàn chìm đắm trong những tình tiết của bộ phim, không hề phát hiện ra chồng mình đã trở về. Mãi tới khi anh đứng chắn trước mắt thì cô ta mới đứng dậy: “Anh về rồi à? Ăn tối chưa? Để em bảo người giúp việc hâm nóng cơm canh cho anh.”

“Không cần, anh ăn ở khách sạn rồi!” Lục Tự ngồi xuống cạnh Vương Nghi Lạc: “Sao hôm nay không đi đánh bài?”

“Chán lắm, dạo này toàn thua thôi!” Vương Nghi Lạc thờ dãi, nhìn Lục Tự với vẻ nhỉnh nọt: “Tết này chúng mình cùng về quê, có được không?”

“Không về được, anh không có thời gian!” Lục Tự hơi mệt mỏi, tựa vào sofa nghỉ ngơi, nhưng anh vừa mới nhắm mắt, bên tai đã vang lên tiếng ồn. Tiếng thét gọi điên cuồng của đôi nam nữ trong ti-vi đập tan ý nghĩ thả lỏng tinh thần trong Lục Tự. Anh mở mắt, ngắm nhìn căn nhà của mình. Ánh sáng từ chiếc đèn thủy tinh trên trần nhà chiếu tới từng góc ngách trong căn phòng rộng rãi. Tất cả mọi đồ gia dụng trong căn nhà này đều là đồ đắt tiền, nhưng vì cách kết hợp vụng về nên trông hơi tạp nham, cho dù có được coi là đẹp thì cũng chỉ là một vẻ đẹp vô cùng tầm thường.

Lục Tự mua căn hộ Duplex này sau khi kết hôn, nội thất đều do một tay Vương Nghi Lạc thiết kế. Lúc đó, anh cảm thấy hết sức áy náy vì việc gì cũng giao hết cho vợ. Nhưng mấy năm trở lại đây, cảm giác tội lỗi trong Lục Tự ngày càng vơi đi, thay vào đó là sự chán ghét mà anh chôn giấu tận nơi đáy lòng.

Quý Đông Đình đến bên cửa sổ, kéo chiếc rèm lụa ra để ngắm toàn cảnh thành phố S. Ánh đèn rực rỡ trên những con đường, tia sáng lấp lánh phát ra từ các tòa nhà lọt vào mắt anh, thành phố này thật đông đúc, náo nhiệt! Cuộc sống về đêm ở thành phố S rộn ràng hơn nhiều so với London, New York hay Melbourne. Anh khẽ thở dài. Bên ngoài vọng đến tiếng gõ cửa, sau đó, một giọng nữ ngọt ngào cất lên: “Quý tiên sinh, nước nóng đã chuẩn bị xong, anh có thể đi tắm rồi ạ!”

Quý Đông Đình không thèm mở cửa, chỉ nói với ra: “Được rồi, cô về phòng đi!”

Ngày hôm sau, Quý Đông Đình dậy từ rất sớm. Anh đang nằm trên giường, lên mạng xem tin tức tài chính thế giới, tiếng gõ cửa đáng ghét ấy tiếp tục vang lên. Quý Đông Đình cảm thấy bức mình, anh phải kiềm chế để không nổi nóng. Bên ngoài lại truyền tới một giọng nói mềm mại: “Quý tiên sinh, Dean tới rồi. Anh đã dậy chưa? Tôi bảo nhà bếp mang bữa sáng lên được chưa ạ?”

Sự tức giận trong Quý Đông Đình bỗng chốc tan thành mây khói. Anh ra mở cửa, nhìn thấy Khương Kỳ Hứa với khuôn mặt rạng rỡ đang đứng bên ngoài.

Cô quản gia nhỏ này đến sớm như vậy để làm gì? Mới có một ngày không được gặp anh mà đã khó chịu rồi sao? Quý Đông Đình lướt qua Khương Kỳ Hứa, đi tới phòng khách rồi ngồi xuống sofa. Anh nho nhả bắt chéo chân, liếc nhìn Khương Kỳ Hứa, sau đó thản nhiên hạ lệnh: “Bữa sáng theo phong cách Trung Quốc! Chính là bữa sáng điển hình mà người thành phố S thích ăn nhất như lần trước cô nói ấy!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Vâng!”

Sáng sớm nay, An Mỹ đã bàn giao công việc cho cô. Sau bữa sáng, Quý Đông Đình tiếp tục ra ngoài như mọi ngày, còn cô đi họp giao ban.

Nội dung buổi họp ngày hôm nay là bàn về buổi lễ thường niên của khách sạn. Khi Lục Tự thông báo buổi lễ này sẽ được tổ chức sớm hơn thường lệ,

tất cả Giám đốc và quản lý các bộ phận đều lộ rõ vẻ vui mừng. Việc kinh doanh của khách sạn mấy năm gần đây luôn có những bước đột phá, Lục Tự lại không phải một ông chủ keo kiệt. Trong buổi lễ năm ngoái, đã có một nhân viên bốc thăm trúng giải thưởng đặc biệt là một chiếc ô tô Xiali. Nghe nói, món quà lớn nhất của năm nay là chiếc xe việt dã hiệu Geely(*), không biết rồi vận may sẽ rơi trúng đầu ai đây? Khương Kỳ Hứa năm trước đã bốc trúng một cái nồi áp suất. Từ nhỏ tới lớn, cô chẳng bao giờ gặp may về đường tiền bạc.

(*) Xiali và Geely: Là hai nhãn hiệu xe ô tô nổi tiếng của Trung Quốc.

Sở trường của khách sạn là tổ chức sự kiện, vì vậy, kế hoạch cho buổi lễ thường niên năm nay đã sớm nằm trên mặt bàn của Lục Tự. Các nhân viên ngầm đoán, vì Bắc Hải Thịnh Đình đã giành được quyền tổ chức hôn lễ cho Cốc Vũ, nên buổi lễ thường niên mới được tổ chức sớm hơn mọi năm. Trong công việc, tin tức bị rò rỉ còn nhanh hơn tương tượng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 2.4

Buổi lễ năm nay diễn ra vào tối thứ Tư. Theo thông lệ, khách sạn sẽ mời tất cả khách VIP thẻ kim cương, sau đó thông báo cho các vị khách khác. Vì buổi lễ kỷ niệm thường niên này mà việc phục vụ có thể sẽ không được chu đáo, nhưng khách hàng đều rất thông cảm, hơn nữa, khách sạn cũng đã tặng cho họ mấy phiếu ăn sáng.

Vấn đề đau đầu nhất hiện tại là phần văn nghệ. Bộ phận khách hàng phải có ít nhất một tiết mục. Tổ của Hà Văn đã thể hiện ra mặt là không muốn hợp tác với Khương Kỳ Hứa, mà thời gian hai ngày quá gấp gáp, còn rất nhiều thứ không kịp chuẩn bị.

An Mỹ bỗng nhiên cười híp mắt đi đến bên Khương Kỳ Hứa: Giám đốc Tiểu Khương, hay là chị đàn một bản đi! Lần trước em tới nhà chị ngủ thấy có đàn violon, chắc chắn là chị biết chơi!”

Mọi người trong phòng làm việc nhất loạt đồng thuận.

Khương Kỳ Hứa về nhà chuẩn bị đạo cụ biểu diễn. Cô lôi chiếc vali du lịch cũ kỹ ở dưới gầm giường ra. Trong đó có một chiếc váy cao cổ màu be không tay, thân váy gồm nhiều lớp vải sợi châu Âu xếp tầng. Đây là chiếc váy mà cô thích nhất, mua đã lâu nhưng chưa mặc lần nào, khi ấy, cô đã dự định sẽ diện nó vào ngày lễ đính hôn. Lúc rời khỏi nhà, Khương Kỳ Hứa mang theo cả cây đàn violon của mình.

Giấy mời của Quý Đông Đình do Khương Kỳ Hứa đích thân mang tới. Đối với nhân viên khách sạn mà nói, buổi lễ kỷ niệm này đầy hân hoan và ngập tràn mong đợi, nhưng người như Quý Đông Đình chắc sẽ cảm thấy nó rất nhạt nhẽo. Vậy mà khi cô mang giấy mời đến, anh lại xem một cách hết sức nghiêm túc, còn quay sang hỏi cô: “Cụ thể thì trong buổi lễ kỷ niệm này sẽ có những hoạt động gì?”

Chương trình là do bộ phận quản lý tổ chức, Khương Kỳ Hứa cũng không rõ lắm, nên chỉ nói những gì mình biết: “Sẽ có các hoạt động văn nghệ, bốc thăm may mắn, trao giải...”

“Văn nghệ?”

“Đúng vậy! Tất cả các bộ phận đều phải tham gia.”

“Cô cũng tham gia?”

Khương Kỳ Hứa gật đầu: “Vâng!”

Quý Đông Đình có chút khó xử: “Hôm đó tôi hơi bận.”

Khương Kỳ Hứa cười rất thoải mái: “Không sao ạ!”

Quý Đông Đình bỗng nhiên đổi giọng: “Nhưng mà buổi tối chắc là sẽ rảnh.”

Buổi lễ thường niên của Bắc Hải Thịnh Đình sẽ chính thức bắt đầu vào sáu giờ tối thứ Tư. Mặc dù Quý Đông Đình nói ngày hôm đó hơi bận, nhưng cả buổi chiều anh ta không hề rời khỏi khách sạn, chỉ ngồi trong phòng ký duyệt tài liệu mà Dean mang tới.

Năm giờ chiều, Khương Kỳ Hứa đến xin Quý Đông Đình cho nghỉ phép. Quý Đông Đình không có ý kiến gì, chỉ có điều trước khi cô rời đi, anh vô cùng thân thiện nhắc nhở: “Quản gia Khương, cô định mặc thế này tới tham dự buổi lễ sao?”

Khương Kỳ Hứa cúi đầu nhìn bộ trang phục trên người mình, lắc đầu: “Không phải đâu.”

Quý Đông Đình khẽ cười, đột nhiên hiểu ra lý do Khương Kỳ Hứa xin nghỉ sớm. Phụ nữ một năm cũng chỉ có mấy dịp để chưng diện những bộ quần áo đẹp nhất của mình thôi mà.

Khương Kỳ Hứa trở về phòng làm việc thì thấy Tiểu Khả đang vẽ lông mày cho An Mỹ, nhưng vẽ mãi vẫn không ưng. Khi Khương Kỳ Hứa qua giúp, An Mỹ nũng nịu bấu môi với cô, còn Tiểu Khả thì thầm: “Giám đốc Tiểu Khương, chị nói xem, Quý tiên sinh liệu có đến dự không?”

“Việc anh ta có đến hay không liên quan gì tới cô hả? An Mỹ phản bác Tiểu Khả, giọng nói có chút khó chịu.

Tiểu Khả vẫn cười hi hi như mọi khi, hai tay đặt lên vai An Mỹ, hỏi nhỏ: “Vậy buổi tối hôm cô ở trong phòng Tổng thống thật sự không xảy ra chuyện gì sao?”

An Mỹ nổi trận lôi đình, hét lớn: “Uông Khả Khả, tôi thật sự muốn xé nát cái miệng của cô!”

Tiểu Khả, tên đầy đủ là Uông Khả Khả, mới vào khách sạn này được một năm. Đó là cô gái xinh đẹp và hoạt bát nhất phòng. Trong Bắc Hải Thịnh Đình, cô ta kết giao với bạn khác giới nhiều hơn là cùng giới. Ngoài mặt, Tiểu Khả luôn tỏ ra rất tốt với các nhân viên khác, nhưng An Mỹ đã nhiều lần nhắc nhở Khương Kỳ Hứa rằng, cô ta là người miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo”.

Khương Kỳ Hứa đến phòng thay đồ dành cho nữ nhân viên của khách sạn. Thay váy xong, cô lấy chiếc gương nhỏ ra ngắm nghía, rồi lại mặc áo khoác vào. Cô vừa bước ra đã gặp Hà Vân đang đứng trước gương trang điểm. Hà Vân quay đầu nhìn cô, nở nụ cười cực kỳ khiêu khích: “Kỳ Hứa, em thử đoán xem, giải Tập thể xuất sắc nhất lần này sẽ thuộc về tổ nào?”

Tổ của Hà Vân liên tục giành giải Tập thể xuất sắc nhất trong mấy năm liền. Bây giờ, Hà Vân lại vô cùng tự tin hỏi cô như thế này, nhất định là trong lòng đã dự liệu được rồi.

Khương Kỳ Hứa vốn nghĩ năm nay có thể tranh được giải này, vậy mà... Cô cảm thấy hơi thất vọng, quay sang soi gương rồi thả mái tóc đang được búi gọn gàng ra, mỉm cười nói: “Đây là quyết định của Tổng Giám đốc Lục, làm sao em biết được.”

Hà Vân cũng cười. Chị ta liếc nhìn chiếc váy trên người Khương Kỳ Hứa, khen ngợi: “Rất đẹp!”

Khương Kỳ Hứa cũng khen lại chiếc váy màu hoa đào của chị ta: “Cảm ơn! Váy của chị cũng rất đẹp, mặc lên người trông rất trẻ!” Nói xong, cô lướt qua Hà Vân, đi ra ngoài. Cô đã làm việc dưới quyền chị ta suốt ba năm liền, bị chị ta nâng tay trên không ít giải thưởng. Nếu một người cứ mãi sống trong trạng thái nhún nhường thì tự nhiên sẽ hình thành thói quen, dần dần trở nên nhu nhược.

Buổi lễ kỷ niệm chính thức bắt đầu. Chỗ ngồi của bộ phận khách hàng thật sự không tồi, trước mặt là ghế của khách quý, sau lưng là bộ phận nhà bếp. Bữa tiệc hôm nay thuê toàn bộ đầu bếp bên ngoài. Bác Hoàng vừa đến đã bắt đầu căn nhắc: “Tôi không thích ăn đồ do người khác nấu.”

Các học trò của bác không chịu nổi nữa, đồng thanh báo bác đừng tham gia. Bác Hoàng rất tự cao tự đại chống chế: “Thế thì không ổn, dù sao tôi cũng phải bốc trưng giải đặc biệt rồi mới về được.”

Mọi người xung quanh nghe thấy liền bật cười. Khương Kỳ Hứa đang mỉm cười thì bị bác Hoàng gọi lại: “Người đẹp, qua đây nói chuyện một lát đi!”

Khương Kỳ Hứa bước tới, bác Hoàng nhỏ giọng hỏi cô: “Giải thưởng Tập thể xuất sắc nhất năm nay chắc là thuộc về cháu chứ?”

Khương Kỳ Hứa đáp: “Vẫn chưa rõ ạ.”

Bác Hoàng luôn ủng hộ cô, lập tức nhủ mảy: “Nếu năm nay mà vẫn không trao cho cháu thì cậu Lục đó thật không biết điều!”

Khương Kỳ Hứa sợ bị tụt cảm xúc nên định chào bác Hoàng rồi đi chỗ khác, bỗng thấy Lục Tự dẫn đầu đoàn cán bộ cấp cao tiến vào. Ngoài hai vị Phó Giám đốc của Công thương nghiệp Bắc Hải ra, còn có Quý Đông Đình với bộ vest màu đen tuyền.

Dean đi ngay sau sắp. Quý Đông Đình chỉ nhìn thẳng, còn Dean nhanh chóng liếc thấy quán gia Khương xinh đẹp, từ đằng xa đã tươi cười nhìn cô. Dean quay sang nói nhỏ với Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, quán gia Khương hôm nay đẹp quá!”

Quý Đông Đình chẳng quan tâm.

Dean tốt bụng nhắc nhở: “Ồ sau lưng anh đó!”

Quý Đông Đình làm như không nghe thấy khiến Dean chán nản không nói nữa. Nhưng chỉ hai giây sau, Quý Đông Đình bỗng ngoái đầu nhìn lại rồi khẽ chau mày.

Dean có chút bất lực: “Chính là cô gái mặc chiếc váy màu be ấy!”

Quý Đông Đình quay đầu nhìn thêm lần nữa, quả nhiên là cô quán gia nhỏ của mình. Cô mặc một chiếc váy liền màu be, mái tóc xõa tự nhiên trên vai, một phần được vén vào sau tai, gương mặt rạng ngời.

Quý Đông Đình vô cảm thu lại ánh mắt. Anh ngồi xuống dãy ghế dành riêng cho khách VIP, tiện tay cầm tờ danh sách chương trình ở trên mặt bàn lên xem và phát hiện ra tên của cô gái đó ở vị trí chính giữa: Biểu diễn violon bản Ngư châu xướng vãn(*) - Khương Kỳ Hứa.

(*) Khúc ca muộn của thuyền chài.

Quý Đông Đình đã từng nghe buổi hòa tấu của các nghệ sỹ violon Trung Quốc, trong đó, tiết mục mà anh thích nhất chính là khúc nhạc cổ điển Ngự châu xướng văn này. Anh đặt tờ giấy trong tay xuống, khẽ môi khẽ cong lên, anh cảm thấy rất thỏa mãn khi Khương Kỳ Hứa lấy lòng anh bằng cách này.

Phần mở đầu của các buổi lễ đa phần đều như nhau. Người dẫn chương trình lần này là một đôi nam nữ rất có tài ăn nói của bộ phận tiêu thụ, chỉ chưa đầy một phút mà họ đã khuấy động được bầu không khí trong hội trường. Sau khi cảm ơn Lục Tự và các lãnh đạo của Công thương nghiệp Bắc Hải, cô gái bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Buổi lễ năm nay thật khác biệt!”

“Có gì khác biệt vậy?”

“Năm nay có rất nhiều trai đẹp gái xinh.”

“Cô nói tôi sao?”

“Anh cùng lắm chỉ được liệt vào hàng ghế dự bị thôi. Nhắc đến các anh chàng đẹp trai, trước tiên phải kể tới Tổng Giám đốc Lục của chúng ta, còn có...” Cô gái ngừng trong giây lát, rồi nở nụ cười vô cùng rạng rỡ: “Hôm nay, chúng ta vô cùng vinh hạnh với sự hiện diện của Quý tiên sinh. Mời mọi người cho một tràng pháo tay!”

Tiếng hoan hô vang như sấm dậy. Hội trường hơi rối loạn, mọi người thi nhau nhìn về phía người đàn ông với phong thái tao nhã đang ngồi ngay ngắn ở hàng đầu tiên, còn người đàn ông được gọi tên ấy chỉ kiêu ngạo ngược lên sân khấu. Quý Đông Đình thầm nghĩ, chắc đâu anh bị kẹt vào cửa rồi nên mới đồng ý tham gia cái buổi lễ này.

Anh chàng MC tiếp tục chuyển đề tài: “Mọi người có biết tại sao buổi lễ kỷ niệm lần này lại được tổ chức sớm hơn thường lệ không? Bởi vì, theo như lời Tổng Giám đốc Lục của chúng ta, năm nay doanh thu của khách sạn rất cao, tiền thu về nhiều đến nỗi sắp không nhét hết được vào túi, thế nên, chúng ta sẽ được phát thưởng sớm hơn mọi năm. Phần thưởng gồm những gì nhỉ? Được rồi, để thỏa lòng mong mỏi của mọi người, Nhã Ngôn sẽ tiết lộ ngay thôi.”

Cô nàng MC tên Nhã Ngôn: “Năm ngoái, khách sạn đã tặng thưởng Iphone 4S, mà giữa thời buổi công nghệ này, điện thoại được nâng cấp từng ngày, vì vậy, quà của chúng ta đương nhiên cũng phải nâng cấp theo. Mọi người thử đoán xem, hôm nay chúng ta sẽ nhận được gì nào?”

Phía dưới có người hét: “Iphone 5S! Iphone 5S!”

MC nam: “Đúng vậy, một trăm chiếc điện thoại Iphone 5S! Chỉ như vậy là đủ ư? Sao có thể thiếu được những vật dụng thiết yếu như nồi áp suất, lò vi sóng... cơ chứ?”

MC nữ: “Và giải thưởng đặc biệt của năm chính là một chiếc xe việt dã hiệu Geely. Xe đang đậu ở cửa khách sạn, ai không tin có thể xuống dưới kiểm chứng nhé!”

Khương Kỳ Hứa ngả lưng vào ghế, vuốt ve con số trong tay mình. Lần này nhất định không phải là nồi áp suất. Cái năm ngoái cô trúng thưởng vẫn còn chưa bóc tem kìa.

Trước khi bốc thăm, Lục Tự đích thân lên sân khấu trao các giải thưởng khác.

Đầu tiên là giải Cống hiến được trao cho Giám đốc Trần của bộ phận tiêu thụ. Giám đốc Trần đã uống không ít rượu, vác gương mặt đỏ bừng lên sân khấu. Lúc đi về chỗ, ông ta còn ra bắt tay với các vị lãnh đạo.

Học tập, Giám đốc Trần, các nhân viên nhận giải Sáng tạo, hay giải Nụ cười đẹp nhất... cũng xuống dưới bắt tay lãnh đạo, mà các vị lãnh đạo ở đây bao gồm cả Quý Đông Đình.

Quý Đông Đình cố nén sự bức bối, gật đầu với từng nhân viên đến bắt tay mình.

MC nam: “Giải thưởng tiếp theo dành cho Tập thể xuất sắc nhất, liệu sẽ thuộc về ai đây?”

Khương Kỳ Hứa nín thở, An Mỹ ở bên cạnh lại đầy tự tin! “Giám đốc Khương, giải này năm nay chắc chắn thuộc về chúng ta!”

Khương Kỳ Hứa mỉm môi nhìn về phía trước, cô đã chẳng còn hy vọng gì rồi.

Người dẫn chương trình vòng vo một lúc rồi mới hưng phấn xướng tên người nhận giải: “Giải Tập thể xuất sắc nhất năm nay vẫn thuộc về Giám đốc Hà Vân của bộ phận khách hàng. Chúng ta cùng nhiệt liệt hoan nghênh Giám đốc Hà lên sân khấu nhận giải!”

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Khương Kỳ Hứa, nhưng cô vẫn thấy hơi buồn. Cả đội ngũ do cô dẫn dắt gồm: An Mỹ, Tiểu Khả, Đỗ Tuấn Sinh... tức gần đến mức bùng nổ, An Mỹ nhảy dựng lên: “Trò gì đây? Dựa vào đâu chứ?”

Khương Kỳ Hứa kéo tay An Mỹ, ra hiệu phải nín nhịn.

Hà Vân thốt tha đi lên sân khấu trong bộ váy màu hoa đào gọi cảm. Giọng chị ta tràn đầy tự tin: “Tôi tin rằng giải thưởng này năm sau vẫn sẽ thuộc về mình!”

Trước khi đi xuống, Hà Vân còn chủ động bắt tay và ôm Lục Tự, một cái ôm vô cùng thấm thiết. Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay cùng những lời xì xào bàn tán.

An Mỹ cười khẩy: “Người trong khách sạn đều nói Hà Vân đang tìm cách leo lên giường của Lục Tự. Hừ, cũng không nhìn lại mình xem, ngoài mấy lão già ở Công thương nghiệp Bắc Hải hứng thú với bộ ngực cơ D của chị ta ra thì làm gì còn ai mê nổi chứ!”

Đúng là càng nói càng quá đáng! Khương Kỳ Hứa liếc mắt ra hiệu nhưng An Mỹ vẫn không giữ nổi bình tĩnh, vì vậy, cô đành phải nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Năm sau chúng ta vẫn còn cơ hội mà.”

An Mỹ tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu đánh giá theo thực lực và sự cố gắng thì chúng ta đã đoạt giải từ lâu rồi.”

Khương Kỳ Hứa lặng im không nói, cô là người áy náy nhất khi để vượt mặt giải thưởng này.

Tiếp theo là giải Nhân viên xuất sắc nhất. Vì không giành được giải thưởng mong chờ nhất nên tâm trạng Khương Kỳ Hứa không mấy vui vẻ khi được xướng tên.

Bên phía bác Hoàng vỗ tay nồng nhiệt, thậm chí còn hô hào: “Giám đốc Tiểu Khương, cô là tuyệt nhất, đẹp nhất đêm nay!”

Khương Kỳ Hứa đỏ mặt đứng dậy, đưa chiếc áo khoác trong tay cho An Mỹ, rồi lên sân khấu nhận cúp và bằng khen từ tay Lục Tự. Ánh đèn sân khấu rạng rỡ cũng không thể sánh bằng ánh mắt sáng ngời của Lục Tự. Dường như anh ta biết cô đang nghĩ gì, Khương Kỳ Hứa vội vàng né tránh ánh mắt đó.

Đúng vào lúc này, Lục Tự chủ động đưa tay ra, là tư thế của một cái ôm. Khương Kỳ Hứa cũng đành ôm Lục Tự một cái. Bên dưới lập tức vang lên tiếng vỗ tay rào rào, có người còn không quên bình luận: “Giám đốc Khương và Tổng Giám đốc Lục cũng đẹp đôi đấy chứ!”

Câu nói này lọt vào tai Quý Đông Đình không thiếu chữ nào. Anh khẽ chỉnh lại chiếc cà vạt màu xám trên cổ mình, ngẩng đầu nhìn lên sân khấu: Đẹp đôi ở chỗ nào?

Cô gái vừa nhận giải bắt đầu phát biểu cảm tưởng: “Tôi vừa tốt nghiệp đã gia nhập Bắc Hải Thịnh Đình, với tôi, mỗi buổi lễ kỷ niệm đều là một trải nghiệm khác biệt. Hy vọng năm sau, tôi có thể đại diện cho tổ của mình lên sân khấu nhận giải.” Vài ba câu ngắn gọn như đang chính thức đáp trả sự khiêu khích của vị Giám đốc Hà kia.

Quý Đông Đình khẽ lắc đầu, biểu cảm như muốn nói: “Còn quá trẻ, quá ngây thơ!” Nhưng anh vẫn gio tay lên, vỗ đôm đốp từng tiếng một. Con người này, ngay đến cách vỗ tay cũng đầy ngạo mạn.

Khương Kỳ Hứa cầm cúp đi xuống, khom lưng bắt tay từng vị lãnh đạo.

“Chúc mừng!” Giọng nói trầm lắng của Quý Đông Đình vang lên.

Khương Kỳ Hứa vội vàng đưa tay ra: “Cảm ơn anh, Quý tiên sinh!”

Quý Đông Đình nhìn cô bằng đôi mắt kiêu ngạo, sắc bén, nhưng dường như ẩn sâu dưới sự lạnh lùng đó vẫn còn những biểu cảm khác nữa mà cô không đọc được. Khương Kỳ Hứa thoáng sững sờ, bàn tay đột nhiên bị siết một cái, nhưng khi cô vừa ngước nhìn, Quý Đông Đình đã buông tay ra.

Dưới ánh đèn lung linh, gương mặt Quý Đông Đình khi mờ khi tỏ, khiến cho Khương Kỳ Hứa cảm thấy đầu óc rối loạn. Mãi đến lúc trở về chỗ ngồi, cô mới định thần lại, vội vàng xoa xoa lòng bàn tay.

Thấy Khương Kỳ Hứa chẳng vui vẻ gì, đám bác Hoàng tới an ủi cô vài câu. An Mỹ cũng nói: “Không sao đâu, năm sau tổ chúng ta nhất định sẽ giành giải xuất sắc!”

Khương Kỳ Hứa gạt đầu, cô ngước mắt lên thì thấy Hà Vân đang nhìn mình với vẻ giễu cợt.

Không tin là năm sau cô có thể giành được giải Tập thể xuất sắc nhất ư? Vậy cứ chờ đó mà xem! Trên đời này không có ai luôn luôn thất bại, mà cũng chẳng có kẻ nào mãi mãi là người chiến thắng. Cô không cần phải vượt qua người khác mà chỉ muốn chiến thắng chính bản thân mình. Hà Vân coi cô là kẻ thù giả tưởng, còn cô chỉ xem chị ta như một chướng ngại vật. Có vấp ngã cũng chẳng sao cả, đứng dậy đi tiếp là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 2.5

Cuối cùng, giờ phút mọi người mong chờ cũng đã đến. Tiết mục bốc thăm trúng thưởng được tiến hành xen kẽ với chương trình văn nghệ. Mười chiếc Iphone 5S đang đi tìm chủ. Cả hội trường không rời mắt khỏi những con số đang nhảy nhót liên hồi trên màn hình lớn... Nửa phút sau, màn hình ngừng chuyển động, mười dãy số xuất hiện.

Có người reo hò; có người thở dài. Bác Hoàng trúng một chiếc Iphone 5S, rõ ràng trong lòng rất vui mừng, nhưng ngoài miệng lại than thở: “Thế là xong, tôi bỏ mất cơ hội giành giải đặc biệt rồi!”

Sân khấu vang lên tiếng nhạc, các tiết mục văn nghệ lần lượt được biểu diễn. Mở đầu là tiểu phẩm của bộ phận tiêu thụ, tiếp theo là tiết mục tương thanh(*) của bộ phận bảo vệ, sau đó đến bài hát Hoài bão lớn của Giám đốc khu vực đại sảnh...

(*) Một loại hình nghệ thuật hát nói dân gian của Trung Quốc.

Sắp đến lượt Khương Kỳ Hứa, cô căng thẳng tới mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, đã rất lâu rồi cô không đứng trên sân khấu biểu diễn.

An Mỹ đưa cây đàn violon cho cô: “Giám đốc Khương, cố lên!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười, sau đó đi vòng ra sau cánh gà. Một vị Giám đốc ở bộ phận quan hệ khách hàng bước tới chào hỏi rồi nắm lấy tay cô: “Giám đốc Khương, hôm nay cô đúng là đẹp chết người! Tôi thấy Tổng Giám đốc Lục cứ nhìn cô không chớp mắt.”

Câu nói đùa ấy khiến Hà Văn đứng bên cạnh giật tím mặt. Khương Kỳ Hứa không thêm đề ý đến Hà Văn, cầm cây đàn violon đi thẳng lên sân khấu.

Cô đã từng chơi bản Ngư châu xướng văn này cùng với Thẩm Hoành. Lần ấy, anh ta đánh đàn dương cầm, còn cô kéo violon, đó là tiết mục hoàn hảo nhất trong cuộc đời cô. Sau khi biểu diễn xong, có người còn nói với cô: “Hai người trông giống một đôi quá!”

Thẩm Hoành rất thân nhiên: “Chúng tôi vốn là một đôi mà.”

Thực ra, Khương Kỳ Hứa vốn muốn trình diễn tiết mục khác, nhưng đã quá lâu rồi cô không động đến đàn violon, giờ đã quên gần hết. Đôi tay cô đã không còn linh hoạt và dẻo dai như trước nữa, ngay đến bản nhạc Ánh trăng sở trường khi xưa cũng không thể đàn cho hoàn chỉnh. Có lẽ vì quá bị thương, quá ấn tượng, nên cuối cùng cô chỉ còn nhớ mỗi bản Ngư châu xướng văn này.

Khương Kỳ Hứa đứng trên sân khấu đàn say sưa, những nốt nhạc du dương giống như ánh trăng dịu dàng ôm lấy những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước. Quý Đông Đình không ngờ mình lại phải ngồi ở đây nghe bản độc tấu thiếu chuyên nghiệp như vậy, mới được một nửa mà đã có ba chỗ chơi sai nhạc. Nhưng không thể phủ nhận, cách mà cô kéo đàn tràn đầy sức sống, âm điệu da diết của bản Ngư châu xướng văn len lỏi vào tận trái tim anh.

Cả hội trường rộng lớn bỗng trở nên yên ắng, dường như mọi người đang mãi đắm chìm trong âm nhạc. Cho tới khi Khương Kỳ Hứa buông cây đàn violon trên vai xuống rồi bước ra chính giữa sân khấu, cúi chào khán giả, tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Hình như cô có quan hệ rất tốt với những người xung quanh? Quý Đông Đình cảm thấy nằng nết của mình sắp bùng nổ rồi nhưng vẫn mỉm cười vỗ tay theo mọi người.

Dean thật sự phấn khích: “Quý tiên sinh à, quản gia Khương diễn tấu hay quá!”

Quý Đông Đình vẫn nhìn thẳng về phía trước, lạnh nhạt nói: “Cũng tạm được!”

Dean hơi mất hứng, nhưng đột nhiên phát hiện ra một vấn đề: “Quý tiên sinh, hoa trong tay quản gia Khương là do ai tặng vậy?”

Quý Đông Đình khẽ nhếch môi, không nói lời nào.

Ngay đến Khương Kỳ Hứa cũng chẳng biết bó hoa hồng champagne này là do ai tặng. Cô chỉ biết ký nhận khi người của cửa hàng hoa mang thẳng lên sân khấu.

Một bó hoa to như vậy chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp: “Đây là hoa ai tặng vậy?”

“Không biết.” Khương Kỳ Hứa lắc đầu, cô không biết thật mà.

“Hay là có người nào đó đang thầm yêu cậu?” Cao Xảo Nhi cười tí mắt hỏi.

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Mặc dù mình cũng hy vọng là như vậy, nhưng hình như không phải.”

Bó hoa này rốt cuộc là do ai tặng nhỉ? Khương Kỳ Hứa quay về chỗ ngồi, mở tấm thiệp nhỏ ra xem, trên đó viết một câu tiếng Anh, nét chữ có lẽ là của nhân viên ở cửa hàng hoa: Don't try so hard, the best things come when you least expect them to. (Đừng cố quá, những điều tuyệt vời nhất sẽ tới vào lúc mà bạn ít mong chờ nhất!)

Người tặng hoa đang muốn động viên cô chăng? Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi khó hiểu.

Màn bốc thăm trúng thưởng lại tiếp diễn, những chiếc Iphone 5S cuối cùng đã ra đi. Lần này là giải thưởng bí mật, vì chưa biết sẽ được tặng thứ gì nên mọi người đều rất mong đợi. Khương Kỳ Hứa đang rầu rĩ vì một trăm chiếc Iphone đã có chủ nhưng chẳng cái nào thuộc về cô. Lẽ nào năm nay cô vẫn phải ôm nỗi áp suất về sao?

Những con số trên màn hình xoay tròn một lúc lâu mới chịu dừng lại, Khương Kỳ Hứa ngước nhìn, đối chiếu với con số trong tay. Cô không dám tin vào mắt mình, quay sang nói nhỏ với An Mỹ: “Hình như là chị!”

“A!” An Mỹ hét lớn: “Là Giám đốc Khương! Giám đốc Khương!”

Khương Kỳ Hứa vô cùng vui sướng. Món quà bí ẩn này được chờ đợi ngang với chiếc xe việt dã đấy!

Khương Kỳ Hứa một lần nữa bước lên sân khấu, người dẫn chương trình bắt đầu phỏng vấn cô: “Giám đốc Khương thật là may mắn! Cảm xúc của chị như thế nào khi biết mình trúng thưởng món quà bí ẩn?”

Khương Kỳ Hứa thành thật trả lời: “Vì không biết món quà đó là gì, nên tạm thời tôi vẫn chưa biết mình sẽ có cảm xúc gì.”

“Giám đốc Khương của chúng ta thật thẳng thắn!” MC nam ra hiệu cho cô: “Mời chị tiến lên trước một bước!”

Khi Khương Kỳ Hứa bước lên, một chiếc hộp kín được bê ra sân khấu.

Người dẫn chương trình giải thích: “Điều bí ẩn nằm ở đây, chỉ có điều ôm được món quà bí ẩn về cũng chẳng dễ dàng gì. Bên trong chiếc hộp này có một con rắn, nhưng chúng tôi đã nhả nanh của nó đi rồi. Liệu chị có dám thò tay vào lấy nó ra hay không?”

Khương Kỳ Hứa hoảng hốt, theo bản năng lấy tay che miệng. Cả hội trường xôn xao bàn tán.

“Có anh chàng nào muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân không?” MC nam hướng về phía khán giả.

Rất nhiều người giơ tay, có người thậm chí còn giơ hộ cho cả người khác. Ai đó hét lên hai chữ “Lục Tự”, thế là mọi người cũng hòa theo: “Đề Tổng Giám đốc Lục lên!”

MC mỉm cười hỏi Lục Tự: “Tổng Giám đốc Lục, anh có đồng ý làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Lục Tự chỉ cười cười mà không trả lời.

Đúng lúc này, Dean bỗng nhiên giơ tay: “Đề tôi!”

Quý Đông Đình lạnh lùng phán một câu: “Bệnh hoạn!”

Dean có phần hồi hận: “Quý tiên sinh, hay là anh lên làm anh hùng cứu mỹ nhân đi!”

“Cái trò chơi nhặt nhẻo này, bên trong làm gì có rắn.” Quý Đông Đình thần nhiên.

Khương Kỳ Hứa lấy hết can đảm nói với người dẫn chương trình: “Đề tôi tự lấy!”

“Hả?” MC hơi bất ngờ. “Giám đốc Khương, chị nói gì cơ?”

Khương Kỳ Hứa lặp lại một lần nữa: “Đề tôi tự lấy!”

MC vô cùng phấn khích: “Giám đốc Khương của chúng ta nói sẽ tự mình lấy con rắn ra, mọi người hãy cho chị ấy một tràng pháo tay!”

Khương Kỳ Hứa tuy đã đoán được bên trong chiếc hộp không có rắn nhưng vẫn hơi sợ hãi. Nhỡ đâu lại có thứ gì khác thì sao? Cô hít sâu một hơi rồi thò tay vào trong. Kết quả, cô thật sự chạm phải một vật trơn trơn, lạnh ngắt... Khương Kỳ Hứa vội vàng rút tay lại, lùi về sau cả mét.

Cả hội trường náo động.

Dean oán trách Quý Đông Đình: “Anh nhìn đi, có rắn thật đấy!”

Quý Đông Đình nhìn người con gái mặt trắng bệch đứng trên sân khấu, cô đã bị dọa cho sợ chết khiếp rồi ư?

Anh chàng MC tươi cười: “Xem ra, tôi vẫn phải ra mặt làm anh hùng thôi.” Nói xong, anh ta xắn tay áo rồi từ từ thò tay vào hộp trước ánh mắt kinh hoàng của khán giả ngồi dưới. Bỗng nhiên, anh ta hét lên một tiếng, nhanh chóng rút tay về, nhưng trong tay đã xuất hiện thêm một con rắn nhỏ màu xanh biếc.

Bầu không khí tiếp tục nóng lên, đầu đó còn vang lên tiếng hét của phụ nữ.

“Haha...” Người dẫn chương trình quay sang Khương Kỳ Hứa: “Có dám sờ thử không?”

Khương Kỳ Hứa lại gần mới phát hiện ra con rắn là đồ giả. Cô khề sờ lên mình nó: “Rất đáng yêu!”

Bên dưới có người bật cười.

MC lại tiếp tục: “Được rồi! Bây giờ xin mời Giám đốc Khương rút phần thưởng thật sự ở bên trong ra!”

Khương Kỳ Hứa ngập ngừng thò tay vào trong chiếc thùng, đúng là “một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng”! Sau đó, cô lấy ra một tờ giấy, đưa cho người dẫn chương trình.

Anh ta mở tờ giấy ra, khoe môi khê cong lên: “Phần thưởng bí mật chính là bức thư pháp do chính tay Tổng Giám đốc Lục của chúng ta chấp bút. Mọi người vỗ tay chúc mừng nào!”

Tiếng vỗ tay rào rào cứ như thể Khương Kỳ Hứa vừa trung giải độc đắc mấy triệu vậy.

Bức thư pháp viết bốn chữ “Minh đạo nhược muội”(*) nhanh chóng được bê lên sân khấu. Nét chữ rất đẹp, chắc khỏe mà phóng khoáng, bút lực mạnh mẽ như xuyên qua lớp giấy.

(*) Một câu trong Đạo đức Kinh của Lão Tử. Cả câu là “Minh đạo nhược muội, tiến đạo nhược thoái, di đạo nhược loại”. Ý nói: Đạo sáng thì đường như tối tăm, đạo tiến đường như thụt lùi, đạo bằng phẳng mà đường như khúc khuỷu.

Minh đạo nhược muội, tiến đạo nhược thoái?

“Ha ha...” Quý Đông Đình ngồi dưới bỗng nhiên bật cười. “Chẳng thả tặng cho cô ấy cái nôi áp suất còn hơn!”

Buổi lễ kéo dài tới tận mười giờ. Giải thưởng đặc biệt cuối cùng đã được trao cho một vị Phó Giám đốc của Công thương nghiệp Bắc Hải.

Khương Kỳ Hứa tuy hơi thất vọng nhưng vẫn phải tỏ vẻ rất vui mừng. Cô lại lấy tấm thiệp trong bó hoa ra xem, lẩm nhẩm: “Đừng cố quá, những điều tuyệt vời nhất sẽ tới vào lúc mà bạn ít mong chờ nhất!”

Rốt cuộc là của ai tặng nhỉ?

Tối hôm nay, tâm trạng của Quý Đông Đình rất tốt. Sau khi tắm rửa, anh nhàn nhã ngồi đọc sách. Được một lát, anh bỗng ngừng đầu nói: “Bản diễn tấu Ngư châu xướng văn của cô cũng không tồi đâu!”

Khương Kỳ Hứa khiêm nhường cúi đầu: “Cảm ơn anh!”

“Nhưng mà có tới sáu chỗ sai nhạc, âm rung cũng chưa tốt.” Quý Đông Đình nói với vẻ tiếc nuối, giọng điệu dịu dàng hiếm thấy.

Khương Kỳ Hứa chỉ biết cười gượng: “Đúng vậy!”

Quý Đông Đình khê gật đầu: “Được cái tình cảm chân thành, có thể chạm tới trái tim người nghe hiệu quả hơn bất kỳ kỹ xảo nào!”

Khương Kỳ Hứa cảm thấy ngại ngùng: “Quý tiên sinh, anh quá khen rồi!”

“Không phải quá khen, mà là cổ vũ.” Quý Đông Đình sửa lại, trong mắt anh thấp thoáng ý cười.

“Cô thích bó hoa đó chứ?” Quý Đông Đình lại tiếp tục.

Kỳ Hứa hơi bất ngờ: “Hoa là do anh tặng sao?”

Quý Đông Đình tốt bụng giải thích: “Để cảm ơn sự chăm sóc chu đáo của quản gia Khương ấy mà.”

Ngày hôm sau đi làm, ai ai cũng chia vui với Khương Kỳ Hứa vì đã may mắn nhận được tác phẩm của Lục Tự, điều này khiến cô rất đau đầu. Lúc vào nhà vệ sinh, cô chạm mặt Hà Vân. Khương Kỳ Hứa chào hỏi nhưng chị ta chẳng thêm quan tâm, xách túi đi lướt qua cô. Túi giấy đột nhiên bị đứt, một chiếc cà vạt kẻ ca-rô màu xanh đậm rơi ra ngoài Hà Vân vội vàng nhặt lên, còn Khương Kỳ Hứa cũng nhanh chóng quay đi. Chiếc cà vạt vừa rơi thật quen mắt, chắc chắn hôm qua cô đã thấy người nào đó đeo nó. Cô lắc đầu, tự nhủ phải coi như chưa từng thấy cái gì, không nên tò mò về chuyện của người khác.

Chập tối, trời mưa rả rích, bên ngoài chắc hẳn rất lạnh, nhưng ở trong khách sạn lại ấm áp vô cùng. Quý Đông Đình ra ngoài từ sáng sớm, đến giờ vẫn chưa về, chắc là đi thị sát hạng mục ở Nam Việt. Khương Kỳ Hứa thấy trong người không được khỏe, nằm bò lên mặt bàn nghỉ ngơi một lát.

Chín giờ tối, Quý Đông Đình trở về với tâm trạng có vẻ không vui. Anh cời chiếc áo khoác lông trên người, đưa cho Khương Kỳ Hứa, cô sờ thấy hơi ẩm nên định mang ra ngoài để đưa tới phòng giặt là. Đột nhiên Quý Đông Đình gọi cô lại: “Mang cho tôi chút đồ ăn! Tôi vẫn chưa ăn tối.”

Khương Kỳ Hứa vội vàng đi chuẩn bị.

Ăn com xong, Quý Đông Đình nhận được một cuộc điện thoại và lại phải ra ngoài. Lần thứ hai anh quay về đã là hơn mười một giờ, vẫn thấy Khương Kỳ Hứa đang đứng trong phòng khách. Anh cau mày: “Cô đợi ai thế? Còn không mau về phòng nghỉ ngơi đi!”

Khương Kỳ Hứa vô cùng mệt mỏi, trở về phòng đánh răng rửa mặt rồi lập tức lên giường đi ngủ. Đêm nay với cô là một đêm dài. Cô đã mơ về thời thơ ấu của mình, rồi mơ thấy lần đầu tiên gặp Thẩm Hoành, cả bộ dạng thảm hại của cô khi anh ta nói lời chia tay... Cả người cô mỗi nhừ, không còn chút sức lực nào, sau đó bị rơi xuống đáy vực, cô hoảng loạn giơ tay ra mà chẳng nắm được bất cứ thứ gì.

Cô nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra thì nhìn thấy một bóng đen cực lớn bò lên từ dưới chân giường. Cái bóng mờ mờ có cái miệng to đầy máu. Nó từ từ lại gần cô, cười độc ác như muốn ăn tươi nuốt sống cô. . .

“A!” Khương Kỳ Hứa bật dậy, đập loạn vào công tắc trên tường. Cô hoảng loạn tìm nút bật đèn, mãi một lúc lâu sau mới thấy đèn sáng. Cô đưa tay ôm

mặt, mồ hôi hòa cùng nước mắt, hô hấp vẫn còn rối loạn.

Tất cả đèn trong phòng đều bật sáng, ngay đến bóng đèn màu đỏ cũng không ngừng nhấp nháy. Khương Kỳ Hứa định thần lại, bỗng chốc mồ hôi lạnh túa ra như tắm. Cô vừa ấn cái gì vậy? Chuông báo động nổi với phòng Tổng thống và chỉ được dùng trong trường hợp khẩn cấp ư?

“U... A... U... A...” Trong phòng ngủ của Tổng thống, tiếng chuông báo động kêu đến chói tai.

Quý Đông Đình đang say ngủ thì bị đánh thức, mắt một lúc mới trở nên tỉnh táo. Anh bực mình ném cái gối ra xa rồi bật dậy, khoác áo ngủ đi xuống giường, sau đó mở cửa phòng, băng qua một loạt chương ngại vật, cuối cùng đứng trước căn phòng bé nhỏ dành cho quần gia, tức tối gõ lên cánh cửa: “Khương Kỳ Hứa, cô ra đây cho tôi!”

Có thể thấy, người đàn ông ngoài cửa đang rất phẫn nộ, anh gõ cửa liên hồi, ngay đến cách gọi “quần gia Khương” mọi khi nay cũng đã đổi thành “Khương Kỳ Hứa”. Chắc chắn anh đến tìm cô để hỏi tội!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 2.6

Khương Kỳ Hứa vẫn dờ dẩn ngồi trên giường, toàn thân đau nhức, mồ hôi đầm đìa. Cô còn chưa thoát khỏi cơn ác mộng, lại thêm giọng nói giận dữ của Quý Đông Đình truyền tới khiến cô càng thêm lo lắng. Khương Kỳ Hứa vốn định giả chết, nhất quyết không ra mở cửa, cùng lắm thì sáng mai xin thôi vị trí quần gia này, thế nhưng, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cô vẫn run rẩy bước xuống giường, loạng choạng đi về phía cửa. Cô không để ý, va vào chiếc ghế gỗ để bên cạnh giường, cả người mất thăng bằng nên chân trái bị treo một cái, cũng may, là cô đã kịp tóm được tay nắm cửa. Chiếc ghế đổ cái “rầm”, bình giữ nhiệt để trên đó rơi xuống đất, phát ra tiếng “choang” đinh tai nhức óc.

Một loạt các thanh âm từ trong phòng vọng ra khiến Quý Đông Đình càng thêm khó chịu. Sau tiếng mở cửa, Khương Kỳ Hứa xuất hiện với bộ dạng thảm hại, trông cô có vẻ căng thẳng. Con giận dâng lên ngàn ngạt trong lòng Quý Đông Đình bỗng chốc giảm đi một nửa. Giọng nói của anh vẫn còn chút bực bội: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Khương Kỳ Hứa sợ sệt nép vào cửa: “Tôi mơ thấy ác mộng, nhất thời...”

“Ha...” Quý Đông Đình cười khẩy, lẽ nào giờ anh đã thành quần gia, cô gặp ác mộng phải ấn chuông báo động để anh chạy tới an ủi?

“Tôi định bật đèn, nhưng không cẩn thận ấn vào nút chuông báo động.” Thanh âm của Khương Kỳ Hứa nhỏ dần.

“Ồ, thì ra là vậy.” Quý Đông Đình nhìn cô một lượt, ánh mắt dừng lại ở chân cô: “Trẹo rồi?”

“Không đâu.” Khương Kỳ Hứa lập tức trả lời.

“Hừ.” Rõ ràng là Quý Đông Đình không tin: “Thế cô đi vài bước xem nào!”

Khương Kỳ Hứa cắn răng, không hề nhúc nhích. Bên tai cô vang lên tiếng thở dài ngao ngán: “Được rồi, để tôi bế cô về phòng!”

Khương Kỳ Hứa còn chưa kịp nói hết câu: “Không cần đâu!” thì cả người đã bị Quý Đông Đình bế xốc lên. Cô nằm gọn trong lòng anh giống như một chú mèo nhỏ, sau đó bị quăng lên giường.

“Cảm ơn Quý tiên sinh!” Khương Kỳ Hứa cảm thấy vẫn chưa đủ thành tâm, nên lại bồi thêm một câu: “Anh đúng là người tốt!”

Quý Đông Đình cúi đầu kiểm tra cổ chân cô, đứng dậy bước ra cửa: “Cô đợi một lát!”

Anh mau chóng trở lại, trong tay cầm một túi chườm đá. Cô thật sự không muốn làm phiền Quý Đông Đình, định bước xuống giường tự xử lý, nhưng anh đã đến bên cạnh, đặt túi chườm lên chân cô, sau đó bày ra vẻ mặt nghiêm túc, dặn dò cô một số điều cần lưu ý. Lúc này, trông anh chẳng khác nào một vị bác sĩ lạnh lùng.

“Cảm ơn!” Tôi hôm nay không biết là Khương Kỳ Hứa đã nói bao nhiêu câu cảm ơn rồi, Quý Đông Đình nghe nhiều đến phát mệt.

“Cô đã mơ thấy gì?” Quý Đông Đình chuyển chủ đề.

Cơn ác mộng vẫn còn đang đeo bám, Khương Kỳ Hứa nhỏ giọng: “À, một giấc mơ rất chân thực. Rõ ràng tôi rất tỉnh táo, nhưng lại chẳng làm được gì... Chắc là bị quỷ nhập tràng giống như bà ngoại tôi từng nói.”

“Ha...” Quý Đông Đình phì cười. “Lúc ấy cô vẫn ý thức được mọi việc, nhưng cơ thể thì không cử động nổi, phải không?”

Khương Kỳ Hứa nhớ lại con ác mộng vừa rồi, gật đầu: “Hình như là vậy.”

Quý Đông Đình nở một nụ cười vừa triu mến vừa rạng rỡ. Một lát sau, anh sửa lại lời Khương Kỳ Hứa: “Không phải ác mộng hay quỷ nhập tràng gì hết, là hiện tượng sleep paralysis (bóng đè) mà thôi.”

Khương Kỳ Hứa chớp đôi mắt long lanh tuy hơi sưng nhưng rất quyến rũ của mình.

Quý Đông Đình nhìn ra chỗ khác, tiếp tục nói: “Tình trạng vừa rồi của cô là một dạng tê liệt thần kinh, cơ thể không còn do ý thức chỉ huy, lại thêm tâm lý hoảng loạn nên đã tạo ra hiện tượng ảo giác. Nguyên nhân của tình trạng này có thể là do áp lực cuộc sống quá lớn, làm việc và nghỉ ngơi không điều độ... Trước khi đi ngủ, tốt nhất là cô nên ít uống những thứ chứa chất kích thích như cafein, cũng đừng nên suy nghĩ linh tinh khiến cho đầu óc căng thẳng!”

Khương Kỳ Hứa đã thật sự coi Quý Đông Đình là bác sĩ: “Sau này tôi sẽ chú ý. Cảm ơn Quý tiên sinh!”

“Không có gì!” Quý Đông Đình ngẩng đầu nhìn đồng hồ, gần ba giờ rồi, anh nên về phòng thôi. Nhưng đôi chân anh bỗng nặng như chì, thật sự chỉ muốn lười biếng ngồi lại đây luôn. Còn Khương Kỳ Hứa ở bên cạnh đầu óc vẫn đang mờ mịt, không biết nên tiễn khách thế nào.

“Được rồi, tôi đi đây!” Quý Đông Đình đứng dậy, đi được vài bước, lại cảm thấy hình như có chút không phải với khung cảnh dịu dàng vừa rồi. Anh chợt dừng bước.

Khương Kỳ Hứa ngược nhìn, còn chưa kịp có phản ứng gì khác, Quý Đông Đình đã cúi xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Gương mặt Khương Kỳ Hứa cứng đờ. Quý Đông Đình xoa xoa đầu cô, cất giọng trầm thấp đầy mê hoặc: “Mặc dù đã sang ngày mới rồi, nhưng vẫn muốn chúc em ngủ ngon!” Nói xong, anh lập tức rời khỏi phòng, trước khi đi còn cẩn thận đóng cửa lại giúp cô.

Khương Kỳ Hứa gõ vào đầu mình hai cái, tâm trạng rối bời. Cô không tài nào chớp mắt được, cứ nằm chong chong nhìn trần nhà, đầu đau như búa bổ.

Đêm khuya tĩnh mịch, Quý Đông Đình xoay người nhìn vào chiếc gương gần đó, tay anh khẽ chạm nhẹ lên khóe môi, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Anh không ngủ tiếp được, bèn nằm trên chiếc ghế dài gần ô cửa kính sát sàn ngắm bầu trời đêm.

Một lát sau, anh tiếc nuối thở dài: “Một đêm tốt đẹp như thế này mà chẳng có nổi ngôi sao nào ư?”

Hôm nay, Khương Kỳ Hứa dậy từ rất sớm. Cô bước ra khỏi phòng, thăm nghĩ phải chuẩn bị xong xuôi mọi thứ trước khi Quý Đông Đình thức giấc, vậy mà anh còn dậy sớm hơn cả cô.

Quý Đông Đình đang đứng cạnh máy pha cà phê, trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ dài tay, để lộ ra xương quai xanh và một phần bộ ngực rắn chắc. Anh cầm cốc cà phê đen thơm nồng, quay đầu hỏi cô một cách tự nhiên: “Cô muốn một cốc không?”

Khương Kỳ Hứa vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu, cảm ơn Quý tiên sinh! Tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho anh ngay bây giờ đây.”

Quý Đông Đình đặt cốc cà phê trong tay xuống, hơi cau mày: “Đội cả!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười quay lại: “Còn chuyện gì nữa, thưa Quý tiên sinh?”

Quý Đông Đình liếc nhìn Khương Kỳ Hứa, gần giọng: “Về chuyện tối hôm qua, quản gia Khương cảm thấy khó xử lắm sao?”

Khương Kỳ Hứa lặng im không nói. Quý Đông Đình ghét nhất điệu bộ dè dặt này của cô.

Khương Kỳ Hứa biết, điều tối kỵ của nhân viên khách sạn là có quan hệ lãng nhãng với khách hàng, hơn nữa, Quý Đông Đình lại chẳng phải một vị khách bình thường. Cô mỉm cười nói: “Quý tiên sinh, tôi hiểu nụ hôn tối qua chỉ là phép lịch sự xã giao của người phương Tây. Anh là một người đàn ông quyến rũ, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, nhưng vì nụ hôn đó không mang ý nghĩa gì cả, nên tôi sẽ không nghĩ ngợi gì đâu.”

Ha ha... Nói hay thật! Quý Đông Đình cười thầm: Thế tức là nụ hôn tối qua với cô ấy chỉ là một nụ hôn “theo phép lịch sự” thôi sao?

Quý Đông Đình lạnh lùng bỏ đi. Lúc lướt qua Khương Kỳ Hứa, anh còn không quên nhắc nhở: “Đã bị trẹo chân thì đừng đi giày cao gót!”

Khương Kỳ Hứa cúi đầu nhìn đôi giày cao năm phân dưới chân mình, chân trái đúng là vẫn còn hơi đau. Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh buổi tối hôm qua, tâm tình vẫn chưa ổn định.

Buổi chiều, Khương Kỳ Hứa trốn việc chạy ra rừng cây nhỏ phía sau khách sạn một lúc. Cô vẫn nhớ, lần đầu tiên tới đây phóng vắn, câu hỏi thứ tư mà Lục Tự đưa ra cho mình là: “Cô có biết rừng cây nhỏ của Thịnh Đình có bao nhiêu cái cây không?”

Cô trả lời: “Sáu mươi sáu cây.”

Lục Tự gật đầu: “Rất tốt! Chúc mừng cô, cô đã được tuyển dụng!”

Khương Kỳ Hứa ngồi xuống chiếc ghế dài rồi lấy điện thoại ra, gọi cho người bạn thân Trương Vy Vy. Cuối năm ai cũng bận rộn, phải đến nửa tháng nay hai người không liên lạc rồi.

Trương Vy Vy nhanh chóng bắt máy: “Tình yêu à, đã lâu không gặp! Nhớ mình rồi sao?”

“Đúng vậy, gần đây cậu thế nào?”

“Còn thế nào nữa, toàn đi xem mặt thôi! Một tuần gặp những bảy người, mình sắp tắc thờ rồi.”

Hiếm khi Khương Kỳ Hứa cảm thấy tâm trạng thoải mái như lúc này, cho đến khi Trương Vy Vy nhắc tới Thẩm Hoành: “Mấy hôm trước mình đã gặp Thẩm Hoành ở buổi đấu thầu đấy! Nếu mình không gọi, chắc anh ta cũng chẳng thèm để ý đến mình luôn. Thật là quá đáng! Dù gì thì trước đây mình cũng đã từng làm “bóng đèn” của hai người mà.”

Trương Vy Vy lại nhắc tới chuyện cũ. Khương Kỳ Hứa ngẩng đầu nhìn những chú chim đang bay nhảy giữa không trung. Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó mà đã mấy năm qua đi rồi.

“Sau đó, anh ta mời mình đi ăn cơm. Giữa hai đứa bọn mình thì có chuyện gì mà nói, thế là đành nói về cậu. Anh ta hỏi mình mấy năm nay có liên lạc với cậu không. Mình bảo có, rồi còn kể cho anh ta nghe chuyện nửa năm trước cậu mượn mình mười nghìn nữa. Ha ha...”

Khương Kỳ Hứa không cười nổi: “Vy Vy, cậu không thể nói được điều gì tốt đẹp về mình à?”

“Mình nhất thời lỡ miệng mà, xin lỗi cậu!” Trương Vy Vy có phần tiếc nuối: “Hai người trước đây hạnh phúc như vậy mà bây giờ lại đường ai nấy đi, mình thấy rất đáng tiếc! Tiểu Hứa, mình hỏi cậu một câu nhé! Nếu Thẩm Hoành muốn quay lại với cậu, hai người còn có khả năng không?”

“Không có khả năng. Vy Vy à, gương vỡ rồi khó lành lại lắm! Mà trí tưởng tượng của cậu hơi bị phong phú quá rồi đấy! Thẩm Hoành sao có thể quay lại với mình cơ chứ?”

Bỗng nhiên, sau lưng Khương Kỳ Hứa vang lên tiếng bước chân, cô vội tắt điện thoại. Giọng Thẩm Hoành truyền tới: “Nếu anh quay lại tìm em thì sao?”

Một cơn gió lạnh thổi tới, quét qua gương mặt Khương Kỳ Hứa! Cô buông lại một câu: “Cho dù như vậy cũng không thể được!” rồi dứt khoát rời đi.

Hôm nay, Quý Đông Đình quay về khách sạn rất sớm, nhưng chẳng thấy cô quản gia của mình đâu. Hừ, thì ra cô ta cũng chỉ giả vờ có trách nhiệm mà thôi.

Dean vừa nhận được cuộc gọi xác nhận từ cửa hàng hoa, anh ta buồn bực hỏi Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, tại sao anh tặng hoa cho quản gia Khương mà không nói với tôi? Anh không tin tôi sao?”

Quý Đông Đình thật sự hối hận vì đã nghe lời mẹ nhận người cháu họ này làm trợ lý riêng. Trong công việc, anh ta cũng khá chuyên nghiệp, nhưng khả năng “hóng hớt” thì quá kinh khủng.

“Việc tặng hoa chỉ là ngẫu hứng thôi, thế nên mới không báo cậu.” Quý Đông Đình giải thích đơn giản rồi nhanh chóng chuyển chủ đề: “Điều tra người đó tới đâu rồi?”

Dean trình bày một tràng: “Cái tay Thẩm Hoành ấy đến từ thành phố A, hiện đang kinh doanh dược phẩm, mấy năm nay làm ăn cũng khá tốt. Hiện tại, hắn ta đang hẹn hò với cô gái có tên Chung Hiểu Tĩnh, nghe nói là quen biết do bạn bè giới thiệu...”

“Trọng điểm!”

Dean hơi do dự: “... Hắn ta hình như là bạn trai cũ của quản gia Khương.”

“À, ra là vậy!” Quý Đông Đình có vẻ hơi mất hứng. Anh đi thẳng vào thư phòng giải quyết nốt công việc dở dang.

“Sếp à, tôi nghĩ nếu thích một người thì phải có mà giành lấy!” Dean chân thành khuyên nhủ Quý Đông Đình.

“Ai thích ai cơ?” Quý Đông Đình chẳng thèm ngẩng đầu, bình thản lên tiếng.

Trên mặt Dean hiện lên mấy chữ “biết rồi còn hỏi”, không thèm nói nữa.

Quý Đông Đình uể oải dựa vào ghế: “Ý cậu muốn nói, Thẩm Hoành rất có thể là tình địch của tôi?”

Dean thật thà gật đầu.

Quý Đông Đình bật cười, giọng nói tràn đầy tự tin: “Có thể cho tôi một gã tình địch tử tế hơn một chút được không?”

Tình địch của Quý Đông Đình chiều hôm qua đã tới thành phố S. Anh ta vừa kết thúc buổi đấu thầu ở thành phố A, không hiểu mà xui quýt khiến thế nào mà lại bảo thư ký đặt cho mình một vé máy bay đến thành phố S. Thẩm Hoành tự tìm cho mình một lý do vô cùng hợp lý: đến thành phố S ký một đơn hàng cho dược phẩm Hoành Lợi. Anh ta đến đây là vì công việc, tiện thể ghé thăm Chung Hiểu Tĩnh luôn.

Một lần nữa bước chân vào Bắc Hải Thịnh Đình, Thẩm Hoành vô tình nhìn thấy một hình bóng quen thuộc lướt qua mặt mình.

Khương Kỳ Hứa không hề nhìn thấy Thẩm Hoành. Anh ta đi theo cô tới khu rừng nhỏ phía sau khách sạn, rồi nghe thấy cô nói: “Thẩm Hoành sao có thể quay lại với mình cơ chứ?”

Mọi việc sau đó không nằm ngoài dự liệu của anh ta. Khương Kỳ Hứa là một cô gái rất cương quyết. Có lẽ việc năm xưa cô cứ cố níu kéo đã là giới hạn cuối cùng của cô rồi.

Thẩm Hoành vẫn cảm thấy mình đến thành phố S sẽ chẳng gặp chuyện gì tốt đẹp. Quả nhiên, ngày hôm sau, anh ta vừa ra đến thang máy đã gặp ngay tên Quý Đông Đình đáng ghét. Lần này, Quý Đông Đình chủ động chào hỏi: “Cậu Thẩm!”

Trong mắt của đại đa số thương nhân, tên Quý Đông Đình này là một miếng mỡ béo bở, nhưng Thẩm Hoành lại chẳng có chút hứng thú nào với Quý Đông Đình. Những người mới nhìn đã thấy không vừa mắt thì sao có thể cùng hợp tác làm ăn?

Thẩm Hoành thêm lần nữa khẳng định, mình cực kỳ không ưa cái gã đang đứng trước mặt khi Quý Đông Đình lấy điện thoại ra và nói: “Chào cô! Tôi là Quý Đông Đình, hôm qua đã đặt một chiếc vòng tay ở cửa hàng của cô, mặt sau khắc chữ “JJX”, đừng loại đá quý tốt nhất.”

JJX? Khương Kỳ Hứa(*) ư?

(*) “Khương Kỳ Hứa” phiên âm theo tiếng Trung là Jiang Ji Xu.

Thật ra, trước khi Dean tiết lộ, Quý Đông Đình đã biết quan hệ giữa Thẩm Hoành và Khương Kỳ Hứa. Sau một hồi phân tích tình hình, anh nhận thấy gã đó chẳng xứng làm tình địch của mình, vì vậy, anh cũng chẳng cần thiết phải tính toán với hắn ta.

Thế nhưng, anh sắp trở thành bạn trai tiếp theo của Khương Kỳ Hứa rồi, cũng nên báo trước để cho cái tên Thẩm Hoành này hiểu ra một số chuyện.

Cúp máy, Quý Đông Đình liếc nhìn biểu cảm thú vị trên gương mặt Thẩm Hoành. Anh khẽ nhếch môi, bỗng nhớ đến khuôn mặt xinh xắn của cô quản gia, trong lòng cảm thấy vui vẻ một cách lạ thường.

Anh bảo Dean điều tra về Thẩm Hoành hoàn toàn không phải vì để ý tới quá khứ của cô. Ngược lại, anh chẳng hề quan tâm đến nó, bởi vì một cuộc tình thất bại ắt hẳn là một quá khứ chẳng ra làm sao.

Chỉ khi gặp được người đàn ông đích thực, cuộc đời người phụ nữ mới trở nên tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nước chảy hữu ý, hoa rơi vô tình

Tại sao chúng ta lại thích một người? Có thể ban đầu là do ngưỡng mộ, sau đó dần dần bị hấp dẫn; cũng có thể là do mới gặp đã thấy hợp, rất muốn gần gũi hơn với người ấy. Tâm tình khi đó cũng thay đổi, bắt đầu trở nên thất thường, thi thoảng sẽ bất giác nhớ về người ấy, cảm thấy rất ngọt ngào, rồi thần thờ, cười ngây ngốc, bỗng muốn thay đổi bản thân mình...

Thông tin về hôn lễ sắp được cử hành của Cốc Vũ dần bị rò rỉ trên mạng. Ngay lập tức, Bắc Hải Thịnh Đình, với tư cách là đơn vị tổ chức, cũng nhận được không ít sự chú ý. Bộ phận Marketing cũng nhân cơ hội này tung một số hình ảnh về khách sạn để quảng bá.

Thịnh Đình đã mời nhiếp ảnh gia tới chụp album tuyên truyền. Đầu tiên là một bức ảnh tập thể của tất cả các Giám đốc. Sau đó là ảnh về công việc hằng ngày của mỗi bộ phận, nhân viên khách sạn luôn mỉm cười khi phục vụ, khách sạn đã được quốc tế hóa như thế nào, bảo vệ nói tiếng Anh lưu loát ra sao... Ngoài ra, còn có một vài bức ảnh chụp phòng Tổng thống, đây mới chính là trọng điểm khi nhắc đến các khách sạn năm sao.

Vì Khương Kỳ Hứa làm người mẫu, nên Quý Đông Đình đành miễn cưỡng chấp nhận để nhiếp ảnh gia vào chụp trong căn phòng Tổng thống của mình.

Trước khi bắt đầu, nhiếp ảnh gia nhắc nhở Khương Kỳ Hứa những điều cần lưu ý: “Quan trọng là thần thái, nhất định phải vừa tự nhiên vừa tự tin. Mà trong thần thái thì quan trọng nhất là ánh mắt, phải dịu dàng, lại phải có chút kiên định. Cô diễn thử xem sao!”

“Người mẫu bắt đầu đi” Khương Kỳ Hứa sầm nảo: “Tôi không làm được đâu, đòi người khác đi!”

“Thật ra, còn một điều quan trọng nữa là khí chất.” Nhiếp ảnh gia động viên Khương Kỳ Hứa: “Đừng lo lắng, cùng lắm là chúng ta chụp đi chụp lại vài lần!”

Khương Kỳ Hứa không biết nói gì nữa.

Hai giờ chiều, Quý Đông Đình trở về, đứng vào lúc ánh sáng thích hợp để chụp ảnh. Quý Đông Đình ngồi xuống sofa, quan sát quá trình tác nghiệp của nhiếp ảnh gia. Anh cầm đại một cuốn tạp chí lên xem, còn không quên trêu chọc: “Là tuyên truyền cho khách sạn hay là quảng bá cho Giám đốc Khương vậy?”

Khương Kỳ Hứa biết Quý Đông Đình đang muốn chọc ngoáy, cô chỉ nhún nhường đáp lại một câu: “Tôi là một nhân viên của khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình, đương nhiên cũng là đối tượng tuyên truyền của khách sạn.”

Quý Đông Đình lắc đầu, mỉm cười.

Nội dung bức ảnh thật ra rất đơn giản: Khương Kỳ Hứa chỉ cần đứng bên chiếc tủ theo phong cách châu Âu, cầm một bông tulip còn tươi vào trong bình hoa Roma. Điều mà bức ảnh muốn thể hiện cho mọi người xem tất nhiên không phải Khương Kỳ Hứa, mà là bối cảnh sau lưng cô: bức tranh sơn dầu của một họa sĩ châu Âu thời kỳ Phục Hưng, có giá hàng chục triệu.

Khương Kỳ Hứa không phải người mẫu chuyên nghiệp, lại thêm Quý Đông Đình ngồi cách đó không xa cứ chốc chốc lại nhìn về phía cô, khiến cô càng mất tự nhiên hơn.

“Không được, còn gượng gạo!” Nhiếp ảnh gia không mấy hài lòng với lần biểu diễn đầu tiên của Khương Kỳ Hứa: “Ánh mắt nhất định phải vừa dịu dàng, vừa thần thiết, lại vừa tự tin, cô có làm được không?”

“Tôi sẽ cố gắng,” Khương Kỳ Hứa nói.

Nhiếp ảnh gia chụp lại lần nữa, vẫn thấy không ưng ý. Khương Kỳ Hứa hết sức xấu hổ, chỉ biết gật đầu lia lịa khi được góp ý.

Quý Đông Đình cuối cùng đã không thể chịu nổi, bèn đứng dậy đi về phía Khương Kỳ Hứa, nói với nhiếp ảnh gia: “Gỗ mục thì khác làm sao được !”(*)

(*) Ý nói: Kề vô dụng không còn cách uốn nắn nữa.

Nhiếp ảnh gia mỉm cười: “Vẫn khác được mà, tôi hướng dẫn thêm lần nữa là làm được ngay thôi.”

“Thật ngại quá, ý tôi là kỹ thuật chụp ảnh của anh ấy!” Quý Đông Đình chẳng hề nề mặt nhiếp ảnh gia, anh hơi cau mày: “Đưa máy ảnh cho tôi, để tôi thử xem!”

Lần chụp tiếp theo, Quý Đông Đình đích thân ra tay. Khung cảnh là Khương Kỳ Hứa đứng cắt tỉa chậu hoa dưới mái vòm thủy tinh.

Khương Kỳ Hứa bước đến bên hai cây hoa trà vừa mới trồng, lấy kéo cắt xoẹt mấy cái rồi quay lại hỏi Quý Đông Đình: “Thế này phải không ạ?”

Quý Đông Đình cúi xuống điều chỉnh ánh sáng, đầu cũng không ngẩng lên: “Tùy cô, bình thường làm thế nào thì giờ cứ thế mà làm!”

Quý Đông Đình chụp ảnh vô cùng nghiêm túc, đáng vẻ chuyên nghiệp này thật chẳng giống một nhà tư bản chút nào, trông anh hiện tại giống một thanh niên say mê công việc hơn. Khương Kỳ Hứa cười thầm, ngắm nhìn cây hoa trà trước mặt rồi bắt đầu tùy ý cắt tỉa.

Chỉ một lát sau, Quý Đông Đình bảo dừng. Khương Kỳ Hứa bỏ chiếc kéo chuyên dụng trong tay xuống, hỏi anh: “Có cần chụp lại lần nữa không?”

“Không cần!” Quý Đông Đình cảm thấy rất hài lòng với những bức ảnh vừa chụp, vẫy tay ra hiệu cho Khương Kỳ Hứa cùng tới xem. Cô hết sức kinh ngạc khi nhìn vào màn hình: một cô gái mặc đồng phục khách sạn đang đứng trong vườn hoa rực rỡ sắc màu, sau lưng cô là trung tâm thương mại cao chọc trời, còn có thể thấy được cả dòng Hoài Giang biểu tượng của thành phố S nữa.

“Quý tiên sinh anh chụp đẹp thật đấy!” Khương Kỳ Hứa thật lòng khen ngợi.

“Cũng tạm thôi.” Quý Đông Đình bỏ chiếc máy ảnh trong tay xuống: “Năm ngoái tôi có đi Nam Cực chụp ảnh chim cánh cụt, giờ tay nghề cũng không còn được như trước.”

Chim cánh cụt... Khương Kỳ Hứa cười gượng gạo, anh coi cô là chim cánh cụt ư?

Bộ ảnh tuyên truyền nhanh chóng được đăng tải trên trang chủ của khách sạn. Việc hé lộ về căn phòng Tổng thống “tám ngàn tám vạn tệ một đêm” khiến mọi người có cái nhìn mới về Bắc Hải Thịnh Đình. Sự quan tâm của giới truyền thông bắt đầu chuyển từ đám cưới của ngôi sao sang nhà tổ chức là khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình này.

Trong cuộc họp giao ban buổi sáng hôm sau, Lục Tự đã công khai giao quyền phụ trách hôn lễ của Cốc Vũ cho Khương Kỳ Hứa. Về cơ bản, không một ai phản đối, chỉ riêng Hà Vân có ý kiến: “Tổng Giám đốc Lục, tôi lo là Giám đốc Khương quá bận rộn sẽ không làm kịp ấy, bên phía Quý tiên sinh cũng không thể qua quyết được!”

“Vấn đề này không lớn.” Lục Tự nhìn về phía Hà Vân: “Thời gian hoàn toàn không trùng nhau, biết nhiều làm nhiều.”

Chị ta gợn tím mặt khi Khương Kỳ Hứa được Lục Tự đánh giá cao như vậy.

Lúc tan họp, Khương Kỳ Hứa đi qua chỗ Hà Vân thì nghe thấy chị ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khương Kỳ Hứa, leo lên giường của Tổng Giám đốc Lục có cảm giác thế nào?”

Trong phòng chỉ có hai người phụ nữ. Khương Kỳ Hứa nhìn thẳng vào mắt Hà Vân, chậm rãi nhả từng chữ: “Giám đốc Hà, xin chị đừng suy bụng ta ra bụng người!”

Hà Vân nhất thời không thốt nên lời. Chị ta không ngờ con người giỏi chịu đựng như Khương Kỷ Hứa lại có ngày dám “bật” lại mình. Chị ta ghé sát vào tai Khương Kỷ Hứa, thì thầm: “Bản thân cô đã làm những chuyện gì thì trong lòng cô rõ nhất.”

Khương Kỷ Hứa mạnh mẽ chống trả: “Hà Vân, chị nên biết rằng, khi chị cầm gáo nước bắn hắt vào người khác thì tay chị sẽ bị bắn trước tiên đấy. Có những chuyện tôi không nói ra, nhưng không có nghĩa là tôi không biết, tôi có thể tạm thời không so đo với chị, không có nghĩa mãi mãi vẫn sẽ như vậy.”

Hà Vân trừng mắt lườm Khương Kỷ Hứa rồi rời khỏi phòng họp.

Chỉ còn lại mình Khương Kỷ Hứa, cô hít thở thật sâu, cố gắng bình ổn tâm trạng. Bỗng có tiếng bước chân vang lên, cô quay đầu lại, thấy Lục Tự bước ra từ kho tài liệu trong phòng họp. Lẽ nào anh đã nghe hết cuộc đối thoại vừa rồi giữa cô và Hà Vân?

Khương Kỷ Hứa chợt nhớ đến chiếc cà vạt rơi ra từ trong túi của Hà Vân cách đây hai hôm, trong lòng càng cảm thấy bất ổn. Cô cũng chẳng biết nói gì hơn ngoài câu: “Tổng Giám đốc Lục!”

Cô nghĩ là Lục Tự sắp hỏi tội mình, bèn cúi gầm mặt. Nhưng anh chỉ mỉm cười: “Tôi còn đang nghĩ, nếu Giám đốc Khương và Giám đốc Hà mà lao vào đánh nhau thì mình sẽ phải giải quyết thế nào đây?”

Quả nhiên là Lục Tự đã chứng kiến toàn bộ.

Khương Kỷ Hứa hết sức rầu rĩ vì hành động nông nổi vừa rồi: “Tổng Giám đốc Lục, anh hiểu lầm rồi, giữa tôi và Giám đốc Hà hoàn toàn không xảy ra vấn đề gì.”

“Vậy sao?” Lục Tự đến gần Khương Kỷ Hứa thêm một bước, cũng chẳng thèm lật tẩy cô nữa: “Có lẽ vừa nãy tôi bị hoa mắt ù tai nên nhầm rồi.”

“Tổng Giám đốc Lục...”

“Khương Kỷ Hứa, trong công việc, tôi nghĩ có những chuyện mình không cần phải nhắc nhở cô nữa. Hà Vân dù sao cũng là cấp trên của cô, cô muốn dạy bảo cô ấy cũng được thôi, nhưng hãy đợi đến khi leo lên cao hơn cô ấy đã rồi hãy tính! Có hiểu điều tôi nói không?”

“Xin lỗi, Tổng Giám đốc Lục!”

“Cô không làm sai thì xin lỗi gì chứ? Cây ngay không sợ chết đứng, chưa gì cô đã phản ứng dữ dội như vậy sẽ càng khiến người khác nghi ngờ hơn đấy!”

Ngay đến cả câu Hà Vân nói cô leo lên giường này nợ anh cũng nghe thấy cả rồi sao? Khương Kỷ Hứa cảm thấy thật quá mất mặt!

“Tôi hiểu rồi.” Cô cúi đầu, chào tạm biệt Lục Tự sau đó rời khỏi phòng họp bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Khương Kỷ Hứa muốn xin Quý Đông Đình cho nghỉ phép, sắp xếp để An Mỹ trực thay cô một thời gian, nhưng anh thẳng thừng từ chối. Vì vậy, khi phục vụ Quý Đông Đình dùng bữa tối, nụ cười trên môi Khương Kỷ Hứa cũng không còn tươi vui như lúc trước.

Quý Đông Đình chậm rãi xử lý miếng bít tết của mình thảnh thơi lại ngược nhìn Khương Kỷ Hứa, tâm trạng cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp. Cái cô quản gia này còn giờ trò hờn dỗi với anh à?

“Không ăn nữa!” Quý Đông Đình buông dao đĩa trong tay xuống, đứng dậy.

“Quý tiên sinh, không hợp khẩu vị ư?”

“Em thử nói xem!”

“Bữa ăn này vẫn được làm theo khẩu vị thường ngày của anh mà.” Khương Kỷ Hứa nói xong mới phát hiện ra mình đã lỡ lời, sao cô có thể chất vấn khách như thế này?

Quý Đông Đình cũng chẳng muốn làm khó cô. Anh quay người đi ra phòng khách: “Là vì tâm trạng tôi không tốt.”

Khương Kỷ Hứa lặng thinh.

Cô không hỏi lý do gì khiến anh mất hứng à? Cô có biết rằng muốn chăm sóc khách cho thật tốt thì quan trọng nhất là phải để ý tới tâm tình của người ta hay không?

Một lúc lâu sau, Khương Kỷ Hứa mới nhớ ra nhiệm vụ hỏi han ân cần của một nhân viên khách sạn năm sao: “Tại sao anh lại không vui vậy?”

Quý Đông Đình bắt đầu tính sổ món nợ cũ với Khương Kỷ Hứa: “Theo em thì tôi có nên tham dự hôn lễ của Triệu Ninh hay không đây?”

Khương Kỷ Hứa cứng họng.

Quý Đông Đình chống tay vào cằm, bắt đầu “ôn nghèo kể khổ” với Khương Kỷ Hứa: “Tôi hoàn toàn không hề có ý định hợp tác làm ăn với cái tay

Triệu Ninh này. Hắn ta là kẻ chuyên bợ đỡ, xảo quyết tới mức khiến người ta không thể ư nổi. Nhưng thiệp mời đã được gửi tới đây rồi, nếu tham dự hôn lễ nhất định phải tặng quà to, còn nữa... dù sao thì lần trước tôi cũng từng đánh golf cùng anh ta...”

Thật quá khó xử! Khương Kỷ Hứa nhìn Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, vậy anh nghĩ thế nào?”

“Thôi, tôi không thích nợ nần người khác.” Quý Đông Đình đứng dậy, khề thờ dài: “Gọi xe giúp tôi, tôi phải ra ngoài một chuyến!”

Khương Kỷ Hứa đang định bước đi thì giọng nói hồ hững của Quý Đông Đình vang lên: “Không phải em định xin nghỉ sao? Ba tiếng đã đủ chưa?”

Khương Kỷ Hứa mừng đến phát khóc, Quý tiên sinh đúng là người rộng rãi!

Quý Đông Đình vừa đi vừa chỉnh lại áo khoác, nghiêng đầu nhìn cô gái đang đi ngay đằng sau: “Tôi nay có kế hoạch gì chưa?”

“Tôi định khao mọi người.”

“À, tôi biết rồi, em được lĩnh thưởng giải Nhân viên xuất sắc nhất rồi chứ gì?”

“Anh tiên đoán như thần vậy!”

Mấy chuyện còn con thế này mà cũng có thể coi là “tiên đoán như thần” ư? Anh dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được. Cô gái này đã xem thường trí thông minh của anh quá rồi đấy!

Buổi tối, Khương Kỷ Hứa mời mọi người đi ăn hải sản. Sau khi ăn uống no nê, mọi người kéo nhau ra về, còn riêng cô phải quay lại khách sạn, hơn nữa, còn không được đi quá mười một giờ đêm, đây là điều kiện mà Quý Đông Đình đặt ra cho cô. Khương Kỷ Hứa cảm thấy hơi bức. Cô ngồi trên băng ghế dài ở trạm chờ xe buýt. Không biết đã có bao nhiêu chiếc xe đi qua rồi, chuyến xe của cô mãi vẫn chưa tới. Gió đông thổi tới, bầu trời đêm chỉ toàn một màu đen, Khương Kỷ Hứa kéo chặt chiếc áo ni trên người mình, thực ra cô vừa uống rượu nên cũng không thấy lạnh lắm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 3.2

“Kỷ Hứa?” Hình như có người gọi cô.

Cô quay đầu lại, chỉ nhìn thấy cặp tình nhân trẻ đang quấn quýt ngọt ngào, người trên đường đi lại như mắc cửi, làm gì có ai gọi mình đâu. Khương Kỷ Hứa buồn bã đứng dậy, bỗng va phải ai đó. Cô rồi rít xin lỗi, tới lúc ngẩng đầu lên mới nhận ra người đàn ông mặc áo khoác đen đang đứng trước mặt mình là Thẩm Hoành. Cô chẳng buồn chào hỏi, cứ thế đi lướt qua Thẩm Hoành. Không ngờ, anh ta đột nhiên giữ lấy tay cô, rồi ôm cô vào lòng, sau đó cất giọng khàn khàn: “Tiểu Hứa, về mặt đau buồn của em thật sự rất hấp dẫn!”

Khương Kỷ Hứa muốn thoát ra, nhưng lại càng bị Thẩm Hoành ôm chặt hơn, cái ôm này giống như đang muốn bóp nghẹt trái tim cô.

“Bảo cảnh sát!” Quý Đông Đình ngồi trong chiếc xe đỗ bên đường, ra lệnh cho Dean.

Dean cầm điện thoại lên, còn chưa kịp nói mấy thì Quý Đông Đình đã bước xuống xe. Đến khi Dean định thần lại, sếp đã đến bên cạnh quán gia Khương rồi kéo cô ấy khỏi vòng tay của Thẩm Hoành.

Cái kiểu cướp đoạt tình yêu ngang ngược thế này luôn khiến cho người xem cảm thấy kích thích và hưng phấn.

“Quý tiên sinh?” Thẩm Hoành có chút khó tin nhìn người đàn ông xuất hiện bất thành linh. Anh ta xoa xoa má trái vừa lĩnh trọn một đấm của mình: “Có thể giải thích một chút được không?” Quý Đông Đình cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, lạnh nhạt lên tiếng: “Rất xin lỗi Thẩm tiên sinh! Tôi đã báo cảnh sát rồi, anh có thể trình bày rõ mọi chuyện với họ.”

“Anh bị thần kinh à? Khương Kỷ Hứa là người con gái của tôi.” Thẩm Hoành cực kỳ tức giận.

“Ồ!” Quý Đông Đình cười khẩy, nhìn Khương Kỷ Hứa bằng ánh mắt ai oán: “Chẳng phải em đã nói, tôi mới là bạn trai của em sao?”

Ngay sau đó, Quý Đông Đình lập tức kéo Khương Kỷ Hứa lên xe. Hành động này của anh thật chẳng khác nào chặn đường trốn lệt.

Chiếc xe lao đi rất nhanh. Khương Kỷ Hứa áp mặt lên cửa kính, nhìn về phía Thẩm Hoành vẫn đang đứng thẫn thờ, rồi quay đầu hỏi Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, rốt cuộc là anh đang làm gì vậy?”

Quý Đông Đình lạnh nhạt lên tiếng: “Thấy quán gia Khương bị gã đàn ông lạ mặt vô lễ giữa đường, tôi có lòng tốt nên mới ra tay cứu giúp.”

Khương Kỳ Hứa: “Cảm ơn anh!”

Ban này, nếu Dean không chỉ thì Quý Đông Đình cũng chẳng nhận ra cô gái trẻ mặc áo lông màu đỏ, tóc búi cao đứng ở trạm xe buýt chính là Khương Kỳ Hứa. Quý Đông Đình bỗng thấy trong lòng xao xuyến, sự hiện diện của cô giống như một mảng màu sáng tô điểm cho bức tranh ảm đạm đêm đông. Anh đã từng gặp không ít phụ nữ đẹp, nhưng người có thể khiến anh rung động thì không nhiều.

Chỉ có điều, hiện tại, sau màn ô mấp với cái tên cầm thú Thẩm Hoành, mái tóc mềm mại của cô gái ấy nhìn chẳng khác nào cây chổi quét nhà. Quý Đông Đình vốn đã giận náy càng giận hơn khi thấy cô gái mà mình cất công “giải cứu” cứ quẩn luyến nhìn ra ngoài cửa xe.

“Bệnh hoạn!” Anh thầm chửi rủa.

Khương Kỳ Hứa dè dặt quay sang nhìn Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, túi xách của tôi hình như vừa bị rơi ở đó.”

Một lúc lâu sau, Quý Đông Đình mặt lạnh băng hạ lệnh cho tài xế: “Quay lại chỗ vừa rồi!”

Khi bọn họ vòng về chỗ cũ, Thẩm Hoành vẫn còn đứng ở đó, có lẽ anh ta đã đoán được Khương Kỳ Hứa nhất định sẽ quay lại.

Gặp nhau lần thứ hai, Thẩm Hoành chủ động bước tới đưa cho Khương Kỳ Hứa chiếc túi xách nữ màu đen trong tay mình: “Nếu em không trở lại, chắc tôi phải đưa nó cho đám cảnh sát đang đang trên đường tìm đây mất!”

Cái tên này còn cố tình làm ra vẻ phong độ nữa, thật là ấu trĩ! Quý Đông Đình lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái đặt lên vai Khương Kỳ Hứa: “Đi thôi!”

Lên xe, Quý Đông Đình yêu cầu để mình tự lái. Dean lập tức hiểu ý của ông chủ, vội kéo tài xế xuống xe: “Đi nào! Hôm nay chúng ta được về sớm, đi nhậu thôi!”

Tài xế cũng không ngạc nhiên: “Đi! Tôi đưa anh đến chỗ quán bar nổi tiếng nhất thành phố S.”

Trong xe chỉ còn lại hai người, Khương Kỳ Hứa ngồi trên ghế lái phụ nhìn Quý Đông Đình đích thân lái xe! Cô sợ anh không quen đường nên bắt đầu chỉ dẫn: “Quý tiên sinh, không cần rẽ đâu, cứ đi thẳng là được rồi!”

Quý Đông Đình chưa từng gặp người con gái nào khô khan, nhạt nhẽo như Khương Kỳ Hứa. Cô không thể dịu dàng hỏi: “Quý tiên sinh, bây giờ chúng ta đi đâu?” được sao?

“Tạm thời chúng ta không về khách sạn.” Quý Đông Đình bật bản nhạc violon mà mình thích nhất lên, nói tiếp: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?” Anh muốn hỏi về sự việc vừa nãy.

Khương Kỳ Hứa nắm chặt tay lại, sau một hồi suy nghĩ mới lên tiếng: “Tôi và Thẩm Hoành đã quen nhau từ trước.”

“Thế là kích động tới mức ôm nhau?” Quý Đông Đình thân nhiên suy đoán.

Khương Kỳ Hứa cảm nhận được sự chế giễu trong lời nói của Quý Đông Đình. Có lẽ là do tác dụng của rượu, Khương Kỳ Hứa bỗng nhiên muốn được dốc bầu tâm sự cùng người đàn ông này: “Chúng tôi quen nhau khi còn học cấp ba. Khi ấy, bố tôi và bố anh ấy cùng hợp tác làm ăn, quan hệ giữa hai gia đình rất tốt, chúng tôi vô cùng thân thiết. Sau đó, do này sinh mâu thuẫn trong công việc kinh doanh, hai nhà bắt đầu kiện nhau ra tòa, chúng tôi cũng vì vậy mà... chia tay.”

“Ha ha...” Quý Đông Đình bật cười.

Khương Kỳ Hứa quay đầu nhìn Quý Đông Đình: “Anh thấy buồn cười lắm à?”

Quý Đông Đình nghiêm túc gật đầu: “Đúng là có hơi buồn cười.”

Khương Kỳ Hứa thở dài: “Chúng tôi đã chuẩn bị đính hôn rồi.”

Quý Đông Đình im lặng lái xe đi vòng qua hai quảng trường, rồi đỗ xe trên cây cầu mới xây của thành phố S. Khương Kỳ Hứa bước xuống xe, ngắm nhìn cảnh đêm tuyệt đẹp. Giữa đêm đông giá lạnh, vậy mà có không ít người lên đây hóng gió, trong đó đa phần là các cặp tình nhân. Đứng ở nơi này, ngắm nhìn ánh đèn rực rỡ phản chiếu trên mặt nước, Khương Kỳ Hứa bỗng thấy trong lòng nhẹ nhõm, dường như dòng nước kia đã cuốn trôi mọi muộn phiền trong cô.

“Quý tiên sinh!” Khương Kỳ Hứa quay đầu lại, gương mặt rạng ngời: “Anh đã từng đến rất nhiều nơi trên thế giới, vậy theo anh thì cảnh đêm ở đâu là đẹp nhất?”

Quý Đông Đình mắc chứng OCD(*) nhẹ, không chịu nổi mái tóc bị gió thổi cho rối tung lên của Khương Kỳ Hứa, anh rất muốn đưa tay ra vuốt lại giúp cô, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế, chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở: “Tóc cô kia!”

(*) OCD (Obsessive-Compulsive Disorder - chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế): Là chứng bệnh rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, hay có ý nghĩa ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng, phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Khương Kỳ Hứa vội vàng dùng tay vuốt lại mái tóc của mình.

Lúc này, Quý Đông Đình mới bình thân trả lời: “Chỉ có kỷ ức là đẹp, những khung cảnh gợi lên nhiều kỷ niệm mới được coi là động lòng người.”

Khương Kỳ Hứa nghe không rõ lắm, cô ngược nhìn Quý Đông Đình, nhất thời bị chói mắt trước vẻ đẹp của anh. Anh cũng đang nhìn cô, dường như còn đọc ra được cả sự ái mộ trong ánh mắt kinh ngạc mà cô dành cho mình.

Gió đêm thật lạnh! Khương Kỳ Hứa nhét đôi tay lạnh buốt đang đặt trên thành cầu vào túi áo. Khách sạn của cô quanh năm suốt tháng đều ẩm áp như mùa xuân, chẳng mấy khi có dịp tận hưởng không khí ngày đông rét mướt như thế này, trong lòng cô cảm thấy rất thoải mái.

Quý Đông Đình khi ấy lại đang chăm chú dõi theo cặp tình nhân đứng cách mình không xa: người con trai bọc người con gái trong chiếc áo khoác lông của mình, hai người tựa vào thành cầu ngắm cảnh đêm, một lát sau, người con gái quay sang hôn người con trai.

Cô gái này... thật là chủ động! Quý Đông Đình đang suy nghĩ vẩn vơ thì người con trai kia quay ra, hét lên với anh: “Này, người anh em! Anh cũng có mà, sao cứ nhìn người khác thế hả?”

Quý Đông Đình sa sầm mặt mày, lập tức quay đi. Khương Kỳ Hứa rụt rè lên tiếng: “Hay là chúng ta về thôi!”

Anh không đáp lại, chỉ cúi xuống tháo chiếc găng tay da của mình đưa cho Khương Kỳ Hứa, hạ lệnh: “Đeo vào!”

Khương Kỳ Hứa ngần ngừ, cô hơi khó xử, đeo cũng không được, mà không đeo cũng chẳng xong. Nhưng trước ánh mắt “uy hiếp” của Quý Đông Đình, rốt cuộc cô vẫn ngoan ngoãn đeo đôi găng tay vừa to vừa ấm ấy vào.

“Cảm ơn anh!” Khương Kỳ Hứa dịu dàng lên tiếng. Quý Đông Đình trầm mặc một lát rồi đặt tay lên vai cô, thấp giọng hỏi: “Lạnh không?”

Khương Kỳ Hứa vội vàng lắc đầu: “Không lạnh.”

Quý Đông Đình nhíu mày: “Nói dối! Mối thâm tím lại rồi kia!”

Khương Kỳ Hứa vô thức liếm liếm môi. Không ngờ Quý Đông Đình đột ngột thu tay kéo cô về phía mình. Cô vô thức lùi về phía sau, lưng chạm vào thành cầu. Nhưng cánh tay sau lưng chỉ dùng chút lực đã khiến cả người cô áp sát vào anh. Khoảnh khắc ấy, trái tim của hai người dường như cùng nhau nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khung cảnh hiện tại thật sự quá quen thuộc với Khương Kỳ Hứa. Nhiều năm trước, cũng vào một đêm đông nhiều sao như hôm nay, cũng ở trên một cây cầu bắc qua sông như thế này, cũng là đôi tay trắng trẻo và gương mặt lạnh lùng như người đàn ông trước mắt...

“Quý tiên sinh!” Cô dùng sức đẩy Quý Đông Đình ra.

Quý Đông Đình bất ngờ tiến thêm một bước, một tay anh giữ lấy đầu cô, tay còn lại vòng qua eo cô, rồi đặt một nụ hôn lên môi cô.

Toàn thân Khương Kỳ Hứa cứng đờ đón nhận nụ hôn nồng nàn của Quý Đông Đình. Nhiệt độ nóng bỏng từ đầu lưỡi anh truyền đến khiến trái tim cô khẽ run rẩy. Quý Đông Đình vô cùng nhẫn nại nhưng cũng hết sức tự tin, dường như anh đã khẳng định, cô chắc chắn sẽ đáp lại mình.

Gương mặt Khương Kỳ Hứa càng lúc càng nóng, đầu óc quay cuồng với hàng trăm ngàn suy nghĩ ngổn ngang. Đúng là một buổi tối quý giá!

Chiều cao của người đàn ông này giống hệt với người trong kỷ ức của Khương Kỳ Hứa, cảm giác quen thuộc khiến cho chút lý trí còn sót lại trong cô tan thành mây khói. Cô không những ngừng kháng cự mà còn nhắm mắt phối hợp, tay cũng từ từ luồn vào túi chiếc áo khoác nam...

Mười mấy phút trôi qua... Khương Kỳ Hứa là người kết thúc nụ hôn nồng cháy đó. Cô bị thiếu dưỡng khí trầm trọng, gương mặt đỏ bừng. Còn cái người bị buộc phải kết thúc kia vẫn đang mơ màng, phải mất một lúc mới tỉnh táo lại. Anh dịu dàng lên tiếng: “Không biết lấy hơi sao?” Sau đó, anh lại ôm cô vào lòng, giọng nói đầy thỏa mãn: “Vừa rồi tôi thấy rất tuyệt, em thì sao?”

Khương Kỳ Hứa không thể diễn tả nổi tâm trạng hỗn loạn của mình: một chút hối hận, một chút lo lắng, thêm một chút băn khoăn... ngoài một chút cảm giác tuyệt vời còn vương lại ra, toàn bộ đều là những cảm xúc tội tệ. Sự im lặng của Khương Kỳ Hứa trong mắt Quý Đông Đình lại trở thành sự e thẹn của người con gái, vì vậy, anh tỏ ra rất đàn ông, ân cần vỗ vai an ủi cô.

Đêm hôm đó, Khương Kỳ Hứa hết sức đau lòng nằm bò lên mặt bàn tự kiểm điểm bản thân. Chỉ vì phút nông nổi, nhất thời mất kiểm soát mà ngày mai cô không biết nên đối mặt với Quý Đông Đình như thế nào đây.

Nhưng thật may mắn, vì những ngày tiếp theo cô vô cùng bận rộn.

Hôn lễ của Cốc Vũ được tổ chức sớm hơn dự định, công việc chuẩn bị cực kỳ tất bật. Khương Kỳ Hứa phải mở cuộc họp bàn bạc về vấn đề an ninh trong hôn lễ, cô giao cho đám Tiểu Khả phụ trách sáu bộ váy cưới của Cốc Vũ mới được mang tới khách sạn hồi chiều.

Khách mời trong hôn lễ ngoài bạn bè thân thiết của cô dâu và chú rể ra, còn có tới năm mươi phóng viên cùng không ít các nhân vật quyền quý trong giới kinh doanh, thậm chí là cả quan chức nữa. Chỉ riêng việc sắp xếp chỗ ngồi cũng đủ khiến Khương Kỳ Hứa đau đầu, nhất là khi hai cái tên mà cô vừa nhìn đã thấy phiền là Quý Đông Đình và Thẩm Hoành lại cùng xuất hiện trong một bàn tiệc.

Đúng lúc này, Tiểu Khả gọi điện tới, giọng nói đứt quãng đầy lo lắng: “Giám đốc Khương... Em xin lỗi... Váy cưới của Cốc Vũ... bị mất một bộ...”

Khương Kỳ Hứa day day hai bên thái dương, lập tức đi thẳng đến phòng trang điểm. Tiểu Khả vừa nhìn thấy cô đã òa khóc.

Khương Kỳ Hứa hít sâu một hơi rồi hỏi: “Đã tìm khắp nơi rồi chứ? Lúc nhận váy cưới có xác nhận rõ ràng không?”

Tiểu Khả lắc đầu: “Đã tìm khắp mọi nơi rồi. Em chỉ ra ngoài có một lúc mà quay vào đã chẳng thấy đâu nữa.”

Khương Kỳ Hứa chạy tới phòng bảo vệ, yêu cầu được xem lại băng ghi hình từ camera của phòng trang điểm chiều nay, nhưng đúng chỗ để váy cưới lại là góc chết. Trưởng phòng bảo vệ lại mở cả camera của thang máy ra xem mới phát hiện, hồi hai giờ chiều, một người đàn ông trông giống nhân viên chuyển phát nhanh đã tới mang đi một kiện hàng rất to.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 3.3

Lúc Khương Kỳ Hứa đi tìm Lục Tự để báo cáo sự việc, anh ta đang có một buổi họp nhỏ cùng mấy vị Giám đốc bộ phận kinh doanh. Chờ đến khi cuộc họp kết thúc, thư ký của Lục Tự mới gọi cô vào.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Lục Tự hỏi thẳng.

Khương Kỳ Hứa ái ngại nhìn Lục Tự: “Mất một bộ váy cưới của Cốc Vũ.”

“Ai làm mất?” Anh lại hỏi.

Khương Kỳ Hứa hiểu ý Lục Tự. Anh định nói thật chuyện này với Triệu Ninh và Cốc Vũ, sau đó sẽ tìm một người gánh vác. Có lẽ trước mắt, đây thực sự là cách tốt nhất để giải quyết mọi chuyện, nhưng Khương Kỳ Hứa không tài nào nói ra được tên của Tiểu Khả.

“Tổng Giám đốc Lục, có thể cho tôi chút thời gian, được không? Nếu tìm không ra, tôi sẽ tự giải thích với anh Triệu.”

Lục Tự chau mày, anh đã nghĩ ra phương án giải quyết ổn thỏa cho cô rồi, vậy mà cô không những chẳng cảm kích lại còn ôm hết trách nhiệm về mình.

“Được, chuyện này tôi sẽ không quan tâm nữa. Xảy ra chuyện gì thì cô tự gánh chịu!”

Vì nhân vật chính của hôn lễ có thân phận đặc biệt, nên sự việc bộ váy cưới của nhà thiết kế người Ý bị đánh cắp không được báo cho cảnh sát.

Khương Kỳ Hứa ngồi trong phòng giám sát xem đi xem lại đoạn băng: Người đàn ông đội mũ lưỡi trai trong thang máy cúi đầu rất thấp, trên người mặc một bộ đồ thể thao, dưới chân đi đôi giày màu đen. Cô chăm chú nhìn anh ta, sau đó, bỗng nhiên reo lên: “Anh Vương, anh xem, có phải bên trên đôi giày thể thao của anh ta viết chữ Thiên Kiện không?”

Trưởng phòng bảo vệ ghé đầu nhìn: “Đúng rồi, chính là giày của câu lạc bộ bóng rổ Thiên Kiện!”

Khương Kỳ Hứa vội vàng chạy xuống bắt taxi đến Thiên Kiện, nhưng hiện tại đang là giờ tan tầm nên việc bắt xe không hề dễ dàng. Cô đang sốt ruột thì thấy một chiếc Porsche màu trắng đỗ xích trước mặt, cửa xe từ từ hạ xuống, một gương mặt quen thuộc lộ ra: “Em muốn đi đâu?”

Khương Kỳ Hứa nhìn Thẩm Hoành, lưỡng lự vài giây, cuối cùng vẫn leo lên xe.

Câu lạc bộ bóng rổ Thiên Kiện nằm ở gần cung thể thao của khu thành cổ. Trước đây, Khương Kỳ Hứa từng thuê nhà ở gần đó nên biết rõ đường đi. Cô ngồi trên ghế lái phụ chỉ đường cho Thẩm Hoành.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thẩm Hoành tò mò.

Khương Kỳ Hứa giải thích ngắn gọn: “Khách sạn bị mất một bộ váy cưới, kẻ trộm đi giày của câu lạc bộ Thiên Kiện.”

Thẩm Hoành “ồ” một tiếng rồi tiếp tục lái xe. Con đường chật hẹp ở khu thành cổ đông đúc xe cộ, cứ đi được một đoạn lại tắc. Ruột gan Khương Kỳ Hứa nóng như lửa đốt, cô bèn nhảy xuống xe, quay lại nói với Thẩm Hoành: “Tôi xuống ở đây thôi, hôm nay cảm ơn anh nhiều!”

Thẩm Hoành bị bỏ lại trên xe, giận dữ bấm còi liên hồi, thậm chí còn đá cả vào chân phanh. Cuối cùng, anh ta không nhịn được, mở cửa xe chạy theo Khương Kỳ Hứa. Lúc đến câu lạc bộ bóng rổ Thiên Kiện, anh ta kéo tay cô dặn dò: “Lát nữa tất cả mọi việc cứ để tôi lo, em chỉ cần đi theo tôi là được!”

Khương Kỳ Hứa phản đối: “Không cần đâu! Anh quay về đi! Mà xe của anh đỗ ở đâu rồi? Tốc độ làm việc của cảnh sát giao thông khu vực này nhanh lắm đấy!”

Thẩm Hoàn cười thầm trong lòng, mấy cô gái độc lập như cô rất dễ khiến đàn ông tức giận. Giờ là lúc nào rồi mà cô còn lo lắng cho người khác?

Cũng may là Thẩm Hoàn có người bạn làm trong ngành, nên dễ dàng lấy được thông tin liên hệ của thành viên đội bóng từ chỗ Giám đốc câu lạc bộ. Nếu không có anh ta, Khương Kỳ Hứa thật sự không biết phải làm sao. Cô nhìn tờ giấy ghi địa chỉ trong tay, do dự nói: “Cảm ơn anh! Hay là anh...”

“Hay là tôi đi trước, để một mình em đi tìm tên Điền Kha này phải không?” Thẩm Hoàn ngắt lời Khương Kỳ Hứa, trong giọng nói có chút phần nỏi.

Khương Kỳ Hứa cảm thấy ái ngại: “Thế thì làm phiền anh vậy!”

Thẩm Hoàn không nói gì. Hai người quay lại chỗ ban nãy lấy xe, nhưng vì nó đã bị cảnh sát giao thông kéo đi rồi nên họ đành phải gọi taxi. Khi tới nơi, Thẩm Hoàn nói với Khương Kỳ Hứa: “Em ở dưới này đợi tôi!”

Khương Kỳ Hứa bước xuống xe: “Tôi đi cùng anh.”

Thẩm Hoàn nhắc nhở cô: “Khương Kỳ Hứa, em lên đó là gây thêm phiền phức đấy!”

Khương Kỳ Hứa cúi đầu, lời Thẩm Hoàn nói quả không sai. Vì vậy, cô lùi lại hai bước, dặn dò anh ta: “Vậy thì anh chú ý an toàn nhé! Không lấy lại được váy cưới cũng không sao đâu.”

Thẩm Hoàn nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu hun hút, gật đầu: “Em ở đây đợi tôi!” Nói xong, anh ta sải bước lên lầu.

Trời tối dần, đèn đường bắt đầu bật sáng, hơn sáu giờ rồi, Khương Kỳ Hứa đã chờ tới mức sốt ruột. Cô nhặt một thanh gỗ ở gần đó, đi lên tầng bốn, rón rén đến gần căn hộ của kẻ tình nghi. Đột nhiên, “rầm” một tiếng, cánh cửa trước mặt cô bị đá tung ra, sau đó, Thẩm Hoàn xuất hiện với một chiếc túi to trong tay, có lẽ bên trong đó là váy cưới của Cốc Vũ. Khương Kỳ Hứa vừa buông cây gậy xuống đã bị Thẩm Hoàn nắm chặt tay kéo ra khỏi khu nhà. Đi được một lúc, Khương Kỳ Hứa bỗng cảm thấy có gì đó bất thường. Cô gỡ tay Thẩm Hoàn ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay anh ta toàn là máu. Cô hết sức lo lắng: “Chúng ta mau đến bệnh viện thôi!”

Thẩm Hoàn liếc nhìn vết rách nhỏ trên tay: “Không sao đâu! Tên Điền Kha đó còn bị tôi dạy dỗ cho thâm hơn nhiều.”

Khương Kỳ Hứa mím môi, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

“Thế này đi, tôi chỗ tôi băng bó đã!” Nơi này cách nhà cô không xa, Thẩm Hoàn vừa mới giúp đỡ cô, cô không thể vờ như không thấy vết thương của anh ta được.

Thẩm Hoàn gật đầu: “Được!”

Trước đây, Thẩm Hoàn đã từng tới nhà Khương Kỳ Hứa, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta vào trong. Căn nhà nhỏ được sắp xếp gọn gàng, hợp lý. Một cây đàn violon quen thuộc đập vào mắt anh ta...

Khương Kỳ Hứa lục lọi khắp nơi mới tìm ra túi thuốc, cô nhẹ nhàng xử lý vết thương cho Thẩm Hoàn. Một lúc sau, bàn tay đầy máu khi nãy đã được bôi thuốc và dán băng cẩn thận. Thẩm Hoàn cúi nhìn tay mình, khẽ nói: “Cảm ơn!”

“Người nên nói lời cảm ơn là tôi mới phải!” Khương Kỳ Hứa cười, sau đó giở bộ váy cưới của Cốc Vũ ra kiểm tra. Bộ váy do nhà thiết kế nổi tiếng người Ý đích thân cắt may này thật đẹp! Khương Kỳ Hứa bỗng nhớ đến câu nói của An Mỹ: “Phụ nữ khi nhìn quần áo đẹp đều xúc động như thấy mỗi tình đầu, còn bộ váy cưới trong tưởng tượng của họ chính là biểu tượng của niềm khát khao hạnh phúc.”

“Váy cưới có vấn đề gì không?” Thẩm Hoàn hỏi.

Khương Kỳ Hứa nhìn trên nhìn dưới mấy lượt, lắc đầu: “Không có!” Sau đó, cô cẩn thận gấp lại bộ váy, cho vào trong túi.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của Khương Kỳ Hứa, Thẩm Hoàn bỗng thấy trong lòng hơi tê tái. Anh ta đang định lên tiếng thì chuông điện thoại reo vang...

“Quý tiên sinh... Vâng, tôi có chút việc nên phải về nhà một chuyến... Cũng không có chuyện gì quan trọng đâu... Lát nữa tôi sẽ quay lại...”

Khương Kỳ Hứa chỉ nghe một cuộc điện thoại mà trái tim Thẩm Hoàn dường như bị ai đó bóp nghẹt.

“Chúng ta đi thôi!” Khương Kỳ Hứa nói.

“Đợi đã, Kỳ Hứa! Chuyện giữa hai chúng ta, tôi muốn nói...” Thẩm Hoàn có phần do dự.

Khương Kỳ Hứa cảm thấy rất căng thẳng, có lẽ cô đã đoán ra Thẩm Hoàn muốn nói gì. Cô và anh ta vẫn còn khả năng sao?

“Chúng ta vẫn có thể làm bạn chứ?” Thẩm Hoàn cuối cùng cũng đã nói hết câu, anh ta bình tĩnh nhìn Khương Kỳ Hứa.

Khương Kỳ Hứa gật đầu: “Được chứ!”

“Vậy thì tốt rồi! Tôi cứ lo em sẽ không đồng ý.” Thẩm Hoàn vỗ tay rồi đứng dậy.

Khương Kỳ Hứa nở nụ cười gương gạo.

“Thật ra, không thể đến được với nhau thì làm bạn bè cũng tốt mà. Chúng ta vẫn có thể gặp nhau trò chuyện, em có khó khăn gì cũng có thể nói với tôi.” Tâm trạng của Thẩm Hoành rất tốt, cứ như thể anh ta vừa giải được một bài toán khó vậy.

Việc tìm thấy bộ váy cưới khiến cho Khương Kỳ Hứa trút được gánh nặng trong lòng. Thẩm Hoành cũng thấy rất thoải mái, dọc đường về, anh ta luôn miệng nói cười, rồi còn lấy tư cách bạn bè tâm sự những chuyện đã qua. Trở lại làm bạn bè bình thường có lẽ là quyết định đúng đắn nhất của hai người.

Sau khi đặt bộ váy cưới vào vị trí cũ, Khương Kỳ Hứa lên tầng mười chín tìm Lục Tự. Cuối năm nhiều việc nên hầu như ngày nào Tổng Giám đốc Lục cũng phải tăng ca tới hơn chín giờ.

“Tìm được ở đâu vậy?” Lục Tự hỏi.

Khương Kỳ Hứa kể lại toàn bộ sự việc. Anh thoáng ngạc nhiên: “Một mình cô đi sao?”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu: “Không phải, có một người bạn đã giúp tôi.”

“Tìm được là tốt rồi!” Lục Tự gật đầu, không nói nhiều nữa. Tới khi Khương Kỳ Hứa chuẩn bị đi ra cửa, anh lại đột ngột lên tiếng: “Ăn tối chưa? Tôi đã gọi cơm của nhà hàng Đức Thắng, cùng ăn nhé?”

Khương Kỳ Hứa đùa: “Nếu sư phụ Hoành mà biết anh ăn cơm của đầu bếp nhà hàng khác, chắc sẽ tức giận bỏ đi đấy.”

Lục Tự nhún vai, ngữ điệu thoải mái: “Cơm canh của Thịnh Đình dù có ngon cỡ nào mà ăn trong hơn chục năm trời cũng sẽ thấy ngán. Thi thoảng cũng phải thay đổi khẩu vị chứ!”

Khương Kỳ Hứa khẽ mỉm cười, hình như trước đây có một đồng nghiệp nam từng kết luận rằng: “Một phần nguyên nhân khiến đàn ông ngoại tình chính là vì đã chán ngán cơm canh do vợ nấu.” Việc Lục Tự có thật sự ngoại tình với Hà Vân hay không cũng chẳng liên quan gì tới cô, có những chuyện cô nên và không nên thấy thì hơn.

Rời khỏi văn phòng của Lục Tự, Khương Kỳ Hứa vội vàng quay về phòng Tổng thống bằng tốc độ nhanh nhất. Ngày hôm nay, cô đã hoàn toàn quên mất vị khách quý trên tầng hai mươi sáu ấy. Cô mở cửa, nhìn đồng hồ đeo tay, đang định rón rén bước vào thì một giọng nói lạnh nhạt từ phòng khách vọng đến: “Quản gia Khương, cuối cùng cô cũng quay về rồi!”

Quý Đông Đình đã thay quần áo ngủ, uể oải ngồi trên sofa đọc báo. Ngoài lời xin lỗi, Khương Kỳ Hứa thật sự không biết nói gì hơn. Qua một lúc, người đàn ông kia lại lên tiếng: “Mau đi bật nước đi!”

Gần đây, tâm trạng Quý Đông Đình không tốt chút nào. Sau cái đêm diễn ra vụ hôn tuyệt vời đó, thái độ thản nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì của Khương Kỳ Hứa khiến cho cảm giác hạnh phúc trong anh nhanh chóng tan biến.

Ngày lành diễn ra hôn lễ của Triệu Ninh và Cốc Vũ cuối cùng đã tới.

Dean mang tới cho Quý Đông Đình bộ vest kiểu mới nhất của một nhãn hiệu nước ngoài nổi tiếng. Tuy Quý Đông Đình không mấy vừa lòng, nhưng cũng miễn cưỡng mặc vào.

Dean ca ngợi: “Sếp à, anh mặc bộ này đẹp thật đấy! Nhìn cứ như chú rể vậy!”

Quý Đông Đình nhếch môi, nhìn vào gương: “Tôi toàn mặc thế này mà. Theo lời cậu thì ngày nào tôi cũng làm chú rể à?”

Dean đã quá quen với thái độ ngạo mạn này của Quý Đông Đình, anh ta chỉ còn biết gật đầu: “Vâng!”

Quý Đông Đình khẽ cười, quay người đi đến hội trường ở tầng tám. Khoảng thời gian chuẩn bị hôn lễ cho Cốc Vũ, hầu như ngày nào cô quản gia nhỏ của anh cũng đi sớm về muộn. Cái gì mà quản gia chuyên dụng cơ chứ? Ngay đến gặp mặt còn khó ấy! Anh thật sự rất tức giận.

Nhân viên khách sạn dẫn Quý Đông Đình vào chỗ ngồi đã được sắp sẵn, từ xa anh đã nhìn thấy Thẩm Hoành. Quý Đông Đình hít sâu một hơi, Dean cũng hừ sâu một hơi: Tại sao cái tên đáng ghét đó lại mặc chiếc áo vest giống y hệt Quý tiên sinh thế này?

Quý Đông Đình bị “đụng hàng”, hết sức phẫn nộ. Anh liền cởi luôn chiếc áo trên người ra, ném cho Dean, lạnh lùng ra lệnh: “Mang vứt đi ngay!”

Sau khi cực kỳ phong độ ngồi xuống ghế của mình, Quý Đông Đình khẽ gật đầu với Thẩm Hoành, anh ta cũng thờ ơ đáp lại. Một lúc sau, dõi theo ánh mắt chăm chú của Thẩm Hoành, Quý Đông Đình nhìn thấy Khương Kỳ Hứa trong bộ đồng phục màu be đang đứng chỉ đạo các nhân viên phục vụ. Mái tóc dài của cô được búi gọn gàng sau gáy, trước ngực đeo một tấm thẻ nhân viên rất lớn. Anh mắt hai người đàn ông vô tình giao nhau, cả hai cùng nhếch môi cười, dường như đều đã hiểu ra đối phương đang suy nghĩ điều gì.

Khương Kỳ Hứa đã tốn rất nhiều công sức cho hôn lễ này. Cô đã cố gắng chăm chút tới từng chi tiết nhỏ nhất. Thành quả trước mắt cũng khiến cô tạm hài lòng, nhưng đây mới chỉ là bước đệm thôi, hôn lễ vẫn còn chưa bắt đầu. Sự kiện trọng đại như thế này, Lục Tự đương nhiên sẽ đích thân tới giám sát. Vừa nhìn thấy anh, Khương Kỳ Hứa liền bỏ dở công việc, bước tới chào hỏi.

“Rất tốt!” Lục Tự đánh giá sau một hồi nhìn quanh.

Khương Kỳ Hứa vui vẻ mỉm cười: “Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục đã khen ngợi!” Sau đó, cô nhanh chóng cáo lui, rồi hối hả đi tới từng bàn đón khách.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 3.4

Bàn tiệc đầu tiên gồm toàn những nhân vật quan trọng nhất, cũng chính là nơi mà Khương Kỳ Hứa không muốn đến nhất. Nhưng với tư cách là người phụ trách buổi lễ, cô tuyệt đối không thể tiếp đón khách quý một cách qua loa sơ sài được.

Khương Kỳ Hứa bước tới với nụ cười rạng rỡ, nhìn thấy Quý Đông Đình ngồi ngay ở vị trí trung tâm. Anh đang nói chuyện với một vị doanh nhân cùng bàn, chỉ khẽ liếc nhìn cô. Khương Kỳ Hứa hết sức lịch sự lên tiếng: “Xin chào các vị! Tôi là Khương Kỳ Hứa, nhân viên của Bắc Hải Thịnh Đình, là người phụ trách tổ chức hôn lễ lần này. Nếu có chỗ nào chưa được chu đáo, rất mong nhận được ý kiến đóng góp từ các vị!”

Những vị khách ngồi ở bàn đầu tiên không phải người giàu có thì cũng là người cao sang. Khương Kỳ Hứa lần lượt chào hỏi từng vị khách quý. Người cuối cùng là Quý Đông Đình.

“Chào Quý tiên sinh!”

Quý Đông Đình gật đầu với cô, ánh mắt kiêu ngạo. Đúng lúc này, nhân viên phục vụ bê tới một đĩa nấm Tuber Magnatum(*). Khương Kỳ Hứa theo thói quen, chuyển phần nấm của Quý Đông Đình đi. Không ít người có mặt ở đó nhìn cô bằng ánh mắt khác thường khiến cô cảm thấy hơi hận vô cùng. Quý Đông Đình khẽ cười, giải thích theo kiểu giấu đầu hở đuôi: “Tôi rất ghét nấm Tuber Magnatum, không thể ngửi được mùi của nó.”

(*) Tuber Magnatum: Một loại nấm mọc ở dưới đất, không có gốc mà cũng chẳng có rễ. Không ai biết nó tích tụ từ đâu và sinh sống bằng cách nào, người ta chỉ có thể đi tìm nó, chứ không ai có thể gieo trồng. Chính vì vậy, loại nấm này được coi là hiếm như bạc, quý như vàng.

“Ồ!” Có người hiểu ra vấn đề, gật gù đầu.

“Ha ha...” Có người cười lớn.

Có một người thì bày ra vẻ mặt lạnh lùng, chẳng thèm quan tâm, người đó là Thẩm Hoàn.

“Tôi xin phép đi trước, có chỗ nào còn chưa chu đáo rất mong các vị góp ý thẳng thắn!” Khương Kỳ Hứa lại một lần nữa khom lưng, cúi đầu chào. Khi cô quay người rời đi, bàn tay bỗng nhiên bị ai đó nắm chặt. Cô hoảng sợ cúi đầu nhìn thì thấy bàn tay của Quý Đông Đình.

Lòng bàn tay anh dày rộng, những ngón tay thon dài, đầu ngón tay nóng như lửa đốt, khẽ khàng vịn vào lòng bàn tay Khương Kỳ Hứa khiến cho cô cảm thấy trái tim mình như bị nhắc bổng lên. Đến tận khi Quý Đông Đình buông tay, cô mới dám thở hắt ra. Cô lấy lại vẻ tự nhiên, quay đầu nhìn Quý Đông Đình, nụ cười vẫn tươi tắn trên môi. Cũng may là khoảng cách giữa hai người rất gần, động tác nhỏ vừa rồi chắc không ai nhìn thấy, ngoại trừ... Thẩm Hoàn đang ngồi phía đối diện. Tay anh ta nắm chặt ly rượu hoa quả, vẻ mặt thâm trầm. Khương Kỳ Hứa tỏ ra bình tĩnh, tiếp tục sang các bàn khác chào hỏi.

Hôn lễ nhanh chóng bước vào phần chính, cặp trai tài gái sắc xuất hiện khiến cho những người có mặt tại hội trường đều phải trầm trồ, ánh đèn flash không ngừng lóe sáng. Dưới sự dẫn dắt khéo léo của người dẫn chương trình nổi tiếng, không khí buổi lễ càng thêm náo nhiệt. Một đám cưới long lầy, xa hoa như thế này có lẽ là ước muốn của tất cả mọi cô gái.

Đến phần tuyên thệ, cô dâu Cốc Vũ tuyên bố sẽ rút khỏi làng giải trí để toàn tâm toàn ý chăm sóc gia đình nhỏ của mình, còn chú rể Triệu Ninh thì hứa hẹn sẽ trở thành trụ cột gia đình, khiến cô dâu của mình trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian. Cả hội trường nhiệt liệt hoan hô, chúc phúc cho đôi vợ chồng trẻ. Quý Đông Đình cũng rất hợp tác, vỗ tay theo mọi người, nhưng kỳ thực, trong lòng chỉ cảm thấy mấy lời vừa rồi hết sức giả tạo. Anh ngược nhìn cô gái đang cảm động đến mức không thốt nên lời ở phía xa xa. Những cô gái đa sầu đa cảm như vậy thường rất lương thiện, rất dễ mủi lòng và cũng là người khao khát hạnh phúc hơn bất cứ ai..

Khi hôn lễ kết thúc cũng đã khá muộn, nhưng Khương Kỳ Hứa vẫn còn rất nhiều việc phải làm sau đó. Cô tuyệt đối không thể thất lễ với những vị khách quý đã đến tham dự buổi lễ ngày hôm nay được.

Chín giờ hơn, cô trở về phòng Tổng thống, đèn trong phòng đều đã tắt, có lẽ Quý Đông Đình đã nghỉ ngơi từ sớm rồi, vì vậy, cô đành rón rén đi vào trong. Ai ngờ, lúc ngang qua phòng khách, cô lại phát hiện ra Quý Đông Đình đã ngủ quên trên chiếc ghế dài từ lúc nào. Bốn bề tĩnh lặng, dường như cô còn nghe thấy cả hơi thở trầm ổn của anh. Cô bỗng muốn lại gần Quý Đông Đình một chút, để cảm nhận rõ hơn về người đàn ông kiêu ngạo này. Ánh đèn mờ ảo chiếu lên gương mặt anh, đôi mắt nhắm nghiền với hàng lông mi vừa dài vừa rậm, cộng thêm mái tóc rối loạn khiến anh thật giống một đứa trẻ. Khương Kỳ Hứa chưa kịp đi sâu nghiên cứu thêm thì người đàn ông ấy đã mở mắt ra: “Em đang ngắm tôi?”

Khương Kỳ Hứa vội chống chế: “Tôi... đến nhắc Quý tiên sinh... hãy về phòng ngủ đi!”

“Áp a áp ứng!” Quý Đông Đình không có hứng thú nghe mấy lời nguy biện này của Khương Kỳ Hứa. Mặc dù anh ghét bị người khác nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc ngủ, nhưng sau này, hai người còn phải ngủ cùng nhau cơ mà!

Anh đột nhiên giơ một bàn tay về phía cô. Phải mất một lúc, Khương Kỳ Hứa mới hiểu ra Quý Đông Đình muốn cô kéo anh dậy. Cô đưa tay ra, nhưng anh chỉ nắm lấy tay cô rồi chẳng thèm nhúc nhích. Đến khi cô rút tay về, Quý Đông Đình lại bất ngờ kéo cô một cái, nửa người cô đề lên ngực anh.

Khương Kỳ Hứa hết sức bối rối: “Quý tiên sinh, anh để tôi đứng dậy đã!”

Quý Đông Đình hoàn toàn không muốn buông tay, anh vén mấy sợi tóc mai lòa xòa giúp cô, dịu dàng nói: “Quản gia Khương, tôi không phải là người dễ bị người khác lợi dụng đâu! Có những chuyện, tôi nghĩ em đã hiểu rõ.”

Khương Kỳ Hứa nghĩ rằng anh muốn nói tới việc phải miễn cưỡng tới dự hôn lễ của Triệu Ninh: “Quý tiên sinh, chuyện hôn lễ của anh Triệu là do tôi không đúng, tôi thành thật xin lỗi anh!”

Quý Đông Đình khẽ “hừ” một tiếng, ánh mắt đầy phẫn nộ. Vài giây sau, anh nâng một tay lên, khựng lại trong không trung vài giây, cuối cùng đặt xuống môi cô: “Ý tôi muốn nói cái này...”

Khương Kỳ Hứa đỏ mặt nhìn Quý Đông Đình một cách ầm ức. Rõ ràng tối hôm đó, anh là người chủ động hôn cô, vậy mà bây giờ lại dám làm ra vẻ mình mới chính là người bị lợi dụng. Cô rất tức giận, nhưng Quý Đông Đình hoàn toàn chẳng quan tâm, anh ôm vai cô, nhìn những bông tuyết tung bay ngoài cửa sổ, trong giọng nói còn vương chút men say: “Nghe nói đợt tuyết này sẽ kéo dài trong ba ngày, thế nhưng, ngày kia tôi đã phải bay về London rồi.”

Anh khẽ vuốt tóc cô, dường như đang luyến tiếc. Còn cô chỉ im lặng, trong lòng thầm mong Quý Đông Đình hãy mau chóng rời đi.

Cuộc hành trình ở thành phố S của Quý Đông Đình đã sắp kết thúc, nhưng anh vẫn còn một chuyện vô cùng quan trọng nhất định phải thực hiện trước khi trở về.

Dean tỏ ra rất hưng phấn khi nghe Quý Đông Đình giao phó công việc: “Quý tiên sinh, cuối cùng thì anh đã dám đối mặt với tình cảm của mình rồi!”

“Dean, cậu thật hài hước!” Quý Đông Đình nâng cằm, tiếp tục dẫn dờ: “Thông báo cho mọi người, buổi họp tổng kết chiều nay sẽ được đẩy lên thành buổi trưa. Ngoài ra, cậu hãy đến đường Giang Tân lấy cái vòng tay mà tôi đã đặt trước về đây!”

Dean gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Quý Đông Đình gật đầu hài lòng.

Gần trưa, Khương Kỳ Hứa khá bất ngờ khi nhận được thông báo Quý tiên sinh đang mở cuộc họp trong phòng hội nghị. Không biết vì lý do gì mà cuộc họp buổi chiều lại được tiến hành sớm như vậy? Những lời Quý Đông Đình nói tối hôm qua vẫn còn văng vẳng bên tai Khương Kỳ Hứa. Cô thật mong ngày mai mau tới, vị Quý tiên sinh kia cũng mau biến mất, để tất cả mọi thứ trở lại bình thường như trước.

Cô nhận được điện thoại của Dean. Anh ta nói, Quý tiên sinh để quên một tài liệu rất quan trọng trong phòng ngủ, cần cô mang tới phòng họp ngay lập tức.

Khương Kỳ Hứa đi tìm tập tài liệu rồi lập tức mang đến phòng hội nghị lớn nhất của Bắc Hải Thịnh Đình. Cô ngồi bên ngoài chờ một lúc thì cánh cửa phòng bật mở, vài gương mặt quen thuộc bước ra, trong số đó có cả Lục Tự.

Vừa thấy Dean và Quý Đông Đình, Khương Kỳ Hứa vội chuyển tài liệu trong tay cho họ. Quý Đông Đình gật đầu với cô rồi liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Vẫn chưa họp xong, chắc phải nửa tiếng nữa mới kết thúc được.”

Quý Đông Đình đang muốn ám chỉ điều gì ư? Khương Kỳ Hứa cố nặn ra một nụ cười. Cô ra khỏi phòng hội nghị, lại gặp Lục Tự.

“Giám đốc Khương!” Lục Tự gọi cô lại.

“Tổng Giám đốc Lục!”

“Tối nay, Hiệp hội các khách sạn ở thành phố S tổ chức một buổi tiệc rượu nhỏ, cô mau về chuẩn bị để cùng tham gia với tôi!”

“Nhưng phía Quý tiên sinh...”

“Tự tôi sẽ có sắp xếp.” Giọng nói của Lục Tự không mấy vui vẻ.

Khương Kỳ Hứa lựa chọn một chiếc váy màu đen khá nghiêm túc cho bữa tiệc bất ngờ này. Đúng sáu giờ, Đại Vỹ, tài xế lâu năm của khách sạn chờ Lục Tự tới đón cô. Đại Vỹ lăm lăm không ngừng khen ngợi cô, rồi còn hứng chí nói đùa: “Nhìn Giám đốc Khương và Tổng Giám đốc Lục thật sự rất xứng đôi!”

Lục Tự không tỏ thái độ gì, còn Khương Kỳ Hứa cảm thấy ái ngại, vội lên tiếng: “Đại Vỹ, Tổng Giám đốc Lục là người đàn ông tốt biết chăm lo cho gia đình, anh đừng có đùa giỡn kiểu đó!”

Đại Vỹ chột dạ. Nhưng kể cũng lạ, anh ta lái xe cho Tổng Giám đốc Lục cũng gần ba năm rồi mà chưa bao giờ diện kiến phu nhân. Người đàn ông này có vẻ giống với một quý tộc độc thân hơn là người đã có gia đình.

Xe bon bon lăn bánh, bầu trời bên ngoài dần thẫm lại. Khương Kỳ Hứa chuyển chủ đề: “Tổng Giám đốc Lục, anh làm việc ở Bắc Hải Thịnh Đình bao nhiêu lâu rồi?”

“Mười năm có lẻ.” Trong giọng nói của Lục Tự chất chứa bao nỗi thăng trầm.

Khương Kỳ Hứa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đúng lúc này, một chiếc xe màu đen hiệu Buick LaCrosse chạy vụt qua. Cô có chút ấn tượng với người trong xe, là Phó Tổng Giám đốc của khách sạn Mester, tháng trước, ông ta đã mời cô tới Mester phụ trách bộ phận kinh doanh. Lục Tự liếc nhìn chiếc xe rồi quay sang cô, có lẽ anh cũng biết chuyện này.

Một chiếc xe khác của Bắc Hải Thịnh Đình bỗng vượt lên từ đằng sau, dừng ngay trước mũi xe của bọn họ. Đại Vỹ đột ngột phanh gấp khiến cho Khương Kỳ Hứa bổ nhào về phía trước, rất may là Lục Tự đã kịp thời đỡ lấy cô.

Đại Vỹ chạy đến chỗ chiếc xe ngang ngược kia rồi quay lại rất nhanh, anh ta thì thầm vào tai Lục Tự mấy câu. Tiếp đó, hai người đàn ông cùng đi lên phía trước, để Khương Kỳ Hứa ngồi lại một mình trong xe.

Một lát sau, Lục Tự quay lại, cất giọng lạnh lùng: “Cô hãy lên chiếc xe đằng trước để đi về!”

Khương Kỳ Hứa hơi hoảng hốt: “Tổng Giám đốc Lục đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Tự có vẻ rất giận dữ, anh không giải thích thêm bất kỳ điều gì. Khương Kỳ Hứa cũng chẳng dám nhiều lời, đành mơ hồ bước xuống xe. Tới khi mở cửa chiếc xe trước mặt ra, cô hết sức ngỡ ngàng: “Dean!”

Dean nở nụ cười rạng rỡ: “Có một người đàn ông tính tình bộp chộp đã chuẩn bị một tiết mục vô cùng lãng mạn, nhưng bỗng nhiên lại thiếu mất nữ chính, vì vậy mà người ta đang phát điên lên đây...”

Khương Kỳ Hứa theo Dean trở về khách sạn. Cô căng thẳng tới mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, còn anh ta cứ tủm tỉm cười. Lên đến nơi, Dean giúp cô đẩy cánh cửa phòng Tổng thống ra, Khương Kỳ Hứa bước vào trong như một vị khách quý. Cô lặng người khi thấy Quý Đông Đình mặc bộ vest đen đang ngồi trước một chiếc bàn dài màu trắng giữa vườn hoa vòm kính. Ánh trăng, ánh sao bên ngoài hòa quyện cùng ánh nến trong phòng và ánh mắt lấp lánh của anh, tạo thành một vùng sáng rực rỡ.

Như vậy, “người đàn ông bộp chộp” mà Dean vừa nói chính là Quý Đông Đình? Và “một tiết mục vô cùng lãng mạn” này là dành cho cô?

Khương Kỳ Hứa nhất thời không thốt nên lời, trong lòng cô tuy hơi hoang mang nhưng cũng thấy rất cảm động. Từ lần đầu tiên hai người gặp mặt ở sân bay đến giờ, khoảng cách giữa họ đã xích lại không ít. Quý Đông Đình thực ra cũng không quá khó gần như cô tưởng. Cô từng cho rằng anh là một con người lạnh lùng, cao ngạo và rất hay đánh giá người khác một cách phiến diện, cho tới khi nhận được sự quan tâm đặc biệt của anh ở sân golf, hay khi hai người cùng nghe bản độc tấu violon mà anh thích nhất, rồi cả bó hoa hồng champagne anh dành tặng cô, còn có nụ hôn bất ngờ trên cầu ngày hôm ấy...

Cô nhẹ nhàng bước tới vườn hoa. Tối nay, nơi này được trang hoàng tuyệt đẹp, trên mỗi chậu cây đều treo một ngọn đèn nhỏ, trông vừa giống những vì sao, lại tựa như những chú đom đóm đang ẩn mình trong những khóm cây. Chiếc bàn dài màu trắng nằm ở chính giữa, bên trên là hai hàng nến lung linh.

Lẽ nào là một bữa tối dưới ánh nến?

Quý Đông Đình đứng dậy, sắc mặt điềm tĩnh, kéo ghế ra giúp cô: “Ngồi đi!”

Khương Kỳ Hứa lặng lẽ ngồi xuống.

“Rất xin lỗi đã bắt quấy gia Khương vất vả quay về đây! Hãy thứ lỗi cho sự đường đột của tôi!” Quý Đông Đình tỏ ra hết sức thân thiện.

Một Quý Đông Đình cực kỳ xa lạ khiến cho Khương Kỳ Hứa cảm thấy như ngồi trên bụi gai. Cô lo lắng nhìn người đàn ông đang cố tỏ ra dịu dàng, cúi đầu nói: “Tôi thật sự quá vinh hạnh!”

Vờ vớt! Trong lòng Quý Đông Đình thừa hiểu nhưng cũng không hề tức giận. Anh thích sự dịu dàng và ảm áp toát ra từ cô gái mặc váy đen đang ngồi đối diện mình.

Quý Đông Đình nâng ly rượu vang lên: “Cùng cạn ly vì buổi tối tuyệt vời này!”

Khương Kỳ Hứa cũng nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm, đúng là rượu ngon. Loại rượu hảo hạng này ở Bắc Hải Thịnh Đình chỉ có ba chai mà thôi.

Người phục vụ đem bữa tối kiểu Pháp vừa phong phú vừa tinh xảo bày lên mặt bàn, sau khi xong việc lập tức rút lui, trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 3.5

Quý Đông Đình tay cầm dao đĩa, nho nhả cắt bít tết. Một lát sau, anh ngừng đầu hỏi cô: “Quản gia Khurong, sao em không ăn?”

Khurong Kỷ Hứa thành thật trả lời: “Tôi đã ăn rồi.”

“Ha ha... Buổi tiệc rượu em định tới tham dự còn chưa bắt đầu. Em đã ăn cái gì? Ăn gió à?” Rõ ràng là Quý Đông Đình chẳng tin lời cô.

Khurong Ky Hứa không biết nên khóc hay cười: “Trước khi đến dự tiệc rượu tôi đã ăn rồi.”

Quý Đông Đình gật đầu, biểu lộ sự đồng tình: “Cũng phải, kiểu tiệc rượu đó thì có gì mà ăn!”

Mặc dù Khurong Kỷ Hứa tán thành lời nói của Quý Đông Đình, nhưng cũng không thể hòa theo được.

Quý Đông Đình ngắm nhìn những bông tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lên tiếng: “Có muốn tuyết ở ngoài kia rơi vào trong này không?”

Khurong Kỷ Hứa phản kích gạt đầu. Cô chưa bao giờ thấy mái vòm bằng kính trên đầu mình được mở ra.

Cho tới khi tuyết thật sự rơi xuống vườn hoa trong nhà, Khurong Kỷ Hứa vui sướng giơ tay đón lấy. Cô xòe tay trước mặt Quý Đông Đình, khoe với anh một bông tuyết khá lớn vừa rơi trúng tay mình: “Anh xem, một bông hoa tuyết hoàn chỉnh này!”

Quý Đông Đình không nói gì, chỉ giơ tay phui phui những bông tuyết vương trên vai cô. Nhưng hình ảnh bông tuyết dần tan trong bàn tay mềm mại của Khurong Kỷ Hứa thật sự kích thích Quý Đông Đình, vì vậy, anh cúi xuống, hôn lên tay cô.

Khurong Kỷ Hứa cứng đờ người, không kịp phản ứng. Chỉ một lúc sau, nụ hôn dịu dàng của anh dần chuyển thành liếm mút, dường như tất cả máu trong người cô đều đang dồn hết về các đầu ngón tay. Cô hít sâu một hơi, vội rút tay về.

Quý Đông Đình nhanh chóng đề Khurong Kỷ Hứa lên khung cửa rồi hôn cô cuồng nhiệt. Anh giống như một cậu bé đang ra sức giành lại món đồ ưa thích vừa bị cướp mất. Dù rất muốn phản kháng, nhưng sự mạnh mẽ của anh khiến cô không cách nào thoát ra được.

Khurong Kỷ Hứa mở mắt nhìn những bông tuyết rơi xuống hàng mi dài, xuống chiếc mũi cao và gương mặt say mê của Quý Đông Đình... Lúc này, trông anh chẳng khác nào chàng hoàng tử tuần tú ở vương quốc băng tuyết. Cô biết, anh không tốt đẹp được như trong truyện cổ tích, nhưng vẫn nguyện trầm luân trong ảo giác tuyết vời vợi này. Cô giơ tay khẽ vuốt ve những bông tuyết vương trên mái tóc anh.

Động tác này của Khurong Kỷ Hứa khiến Quý Đông Đình càng thêm kích động. Anh đã không còn thỏa mãn với nụ hôn đơn thuần, bờ môi dần trượt xuống dưới. Nghiến đến chiếc cổ trắng trẻo, lồng ngực phập phồng, vòng eo thon gọn và đôi chân thon dài của cô, Quý Đông Đình thật sự cảm thấy sốt ruột. Đã lâu lắm rồi anh mới rung động mãnh liệt như thế này, hoặc có thể nói, trước nay anh chưa từng khát khao thứ gì đến mức tột cùng như hiện tại.

Khurong Kỷ Hứa tựa lưng vào cánh cửa thủy tinh lạnh lẽo, đón nhận nụ hôn gần như “ăn tươi nuốt sống” của Quý Đông Đình một cách bị động. Bàn tay đàn ông nóng rực di chuyển tới chân cô, hơi thở ấm nóng còn vương mùi rượu áp sát bên tai cô: “Đến phòng của tôi hay là phòng của em?”

Câu nói này giống như một gáo nước lạnh tạt vào mặt khiến cho Khurong Kỷ Hứa lập tức tỉnh táo trở lại, cô dùng hết sức đẩy Quý Đông Đình ra: “Quý tiên sinh, chúng ta không thể!”

“Không thể?” Quý Đông Đình mơ hồ hỏi: “Tại sao?”

“Chúng ta... không hợp nhau.” Khurong Kỷ Hứa trả lời.

Quý Đông Đình hình như cũng vừa bị tạt một gáo nước lạnh. Anh cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi lạnh lùng nhìn Khurong Kỷ Hứa: “Vi thân phận của tôi?”

Người đàn ông này tự tin quá mức rồi! Khurong Kỷ Hứa ngắc ngứ phủ nhận: “Không phải vì thân phận của anh. Chỉ là con người anh... tôi không thích mà thôi.”

Quý Đông Đình không còn lời nào để nói. Anh không dám tin những điều mình vừa nghe thấy, nhưng sự thật phũ phàng khiến trái tim anh gần như vỡ vụn. Anh bối rối đút tay vào túi, lại chạm ngay vào món quà mà mình đã cắt công chuẩn bị cho cô quản gia nhỏ. Hiện tại, anh chỉ muốn bóp nát chiếc hộp ấy, thế nhưng, ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ bình thân, cất giọng thờ ơ: “Em không cần phải quá để tâm, dù sao thì tôi cũng chẳng thích em nhiều lắm đâu!”

Không khí trong vườn hoa chìm trong ngưng ngập, cả hai người đều không biết phải làm sao. Sự trầm mặc dai dẳng bị phá vỡ bởi tiếng nhạc du dương không biết từ đâu vọng tới. Tiếp đó, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo hoa nổ giòn giã, bầu trời đêm bỗng chốc rực rỡ sắc màu. Ánh mắt Quý Đông Đình trở nên lạnh lẽo, anh cũng chẳng còn tâm trí để thưởng thức màn pháo hoa lung linh trên đầu mình. Sự kỳ công chuẩn bị của anh bây giờ chẳng khác nào một trò hề. Anh vốn đang cực kỳ tức giận, lại nhìn thấy điệu bộ cố tìm cơ rút lui của Khurong Kỷ Hứa, trong lòng càng thêm phẫn nộ. Trước nay anh luôn biết cách kiềm chế trong mọi việc, nhưng đến lần này thì quả thực không thể bình tĩnh nổi.

Khương Kỳ Hứa thầm hy vọng ai đó gọi điện thoại cho mình ngay lúc này, cho dù là cửa hàng nào đó gọi đến chào hàng hay gọi nhầm số cũng được, cô đều sẽ nhiệt tình trả lời. Cô với tay đang định lấy chiếc điện thoại nằm im lìm trên mặt bàn thì nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Quý Đông Đình: “Khương tiểu thư, nếu cô không thích tôi, sao vừa rồi lại hôn tôi nồng nhiệt đến thế? Định đùa giỡn với tôi ư?”

Khương Kỳ Hứa âm ỉ lên tiếng: “Quý tiên sinh, tôi...”

Quý Đông Đình không nói tiếp, anh chỉ khẽ nhếch môi. Trên bờ môi mỏng của anh còn lưu lại một vết răng nhỏ, đây đúng là vết cắn do cô để lại. Chứng cứ rõ ràng rành rành ra đấy thôi!

“Có phải đây chính là thủ đoạn ưa thích của phụ nữ các cô? Phải giẫm nát lòng tự trọng của đàn ông dưới chân mình thì mới cảm thấy thỏa mãn à? Hay là cô muốn nói với tôi rằng, Quý Đông Đình này không xứng với cô?”

Khương Kỳ Hứa cứng họng trước những câu hỏi dồn dập của Quý Đông Đình, anh ta nói cứ như thể cô là Phan Kim Liên đang tìm cách quyến rũ Tây Môn Khánh vậy. Nhưng dù sao thì cô vẫn cần phải đấu tranh cho bản thân mình: “Tôi không có... Quý tiên sinh, anh không thể hiểu lầm tôi như vậy được!”

“Không có? Hiểu lầm?” Quý Đông Đình ngoài mặt tỏ ra hết sức dửng dưng, kỳ thực trong lòng lại đang bứt rứt khó chịu. Không ngờ Quý Đông Đình oai phong lẫm liệt mà cũng có ngày thảm hại như hôm nay. Anh vừa mới ức hiếp cô quân gia bé nhỏ của mình, thật chẳng phong độ chút nào! Phải mau chóng kết thúc cuộc tranh luận vô nghĩa này thôi!

Anh lấy lại bình tĩnh, ngược nhìn cô: “Xin lỗi, là do tôi hiểu lầm!”

Khương Kỳ Hứa không theo kịp lối tư duy của Quý Đông Đình. Nhưng người ta đã cho cô một đường lui thì cô cũng chẳng dại gì xông lên phía trước: “Xin lỗi Quý tiên sinh! Mong anh đừng để bụng những lời tôi nói khi này! Người đàn ông quyến rũ như anh nên tìm một người con gái tốt hơn.”

Quý Đông Đình ôm trái tim rỉ máu, rất phối hợp gật đầu trước lời nói của Khương Kỳ Hứa. Cô nở nụ cười gượng gạo: “Vụ chuyện tối hôm nay... có thể...”

“Yên tâm đi! Tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra cả.” Quý Đông Đình đứng bên ô cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm ở thành phố S. Anh vốn định nói với cô rằng, anh thích nhất cảnh đêm ở nơi này, nhưng mà bây giờ đã chẳng cần thiết nữa rồi. Giọng anh khô khốc: “Cô cũng không cần lo lắng công việc sau này sẽ bị ảnh hưởng đâu! Chuyện hôm nay chỉ có vài người trong khách sạn biết thôi, tôi sẽ giúp cô thu xếp ổn thỏa.”

Khương Kỳ Hứa tự thấy mình không nên ở lại đây thêm nữa, cô lập tức cúi chào: “Quý tiên sinh, tôi xin phép!”

Quý Đông Đình chẳng thèm quay đầu lại, chỉ khẽ “ừm” một tiếng. Cả gian phòng rộng lớn phút chốc chỉ còn trơ lại mỗi mình anh. Anh lặng lẽ rút chiếc vòng đeo tay từ trong túi ra, vứt vào thùng rác rồi đi về phía phòng ngủ.

Ngày hôm sau, lúc tới đón Quý Đông Đình, Dean định hỏi gì đó, nhưng nhìn thấy sếp đeo kính râm, gương mặt không chút biểu cảm, anh ta chợt hiểu ra vấn đề. Quý tiên sinh chỉ đeo kính râm trong hai trường hợp: khi đi nghỉ mát ở bãi biển và lúc tâm trạng cực kỳ không tốt.

Suốt dọc đường, Quý Đông Đình luôn đeo cặp kính râm màu đen, cộng thêm chiếc áo khoác trên người anh cũng màu đen khiến không khí ngày đông càng thêm lạnh lẽo, dọa cho mấy vị cán bộ cấp cao của Bắc Hải Thịnh Đình đứng ngồi không yên, chỉ sợ hợp đồng đã bàn bạc xong xuôi phát sinh sai sót gì. Nhưng người lo lắng hơn cả là Dean, trực giác mách bảo anh ta rằng, sắp có chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Quả nhiên, khi đã yên vị trên máy bay chờ tới giờ cất cánh, sếp đột nhiên quay sang hạ lệnh: “Dean, có chuyện phải làm phiền cậu rồi! Bây giờ cậu hãy quay lại khách sạn Bắc Hải Thịnh Đình, tìm giúp tôi chiếc vòng đeo tay mà tôi vứt trong thùng rác ở vườn hoa.”

Dean chỉ có thể tuân thủ, lập tức bước ra khỏi chiếc máy bay đang chuẩn bị cất cánh. Còn lại một mình, cuối cùng thì Quý Đông Đình cũng chịu tháo chiếc kính râm xuống. Anh ngắm nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, cố quên vết thương lòng còn chưa nguôi ngoai. Có những người đúng là không có mắt, chẳng trách đã đi làm ba năm rồi mà vẫn chỉ là một Phó Giám đốc.

Ở nhà Khương Kỳ Hứa liên tục hắt xì hơi mấy cái liền. Cô rút một tờ khăn giấy lau nước mũi, sau đó nhìn đồng hồ, đoán chừng giờ này Quý Đông Đình đã đi rồi, cô liền chạy đến khách sạn. Trong lòng cô thấp thỏm không yên, liệu chuyện tối hôm qua có phát sinh những tin đồn không hay không nhỉ? Cô thờ phào nhẹ nhõm khi suốt dọc đường đi, chẳng thấy có điều gì bất thường. Bỗng nhiên, điện thoại trên bàn làm việc của cô reo vang. Cô nhấc máy, là giọng của Lục Tự: “Giám đốc Khương, cô lên phòng tôi một lát!”

Khương Kỳ Hứa ôm tâm trạng lo âu đi đến chỗ thang máy. Lúc nhìn thấy Dean đang đứng sau cánh cửa, cô cực kỳ hoảng hốt, lẽ nào Quý Đông Đình vẫn còn chưa đi?

Dean mở lời trước: “Quản gia Khương không cần lo lắng! Quý tiên sinh đã bay về London rồi. Tôi quay về đây để tìm lại một thứ Quý tiên sinh làm rơi.”

Khương Kỳ Hứa tỏ ra khách khí: “Thật ra anh chỉ cần dặn dò chúng tôi là được rồi.”

Dean giải thích ngắn gọn: “Tôi nghĩ việc Quý tiên sinh điều tôi quay lại nhất định là có lý do riêng.”

Khương Kỳ Hứa cũng không nhiều lời. Cô chào tạm biệt Dean khi thang máy dừng ở tầng mười chín.

Văn phòng của Lục Tự lúc nào cũng hết sức gọn gàng, ngăn nắp. Người phụ trách vệ sinh ở đây đã không ít lần oán thán về bệnh ưa sạch sẽ một cách

thái quá của Tổng Giám đốc Lục. Thế nhưng, lần này, khi cô bước vào lại thấy bên trong hơi bừa bộn, trên mặt bàn còn rải rác mấy bộ tài liệu. Hình như anh đang tìm thứ gì đó.

Khương Kỳ Hứa gõ cửa: “Tổng Giám đốc Lục!”

“Vào đi!” Lục Tự xếp đồng tài liệu sang một bên, sau đó ngẩng đầu nhìn cô: “Trước khi Quý tiên sinh đi đã cho cô năm sao, xếp loại tốt.”

Khương Kỳ Hứa cảm thấy có chút hồ thẹn, không ngờ Quý Đông Đình vẫn nhận xét tốt về cô.

Lục Tự lại nói: “Bây giờ cô hãy tập trung làm việc đi! Khoảng thời gian này cô biểu hiện rất tốt, tiếp tục cố gắng nhé!”

Khương Kỳ Hứa thấy hơi khó hiểu, không biết Lục Tự có biết chuyện tối qua hay không, nhưng việc đó đã không còn quan trọng nữa rồi, từ giờ cô chỉ cần tập trung vào công việc thôi.

Trước khi đi ánh mắt cô liếc qua tập tài liệu trên mặt bàn, thì ra là hồ sơ. Chỉ có điều, Khương Kỳ Hứa không biết rằng, trong đó còn có cả hồ sơ của cô.

Tối qua, khi biết tin Khương Kỳ Hứa đã rời khỏi phòng Tổng thống, trong lòng Lục Tự rất kích động. Anh biết Quý Đông Đình đã đặt sẵn ba vé máy bay cho chàng về. Cho dù chưa biết tương lai thế nào, nhưng chỉ cần cô đi theo Quý Đông Đình, chắc chắn sẽ có tiền đồ hơn ở lại Bắc Hải Thịnh Đình làm nhân viên cả đời. Khương Kỳ Hứa này thật ngốc nghếch!

Lục Tự lấy hồ sơ của Khương Kỳ Hứa ra xem, bức ảnh trên đó được chụp từ hồi cô còn đi học. Khương Kỳ Hứa khi ấy rất trẻ trung, gương mặt phúng phính như trẻ con.

Lục Tự tựa lưng vào ghế, kéo chiếc rèm cửa ra. Những tia nắng rực rỡ chiếu vào phòng, dường như cũng soi rọi luôn cả đồng suy nghĩ ngổn ngang trong lòng anh ta.

Có lẽ bây giờ Lục Tự nên tìm cho mình một luật sư. Cuộc hôn nhân của anh với Vương Nghi Lạc, cho dù không có sự xuất hiện của Khương Kỳ Hứa, cũng đã đến lúc kết thúc được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Duyên phận nào khiến chúng ta lại có thể tình cờ gặp gỡ?

Trong ngàn vạn người, gặp được đúng đối tượng mà bạn cần, suốt ngàn vạn năm, không nhanh mà cũng chẳng chậm bước nào, một cuộc gặp gỡ bất ngờ giống như một giấc mơ tuyệt đẹp không được báo trước. Thế giới rộng lớn là thế, vậy mà vẫn được gặp lại người lần nữa, có lẽ đó chính là định mệnh!

Tình yêu bắt đầu từ những nhịp cầu.

Dean có thể chấp nhận một Quý tiên sinh nóng nảy, vô vị, nắng mưa thất thường, nhưng không tài nào chịu nổi một Quý tiên sinh thất tình. Hôm trước, Dean khó khăn lắm mới tìm được chiếc vòng đeo tay có khắc chữ X trong thùng rác ở khách sạn, rồi ngồi chuyến bay kế tiếp về London đưa cho sếp, vậy mà sếp lại tiện tay ném luôn vào thùng rác bên cạnh. Hóa ra là bất tội trợ lý như vậy chỉ nhằm mục đích để anh ấy được vút đi thêm một lần nữa thôi sao?

Thế nhưng, Quý Đông Đình không đời nào chịu thừa nhận việc mình bị thất tình. Trước mắt, ở London có cả núi việc đang đợi anh giải quyết, mấy người bạn tốt của anh cũng đang muốn gặp mặt ôn lại chuyện cũ, rồi còn phải đến thăm mấy chú ngựa anh nuôi ở trang trại Budde nữa chứ!

Quý Đông Đình đến trang trại Budde đúng vào lúc một chú ngựa con ra đời. Mọi người trong trang trại hy vọng anh có thể đặt tên cho chú ngựa lai đáng yêu ấy. Ngựa con ngoan ngoãn mở to đôi mắt nhìn chủ nhân. Anh giơ tay vuốt ve bộ lông màu nâu óng mượt của nó, còn có một nhúm lông màu trắng rất đặc biệt trên đỉnh đầu. Quý Đông Đình đứng dậy, nói với quần gia: “Cứ gọi là Xuxu(*) đi!”

(*) Tên gọi thân mật của Khương Kỳ Hứa là Hứa Hứa, phiên âm tiếng Anh là Xuxu.

“Xuxu?” Quần gia người Mexico đọc đi đọc lại cái tên ấy mấy lần liền rồi hào hứng kết luận: “Cái tên dễ thương quá!”

Quý Đông Đình tự mình lái xe rời khỏi trang trại, đi qua một quán bar quen thuộc, anh xuống xe, vào uống vài ly. Hôm nay, anh ăn mặc vô cùng đơn giản, nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của các cô gái ở đó.

Quý Đông Đình gọi một chai rượu Rum, ngồi uống một mình. Không lâu sau, một cô gái châu Á xinh đẹp đến bắt chuyện với anh. Cô ta là người Hàn Quốc, rất nhiệt tình và bạo dạn. Quý Đông Đình sắp không chịu nổi cô gái ồn ào với phát âm tiếng Anh dở tệ ở trước mặt, anh cười khẩy một tiếng, chỉ

vào mắt cô ta: "Quá nhỏ!"

Tiếp theo là mũi: "Quá già!"

Sau đó, ánh mắt anh dừng lại trên ngực cô ta, nét mặt càng thêm khinh thường, anh chẳng thèm nói nữa mà quay đầu tiếp tục uống rượu.

Chưa đầy năm phút sau, có người vỗ vai Quý Đông Đình. Anh vừa quay lại đã nhận ngay một cú đấm bất ngờ bên má trái. Thì ra là cô nàng vừa rồi đã gọi thêm ba gã thanh niên cao to tới. Quý Đông Đình cảm thấy nực cười, lâu lắm rồi anh không đánh nhau. Anh nhảy khỏi ghế, lập tức đáp trả cú đấm vừa rồi.

Lúc Dean vội vàng tới nơi, màn biểu diễn "lấy một chọi ba" của Quý Đông Đình đã kết thúc, hiện tại, anh đang ngồi một góc uống liền mấy chai rượu. Lát sau, Quý Đông Đình nằm im lìm trên ghế, có lẽ anh đã say thật rồi nên mới khẽ gọi: "Quản gia Khương..."

Dean cúi xuống, nhẹ nhàng vỗ vai Quý Đông Đình: "Quý tiên sinh, bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

Quý Đông Đình chớp mắt mấy cái rồi ngồi thẳng dậy, hỏi Dean: "Có muốn cùng uống chút gì không?"

Dean lắc đầu, càng thêm thông cảm với Quý Đông Đình đang cố làm ra vẻ không có chuyện gì. Người bị ngã từ trên mây xuống chắc chắn sẽ đau hơn nhiều so với người ở dưới đất.

Dean lái xe đưa Quý Đông Đình trở về căn biệt thự trên đường Bishop. Cả đoạn đường, Dean cứ ngáp ngừng dường như định nói gì đó rồi lại thôi. Vì vậy, sau khi bước xuống xe, Quý Đông Đình lúc này đã tỉnh táo trở lại, không nhận được hỏi anh ta: "Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?"

Dean liếc mình: "Là về quản gia Khương, lần trước tôi quay về khách sạn lại gặp cô ấy... cô ấy"

Nhìn bộ dạng áp a áp úng của Dean, Quý Đông Đình thừa biết anh ta đang chuẩn bị nói dối nên càng thêm bực bội. Anh đâu có cần người khác phải đối trả để an ủi mình cơ chứ!

"Dean, tôi nghĩ chắc chắn cậu đã hiểu lầm một số chuyện. Vốn dĩ tôi cũng định cùng cô ấy thử hẹn hò xem sao nhưng sau hôm đó, tôi phát hiện ra tôi và cô ấy hoàn toàn không hợp nhau. Với lại, vẫn câu nói cũ, cậu thật sự nên yêu thử vài người để biết thế nào là tình cảm nam nữ đi! Nó hoàn toàn không phức tạp như cậu nghĩ đâu. Hợp thì yêu, không hợp thì giải tán... Thôi, nói với cậu nhiều như vậy cũng vô ích. Có cần tôi giới thiệu bạn gái cho cậu không?"

"Không cần!"

Trước lúc bước vào nhà, Quý Đông Đình còn nhìn chàng trai chứa một mảnh tình vất vai trước mặt bằng ánh mắt thương hại. Dean nhìn theo bóng lưng Quý Đông Đình, thật sự muốn chửi thề một câu. Từ đầu tới cuối, ngay đến tên của cô ấy cũng không dám nhắc tới, thế mà còn lên mặt cười nhạo người khác. Đã vậy thì phải trêu tức luôn! Kết quả là, anh ta rút điện thoại ra, gọi cho ông chủ khiếu nại của mình.

Quý Đông Đình đang ngồi trên chiếc sofa rộng lớn trong phòng khách, nhận điện thoại của Dean với vẻ vô cùng thoải mái: "Cậu đổi ý rồi sao? Muốn tôi giới thiệu bạn gái cho..."

"Không phải đâu, Quý tiên sinh! Tôi chỉ muốn kể chuyện liên quan đến quản gia Khương mà thôi. Hôm ấy, khi gặp lại quản gia Khương, cô ấy đã nói với tôi rằng, anh là người đàn ông hấp dẫn nhất mà cô ấy từng gặp". Dứt lời, Dean lập tức dập máy, vừa lái xe vừa vui vẻ huýt sáo.

Quý Đông Đình ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ miên man, ở vườn hoa tối hôm đó, hình như Khương Kỳ Hứa cũng khen anh rất quyến rũ, anh vẫn nghĩ đó chỉ là lời nói khách sáo của cô ấy, nhưng tại sao cô ấy còn phải nhấn mạnh với Dean về sức hấp dẫn của anh? Cô ấy đang muốn ám chỉ điều gì? Hay là đã hối hận rồi?

Thật giả tạo! Quý Đông Đình cười thầm.

Khương Kỳ Hứa vừa mới tổ chức xong xuôi hôn lễ của Triệu Ninh và Cốc Vũ đã lại quay cuồng với những kế hoạch cuối năm.

An Mỹ đã từng hỏi Khương Kỳ Hứa về chuyện vấy cưới của Cốc Vũ: "Giám đốc Khương, khách sạn của chúng ta có hệ thống bảo vệ cấp một, tại sao vấy cưới có thể dễ dàng bị đánh cắp như vậy được?"

Thực ra, Khương Kỳ Hứa cũng có cùng thắc mắc với An Mỹ. Suy đi nghĩ lại vẫn thấy chuyện này nhất định là do người trong khách sạn làm. Hôm qua, cô đã thăm dò ý của Lục Tự, nhưng không hiểu tại sao anh ta hoàn toàn không muốn tìm ra chân tướng sự việc. Nếu Tổng Giám đốc đã không muốn điều tra thì cho dù cô có chỉ ra kẻ đó cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Trong công việc, đôi khi cũng phải học cách nhắm mắt làm ngơ.

Khương Kỳ Hứa vỗ vai An Mỹ: "Chị tin rằng thời gian sẽ nói lên tất cả, một ngày nào đó mọi chuyện đều sẽ được hé lộ thôi."

An Mỹ hiểu ý Khương Kỳ Hứa, chỉ biết thở dài bất lực.

Trước Tết, Khương Kỳ Hứa được nghỉ ba ngày, lại gặp đúng dịp Trương Vy Vy tới thành phố S công tác. Buổi tối, hai cô bạn thân lâu ngày không gặp vui vẻ nằm đắp mặt nạ, Trương Vy Vy cầm điện thoại tìm số liên lạc của các bạn học cũ, khẽ mắng Khương Kỳ Hứa: "Con người cậu thật không biết niệm tình chút nào! Lốp mình có bao nhiêu bạn ở thành phố S mà chẳng thấy cậu liên lạc với ai cả."

Khương Kỳ Hứa chọn cách im lặng.

"Làm việc gì cũng sợ mắc nợ tình cảm của người ta, gặp khó khăn không lúc nào nhớ tới bọn mình hết!" Trương Vy Vy tiếp tục quở trách.

"Lần trước mình đã mượn tiền cậu đấy thôi."

"Thôi đi! Cậu còn dám nhắc lại chuyện đó nữa à? Nếu không phải mình tình cờ phát hiện ra cậu sống khốn khổ như thế có phải cậu định bán thận lấy tiền luôn không?"

"Được rồi, chúng ta không nhắc mấy việc ấy nữa!"

Trương Vy Vy vừa bấm số điện thoại của cậu bạn cũ Triệu Việt vừa lầm bầm: "Nghe nói cuộc sống của cậu ta giờ cũng khá lắm, ngày mai chúng ta sẽ tới 'làm thật' luôn!"

Trương Vy Vy bật loa ngoài cho Khương Kỳ Hứa cùng nghe. Triệu Việt nhanh chóng bắt máy, giọng nói hết sức niềm nở: "Không thành vấn đề! Đảm bảo ngày mai sẽ sắp xếp cho cậu một chuyến du lịch khó quên!"

Trương Vy Vy dặn dò: "Cậu liên lạc với mấy bạn lớp mình ở thành phố S đi, cùng tụ tập một hôm luôn!"

"Cậu đang ở đâu thế? Có cần mình sắp xếp giúp không?"

"Nào dám làm phiền cậu! Mình ở nhà Tiểu Hứa."

"Khương Kỳ Hứa? Vậy ngày mai bảo cậu ấy cùng đi luôn nhé!" Triệu Việt nhấn nhá.

Ngày hôm sau, Triệu Việt tập hợp thêm được vài người bạn cũ cũng đang ở thành phố S, bọn họ sẽ cùng đến núi Tam Minh cắm trại. Khương Kỳ Hứa chỉ muốn ở nhà ngủ nướng, nhưng Trương Vy Vy lại kiên quyết kéo cô đi. Triệu Việt vừa lái xe vừa huyền thuyên kể chuyện cô người yêu cũ của mình cuồng nhiệt chương trình "Bố ơi, mình đi đâu thế?" đến mức nào khiến mọi người cười ồm lên. Tiếp đó, cậu ta nhận một cuộc điện thoại: "Được, vậy gặp nhau ở chân núi!". Cúp máy, cậu ta quay sang nháy mắt với Khương Kỳ Hứa: "Người sắp tới đây cậu cũng quen đấy, đoán thử xem!"

"Nhặt nhèo!" Trương Vy Vy dấm một cái vào người Triệu Việt: "Thẩm Hoành thì có gì mà phải đoán."

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: "Anh ấy cũng tới sao?"

Triệu Việt lém lỉnh: "Nếu Tiểu Hứa không muốn gặp cậu ta thì tiểu nhân sẽ không cho cậu ta tới." Vừa dứt lời, cậu ta lại cười ha ha: "Hay là cứ để cậu ta tới đây, tối nay chúng ta cùng vớt xác gã khốn đó ra bãi tha ma, được không?"

Loáng một cái xe đã tới chân núi Tam Minh. Chuyến đi cắm trại lần này tổng cộng có bảy người, bốn nam ba nữ. Mọi người vừa leo núi vừa nói chuyện rôm rả. Khương Kỳ Hứa đi ở giữa, Thẩm Hoành chậm chạp đi cuối cùng, cả hai người đều lặng lẽ. Đến tận khi lên đỉnh núi, Thẩm Hoành mới nói được với Khương Kỳ Hứa câu đầu tiên: "Hôm nay em được nghỉ làm à?"

Khương Kỳ Hứa gật đầu, rồi quay ngay sang Trương Vy Vy: "Chúng mình đi rửa hoa quả thôi!" Cô vẫn thấy rất không thoải mái khi giáp mặt Thẩm Hoành, có lẽ cô cần thêm thời gian.

Chập tối, hai cái lều đã được dựng xong, mọi người cùng nhau đốt lửa, ăn uống và nói chuyện phiếm. Đến khi bầu trời tối đen như mực, tất cả cùng chui vào trong một cái lều để đánh bài. Ban đầu, bọn họ chỉ chơi suông, nhưng có người kêu chán nên đã chuyển sang ban hình phạt mạo hiểm cho người thua cuộc. Khương Kỳ Hứa chơi bài không giỏi, vất vả lắm mới thoát được hình phạt đầu tiên là: một mình đi ra ngoài giữa đêm vắng. Sang ván thứ hai, bài của Khương Kỳ Hứa cực xấu, và đương nhiên cô đã thất bại thảm hại.

Người thắng cuộc là Trương Vy Vy cười tít mắt nhìn Khương Kỳ Hứa rồi giật lấy điện thoại của cô: "Tiểu Hứa, mình sẽ không làm khó cậu đâu. Mình tìm đại một số điện thoại, cậu chỉ cần chúc chủ nhân của số điện thoại đó ngủ ngon là được rồi!"

Khương Kỳ Hứa chống chế: "Vy Vy, trong điện thoại mình toàn số của khách hàng thôi."

"Không sao, khách hàng cũng được. Chúc ngủ ngon thôi mà." Trương Vy Vy cuối cùng cũng tìm ra một dãy số khá ưng ý: "Oa! Có cả số điện thoại mã vùng London nữa này. Là ai vậy?"

Mã vùng London? Khương Kỳ Hứa đứng bật dậy: "Số đó không được!" Trước lúc quay về, Dean nói rằng Quý tiên sinh có thể sẽ nhờ cô mua giúp đặc sản ở đây nên đã lưu dãy số này vào máy cô.

Mọi người thấy Khương Kỳ Hứa vô cùng căng thẳng, đoán chắc bên trong nhất định có gì mờ ám, lại càng nhao nhao cổ vũ Trương Vy Vy mau kết nối.

"Số điện thoại đó thật sự không gọi được đâu!" Khương Kỳ Hứa sốt ruột, nhào lên định cướp chiếc điện thoại trong tay Trương Vy Vy. Ai ngờ, còn chưa giành lại được điện thoại của mình, chân cô đã bị ai đó kéo, Khương Kỳ Hứa ngã ngay vào vòng tay của người đàn ông ngồi bên cạnh. Cô muốn bò dậy, nhưng một bàn tay đã nắm chặt tay cô. Cô vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt tràn ngập ý cười của Thẩm Hoành.

Lúc này, Trương Vy Vy đã nhanh chóng ấn nút gọi. Sau mấy tiếng tút tút, một giọng đàn ông khô khốc vang lên: "Ai đó?"

Ngữ khí của người ở đầu dây bên kia có vẻ bức bối. Trước mắt Khương Kỳ Hứa lập tức hiện ra dáng vẻ tức giận của Quý Đông Đình, cô một lòng chỉ nghĩ đến việc làm sao để lấy lại điện thoại, hoàn toàn quên mất mình vẫn đang nằm trong vòng tay Thẩm Hoành.

"À, đây là số điện thoại của Hứa Hứa." Nghe Trương Vy Vy bắt chuyện, Khương Kỳ Hứa cảm thấy đau đầu tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại.

Người ở đầu dây bên kia vô cùng lịch sự: "Xin lỗi, hình như cô gọi nhầm máy rồi!"

Trương Vy Vy áp úng một hồi rồi mới thốt ra được một câu: "Anh biết Khương Kỳ Hứa chứ?"

Sau một hồi im lặng, Quý Đông Đình trả lời: "Có quen. Xin hỏi, cô là ai?"

Trương Vy Vy lập tức dí điện thoại vào tai Khương Kỳ Hứa. Trong lều đột nhiên im ắng, tất cả mọi người chăm chú dõi theo chủ nhân của chiếc điện thoại. Cô hít vào rồi lại thở ra, liều mạng lên tiếng: "Quý tiên sinh..."

Trương Vy Vy ngồi cạnh ra hiệu cho cô mau chúc, người ta ngủ ngon. Chỉ có điều, giờ này ở London đang là buổi chiều, sao có thể nói vậy được? Nhưng nếu cô cứ giữ im lặng thì không biết Quý Đông Đình sẽ nghĩ gì. Cuối cùng, cô đành muỗm mặt nói: "Quý tiên sinh... Chúc ngủ ngon!"

"Ha". Người vừa phát ra tiếng cười trong điện thoại dường như đang cực kỳ vui vẻ: "Khương tiểu thư, hiện tôi đang uống trà chiều. Tôi mới là người nên nói "chúc ngủ ngon" mới phải!"

Khương Kỳ Hứa phản ứng rất nhanh: "Chào buổi chiều!"

Hai người cùng im lặng trong giây lát. Sau đó, giọng nam trầm thấp của người đàn ông lại vọng tới: "Chúc ngủ ngon".

Khương Kỳ Hứa đang định giải thích với Quý Đông Đình về nguyên nhân thật sự của cuộc điện thoại này thì Triệu Việt đột nhiên cất cao giọng: "Thẩm Hoành, định giờ trò lưu manh hả? Sao cứ ôm Tiểu Hứa mãi thế?"

Thật vô lý! Quý Đông Đình tức tối đập máy, anh không tìm được từ ngữ nào để hình dung tâm trạng của mình lúc này. Sao trên đời lại có người phụ nữ xấu xa đến mức đang nằm trong vòng tay của gã đàn ông khác mà vẫn có thể mở miệng chúc anh ngủ ngon được cơ chứ? Quý Đông Đình uống một ngụm cate nhắm hạ hỏa, không may lại bị sặc. Anh lấy chiếc khăn tay ra lau bàn rồi quăng luôn vào thùng rác. Thật không thể bình tĩnh nổi! Anh đứng dậy, gọi điện cho Dean, giọng đầy phẫn nộ: "Cậu vào đây cho tôi!"

Vừa mới đập máy, anh nhận ngay được một tin nhắn: Quý tiên sinh, thật xin lỗi. Vừa nãy đã làm phiền anh rồi. Chúng tôi đang chơi trò chơi mạo hiểm ấy mà. Khương Kỳ Hứa.

Đọc tin nhắn xong, Quý Đông Đình càng thêm bức mình, anh đập mạnh chiếc điện thoại xuống bàn, khiến cho Dean vừa bước vào cửa sợ hết hồn. Thấy Dean run rẩy đặt tập tài liệu xuống mặt bàn, Quý Đông Đình cố kiềm chế cơn thịnh nộ, lạnh lùng lên tiếng: "Trò chơi mạo hiểm là cái gì?"

Dean chớp chớp mắt: "Anh đợi một lát, để tôi đi tra giúp anh!"

Việc đầu tiên Khương Kỳ Hứa làm khi lấy lại được điện thoại là nhắn tin cho Quý Đông Đình, giải thích về sự mạo muội vừa rồi. Trò chơi mạo hiểm vẫn tiếp diễn, độ khó ngày một tăng, cho tới khi Trương Vy Vy bị đau bụng thì cả đám mới ngừng chơi.

Khương Kỳ Hứa và Thẩm Hoành được nhờ vả xuống núi lấy túi thuốc trong xe của Triệu Việt. Khương Kỳ Hứa thừa biết bọn họ cố ý diễn kịch để tạo cơ hội cho hai người, chắc chắn là Thẩm Hoành cũng nhìn ra được điều này. Quảng đường tuy không xa nhưng cũng tốn không ít thời gian. Nhiệt độ ban đêm ở trên núi hạ xuống rất thấp, Khương Kỳ Hứa mặc áo khoác rất dày, cầm đèn pin đi trước, còn Thẩm Hoành đi theo sau. Đi được một đoạn, cô mở lời: "Thẩm Hoành, em hoàn toàn không biết Trương VyVy vẫn còn muốn gán ghép chúng ta... Nếu biết vậy, em sẽ không tới đây."

"Ha ha..." Thẩm Hoành bật cười: "Có lẽ bọn họ không nắm được tình hình, đúng là một đám người rảnh rỗi toàn lo chuyện không đâu!"

"Đúng vậy, lúc quay về chúng ta phải nói rõ ràng, thật là quá vô vị!" Khương Kỳ Hứa cũng cười. Tới chân núi, cô nhảy nhót đến bên chiếc xe của Triệu Việt, còn Thẩm Hoành đang đứng lại đằng sau nghe điện thoại, trông anh ta có vẻ sốt ruột.

Một lát sau, Khương Kỳ Hứa tiến về phía Thẩm Hoành. Anh buông điện thoại rồi quay sang nhìn cô, giọng nói có chút gấp gáp: "Xảy ra chút chuyện, có lẽ anh phải quay về thôi!"

Thẩm Hoành vội vã lấy túi thuốc trong xe ra đưa cho cô: "Lát nữa anh sẽ gọi điện báo Triệu Việt xuống đón em".

Khương Kỳ Hứa đón lấy túi thuốc: "Không cần đâu. Em tự lên được."

"Kỳ Hứa..." Thẩm Hoành nhìn con đường đá tối đen trước mắt, hơi do dự: "Vậy để anh đưa em lên trước!"

Khương Kỳ Hứa lắc lắc chiếc đèn pin trong tay: "Anh có việc gấp thì cứ về trước đi. Em không sao đâu, có đèn pin mà."

"Được!" Thẩm Hoành gật đầu, sau đó bước lên chiếc Porsche đỗ ở bên đường rồi biến mất trong làn khói bụi

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 4.2

Khương Kỳ Hứa hít sâu một hơi, từ nhỏ cô đã rất sợ bóng tối, nhưng dạo gần đây cô ngộ ra một đạo lý: Nếu tâm vững vàng thì không việc gì phải sợ hãi. Bước trên con đường đầy đặc bóng cây, Khương Kỳ Hứa không dám thở mạnh, cảm giác có thứ gì đó đang đi theo mình cứ đeo bám cô. Để phân tán sự chú ý của bản thân, cô ngân nga hát đủ thể loại nhạc, từ những bài hát thiếu nhi vui vẻ đến những bài hát kinh điển trong phim truyền hình.

"Phấn khởi quá nhỉ, Tiểu Hứa!" Cuối cùng thì cô cũng gặp Triệu Việt đang đi xuống đón mình.

Khương Kỳ Hứa thành thật trả lời: "Đề cậu chê cười rồi, tôi hát cho đỡ sợ ấy mà!"

Triệu Việt áy náy lên tiếng: "Tiểu Hứa, xin lỗi nhé! Hôm nay, vốn dĩ tôi và Trương Vy Vy muốn ghép đôi cho cậu và Thẩm Hoành. Xin lỗi!".

Chuyện đã qua rồi nên Khương Kỳ Hứa cũng không mấy quan tâm: "Đừng có lần sau là được rồi!"

"Đương nhiên là bọn tôi không dám nữa đâu." Triệu Việt cười nói: "Thật ra, tôi cũng chẳng hiểu nổi suy nghĩ của Thẩm Hoành. Nhưng nếu cả cậu và cậu ta đều không muốn thì bọn tôi sẽ chẳng làm mấy chuyện vô duyên đâu nữa."

Khương Kỳ Hứa khẽ gật đầu.

"Tiểu Hứa, cậu có bạn trai chưa?"

"Vẫn chưa."

"Có cần tôi giới thiệu cho không? Tôi có mấy đứa bạn được lắm! Không giống tôi đâu, rất đáng tin cậy, lại còn đẹp trai..." Có lẽ Triệu Việt sợ Khương Kỳ Hứa sẽ buồn vì việc Thẩm Hoành bỏ cô lại một mình nên đang cố an ủi cô.

"Triệu Việt, cậu không cần an ủi tôi đâu! Tôi không sao thật mà. Chuyện của tôi và Thẩm Hoành đã qua từ lâu rồi. Bây giờ tôi hỏi cậu nhé, cậu còn nhớ nhưng bạn gái cũ hay không?"

"Có nghĩ tới, nhưng không nhớ."

"Tôi cũng giống cậu thôi. Tôi và Thẩm Hoành đã từng ở bên nhau, từng có rất nhiều kỷ niệm, thế nên, lúc gặp lại đương nhiên sẽ thấy hơi ngượng ngập, hơi ngại ngùng. Nhưng tôi sẽ không nhớ nhưng anh ấy, vì tình cảm giữa chúng tôi đã chấm dứt từ lâu rồi... Tôi nghĩ, có lẽ anh ấy cũng có cùng suy nghĩ với tôi."

Triệu Việt bật cười: "Hiểu rồi".

Kỷ nghỉ Tết đã đến, công việc ở khách sạn cực kỳ bận rộn. Đáng lẽ ra Khương Kỳ Hứa sẽ được nghỉ đúng mấy ngày Tết, nhưng cô đã đổi lịch cho An Mỹ, chuyển thành nghỉ ngơi sau Tết.

Ngày ba mươi, Khương Kỳ Hứa gọi điện về cho bà ngoại ở thành phố A. Bà ngoại đã hơi ngễnh ngãng, đầu óc cũng không còn minh mẫn. Tiếp đó, cô lại gọi cho cậu và em họ của mình. Trong điện thoại, cậu nhắc cô nhớ giữ gìn sức khỏe, giữa chừng còn ngập ngừng hỏi cô: "Thật sự là bố cháu không có một chút tin tức gì sao?"

Khương Kỳ Hứa thật thà trả lời: "Không có ạ."

Cậu có vẻ không tin lời cô nói, còn hỏi đi hỏi lại mấy lần liền, sau đó ông bắt đầu quở trách bố cô... Cúp máy, Khương Kỳ Hứa đứng ở ban công bên ngoài dãy hành lang của khách sạn, tâm trạng có chút suy sụp. Thật ra, cô cũng muốn biết, rốt cuộc bố mình đã trốn đi đâu. Lễ nào không được huy hoàng như trước đây thì ông cũng chẳng muốn sống nốt những tháng ngày bình dị cuối đời nữa hay sao?

Buổi tối, Khương Kỳ Hứa bận rộn tới hơn mười giờ đêm mới tan ca. Cô vốn định ngủ lại khách sạn, nhưng lại tình cờ gặp Lục Tự ở thang máy, nên đã đi nhờ xe anh về nhà. Trong xe còn có hai đồng nghiệp nữa cũng đi nhờ giống cô, một người bắt chuyện: "Tổng Giám đốc Lục, đêm ba mươi mà anh còn bận rộn như thế này, chị nhà không trách anh đấy chứ?"

Lục Tự chỉ cười trừ. Anh đưa từng người về nhà, cuối cùng mới lái xe đến khu nhà của Khương Kỳ Hứa. Một số người đang đốt pháo hoa trong sân, Khương Kỳ Hứa xuống xe rồi ngẩng đầu ngắm nhìn, không ngờ Lục Tự cũng bước xuống cùng cô. Anh khẽ nói: "Chúc mừng năm mới!"

Khương Kỳ Hứa nở nụ cười rạng rỡ: "Tổng Giám đốc Lục, tôi cũng chúc anh năm mới vui vẻ!"

Lục Tự lại lái xe một vòng quanh trung tâm thành phố gần hai giờ sáng mới về tới nhà. Anh mở cửa, phát hiện phòng khách vẫn còn sáng đèn. Có hơn chục người cả nam lẫn nữ, từ già đến trẻ ngồi quanh ghế sofa, còn vợ anh ngồi chính giữa đang khóc nức nở.

"Tóm lại là... tôi không đồng ý... ly hôn." Vương Nghi Lạc sùt sùi. Cô ta đúng là một người đàn bà yếu đuối, đến lúc này rồi mà vẫn không dám lớn tiếng.

Lục Tự chậm chậm đi vào, tất cả đồng loạt nhìn về phía anh. Một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi tức giận đứng bật dậy, chỉ tay về phía Lục Tự: "Người ta đem ba mươi thì về quay quần với vợ con, còn anh thì giờ trở ly hôn, thế có ra thể thống gì không hả?"

Lục Tự ngồi xuống ghế, cười nói: "Không ngờ Nghi Lạc lại gọi mọi người tới cả đây thế này. Nếu mọi người đều có mặt đông đủ, vậy thì chúng ta cùng nói chuyện luôn đi!"

Thực ra thì "có mới nói cũ" chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, Lục Tự cũng biết, sự bội bạc trong tình cảm là hành vi rất đáng bị lên án. Chỉ có điều, anh vốn dĩ chưa từng yêu Vương Nghi Lạc. Ly hôn thế này thật có lỗi với cô ta, còn cứ tiếp tục sống như vậy, anh sẽ mắc nợ chính bản thân mình. Đàn ông muốn ly hôn thường có rất nhiều lý do, nhưng kiểu lý do giống như của anh, xét cho cùng cũng chỉ vì sự tham lam vô độ mà thôi. Lục Tự có thể sống một cuộc sống bình dị bên Vương Nghi Lạc cho đến hết đời, nhưng anh lại không muốn chôn vùi cuộc đời mình trong cuộc hôn nhân đã hoàn toàn cạn khô tình cảm.

Nghĩ lại, lúc vừa mới kết hôn, Vương Nghi Lạc bị sảy thai sau một trận cảm cúm khiến anh tiếc nuối bao nhiêu thì đến bây giờ, anh lại cảm thấy mình may mắn bấy nhiêu. Lục Tự dần phát hiện ra rằng, bản thân anh không hề mong chờ đứa con của mình và Vương Nghi Lạc. Thành phố phồn hoa này đã khiến Lục Tự thay đổi, ước muốn của chàng trai nông thôn khi xưa đã không chỉ dừng lại ở một ngôi nhà nhỏ, mà bây giờ, anh sẽ phải leo từng bước lên cao, cao nữa, phải giành được những thứ lớn lao hơn. Trước nay, anh vẫn tưởng tình yêu sẽ không như vậy, nào ngờ, sự xuất hiện của Khương Kỳ Hứa đã mở ra cánh cửa khát vọng tình yêu trong lòng Lục Tự, khiến anh có cách nhìn khác về hôn nhân. Anh ngày càng chán ghét người vợ chỉ biết ăn chơi và cuộc hôn nhân tẻ nhạt của mình. Anh cần một người có cùng sở thích, cùng chí hướng và chung niềm tin với mình, hai người sẽ bên nhau vượt qua mọi sóng gió.

Sau khi bố của Vương Nghi Lạc lên tiếng, cả đám người bắt đầu sục sôi hết trách mắng lại đến khuyên nhủ Lục Tự. Anh không hề tỏ ra cáu giận, chỉ nhẹ nhàng đáp trả mấy câu. Anh vốn không muốn bàn chuyện ly hôn vào ngày hôm nay, thế nhưng, Vương Nghi Lạc đã phát hiện ra lá đơn anh thảo sẵn nên tức tốc gọi người nhà mình đến.

Về những người nhà họ Vương, Lục Tự thật sự cảm thấy chẳng ai có khả năng làm việc. Bố của Vương Nghi Lạc là người miệng hùm gan sứa, mẹ cô ta càng là kiểu phụ nữ nông thôn điển hình, kiến thức cực kỳ nông cạn. Còn mấy người anh em của cô ta ngoài việc nghĩ cách làm thế nào để bòn rút tiền của anh thì chẳng làm nên trò trống gì. Em vợ xây nhà anh rẽ phải bỏ tiền, cưới vợ cũng cần anh rẽ viện trợ, mở mồm ra là nhờ vả anh rể, sau này sinh con chắc không định để anh rể ra tay giúp luôn đấy chứ? Lục Tự rót trà mời bậc bề trên, thành khẩn nói: "Bố, mẹ! Đây vốn là việc riêng giữa con và Nghi Lạc. Chúng con không thể sống tiếp với nhau được nữa con hy vọng có thể chia tay trong hòa bình. Đang dịp năm mới, chúng ta cùng chuyện trò vui vẻ đi!".

"Nói cái quái gì mà nói!" Ông Vương đứng bật dậy, tức đến nổi mặt đỏ tía tai: "Lúc cưới Nghi Lạc, anh chỉ là một thằng khố rách áo ôm, đến bây giờ thành đạt rồi định bỏ rơi con gái nhà chúng tôi sao? Đứng là đồ vong ân bội nghĩa!"

"Vong ân bội nghĩa?" Lục Tự khẽ nhếch môi: "Nhà họ Lục chưa từng xin cái gì của nhà họ Vương thì vong ân bội nghĩa ở chỗ nào? Khi xưa tôi lập nghiệp, muốn mượn nhà các người ba chục nghìn, chẳng phải các người cũng không nỡ cho đó sao?"

Đêm giao thừa, Lục Tự bắt đầu dĩ phải tham gia một "cuộc thi hùng biện" nảy lửa với người nhà họ Vương. Có lẽ vì thấy Lục Tự quá đơn độc trong màn "một chọi mười mấy" này mà ngay đến người giúp việc cũng phải tham chiến: "Theo tôi thì nên ly hôn từ lâu rồi. Làm gì có người đàn bà nào chẳng làm ăn gì, chỉ suốt ngày đi đánh mặt chروع như cô kia chứ? Mỗi lần người nhà cô tới đây tìm anh Lục không phải để mượn tiền thì cũng là để nhờ vả gì đó, y như một đám côn trùng hút máu người vậy!".

Vương Nghi Lạc hết sức kinh ngạc, không ngờ lại có ngày cô giúp việc cũng dám lên tiếng chỉ trích mình. Cô ta tức đến nỗi đập tan chậu cây xương rồng gần đó: "Lục Tự, anh đừng tưởng giấu được tôi chuyện anh có đàn bà ở bên ngoài! Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không để cho các người được như ý đâu! Con đàn bà đó muốn thay thế vị trí của tôi ư? Đừng hòng!"

Lục Tự bỏ ra khỏi nhà, lái xe quay lại Bắc Hải Thịnh Đình. Anh phái luật sư tới đàm phán với người nhà họ Vương, không ngờ bọn họ rất nhanh chóng đồng ý với bản thỏa thuận ly hôn đã được chuẩn bị sẵn. Anh để lại toàn bộ bất động sản cho Vương Nghi Lạc, bao gồm: căn hộ Duplex mà họ đang sống, cùng hai căn hộ lớn nằm ở tuyến đường trung tâm và một trăm tám mươi nghìn tệ tiền mặt, tuy không nhiều nhưng đó là toàn bộ số tiền trong tài khoản chung của hai người. Còn anh, trên danh nghĩa chỉ mang theo một chiếc xe ô tô. Lục Tự cười thầm, không lý nào người nhà họ Vương lại từ chối một bản thỏa thuận béo bở như vậy. Trong mắt họ, anh chẳng khác nào trắng tay sau ly hôn. Nhưng mấy người đó đâu biết rằng, giá trị của anh vẫn cao hơn mức họ tưởng tượng một chút. Lục Tự hiện đang nắm giữ cổ phần của Bắc Hải Thịnh Đình. Hơn nữa, anh đã đầu tư hết toàn bộ số tiền kiếm được mấy năm qua vào hạng mục Nam Việt từ lâu rồi. Giống với Quý Đông Đình, anh cũng là cổ đông, chỉ khác nhau ở chỗ cổ đông nhỏ và cổ đông lớn mà thôi. Ở hạng mục khách sạn nghỉ dưỡng sáu sao Bạch kim Nam Việt sắp được khởi công kia, Quý Đông Đình nắm giữ 34.5% cổ phần, Lục Tự nắm giữ 6.4% cổ phần, phần còn lại là của Công thương nghiệp Bắc Hải và một số cổ đông nhỏ lẻ khác.

Lục Tự trở về phòng làm việc của mình trên tầng mười chín. Rảnh rỗi không có việc gì, anh trầm tư suy nghĩ về cuộc hôn nhân không tình yêu của mình: Lục Tự và Vương Nghi Lạc là người cùng thôn. Hai người học chung lớp từ bé nhưng chẳng mấy khi nói chuyện với nhau. Lúc lên cấp ba, Lục Tự thi đỗ trường tốt nhất ở huyện, sau đó lại thi đỗ vào trường đại học hàng đầu Trung Quốc, còn Vương Nghi Lạc chỉ học làm y tá tại một trường trung cấp, tốt nghiệp rồi thì xin được việc tại một trạm xá ở thị trấn. Đến khi Lục Tự tốt nghiệp đại học, ông nội tuổi cao sức yếu, lại thêm tư tưởng phong kiến, nên đã gọi cháu trai về, kiên quyết bắt anh lấy vợ trước rồi mới được ra ngoài lập nghiệp. Vì vậy, việc cưới xin của anh hoàn toàn do gia đình sắp xếp. Ba ngày trước lễ cưới, Lục Tự mới biết cô dâu là Vương Nghi Lạc. Tiếp đó, anh đưa vợ lên thành phố S... Mới đó mà đã mười năm trôi qua rồi. Lục Tự dựa lưng vào ghế, suy nghĩ miên man. Tại sao lúc đó anh lại lấy Vương Nghi Lạc nhỉ?

Nếu cuộc hôn nhân năm xưa là một lựa chọn sai lầm, thì điều khiến Lục Tự hối hận nhất chính là đã để cho nó kết thúc muộn màng như thế này.

Khoảng thời gian gần đây, trong khách sạn rộ lên tin đồn Lục Tự đã ly hôn, tất cả đều bắt nguồn từ câu chuyện phiếm của anh bảo vệ: "Đạo này Tổng Giám đốc Lục toàn ở lại khách sạn, mà cho dù có ra về thì cũng không đi theo hướng nhà anh ấy. Hơn nữa, anh ấy còn tháo nhẫn cưới ra rồi kia!". Có người phản bác: "Tổng Giám đốc có bao giờ đeo nhẫn cưới đâu!"... Mọi người xôn xao bàn tán, thậm chí còn suy đoán Hà Văn chính là kẻ thứ ba đi phá vỡ hạnh phúc gia đình của người khác. Thế nhưng, nhân vật nam chính lại điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, vì vậy, không một ai dám khẳng định chắc chắn về thông tin này. Khương Kỳ Hứa cũng biết chuyện, nhưng cô luôn cho rằng đó chỉ là những lời đồn đoán vô căn cứ.

Sắp hết giờ làm việc, Khương Kỳ Hứa đến chỗ Lục Tự nộp báo cáo công việc. Lúc cô bước vào, anh đang nghe điện thoại, hình như là muốn tìm nhà. Khương Kỳ Hứa vờ như không nghe thấy gì, đặt báo cáo xuống rồi rời đi. Nhưng cô còn chưa kịp xoay người đã bị Lục Tự gọi lại: "Chắc mấy ngày nay mọi người trong khách sạn bàn tán sôi nổi lắm phải không?"

Khương Kỳ Hứa hơi khó xử trước câu hỏi này. Tuy là ai cũng biết cả rồi, nhưng cô cũng không thể thẳng thắn trả lời được, thế nên đành chống chế: "Tôi cũng không rõ lắm".

Đương nhiên Lục Tự thừa biết cô đang nói dối. Anh đứng dậy, lạnh nhạt buông một câu: "Đúng là tôi đã ly hôn rồi".

Khương Kỳ Hứa không dám phát biểu ý kiến, trong tình huống này cô muốn an ủi cũng không được mà chúc mừng cũng chẳng xong. Thấy Khương Kỳ Hứa im lặng, Lục Tự lại nhẹ nhàng lên tiếng: "Hai người tính cách không hợp nhau thì không thể đi chung trên một con đường mãi được!".

"Cũng phải!" Khoe môi Khương Kỳ Hứa khẽ giật, cô vội cáo lui: "Tổng Giám đốc Lục nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài trước đây!".

"Ra ngoài đi!" Đợi Khương Kỳ Hứa đi rồi, anh lôi tờ giấy chứng nhận ly hôn vừa mới lĩnh hôm qua ra xem. Lục Tự của thi hiện tại đã đủ tư cách theo đuổi cô chưa?

Mặc kệ những người xung quanh không ngừng xì xầm về Lục Tự và Hà Văn, trong đầu Khương Kỳ Hứa chỉ mãi suy nghĩ về Đại hội cổ đông và kỳ kiểm tra - đánh giá hiệu quả công việc vào tháng Ba tới: Có lẽ cô là người có số điểm sát hạch cao nhất ở Bắc Hải Thịnh Đình, nếu không có gì thay đổi, Hà Văn sẽ được điều sang bộ phận khác, cô sẽ lên thay chỗ của chị ta, hoặc có khi còn là một vị trí tốt hơn thế nữa. Nghĩ tới tương lai xán lạn trước mắt, cô hăng say làm việc quên cả giờ giấc, tâm trạng phấn khích một cách lạ thường. Cô đã nỗ lực hết mình, giờ cũng đến lúc nên được đền đáp rồi. Thế nhưng, ông trời thật biết cách phụ lòng người. Khương Kỳ Hứa không thể ngờ được rằng, bao nhiêu công sức của cô lại bị hủy hoại hoàn toàn trong tay một người phụ nữ chẳng có chút quan hệ gì với mình.

Ngày hôm sau, khi Khương Kỳ Hứa xuống nhà chuẩn bị đi làm thì thấy vợ cũ của Lục Tự đang đứng dưới khu nhà mình. Trông cô ta vô cùng tiều tụy, hai mắt thâm quầng, thân hình gầy ốm hơn nhiều so với lần cô vô tình gặp trước đây. Bên cạnh cô ta là hai cậu thanh niên trẻ trông có vẻ hung dữ. Bọn họ nhìn cô chằm chằm rồi quay sang gọi Vương Nghi Lạc: "Chị à, nó xuống rồi kia!".

Khương Kỳ Hứa tươi cười bước tới gần đám người đó: "Chào chị! Xin hỏi, chị có việc gì vậy?"

Nụ cười trên môi cô còn chưa kịp tắt thì má trái đã ăn ngay một cái tát... Sau đó, dưới sự giúp đỡ của người trong khu nhà, phải khó khăn lắm Khương Kỳ Hứa mới thoát khỏi vòng vây của mấy chị em nhà họ Vương. Thì ra, có người trong khách sạn đã "tốt bụng" mách cho Vương Nghi Lạc về "con hồ ly tinh" đã quyến rũ chồng cô ta. Tìm ra tung tích của "hồ ly tinh", bố Vương Nghi Lạc xui con gái đến khách sạn làm toáng lên, để cho ả ta phải mất hết cả công việc lẫn thể diện. Thế nhưng, phần vì sợ Lục Tự, phần lại nể tình vợ chồng bao nhiêu năm nên không muốn anh ta bị khó xử, Vương Nghi Lạc quyết định chỉ dẫn quân tới "hang ổ" để hỏi tội "hồ ly tinh" ấy, và kết quả là cuộc ẩu đả vừa rồi. Mặt Khương Kỳ Hứa đã gần bị cào rách, vừa mới thoát thân, cô lập tức rút điện thoại báo cảnh sát. Vương Nghi Lạc chỉ tay vào mặt cô, mắng chửi: "Cái đồ thoắt tha không biết xấu hổ! Mày vẫn còn mặt mũi báo cảnh sát à?"

Toàn thân Khương Kỳ Hứa vẫn đang run rẩy, phải mất một lúc cô mới hung hăng thốt ra một câu: "Tôi còn mặt mũi báo cảnh sát hay không, cứ đợi lát nữa lên đồn là biết ngay thôi!"

Khương Kỳ Hứa không truy cứu trách nhiệm đối với Vương Nghi Lạc, chỉ bức tức nhắc nhở cô ta không được tái diễn việc này nữa. Cô những tưởng mọi hiểu lầm sẽ nhanh chóng được giải quyết nào ngờ cái câu "phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí" lại ứng nghiệm vào người mình. Khi trên mạng xuất hiện bài báo "Vạch trần "quy tắc ngầm" trong khách sạn năm sao Bắc Hải Thịnh Đình và bộ mặt nữ nhân viên được leo cao", cũng là lúc vận đen ập ập kéo đến với cô. Một việc rõ ràng chẳng liên quan gì đến Khương Kỳ Hứa, vậy mà chỉ qua một đêm, cô đã bị cả trăm ngàn người phi nhổ, thậm chí có người còn đòi giết cô. Người không quen thì chửi rủa cô thậm tệ, còn người cô biết thì lên lút nói xấu sau lưng cô. Chỉ vì một bài báo vô căn cứ mà giờ đây ai cũng tin rằng, cô chính là người đã phá vỡ gia đình êm ấm của Lục Tự và Vương Nghi Lạc.

Lục Tự gọi điện xin lỗi cô. Anh sắp xếp cho cô nghỉ phép dài hạn nhưng vẫn tính lương. Từ lúc bắt đầu đi làm tới giờ, Khương Kỳ Hứa chưa bao giờ được hưởng kỳ nghỉ nào dài như thế, và với một nguyên nhân không thể bắt ngờ hơn. Suốt một tuần liền, Khương Kỳ Hứa chỉ ở lì trong nhà, thi thoảng mới đi ra ngoài mua thức ăn. Bạn bè biết chuyện đều gọi điện hỏi thăm cô, Thẩm Hoàn thậm chí còn tìm đến nhà cô, nhưng cô không muốn gặp bất kỳ ai.

Mấy tờ báo lá cải về sau còn đăng cả ảnh chụp Lục Tự đưa cô về nhà, có một bức cô đang dẫn anh lên cầu thang, nhìn từ đằng sau giống như là Lục Tự đang ôm cô, cực kỳ mờ ám. Vừa có ảnh làm bằng chứng lại cộng thêm giọng văn sinh động của những người "biết nội tình", chẳng có ai tin Khương Kỳ Hứa không phải là kẻ thứ ba. Cô thật sự không nuốt nổi cơm, quãng đời trước mắt cô thật tăm tối! Ngay đến kỳ kiểm tra đánh giá hiệu quả công việc của Bắc Hải Thịnh Đình mà cô hằng chờ mong bấy giờ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

An Mỹ gọi điện thông báo cho cô biết Hà Văn đã nhảy vọt từ cán bộ cấp trung lên cán bộ cấp cao, trở thành nữ Phó Tổng Giám đốc duy nhất của Bắc Hải Thịnh Đình. Khương Kỳ Hứa vẫn làm Phó Giám đốc, còn người thế chỗ của Hà Văn là một nhân viên do Công thương nghiệp Bắc Hải điều tới. Lần này, cô đã thảm bại thật rồi!

"Giám đốc Khương, con tiện nhân Ưông Khả Khả đó quả nhiên là kẻ phản bội! Sau khi Hà Vân được thăng chức liền điều nó sang làm thư ký." An Mỹ cười khẩy trong điện thoại. Khương Kỳ Hứa không có chút cảm xúc nào khi nghe mấy lời này.

"Giám đốc Tiểu Khương... Còn về chuyện của chị và Tổng Giám đốc Lục, cho dù có là thật thì bọn em vẫn sẽ ủng hộ chị tới cùng!" An Mỹ hơi ngập ngừng, dường như đang cố chọn lọc từ ngữ.

Khương Kỳ Hứa đứng bên cửa sổ, nhẹ nhàng lên tiếng: "An Mỹ, em có tin chị không?"

Sau một hồi im lặng, An Mỹ đồng ý nói: "Giám đốc Khương, em tin chị. Em tin chắc rằng Hà Vân đã hãm hại chị, bọn em trước nay vẫn luôn tin chị!".

"Bọn em" mà An Mỹ nói chỉ những người do cô dẫn dắt, bao gồm: Đỗ Tuấn Sinh, Hoàng Đạo...

"Cảm ơn mọi người! An Mỹ, có thể chị sẽ phải rời xa Bắc Hải Thịnh Đình một thời gian. Mọi người hãy tiếp tục cố gắng, đợi chị quay về!" Khương Kỳ Hứa đưa tay gạt nước mắt, giọng khàn đi: "Cảm ơn mọi người..."

Nửa tháng sau, Khương Kỳ Hứa được cử sang London tham gia khóa đào tạo ngắn hạn do khách sạn Bắc Hải tổ chức. Ba tháng ngắn ngủi này sẽ bù đắp phần nào nỗi buồn không được thăng chức như ý nguyện của cô. Khương Kỳ Hứa hiểu, Lục Tự đang tìm cách giúp cô tránh khỏi sóng gió. Đây là cơ hội hiếm có, nhưng không biết ba tháng sau, liệu cô còn có thể đứng dậy được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 4.3

Trước khi Khương Kỳ Hứa lên máy bay, Hà Vân gửi cho cô một bức ảnh chụp phòng làm việc mới cực kỳ rộng rãi của chị ta, như thể đang nhắc nhở cô, bây giờ chị ta đã là Phó Tổng Giám đốc của Bắc Hải Thịnh Đình rồi. Cô chỉ trả lời ngắn gọn: "Chúc mừng!".

Khương Kỳ Hứa đến London vào những ngày lạnh giá. Cô sống cùng một hộ gia đình trong con ngõ nhỏ trên đường Kensington Olympia, chỉ cách Học viện Quản lý Khách sạn của cô hai trăm mét. Vợ chồng chủ nhà có hai cậu con trai và một cô con gái nhỏ. Hai cậu con trai hiện không ở nhà nên họ tận dụng phòng trống để cho thuê. Đây là căn nhà giá rẻ nhất mà cô có thể tìm được. Ông chủ nhà tên William, là một thợ mộc. Người vợ, Mary, là thợ làm bánh ngọt trong một cửa hàng nhỏ. Cô con gái mũm mĩm, đáng yêu đang sống cùng họ tên Tiona, là học sinh tiểu học. Khương Kỳ Hứa mau chóng trở nên thân thiết với cô bé yêu thích văn hóa Trung Quốc này.

Học viện Quản lý Khách sạn London mới hợp tác với Bắc Hải Thịnh Đình cách đây không lâu. Ngôi trường này chỉ tương đương với học viện đào tạo sau đại học ở thành phố S, cũng không có tên tuổi như những học viện ở Mỹ hay Thụy Sĩ mà Bắc Hải Thịnh Đình hợp tác trước nay. Thế nhưng, Khương Kỳ Hứa vẫn rất vui khi là một trong những người đầu tiên của Bắc Hải Thịnh Đình được đặt chân đến không gian xanh mát với lối kiến trúc tuyệt đẹp nơi này.

Khương Kỳ Hứa chưa từng trải qua bất kỳ khóa học bài bản nào về quản lý khách sạn. Thời đại học, vì muốn học cùng trường với Thẩm Hoành mà cô đã bắt buộc phải chọn ngành Kinh tế biển. Sau khi tốt nghiệp, cô lại may mắn được nhận vào Bắc Hải Thịnh Đình, tính ra, cô làm việc trong ngành khách sạn đã ba năm rồi mà đến bây giờ mới chính thức học cách quản lý. Cô học được rất nhiều điều tại ngôi trường không mấy tên tuổi này, ví dụ như: kỹ năng phục vụ cơ bản, kỹ xảo trong kinh doanh, tâm lý khách hàng cùng với cách vận hành một khách sạn... Ngoài nội dung học tập vô cùng phong phú ra, học viện còn thường xuyên mời CEO của những khách sạn tiếng tăm đến tọa đàm. Những vị CEO này cô đều không biết, ngoại trừ khách mời của tháng tới, một người Trung Quốc có tên Lục Tự.

Sau mấy ngày mưa bụi rả rích, cuối cùng thì bầu trời London bắt đầu tươi sáng trở lại. Khương Kỳ Hứa cũng bắt tay vào chuyến hành trình khám phá thành phố xinh đẹp này sau những giờ học ở trường. Gạt bỏ hết muộn phiền, cô vui vẻ tận hưởng chuyến du lịch xa xỉ kéo dài ba tháng này. Với khả năng kinh tế hạn hẹp, Khương Kỳ Hứa chỉ có thể lên kế hoạch mỗi ngày thăm thú một địa danh nào đó, hoàn toàn xa lánh việc dạo phố mua sắm. Theo lời khuyên của Tiona, chấp tối ngày hôm nay, cô sẽ tới cầu tháp London. Du khách có thể thoải mái đi bộ tham quan cầu tháp mà không mất phí, nếu muốn ngắm cảnh hai bên bờ sông Thames cũng chỉ mất chưa tới mười bảng Anh để ngồi tàu. Khương Kỳ Hứa vô cùng hào hứng trước lời chỉ dẫn của Tiona, cô mặc chiếc áo nắng to màu be, búi tóc cao và thắt thêm một chiếc khăn lụa đặc trưng của thành phố S lên cổ rồi lập tức xuất phát.

Có một người đàn ông khá ầu trĩ nhưng rất hay tỏ ra lạnh lùng cũng đang ở London. Thật ra, anh đã từng quay lại thành phố S để tham gia Đại hội cổ đông của Công thương nghiệp Bắc Hải với tư cách là cổ đông mới. Vốn dĩ Quý Đông Đình không hề muốn góp mặt ở Đại hội cổ đông lần này, nhưng vì nể Dean hết sức nhiệt tình sắp xếp lịch trình cho mình, nên anh vẫn miễn cưỡng bay đến thành phố S.

Quý Đông Đình gần đây đau đầu rút ra một kết luận: anh bị một cô gái mang ra làm trò đùa, cái người mang tên Khương Kỳ Hứa ấy đã tổn thương sâu sắc tới lòng kiêu hãnh của anh. Thế nên, anh hạ quyết tâm, lần này quay lại thành phố S, nếu có gặp cô ta, anh cũng chẳng thêm bất chuyện, nếu cô ta chủ động chào hỏi, anh cũng coi như không thấy. Đối với kiểu phụ nữ thích đùa giỡn với tình cảm của người khác, anh cũng chẳng cần thiết phải tỏ ra đàn ông, ga-lăng gì hết. Nhưng kết quả là, anh không hề thấy Khương Kỳ Hứa xuất hiện dù chỉ một lần, hơn nữa, anh còn nghe được điều tiếng không hay về cô. Lúc nghe tin Khương Kỳ Hứa nhờ cấp kẻ Tổng Giám đốc Lục mới lên đến chức Phó Giám đốc, Quý Đông Đình suýt nữa thì bật cười thành tiếng. Mấy cái người đi rêu rao tin đồn nhảm này không biết suy nghĩ à? Một người ngu ngốc như Khương Kỳ Hứa làm sao mà biết áp dụng "quy tắc ngầm" cơ chứ! Cô ta còn không thêm tận dụng cơ hội quý giá mà anh đưa ra thì hà cớ gì phải đi lén lút với một người đàn ông chẳng có mặt nào bằng

anh nhĩ? Trừ phi đầu óc cô ta có vấn đề. Quay lại với buổi Đại hội cổ đông của Công thương nghiệp Bắc Hải, nó thậm chí còn nhầm chán hơn tượng tượng của anh rất nhiều, vì vậy, ngày hôm sau, anh lập tức trở về London.

Khi Dean mở bài báo mạng là khởi nguồn của vụ bê bối ở Bắc Hải Thịnh Đình thời gian qua ra, Quý Đông Đình lấy có bận việc nên không thèm ngó ngang tới. Thế nhưng, buổi tối hôm ấy, anh lại ngồi ngoài ban công lộng gió nghiền ngẫm rất lâu, sau đó, anh giận dữ gọi điện thoại lệnh cho Dean phải xử lý ngay cái diễn đàn là cái này. Trong người vẫn chưa hạ hỏa, Quý Đông Đình liền lập tài khoản mới, nhảy vào chỉ trích đả mạt người chỉ giới ném đá giấu tay ở trên mạng, thậm chí còn dọa sẽ kiện mấy kẻ chuyên bịa đặt, bôi nhọ danh dự của người khác ra tòa. Vậy là anh nghiêm nhiên trở thành đối tượng bị công kích, người mắng anh ngu dốt, kẻ chửi anh già vờ ra vẻ ngây thơ. Thật không ngờ, một cô gái có chí tiến thủ như Khương Kỳ Hứa lại bị vu khống, gièm pha đến mức này. Quý Đông Đình phần nộ đóng sập máy tính lại, không thèm đọc mấy cái tin vụn vặt này nữa. Về phần Dean, ban đầu, anh ta nhờ người quen khóa các bài viết đó lại, nhưng cách này thật chẳng hữu dụng, thế nên đành phải tìm một hacker phá hủy luôn mấy cái diễn đàn vớ vẩn ấy. Dean hồ hởi chạy tới báo cáo kết quả với sếp, còn không quên thông báo một tin tốt lành: "Quý tiên sinh, anh đoán xem, ai cũng tới London rồi?"

Quý Đông Đình chẳng thèm nghĩ ngợi, trả lời ngay: "Khương Kỳ Hứa."

Dean thấy hơi khó hiểu: "Vậy tại sao anh không đi gặp cô ấy? Cô ấy từ xa tới đây, dù sao thì chúng ta cũng nên mời cô ấy một bữa cơm."

"Thân thiết gì mà mời!" Quý Đông Đình tỏ vẻ không muốn bàn luận thêm về chủ đề này.

Dean có chút tiếc nuối: "Thôi, tôi tự mời cô ấy vậy. Lúc ở thành phố S, cô ấy rất quan tâm tới tôi."

"Cô ấy quan tâm tới cậu như thế nào?"

"Thì cô ấy nói cho tôi biết chỗ nào bán quả vặt ngon nhất, rồi còn mua giúp tôi rất nhiều quà lưu niệm và đặc sản. Chiếc khăn tay và bộ xurôn xám Tô Châu mà tôi mang về tặng mẹ đều là do cô ấy chọn hộ đấy."

Quý Đông Đình tiếp tục dán mắt vào máy tính, theo dõi tình hình thị trường chứng khoán, lạnh lùng đuổi khách: "Dean, cậu đi được rồi!"

Quý Đông Đình thật sự không muốn gặp Khương Kỳ Hứa. Anh biết, những thứ không giành được luôn là đẹp nhất. Nếu anh không thể đảm bảo sẽ thương yêu Khương Kỳ Hứa trọn đời thì dừng lại tại đây là một quyết định không tồi chút nào.

Kỳ nghỉ cuối tuần, Quý Đông Đình tới trang trại Budde thăm chú ngựa non Xuxu. "Cậu bé lai" này càng lớn càng đẹp, tuy khá hiếu động nhưng lại cực kỳ nghe lời, Quý Đông Đình rất thích nó. Chập tối, anh rời khỏi trang trại, quay về nhà chuẩn bị cho một buổi tiệc khá quan trọng. Mấy hôm nay, tâm trạng của Quý Đông Đình đang bất ổn, vì vậy, anh cố tình đi đường vòng, tạt qua cầu tháp London để tận hưởng thêm chút không khí ngày nghỉ. Anh vòng vèo quanh cầu tháp, không may va chạm với chiếc xe ở phía trước. Lúc xuống xe thỏa thuận, Quý Đông Đình đã bị ánh hoàng hôn tuyệt đẹp hấp dẫn. Anh cất bước lên cầu, sau đó anh vô tình đi lướt qua một cô gái mặc áo măng tô màu be... Có lẽ là do định mệnh đã an bài cho hai người nhất định gặp lại nhau, thế nên, anh cũng chẳng có lý do gì để từ chối duyên phận này. Tiếc là thị lực của cô gái ấy vẫn tệ như trước, một người đàn ông đẹp trai như anh đi ngang qua mà cũng chẳng nhìn thấy.

Quý Đông Đình đi tiếp mấy bước rồi quay đầu nhìn lại. Khương Kỳ Hứa vẫn không phát hiện ra anh. Đi thêm vài bước nữa, anh ngoái đầu thấy cô vẫn dựa vào thành cầu ngắm những con thuyền đang xuôi ngược trên sông, hoàn toàn không hề có ý định quay sang phía anh. Đành phải gây sự chú ý vậy! Quý Đông Đình thò tay vào túi, rút chiếc ví da màu đen đắt tiền ra, vút xuống đất rồi nhanh chóng bước đi.

"Anh ơi, đứng lại đã!" Có người hét: "Ví của anh kia!"

Quý Đông Đình làm như không biết gì, tiếp tục đi về phía trước. Trên cầu tháp bỗng dừng ồn ào, rất nhiều người đang nhiệt tình hô to: "Anh ơi, dừng lại đã!" khiến Khương Kỳ Hứa cũng tò mò quay đầu nhìn. Thì ra là người đàn ông ở đằng kia làm rơi ví tiền, mọi người gọi nhưng anh ta dường như không nghe thấy, lẽ nào anh ta bị điếc? Hay là không hiểu tiếng Anh nhĩ? Phải chăng là người Trung Quốc? Khương Kỳ Hứa chạy lên nhặt chiếc ví da, hét lớn: "Anh ơi, anh làm rơi ví tiền rồi!"

Tuyệt vời. Cuối cùng thì người đàn ông cũng chịu dừng bước. Anh ta từ từ quay người lại, Khương Kỳ Hứa lập tức nhận ra Quý Đông Đình. Trùng hợp thật đấy! Ở nơi xa xôi này mà cũng gặp lại người quen, hơn nữa còn nhặt được ví tiền của người ta nữa. Cô do dự một lát rồi cầm chiếc ví đi về phía Quý Đông Đình. Một tháng không gặp, anh chẳng có gì thay đổi, vẫn là cái vẻ cao quý và tự tin thái quá ấy. Khương Kỳ Hứa giờ chiếc ví trong tay ra: "Hi, chào Quý tiên sinh! Đây là ví tiền của anh."

Quý Đông Đình nhận lấy chiếc ví, tươi cười: "Ồ, đây đúng là ví tiền tôi làm rơi! Thật trùng hợp, quản gia Khương!"

"Đúng vậy, trùng hợp quá!" Khương Kỳ Hứa cũng cười: "Quý tiên sinh, anh bắt cần quá! Mất tiền chỉ là chuyện nhỏ, nhưng làm lại thẻ và giấy tờ phiền phức lắm đấy!"

"Đúng là rất phiền phức, thế nên nhất định phải cảm ơn Khương tiểu thư!"

Hai người cùng lúc thốt lên: "Phải rồi..."

Khương Kỳ Hứa nhún nhường: "Quý tiên sinh, anh nói trước đi!"

Quý Đông Đình gật đầu, nhìn vào đôi mắt người phụ nữ đang đứng đối diện: "Sao cô lại tới London?"

"À, là thế này, tôi được cử sang đây bồi dưỡng nghiệp vụ trong vòng ba tháng tại Học viện Quản lý Khách sạn London." Khương Kỳ Hứa vui vẻ nói ra

lý do mình tới London!

Quý Đông Đình tán thưởng: "Chỉ những nhân viên cực kỳ xuất sắc mới được cử đi bồi dưỡng như thế này. Khương tiểu thư, cô giỏi lắm!"

Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi ngại trước lời khen của Quý Đông Đình, cô cúi đầu, cười bên lên: "Quý tiên sinh quá khen rồi! Tôi... chỉ gặp may thôi"

Lại còn nói là mình may mắn nữa chứ! Quý Đông Đình cười thầm, bao nỗi bức dọc trong lòng anh bỗng dung tan biến, hiện tại, anh chỉ cảm nhận được mỗi trái tim mình đang đập loạn nhịp khi nhìn thấy cô. Anh rất ra dáng chủ nhà, hỏi Khương Kỳ Hứa: "Cô đã ăn cơm chưa? Nếu chưa thì để tôi mời nhé!"

"Tôi ăn rồi. Cảm ơn Quý tiên sinh!" Khương Kỳ Hứa rõ ràng chưa ăn gì nhưng lại vội vàng từ chối.

"Ồ, ăn thêm một chút cũng không sao đâu!" Lần này, anh không cho cô cơ hội từ chối.

Khương Kỳ Hứa: "Chuyện đó... Quý tiên sinh, tôi ăn no lắm rồi!"

"Quanh đây đâu có món nào ngon, cô ăn được gì mấy mà no?" Anh thoải mái khoác tay lên vai cô: "Đừng đứng ngây ra đó nữa, đi thôi!"

Khương Kỳ Hứa dù rất không tình nguyện, nhưng cũng chẳng thể từ chối thịnh tình của Quý Đông Đình, đành cất bước theo anh, tiến về phía chiếc Aston Martin đang đỗ cách đó không xa. Ôtô của Quý Đông Đình giống hệt trong bộ phim Điệp viên 007, là loại xe mà Khương Kỳ Hứa vô cùng yêu thích, nhưng cô chỉ đủ tiền mua xe... đồ chơi, vì vậy, cô vô cùng phấn khích ngồi lên chiếc xe mình hằng ao ước. Quý Đông Đình ngồi cạnh ấn nút khởi động rồi quay sang hỏi cô: "Cô muốn ăn gì?"

Khương Kỳ Hứa vẫn đang say sưa ngắm nghía nội thất trong xe: "Dạ... Tôi cũng không biết nữa.."

"Ồ. Vậy lần này để tôi sắp xếp!" Quý Đông Đình khẽ cười: "Mặc dù không nắm rõ về các địa điểm ăn uống ở London, nhưng tôi cũng biết mấy nhà hàng khá nổi tiếng."

Quý Đông Đình đưa Khương Kỳ Hứa tới nhà hàng Gordon Ramsay(*) nổi tiếng trong khu Chelsea. Đó là một nhà hàng kiểu Pháp lâu đời và sang trọng. Vì không đặt trước, nên anh phải dùng tới mối quan hệ với một vị Bộ trưởng để chiếm được chiếc bàn dự trữ duy nhất ở đây.

(*) Gordon James Ramsay: Một đầu bếp nổi tiếng người Scotland, ông còn là chủ nhà hàng và là một ngôi sao truyền hình. Ông đã được hoàng gia Anh phong tước OBE (Tiểu Hiệp Sĩ) vào năm 2006 nhằm tôn vinh những cống hiến của Ramsay đem đến cho ngành ẩm thực nước nhà.

"Ngồi đi, Kỳ Hứa!" Anh lịch sự kéo ghế ra giúp cô, còn tiện thể đổi luôn cách xưng hô, "Khương tiểu thư" giờ đã thành "Kỳ Hứa".

Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi áp lực trước cách gọi này. Sau khi ngồi xuống ghế, cô nhìn quanh nhà hàng một lượt, thì thầm: "Khung cảnh ở đây tuyệt thật đấy!"

Quý Đông Đình gật đầu: "Đúng là rất đẹp, thích hợp với các đôi tình nhân!"

Gương mặt Khương Kỳ Hứa nóng ran. Người đàn ông này cứ mỗi khi nhắc đến chuyện tình cảm đều luôn thẳng thắn như vậy đó.

Quý Đông Đình tỏ vẻ trầm ngâm: "Lần trước không được cùng Khương tiểu thư ăn hết bữa tối... Thật may vì tôi vẫn còn cơ hội bù đắp"

Khỏe môi Khương Kỳ Hứa khẽ giật, không ngờ anh lại nhắc tới cái chuyện đáng xấu hổ đó. Thế nhưng, người mất mặt ngày hôm đó là Quý Đông Đình lại chẳng hề cảm thấy áy náy.

"Kỳ Hứa!" Anh dịu dàng gọi tên cô. Cái cách gọi này thật sự khiến cô cảm thấy ngứa ngứa, bứt rứt. Cô vừa ngẩng đầu liền bắt gặp nụ cười tươi rói trên môi anh: "Tôi chợt nhớ tới một câu cổ ngữ rất hợp để hình dung về hai chúng ta"

"Hả?" Khương Kỳ Hứa chớp chớp mắt, hỏi vội về không mấy chắc chắn: "Là "tha hương ngộ có tri" ư?"

"Đương nhiên không phải, câu ấy quá tầm thường!" Quý Đông Đình nhìn chằm chằm Khương Kỳ Hứa: "Là "hữu duyên thiên lý năng tương ngộ"!"

Cô không chịu nổi ánh mắt của anh, vội nâng ly nhấp một ngụm rượu, sau đó bình tĩnh nói: "Không ngờ tôi và Quý tiên sinh lại là người có duyên. Đây nhất định là phúc phận tôi tu được từ kiếp trước!"

"Đây cũng là phúc phận của tôi!" Anh tiếp tục nhìn cô: "Kỳ Hứa, tôi có thể theo đuổi em không?"

Gương mặt Khương Kỳ Hứa đỏ ửng, cô căng thẳng tới mức á khẩu. Quý Đông Đình đã đoán trước được cô sẽ phản ứng thế này mà. Anh nở một nụ cười: "Em không nói gì nên tôi sẽ coi như em đồng ý"

"Quý tiên sinh..." Khương Kỳ Hứa ngập ngừng.

"Chuyện này đáng lẽ không cần phải nói trước, nhưng tôi vẫn muốn thông báo cho em biết, trong ba tháng này, em hoàn toàn có thể sử dụng quyền lợi của người đang được theo đuổi!" Quý Đông Đình nâng ly rượu trước mặt lên, khẽ chạm vào chiếc ly đang đặt trên bàn của Khương Kỳ Hứa: "Chúng ta cùng chúc mừng nào!"

Chúc mừng cái quái gì không biết! Phải mất một lúc, Khương Kỳ Hứa mới thốt nên lời: "Thế nào gọi là quyền lợi của người được theo đuổi?"

"Hứa Hứa chưa bao giờ được đàn ông theo đuổi à?" Quý Đông Đình lại đổi sang gọi cô bằng một cái tên thân mật khác. Anh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ví dụ như, em có thể coi tôi là tài xế miễn phí, mỗi ngày sẽ đón đưa em đi học; hoặc xem tôi như máy rút tiền miễn phí muốn mua gì chỉ cần lên tiếng. Ngoài ra, tôi còn có thể làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí, cùng em ngao du khắp châu Âu..."

Khương Kỳ Hứa phì cười: "Đây rõ ràng là quyền lợi của bạn gái mà! Nếu bây giờ tôi cứ thoải mái hưởng thụ những quyền lợi không thuộc về mình nhờ sau này anh bắt tôi phải hoàn trả phí dịch vụ thì tôi biết làm thế nào? Thôi, thôi, tôi không cần đâu!"

Quý Đông Đình nhíu mày: "Tôi là loại đàn ông hèn hạ như vậy sao? Hơn nữa, em chỉ dùng trước quyền lợi của bạn gái thôi mà, sợ gì chứ! Giống như thẻ tín dụng cho trả trước ấy!"

Khương Kỳ Hứa cảm thấy hết sức ngọt ngào. Người đàn ông này tuy ngông cuồng nhưng cũng hơi trẻ con. Trái tim chân thành ẩn sâu dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng của anh thật khiến cho phụ nữ khó lòng chống đỡ.

"Đúng rồi, em đã có nơi nào để ở chưa?" Ngừng một lúc, Quý Đông Đình chuyển chủ đề.

"Có rồi, có rồi." Khương Kỳ Hứa vội vàng nói: "Tôi sống cùng một gia đình người bản địa rất gần Học viện Quản lý Khách sạn. Họ đều là những người hiền lành, tốt bụng và rất quan tâm đến tôi."

"Có những người tốt như vậy ư?" Quý Đông Đình có chút hoài nghi: "Đưa tôi đi gặp họ xem sao!"

Khương Kỳ Hứa không biết nên từ chối thế nào.

Quý Đông Đình lại chạm ly rượu trong tay với chiếc ly ở trên bàn của cô: "Nào, một lần nữa chúc mừng cho sự "hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" của hai chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoa rơi nào phải vô tình?

Để chiếc lông vũ trong cuộc gặp gỡ tình cờ đó

Nằm ngủ trên chiếc giường thơ gồ ghề mà tuyệt đẹp

Đợi mười năm sau

Khi đôi ta vẫn chưa thực sự già đi

Mang theo gánh nặng mười năm trời đi tìm nhân quả

Trôi theo dòng nước để kiếm tìm

Tìm một bầu trời không góc cạnh

Tìm cánh chim hay qua dịu dàng

Em không hận mà gặp đàn chim di cư về phương Nam

Tiếng sáo réo rắt

Đã làm say đắm cả một bầu trời

"Hữu duyên thiên lý lai tương ngộ

Sắc bất mê nhân, nhân tự mê"(*)

(*) Hai câu: "Sắc bất mê nhân, nhân tự mê; tình nhân nhân lý xuất Tây Thi. Hữu duyên thiên lý lai tương ngộ, tam tiểu đồ nhiên nhất đương si" trích trong bài thơ Tập Hàng Châu tục ngữ thi của Hoàng Tăng.

Một bữa tối kiểu Pháp lãng mạn với rượu vang và hoa tươi, quan trọng nhất là sự hiện diện của người con gái mình yêu thương, đây thực sự là bữa tối

tuyệt vời nhất của Quý Đông Đình kể từ khi quay về London. Mọi thứ đều hoàn hảo, chỉ trừ việc anh chàng Dean lăm chuyệ gọi mấy cuộc điện thoại liên, chỉ để giục anh mau tới buổi dạ tiệc mà anh hoàn toàn không hứng thú. Quý Đông Đình quả quyết: "Tôi không tham dự buổi tiệc đó đâu, tôi đang tiếp đãi Hứa Hứa."

Dean ngẫm nghĩ, trưa nay Quý tiên sinh đến trang trại Budde, ở đó có một chú ngựa con tên Xuxu... Anh ta kinh ngạc hét lên: "Cái gì? Quý tiên sinh, anh đang tiếp đãi một con ngựa à?"

Quý Đông Đình chẳng thèm nhiều lời, thân nhiên đập máy, sau đó lịch thiệp nhìn về phía Khương Kỳ Hứa: "Hứa Hứa, em nói tiếp đi! Ban nầy chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ? Hình như em đang hỏi tôi ở London có chỗ nào thú vị, phải không?"

Rõ ràng là Quý Đông Đình tự muốn giới thiệu những nơi thú vị ở London cho cô, sao giờ lại biến thành cô chủ động hỏi rồi? Khương Kỳ Hứa ngập ngừng: "Quý tiên sinh, hay là chúng ta về đi! Chắc trợ lý Dean có việc cần nên mới phải gọi điện cho anh"

Quý Đông Đình dừng dừng đáp: "Không có chuyện gì đâu, chỉ là một buổi dạ tiệc bình thường thôi. Dean sốt ruột vì cậu ta muốn tôi giới thiệu cho một cô bạn gái trong bữa tiệc ấy, tiếc là tôi hiếm khi qua lại với phái nữ nên cũng không hào hứng lắm với mấy chuyện này."

"Ồ, vậy sao?" Khương Kỳ Hứa hơi ngạc nhiên. "Đúng vậy!" Quý Đông Đình nhận xét: "Con người Dean khá được, chỉ có điều quá nhất gải nên đến bây giờ vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai."

Khương Kỳ Hứa dường như rất có cảm tình với Dean: "Dean đúng là một người đàn ông hết sức dễ thương!"

Hả? Thế mà đã gọi là dễ thương ư? Quý Đông Đình hơi bất mãn: "Tôi không nghĩ đó là một kiểu đáng yêu."

Khương Kỳ Hứa không nhịn được cười.

Khương Kỳ Hứa theo sau Quý Đông Đình bước ra khỏi nhà hàng. Một cặp tình nhân đi ngang qua, chàng trai dứt tay vào túi áo, còn cô gái khoác tay anh ta. Quý Đông Đình nhìn lại, anh đang dứt tay vào túi áo, Khương Kỳ Hứa cũng vậy. Anh đột ngột dừng lại khiến cô thấy hơi khó hiểu. Sau một hồi do dự, anh khoác tay lên vai cô: "Em đi chậm quá đấy!"

"Quý tiên sinh à, đó là vì chân anh quá dài thì có!" Khương Kỳ Hứa cười nói.

"Cảm ơn em quá khen!" Quý Đông Đình thầm đánh giá: Hứa Hứa của anh đáng người rất cân đối, tuy cô không cao lắm, nhưng như thế này rất hợp với ý anh, chỉ cần hơi cúi xuống là có thể thấy ngay mái tóc mềm mại, cặp mi cong vút, sống mũi thanh tú... và cả đôi tai xinh xắn của cô rồi.

Khương Kỳ Hứa không phản đối việc Quý Đông Đình đưa mình về. Sau buổi gặp gỡ ngày hôm nay, cô cảm thấy khá thoải mái khi đối diện với anh, kể ra thì con người anh cũng có nhiều điểm đáng yêu và thú vị. Còn với Quý Đông Đình, đây là lần đầu tiên trong đời anh lái xe chậm như lúc này. Anh thậm chí còn chẳng thèm quan tâm chiếc siêu xe của mình vừa bị một chiếc xe đạp vượt mặt. Quảng đường về nhà cô tuy không dài nhưng mất khá nhiều thời gian. Khi đi ngang qua Học viện Quản lý Khách sạn trên đường Kensington Olympia, Quý Đông Đình hạ cửa kính xe xuống, nhìn ra bên ngoài: "Đây chính là ngôi trường mà em đang theo học, phải không?"

Khương Kỳ Hứa trả lời: "Đúng vậy."

Quý Đông Đình lại quay ra nhìn thêm một lần nữa: "Được, tôi biết rồi."

Khương Kỳ Hứa bảo Quý Đông Đình dừng xe ở lối rẽ, chỉ cần đi vào trong một đoạn là đến ngôi nhà cô đang sống. Cô vừa tháo dây an toàn vừa nói: "Quý tiên sinh, cảm ơn anh về buổi tối nay!"

"Không cần cảm ơn!" Quý Đông Đình cũng cời dây an toàn rồi xuống xe cùng cô: "Chẳng phải em đã nói sẽ đưa tôi đi gặp vị chủ nhà tốt bụng đó sao?"

Khương Kỳ Hứa tìm có thái thá: "À... Nhưng chắc họ đã ngủ rồi."

Anh lườm cô một cái, lập tức đổi sang lý do khác: "Tôi khát nước."

Khương Kỳ Hứa không thể không mời Quý Đông Đình vào nhà uống nước.

Căn phòng của cô ở trên tầng hai rất gọn gàng, ngăn nắp, tuy khá rộng nhưng đồ đạc lại không nhiều. Quý Đông Đình ngồi trên sofa, nhận lấy chai nước khoáng từ tay Khương Kỳ Hứa nhưng chẳng buồn mở ra. Anh ngừng đầu hỏi cô: "Thuê chỗ này mất bao nhiêu tiền?"

"Ba tháng giá ba ngàn bảng Anh."

"Đắt thật đấy!" Quý Đông Đình đảo mắt nhìn khắp căn phòng.

Quả nhiên là tôi đây để bói lông tìm vết! Khương Kỳ Hứa mỉm cười, không nói gì.

Quý Đông Đình đan hai tay vào nhau, nghiêm túc hỏi: "Hứa Hứa, em có đồng ý đến nhà tôi ở không? Em không cần phải trả dù chỉ một xu."

Khương Kỳ Hứa gượng cười: "Quý tiên sinh, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi sống ở đây rất tốt!"

Quý Đông Đình thờ dài rồi đứng dậy: "Tôi về đây. Em cứ ngồi đó, không cần tiễn đâu!"

Khương Kỳ Hứa vẫn đứng dậy tiễn anh ra cửa. Sau khi chào tạm biệt, Quý Đông Đình chưa đi ngay, anh quay lại nhìn cô bằng ánh mắt chân thành: "Hứa Hứa, đêm nay ngoài việc mơ một giấc mơ đẹp ra, có thể suy nghĩ về đề nghị lúc nãy của tôi không?"

Đề nghị của anh? Là đến sống ở nhà anh, hay là làm bạn gái của anh?

Quý Đông Đình là một người đàn ông tốt, tuy cô cũng thoáng dao động, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn: "Quý tiên sinh, anh không nên phí thời gian với tôi nữa! Hai chúng ta sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, thật sự không hợp nhau chút nào!"

"Đây là điều mà em lo lắng? Vậy em tới thế giới của tôi là được mà!" Quý Đông Đình ngừng một lát, sau đó ngạc nhiên nhìn Khương Kỳ Hứa: "Không phải em muốn tới thế giới của em đây chứ?"

Khương Kỳ Hứa hết nói nổi: "Tóm lại, chúng ta là những người không cùng tầng lớp, vốn dĩ là không thể."

Quý Đông Đình cảm thấy cực kỳ khó hiểu: "Hứa Hứa, chẳng phải em luôn nỗ lực làm việc là để cải thiện cuộc sống đó sao? Bây giờ, tôi tạo cho em cơ hội lập tức được đổi đời, nhưng em lại vì lý do không cùng thế giới gì đó mà từ chối tôi, em đúng là một người con gái vô cùng giả tạo! Đương nhiên, vì tôi thích em, nên sẽ phải chấp nhận sự giả tạo của em."

"Anh muốn nói gì thì tùy, nhưng tôi sẽ không làm bạn gái của anh." Khương Kỳ Hứa cứng đầu đáp lại.

Quý Đông Đình một lần nữa bị tổn thương: "Vậy em nói đi, em muốn một người đàn ông như thế nào?"

Khương Kỳ Hứa ngoảnh lại: "Một người đàn ông gần giống như tôi."

"À, tôi hiểu rồi." Quý Đông Đình lại tuôn một tràng: "Chắc em chỉ mong trúng giải khuyến khích năm đồng, ai ngờ lại rút đúng giải đặc biệt trị giá năm triệu... À, không, là một giải thưởng có giá trị rất lớn, thế nên em lo ngân hàng tích không nổi, phải không?"

Cái gì mà giải thưởng cực lớn? Cái gì mà ngân hàng tích không nổi? Đúng là cách so sánh của một con người cực kỳ ngạo mạn! Khương Kỳ Hứa thật sự bức mình, hai mắt tròn tròn, mặt đỏ bừng bừng.

"Thấy chưa, tôi đoán không sai mà! Em bị nói trúng tim đen nên mới tức giận như vậy." Quý Đông Đình quyết tâm không cho cô đường lùi.

Khương Kỳ Hứa biết chẳng thể cãi lại cái con người ngông cuồng này, nhưng vẫn không chịu khuất phục: "Vậy thì anh đừng quan tâm tới tôi nữa! Tại sao anh mời tôi ăn cơm rồi còn kiểm soát đến đây? Anh tưởng tôi không biết là anh đang nghĩ gì à?"

"Tại sao tôi lại thích em đến rồi phải tự ngược đãi bản thân mình như thế này? Em thật chẳng biết trân trọng cơ hội trước mắt, đúng là phỉ phạm của giới mà! Tôi không muốn đôi co với em nữa!" Quý Đông Đình thật sự tức giận.

Gương mặt Khương Kỳ Hứa không chút biểu cảm: "Được thôi, thế thì anh đừng nói chuyện với tôi nữa! Quý tiên sinh, anh có thể đi được rồi đấy, tạm biệt!"

Hai người hờn dỗi quay mặt đi chỗ khác nhưng không ai chịu rời đi. Khương Kỳ Hứa không thể hiểu nổi, tại sao cô phải cãi nhau với người đàn ông đáng ghét này, còn Quý Đông Đình đang thăm hỏi hận, rõ ràng anh đã tự nhủ là phải dịu dàng cơ mà...

Cuối cùng, Quý Đông Đình đành chủ động làm lành: "Xin lỗi em! Vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi, nhưng hình như không được buồn cười cho lắm. Vậy tôi về đây, ngày mai gặp lại"

Lúc Khương Kỳ Hứa đang nằm trên giường, bức bối nghĩ về cái kẻ thích ra vẻ ta đây kia, điện thoại của cô chợt đổ chuông. Cô vừa bắt máy, một giọng nói khô khốc đã vang lên bên tai: "Xin lỗi em! Nếu tôi có chỗ nào khiến em không vui thì cũng chỉ là bởi tôi quá yêu em mà thôi"

Vẫn là cái vẻ kiêu căng thường thấy của anh ta, nhưng không hiểu sao sự giận dữ trong lòng Khương Kỳ Hứa bỗng tiêu tan gần hết. Cô nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu!"

Quý Đông Đình lái xe về căn nhà trên đường Bishop. Anh hơi bất ngờ khi thấy mẹ đang ngồi đợi mình: "Sao mẹ lại tới đây?"

"Con trai của mẹ chẳng thèm đến dự buổi dạ tiệc do mẹ tổ chức, mẹ đương nhiên phải đi tìm hiểu nguyên nhân rồi." Người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp ngồi trên ghế sofa lên tiếng.

"Con xin lỗi, nhưng con thật sự có chuyện quan trọng!" Quý Đông Đình tỏ vẻ mệt mỏi.

"Con yêu rồi phải không?" Bà Quý dò hỏi. Thấy anh không trả lời, bà mới khẳng định: "Quả nhiên là mẹ đoán trúng!"

"Tất nhiên không phải!" Quý Đông Đình phủ nhận ngay. Một lát sau, anh lại hỏi mẹ mình: "Mẹ thấy con trai của mẹ thế nào?"

"Rất tốt, rất tuyệt vời!" Bà Quý vô cùng đắc ý: "Kingsley, con là tuyệt nhất!" (Kingsley là tên tiếng Anh của Quý Đông Đình)

Quý Đông Đình gật đầu hưởng ứng, sau đó uể oải đi lên gác. Đi được nửa đường, anh đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Mấy hôm nữa bạn con sẽ tới đây

ở, vì vậy, khi nào mẹ định đến thăm con thì mong mẹ báo trước cho con một tiếng!"

"Được thôi!" Bà Quý ngồi ngay ngắn trên sofa: "Nhưng mà, Đình Đình à, có thể cho mẹ biết là bạn nào của con định tới đây ở không?"

Quý Đông Đình cực kỳ không thích bị mẹ gọi là Đình Đình. Anh đi thẳng lên gác: "Để sau hãy nói! Hôm nay con mệt rồi, chúc mẹ ngủ ngon!"

Quý Đông Đình thực sự mệt mỏi, tại sao theo đuổi người con gái mình thích lại khó khăn thế này?

Tối đó, Khương Kỳ Hứa nghiêm túc suy nghĩ về những điều Quý Đông Đình đã nói. Đúng là hiện tại cô cũng hơi rung động trước anh, nhưng thứ tình cảm đó liệu có thật sự không liên quan gì đến khối tài sản khổng lồ của anh hay không? Liệu được mấy người tin rằng trái tim cô không bị vật chất dẫn dắt? Cô trầm tư dài, có những chuyện ngay đến cô còn chẳng thể thuyết phục nổi bản thân mình thì sao có thể giải thích cho người khác hiểu được đây? Cô nỗ lực làm việc là vì tiền, nhằm nâng cao địa vị xã hội của mình, nhưng cô không muốn phải hồ thẹn với lương tâm. Khoảng thời gian hẹn hò với Thẩm Hoành trước đây, cô rất vô tư, vì hai người chẳng bao giờ thiếu tiền, càng chẳng bao giờ cãi nhau vì vấn đề tiền bạc, nhưng thật trở trêu, đến cuối cùng bọn họ lại chia tay vào lúc hai gia đình kiện nhau ra tòa chỉ vì vật chất. Có những vấn đề chưa phát sinh khiến ta cứ nghĩ nó không tồn tại, rồi sau đó lại không kịp trở tay khi nó xuất hiện. Thì ra, đứng trước vật chất, cái gọi là tình yêu, thứ mà cô vẫn ngỡ là kim cương ấy lại mong manh, dễ vỡ còn hơn cả thủy tinh.

Ngày hôm sau, Khương Kỳ Hứa sung sướng gửi cho An Mỹ bức ảnh cô lên nhận giải thưởng trong tiết học buổi sáng qua QQ, kỳ thực, cô muốn thông báo cho An Mỹ biết, cuộc sống của cô ở London rất ổn. An Mỹ mang tới một tin vui cho Khương Kỳ Hứa: Lục Tự đã đứng ra thanh minh cho cô về vụ bê bối tình cảm kia, bây giờ mọi người đều tin rằng giữa cô và Tổng Giám đốc Lục hoàn toàn không có gì. Cô thầm nghĩ, Lục Tự thật sáng suốt khi để đến bây giờ mới lên tiếng, nếu lúc đó anh ta vội vàng giải thích sẽ chỉ khiến cho người khác thêm khăng định anh ta "có tật giật mình". Đợi cho mọi việc lắng xuống, mọi người cũng có thêm thời gian suy nghĩ thấu đáo hơn. An Mỹ đột nhiên gửi bức ảnh của cô vào nhóm QQ Bắc Hải Thịnh Đình, thế là chẳng mấy chốc đã có rất nhiều người nhắn tin chúc mừng cô.

Khi Khương Kỳ Hứa đang chăm chú làm bài tập, Lục Tự bỗng nhắn tin cho cô: Cô ở bên đó vẫn ổn chứ? Lục Tự hầu như chẳng bao giờ vào nhóm QQ Bắc Hải Thịnh Đình, cô và anh chưa từng nhắn tin trên QQ, thậm chí còn chưa kết bạn với nhau trên đó. Có lẽ anh cũng vừa mới biết số QQ của cô thông qua nhóm Bắc Hải Thịnh Đình.

Khương Kỳ Hứa trả lời: Cũng khá tốt, tôi học được rất nhiều thứ. Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục đã cho tôi cơ hội này!

Lục Tự không nói gì thêm, Khương Kỳ Hứa cũng chẳng quan tâm nữa, tiếp tục làm bài tập. Khoảng mười mấy phút sau, Lục Tự gửi tới tin nhắn thứ hai: Tuần sau tôi sẽ tới London, có buổi thỉnh giảng ở học viện của cô. Tiếng Anh của cô thế nào?

Khương Kỳ Hứa nhắn lại: Bình thường thôi ạ, đủ để giao tiếp.

Lục Tự gửi bài diễn thuyết của anh cho cô: Sửa lại giúp tôi!

Khương Kỳ Hứa còn chưa kịp cảm thán về vốn tiếng Anh ít ỏi của mình thì Lục Tự đã biến mất khỏi QQ. Cô đành đau khổ mở bản thảo ra xem, chỉ đọc hiểu được khoảng tám phần. Cô bắt chước Quý Đông Đình, mắng một câu "giả tạo", rõ ràng rất giỏi tiếng Anh mà còn bắt người ta sửa giúp! Nhưng cô vừa nghĩ tới ai vậy? Quý Đông Đình... Khương Kỳ Hứa tự gõ vào đầu mình, sau đó mở điện thoại ra kiểm tra, cả ngày hôm nay, cái người đàn ông mặt dày đó có thêm liên lạc với cô đâu. Từ chối anh ta quả là một quyết định sáng suốt!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 5.2

Ngày hôm sau nữa, Quý Đông Đình lái xe đến trước cổng học viện mà Khương Kỳ Hứa đang theo học. Anh gọi một cậu bé tóc vàng gần đó lại: "Này, nhóc! Có muốn kiếm mười đồng không?" Cậu bé đương nhiên gật đầu, sau khi nghe dẫn dò, lập tức chạy về phía Khương Kỳ Hứa. Trong lòng anh thầm nghĩ, đây quả là một ý hay! Nếu cô ấy có từ chối thì cũng là với thằng nhóc này chứ không phải với anh. Nhưng các nhà tâm lý học đã chỉ ra rằng, phụ nữ luôn mềm lòng trước trẻ con, thế nên, anh vẫn còn có hy vọng. Quý Đông Đình đột nhiên phát hiện, bản thân mình mới mắc chứng bệnh "sợ bị từ chối".

Lúc Khương Kỳ Hứa bước ra khỏi cổng trường, bỗng thấy một cậu bé tóc vàng vẫy tay với mình. Cô nghi hoặc đến gần, cậu bé lại thì thầm vào tai cô: "Có một chú muốn hẹn cô, cô có đồng ý không?"

Thấy Khương Kỳ Hứa lắc đầu, cậu bé chỉ vào chiếc xe đỗ cách đó không xa, thở dài: "Hình như là một người Trung Quốc, chú ấy trông khá ổn mà!"

Khương Kỳ Hứa nhìn theo hướng tay cậu bé, liền thấy xe của Quý Đông Đình. Cô hỏi: "Tại sao chú ấy lại bảo cháu tới đây?"

"Cháu nghĩ chú ấy là đồ nhát gan" cậu bé vui sướng giơ tờ tiền trong tay lên: "Cô xem, thù lao chú ấy cho cháu này!"

Khi Khương Kỳ Hứa ngồi lên xe, Quý Đông Đình quay đầu nói với cô: "Tôi thật sự rất vui khi em tới đây, Hứa Hứa!"

Mắt Khương Kỳ Hứa nhìn thẳng về phía trước: "Định đi đâu đây?"

Quý Đông Đình nắm chắc vô lăng: "Đường tới nhà hàng mà hồi nhỏ tôi thích ăn nhất."

Anh muốn đưa cô đi làm quen với thế giới của anh thật ư? Khương Kỳ Hứa mỉm cười, để mặc Quý Đông Đình đưa đi. Dọc đường, hai người không nói chuyện nhưng không khí lần này rất thoải mái, không hề ngượng ngập. Nửa tiếng sau, Quý Đông Đình dừng xe trước một nhà hàng Trung Hoa. Khương Kỳ Hứa có phần ngỡ ngàng, còn Quý Đông Đình lại bày ra vẻ mặt thần nhiên như thể đã biết trước là cô sẽ rất thích.

Cô thèm đồ ăn Trung Quốc cả tuần nay rồi, thế nên, đổi mặt với một bàn đồ cay Tứ Xuyên, cô thật sự không cảm được lòng. Khương Kỳ Hứa cầm đũa lên, hỏi Quý Đông Đình: "Thì ra anh thích ăn món Tứ Xuyên, vậy mà tôi cứ tưởng là món Quảng Đông."

Quý Đông Đình cũng cầm đũa lên: "Còn nhiều điều em không biết lắm! Có muốn hiểu hơn về tôi không?"

Khương Kỳ Hứa không trả lời, dồn sự chú ý vào những món ngon trước mắt. Mấy ngày vừa qua, cô hầu như toàn ăn bánh mì với uống nước khoáng, cô sắp mắc chứng chán ăn đến nơi rồi! Đồ ăn trong nhà hàng sang trọng hôm trước cũng không khiến cô thích thú được như thế này.

Quý Đông Đình gấp thức ăn cho cô: "Hứa Hứa, về mặt thèm thuồng vừa rồi của em chẳng khác nào một chú mèo."

Khương Kỳ Hứa ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, gò má ửng hồng. Quý Đông Đình tươi cười: "Bây giờ lại giống một chú thỏ con rồi."

Mặt Khương Kỳ Hứa càng đỏ hơn. Đến khi nhận ra mình bị Quý Đông Đình chọc ghẹo, cô cũng đáp trả: "Quý tiên sinh, anh có biết mình giống con vật gì không?"

Quý Đông Đình thoải mái tựa lưng vào ghế, bắt đầu đoán: "Sư tử?"

Khương Kỳ Hứa lắc đầu:

"Con báo?"

"Không phải"

Đến lần thứ ba, Quý Đông Đình mới nghiêm túc suy nghĩ một lát: "Tôi là hổ, em là Võ Tòng, Võ Tòng đánh hổ, phải không?"

Khương Kỳ Hứa cười đến mức suýt sặc. Cô ho khan hai tiếng, đưa ra đáp án: "Con công."

"Đáng yêu lắm!" Quý Đông Đình gật đầu: "Tôi có thể chấp nhận."

Ngày mai là cuối tuần, Quý Đông Đình rủ Khương Kỳ Hứa đến trang trại Budde của mình.

Khương Kỳ Hứa đang suy nghĩ tìm một lý do để từ chối thì Quý Đông Đình đã cướp lời: "Sáng mai tôi đến nhà William đón em!"

Trang trại Budde nằm ở ngoại ô London, thoát nhìn chẳng khác nào một tòa lâu đài. Bầu không khí buổi sớm tinh mơ thật trong lành, Khương Kỳ Hứa đi theo Quý Đông Đình trên đồng cỏ xanh mơn mẫm. Anh bỗng quay đầu hỏi cô: "Em biết cưỡi ngựa chứ?"

Khương Kỳ Hứa gật đầu: "Biết!" Trước đây, cô đã từng cùng Thẩm Hoàn học cưỡi ngựa trên thảo nguyên.

Quý Đông Đình lại hỏi: "Có thích cưỡi ngựa không?"

Khương Kỳ Hứa thật thà lên tiếng: "Thích!"

Quý Đông Đình mỉm cười cảm thán: "Đúng là chuyện tốt! Tôi càng ngày càng thấy sở thích của hai chúng ta thật giống nhau!"

Quản gia người Mexico dùng chất giọng địa phương giới thiệu với Khương Kỳ Hứa về những chú ngựa trong trang trại, sau đó chọn cho cô một chú ngựa cái hiền lành tên Louise. Khương Kỳ Hứa bạo dạn trèo lên lưng ngựa rồi hăm hở lao lên dốc. Quý Đông Đình ở cách đó không xa đang cười trên lưng một chú ngựa màu nâu đậm, trông anh lúc này chẳng khác nào một kỵ sĩ oai phong lẫm liệt. Khương Kỳ Hứa vừa cúi xuống vuốt ve chòm lông trên đầu Louise, liền nghe quản gia lớn tiếng gọi: "Xuxu! Xuxu, lại đây!"

Hứa Hứa? Cô quay đầu lại theo bản năng, chỉ thấy một chú ngựa con đang lon ton chạy về phía mình. Khương Kỳ Hứa còn đang ngỡ ngàng thì chú ngựa Louise của cô giống như bị mất cương, đột nhiên phi rất nhanh về phía ngựa con. Cả người ngã hết về phía sau, cô sợ hãi hét lên một tiếng. Bỗng có một đôi tay tóm lấy eo cô, tiếp đó ôm cô lần vài vòng trên thảm cỏ. Đến khi cô định thần lại, đã thấy mình nằm đè lên người Quý Đông Đình, hai tay anh vẫn đang bận rộn bảo vệ vùng đầu cho cô. Khương Kỳ Hứa hốt hoảng: "Quý tiên sinh, anh không sao chứ?"

Quý Đông Đình nằm bất động trên thảm cỏ, cất giọng khàn khàn: "Trán hơi đau một chút."

Trán? Khương Kỳ Hứa vội cúi đầu nhìn, trên trán anh hiện đã hằn lên một vết răng rất sâu, thậm chí còn hơi rớm máu. Đây đúng là tác phẩm của cô mà! Răng cô giờ vẫn còn hơi ê, nói chi tới trán của anh.

"Tôi xin lỗi..." Cô thỏ thẻ.

Quý Đông Đình nhủ mày, lấy tay xoa trán rồi quay sang hỏi cô: "Răng em không sao chứ?"

Khương Kỳ Hứa vừa buồn cười vừa cảm động, anh đã thành ra như vậy mà vẫn quan tâm lo lắng tới hàm răng của cô. Cô đứng lên, giơ bàn tay mềm mại ra kéo anh dậy, sau đó bắt chước điệu bộ của anh: "Quý tiên sinh, anh đứng lên đi lại vài bước xem nào!"

Quý Đông Đình nhắc đôi chân dài đi vài bước. Quân gia và người huấn luyện ngựa chạy đến, đề nghị gọi bác sĩ nhưng bị anh từ chối. Khương Kỳ Hứa hơi sốt ruột: "Quý tiên sinh, hay là anh cứ tới bác sĩ xem sao đi! Mà anh có cảm thấy chóng mặt không? Liệu có bị chấn thương sọ não không nhỉ?"

"Chấn thương sọ não? Em tưởng răng em làm bằng sắt thép đấy hả?"

"Nhờ có chuyện gì thì sao?"

"Em quên rằng trước đây tôi là bác sĩ à?"

Khương Kỳ Hứa thật sự đã quên mất, người đàn ông kiều ngạo đang đứng trước mặt cô từng là một vị bác sĩ nhân từ.

Quý Đông Đình lấy lý do không tin tưởng kỹ thuật cưỡi ngựa của Khương Kỳ Hứa, bắt cô ngồi lên ngựa của anh. Chú ngựa tên Ebner này có vẻ rất thích cô. Khương Kỳ Hứa từ nhỏ đã yêu quý động vật, cô vui vẻ giơ tay vuốt ve chiếc bồm của Ebner, nhưng ánh mắt lại tập trung nhìn người ngồi sau lưng mình. Con người anh lúc nào cũng toát lên vẻ kiều ngạo và lạnh lùng. Kỳ thực lần sau lớp vỏ bọc đồ là một trái tim chân thành và lương thiện, còn rất lãng mạn nữa!

Anh bỗng lên tiếng, cắt ngang dòng suy tư của cô: "Vừa rồi em nhìn tôi hơi lâu đấy!"

Người đàn ông này thật chẳng biết kiêng dè gì cả! Khương Kỳ Hứa vội chuyển tầm mắt sang chú ngựa con đi ngay sau, chống chế: "Tôi đâu có nhìn anh, tôi ngắm chú ngựa ở đằng sau mà."

Quý Đông Đình khẽ "hừ" một tiếng, không thèm bóc mẽ cô nữa.

Khương Kỳ Hứa cảm thấy rất kỳ lạ khi người quân gia cứ luôn miệng gọi "Xuxu", còn chú ngựa con đáng yêu kia mỗi lần như vậy lại vô cùng khoái chí chạy vòng quanh. Sau một hồi ngẫm nghĩ, dường như cô đã bắt đầu hiểu ra vấn đề, liền quay sang hỏi Quý Đông Đình: "Chú ngựa con phía sau tên là Xuxu?"

Một tay Quý Đông Đình đang ôm lấy Khương Kỳ Hứa, còn tay kia bận rộn điều khiển Ebner, anh nhún vai: "Đúng vậy, giống tên của em!"

Khương Kỳ Hứa hơi tức giận: "Tại sao phải đặt giống tên tôi?"

"Khương tiểu thư đừng có mà ngang ngược như thế chứ!" Giọng nói mê hoặc của Quý Đông Đình rót vào tai Khương Kỳ Hứa: "Tại sao tôi không thể dùng chữ 'Hứa' để đặt tên? Chữ 'Hứa' ấy đã được em đăng ký bản quyền ư? Tôi cứ thích đặt tên cho tất cả những thứ tôi thích là Hứa Hứa đấy! Hứa Hứa, em có ý kiến gì nào?"

"Anh..." Khương Kỳ Hứa không biết nói gì, trái tim cô đang đập loạn nhịp. Cô ghét sự thẳng thắn quá mức của Quý Đông Đình, cũng ghét luôn cả sự độc đoán của anh, thế nhưng, đối diện với người đàn ông ngạo mạn ấy, trong lòng cô lại cảm thấy thật ngọt ngào và ấm áp. Nếu nói ánh mắt cô dành cho anh không có một chút yêu thích hay thiện cảm nào thì đó là nói dối! Sau một hồi trầm mặc, cô lại quay sang hỏi anh: "Quý tiên sinh, có ai từng nói với anh rằng, anh là người cực kỳ sĩ diện chưa?"

"Ngoài một cô gái không biết trười cao đất dày vừa mới nói ra xong, chắc là không còn ai nữa đâu." Quý Đông Đình thản nhiên nói tiếp: "Nhưng mà, Hứa Hứa à, cho dù em có chăm chọc kiêu gì thì tôi cũng không tức giận đâu!"

Thật sao? Anh có thể dễ tính và rộng lượng với cô đến thế ư? Lòng bàn tay Khương Kỳ Hứa nóng ran, Quý Đông Đình đã đan tay vào tay cô. Hôm nay, Khương Kỳ Hứa cảm thấy mình giống như một cô gái mới biết yêu, trong lòng vừa hồi hộp vừa thích thú, nhưng ngoài mặt vẫn phải cố tỏ ra là mình chẳng hề rung động.

Khi Quý Đông Đình đưa cô về tới nhà đã là tối muộn, ông bà William vẫn đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem phim hài. Hai người đang đợi cô. Khương Kỳ Hứa ngỡ ngàng khi được nghe thông báo từ vợ chồng họ: "Khương tiểu thư, có lẽ chúng tôi không thể tiếp tục cho cô thuê phòng được, con trai của tôi từ Ailen trở về sớm hơn dự kiến. Thành thật xin lỗi cô! Chúng tôi sẽ bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho cô."

Khương Kỳ Hứa còn đang bàng hoàng chưa biết nói gì thì Quý Đông Đình đã nhanh nhẩu cướp lời cô: "Không sao, chúng tôi chấp nhận bồi thường!"

Sau đó, anh còn tốt bụng giúp cô thương lượng với gia đình William về các điều khoản trong hợp đồng.

Anh nghiêm túc quay sang nhìn cô: "Nhằm tránh những phiền phức không đáng có, bây giờ em hãy lên thu dọn hành lý ngay đi, chúng ta sẽ đi luôn trong tối nay!"

Khương Kỳ Hứa ngập ngừng: "Quý tiên sinh..."

"Tôi không thể để cho một cô gái lang thang khắp nơi giữa đêm vắng, thế nên, bây giờ, mời Khương tiểu thư lập tức đi thu dọn hành lý!" Quý Đông Đình

hoàn toàn không cho cô cơ hội từ chối.

Khương Kỳ Hứa âu sầu lên phòng thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên cô ngộ ra một chuyện...

Lúc cô xách vali xuống nhà, bà William tươi cười: "Con gái à, thật may quá! Bạn con có thể cho con một chỗ ở miễn phí, đúng là Chúa phù hộ!"

Khương Kỳ Hứa leo lên xe của Quý Đông Đình, cô không chịu nổi nữa, lập tức chất vấn anh: "Quý tiên sinh anh nhất định phải nói rõ ràng cho tôi biết, chuyện này có phải là do anh giờ trò không?"

"Chuyện gì cơ?" Quý Đông Đình tỏ vẻ hồ đồ.

Khương Kỳ Hứa giận dữ: "Chuyện ông bà William không cho tôi thuê nhà nữa."

"Đúng vậy!" Quý Đông Đình chẳng buồn giấu giếm, thậm chí còn cười cợt hỏi ngược lại cô: "Hứa Hứa, em không cảm thấy vui mừng vì chuyện này sao? Tôi nghĩ, em chỉ là không biết tìm cơ gì để chuyển tới nhà tôi thôi, phải không?"

Khương Kỳ Hứa hít thở thật sâu: "Tôi muốn xuống xe!"

"Xuống xe?" Quý Đông Đình nhìn gương mặt đỏ bừng vì tức giận của Khương Kỳ Hứa: "Đừng hòng!"

Khương Kỳ Hứa thực sự rất bức mình nhưng lại không biết nên trút giận thế nào, đành đá vào cửa chiếc xe đất tiền của Quý Đông Đình.

Quý Đông Đình không những chẳng mủi lòng mà còn hăm dọa cô: "Em cứ đá đi! Đá hỏng xe của tôi thì phải đền em không có tiền thì lấy thân mình ra mà đền!"

Đúng là một gã đàn ông đáng ghét! Khương Kỳ Hứa giận run cả người. Quý Đông Đình tuy biết mình hơi quá đáng nhưng cũng không nói thêm điều gì, cứ thế lái xe về ngôi nhà trên đường Bishop. Anh đích thân mở cửa xe rồi tháo dây an toàn giúp cô. Khương Kỳ Hứa không còn cách nào khác, ngoan ngoãn bước xuống xe. Đứng trước căn biệt thự lộng lẫy của Quý Đông Đình, cô thật sự choáng váng. Không biết là anh sống cùng ai nữa? Trong lòng cô thấp thỏm không yên: "Quý tiên sinh, tôi vẫn cảm thấy rất bất tiện! Hay là tôi về đây, tôi có thể tự tìm cho mình một nơi ở khác."

"Không có gì bất tiện cả! Phòng của em tôi đã bảo người chuẩn bị sẵn rồi." Quý Đông Đình sao có thể dễ dàng để cô đi như vậy.

Người đàn ông đứng tuổi có dáng vẻ của một quân gia đã lấy vali của Khương Kỳ Hứa ra khỏi cốp xe. Cô vẫn cố vớt vát, nói ra điều mình đang lo lắng: "Anh sống cùng người thân chứ?"

"Không, từ năm mười tám tuổi tôi đã sống tự lập rồi." Quý Đông Đình mỉm cười, khoác vai Khương Kỳ Hứa đi vào trong nhà.

Lần này, Khương Kỳ Hứa mới thật sự hiểu thế nào gọi là xa hoa. Nếu ví phòng Tổng thống của Bắc Hải Thịnh Đình là một cái lồng vàng, thì căn nhà này của Quý Đông Đình chính là một căn biệt thự kim cương. Cô đứng giữa phòng khách rộng thênh thang, rụt rè lên tiếng: "Tôi ngủ ở phòng nào vậy?"

"Ở trên gác, cạnh phòng tôi." Quý Đông Đình trả lời.

Khương Kỳ Hứa tắm rửa rồi thay một bộ quần áo ngủ nghiêm chỉnh, sau đó mới dám bước ra ngoài. Cô nằm trên chiếc giường lớn, xoay người về phía ban công, ngắm nhìn vầng trăng khuyết lúc ẩn lúc hiện sau lớp cửa thủy tinh, trần trọc không ngủ được. Mọi việc diễn ra quá chóng vánh, khác xa với tưởng tượng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 5.3

Ở một căn phòng khác, Quý Đông Đình cũng vừa tắm xong. Anh nằm lên chiếc ghế màu đen ngoài ban công rồi đưa tay ấn nút điều khiển, một bản violon du dương cất lên, đây chính là khúc ru mà lúc còn nhỏ anh thích nghe nhất. Đêm khuya thanh vắng, những ý nghĩ xấu xa trong anh không ngừng trỗi dậy, Quý Đông Đình nằm mãi vẫn không chợp mắt được. Anh nhìn về phía căn phòng của Khương Kỳ Hứa, thầm chế giễu bản thân, anh đâu phải lần đầu biết yêu, có cần thiết phải tới mức này không? Để bớt nhàm chán, anh gấp một chiếc máy bay giấy rồi phóng ra không trung. Máy bay của anh hạ cánh tại ban công phòng cô. Quý Đông Đình lại hào hứng gấp thêm mấy chiếc nữa, tiếp tục cho chúng bay lung tung sang ban công bên cạnh.

Chợt phát hiện ra rằng mình quên chưa kéo rèm, Khương Kỳ Hứa liền bò xuống giường, đi về phía cửa kính. Bỗng có thứ gì giống như là chim lao vào ban công... một con, hai con, rồi ba con... Cô kinh ngạc, vội đẩy cửa kính bước ra ngoài. Nhưng khi cúi đầu nhìn, cô mới phát hiện ra ban công toàn là máy bay giấy chứ đâu phải là chim. Cô quay đầu, bắt gặp Quý Đông Đình tay vẫn cầm máy bay giấy đang nhìn mình cười hi hi. Sau đó, vật thể trong tay anh hạ cánh an toàn trên cổ áo của cô.

"Quý Đông Đình!" Cô gọi hắt tên anh, rồi bực bội mở tờ giấy trên áo mình ra xem. Một bài thơ cổ hiện lên trong ánh đèn mờ ảo:

Khử niên nguyên dạ thi

Hoa thị đăng như trú

Nguyệt thượng liễu tiêu đầu

Nhân ước hoàng hôn hậu. (*)

...

(*) Bài thơ Sinh tra tử - Nguyên tịch của Âu Dương Tu. Dịch thơ: Năm ngoải đêm Nguyên Tiêu – Chợ hoa đèn sáng rực – Ngọn liễu mảnh trắng treo – Hoàng hôn người hẹn ước. (Nguyễn Xuân Tào dịch).

Khương Kỳ Hứa lại nhìn người đàn ông giờ đang nằm uể oải trên ghế, anh có gương mặt tuấn tú với đôi mắt sáng như những vì sao. Cảm xúc trào dâng trong lòng Khương Kỳ Hứa, không ngờ một bài thơ cổ lại có thể chạm tới đáy lòng mình thế này. Cô nắm chặt tờ giấy trong tay, đồng đặc phán quyết: "Luu manh!"

Quý Đông Đình sững sốt, nhảy dựng khỏi ghế. Anh nhắc lại lời cô: "Luu manh?"

Khương Kỳ Hứa nhướn mày, lẽ nào không phải sao? Lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa!

Ngày Chủ nhật, Khương Kỳ Hứa đã thức dậy từ lâu, cô ở lì trong phòng đọc một cuốn sách về quản lý khách sạn. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô vừa mở cửa ra đã thấy Quý Đông Đình ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt mình: "Hứa Hứa, sáng nay tôi phải làm việc mấy tiếng, e là không thể chơi cùng em. Nhưng chiều nay tôi đã sắp xếp một trận khúc côn cầu, em có hứng thú cùng đi không?"

"Hôm nay tôi phải học bài, tuần sau có một bài thi khá quan trọng." Khương Kỳ Hứa không hề kiểmk có, đúng là sang tuần cô phải tham dự một cuộc thi vô cùng nghiêm ngặt.

"Ồ, vậy à? Thế thì chiều nay tôi cũng ở nhà làm việc." Quý Đông Đình bất ngờ thay đổi lịch trình đã được sắp xếp sẵn.

Khương Kỳ Hứa cảm thấy đầy áp lực: "Quý tiên sinh, anh không cần để ý tới tôi đâu!"

Quý Đông Đình nở nụ cười: "Không liên quan tới em. Tại tôi bỗng dưng không muốn chơi bóng nữa thôi. Thật ra, ở nhà làm việc cũng không tệ chút nào!"

Buổi chiều trong thư phòng rộng rãi như một thư viện nhỏ, Khương Kỳ Hứa ngồi trên nệm đọc sách còn Quý Đông Đình chăm chú đọc tài liệu. Giáo trình của Khương Kỳ Hứa hoàn toàn bằng tiếng Anh, mà với vốn từ ít ỏi của mình, có những chỗ cô chỉ có thể hiểu bập bõm, vì vậy, cô đành hỏi Quý Đông Đình xem nhà anh có từ điển hay không.

Quý Đông Đình đặt hợp đồng trong tay xuống: "Tôi có thể làm từ điển cho em."

Cô cứ nghĩ người đàn ông này chỉ khoác lác thôi, không ngờ anh lại giải thích cặn kẽ từng từ cho cô, thậm chí còn bổ sung cho cô thêm một số kiến thức liên quan. Khương Kỳ Hứa nghiêm túc ghi chép lại những điều anh chỉ bảo, hôm nay cô đã học được không ít.

Hôm sau, Lục Tự tới London vào lúc năm giờ mười phút sáng. Với tư cách là nhân viên duy nhất của Bắc Hải Thịnh Đình có mặt tại đây, Khương Kỳ Hứa phải dậy từ rất sớm để đến sân bay đón anh. Cô dặn dò quản gia nhân với Quý Đông Đình là mình có việc phải ra ngoài trước.

Khương Kỳ Hứa vừa mới tới sân bay đã nhìn thấy Lục Tự áo quần phẳng phiu bước ra. Lần này, anh chỉ ở đây ba ngày hai đêm, hoạt động chủ yếu là tham gia buổi toạ đàm vào ngày mai, vì thế, anh không đưa trợ lý đi cùng. Khương Kỳ Hứa đưa Lục Tự tới khách sạn nhận phòng, sau đó, hai người cùng đi ăn sáng. Cô muốn thanh toán tiền bữa ăn, nhưng nhân viên bán hàng lại nhận tiền của Lục Tự khiến Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi ngại.

Lục Tự vui vẻ nói: "Chỉ là một bữa sáng thôi, có gì mà phải cảm ơn!" Anh làm ra vẻ vô tình hỏi cô: "Giám đốc Khương, cô sống ở đâu?"

Khương kỳ Hứa trả lời ngắn gọn: "Ở nhà của một người bạn."

"Giám đốc Khương có cả bạn ở London?" Lục Tự thoáng ngạc nhiên.

Khương Kỳ Hứa chớp chớp mắt: "Tôi có..."

Thu xếp cho Lục Tự xong xuôi, Khương Kỳ Hứa vội vàng đến lớp. Lúc tan học, Quý Đông Đình gọi điện tới. Anh đi thẳng vào vấn đề: "Em ra ngoài sớm vậy để làm gì? Mà hôm nay em về sớm một chút, có chuyện quan trọng!"

"Chắc là tôi không thể về sớm được đâu." Khương Kỳ Hứa bước ra khỏi giảng đường: "Sếp của tôi đã tới đây rồi, tôi phải tiếp đón anh ấy."

"Lục Tự?" Quý Đông Đình đoán ra ngay.

Khương Kỳ Hứa khá bất ngờ: "Làm sao anh biết?"

Sau khi cúp máy, Quý Đông Đình dựa lưng vào ghế, suy nghĩ về cái gã tên Lục Tự. Nếu buổi hẹn của anh và Khương Kỳ Hứa ở Thịnh Đình lần trước là do hấn ta cố tình phá đám bằng cách lôi cô đến tiệc rượu, vậy thì anh lại có thêm một kẻ tình địch nữa rồi. Anh không mấy để ý cái tên Thẩm Hoành kia, nhưng rất quan tâm tới gã Lục Tự này. Khương Kỳ Hứa nói muốn tìm một người đàn ông gần giống như cô, mà cái gã Lục Tự này cũng có vẻ giống cô thật...

Khương Kỳ Hứa rất sợ phải chăm lo cho sếp, nhưng thật may là cô đã có kỳ thi sắp tới để làm cái cớ: "Tổng Giám đốc Lục, mấy hôm nữa tôi phải thi rồi, thế nên..."

Lục Tự dường như rất hiểu ý cô: "Giám đốc Khương không cần tiếp đón tôi quá đặc biệt đâu, cô cứ lo làm việc của mình đi! Ngày mai, sau khi kết thúc buổi tọa đàm, tôi sẽ quay về thành phố S."

Khương Kỳ Hứa gật đầu.

Lục Tự nhìn cô: "Nhưng mà, bữa tối vẫn cần Giám đốc Khương giới thiệu cho tôi vài nhà hàng."

Giới thiệu nhà hàng? Khương Kỳ Hứa chỉ biết có hai địa điểm, chính là nhà hàng Gordon Ramsay và nhà hàng Trung Quốc chuyên đồ Tứ Xuyên mà Quý Đông Đình đã đưa cô tới ăn.

Cuối cùng, cô quyết định dẫn Lục Tự tới khu phố người Hoa. Cô mỉm cười: "Đến đây rồi thì không quan trọng mấy phép lịch sự ga-lăng của phương Tây nữa. Tôi tới London sớm hơn Tổng Giám đốc Lục nửa tháng, anh lại là sếp của tôi, dù về tình hay về lý thì tôi cũng nên mời anh bữa cơm này, phải không?"

"Được rồi, đừng lẩn tránh nữa! Tổng Giám đốc Lục của cô còn không mời nổi cô một bữa cơm hay sao?" Lục Tự cười nói.

Tổng Giám đốc Lục của cô? Lục Tự trở thành người của cô từ lúc nào vậy? Khương Kỳ Hứa nhún mày. Cô ghét cái kiểu nói chuyện mập mờ của đám đàn ông về các mối quan hệ.

Hai người chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, Khương Kỳ Hứa gọi đồ. Nhìn một bàn đầy món ăn hấp dẫn trước mặt, Lục Tự cảm thán: "Thật hiếm có dịp ở London mà còn được ăn món Tứ Xuyên chính công. Cảm ơn cô, Giám đốc Khương!"

Khương Kỳ Hứa mỉm môi: "Tôi cũng được bạn giới thiệu thôi."

"Chính là người bạn đã cho cô ở nhờ đó sao?" Lục Tự hào hứng: "Hay là bảo cô ấy cùng ra đây ăn cơm đi!"

"Không cần đâu!" Khương Kỳ Hứa cảm thấy bất ổn: "Anh ấy(*) rất bận!"

(*) Trong tiếng Trung, ngôi thứ ba số ít chỉ "anh ấy" và "cô ấy" có cùng cách phát âm nên đã gây ra sự nhầm lẫn giữa Lục Tự và Khương Kỳ Hứa.

"Cô ấy làm gì ở London vậy?", Lục Tự tiếp tục hỏi.

Khương Kỳ Hứa suy nghĩ rồi trả lời: "Chắc là làm ăn."

"Thế thì giỏi thật đấy!" Lục Tự gấp miếng cá ngon nhất vào bát của Khương Kỳ Hứa: "Ăn nhiều một chút!"

"Tách!"

A Đỗ, ông chủ của nhà hàng này, cũng là bạn lâu năm của Quý Đông Đình, giờ máy ảnh lên chụp đôi nam nữ ngồi bên cửa sổ rồi gửi cho bạn mình. Quý Đông Đình hết phóng to lại thu nhỏ bức ảnh, xem nhiều tới mức chẳng còn tâm trạng ăn uống gì nữa.

Quản gia hỏi anh: "Đội khi nào Khương tiểu thư về mới chuẩn bị bữa tối cho cô ấy, phải không ạ?"

"Không cần đâu, cô ấy đã ăn rồi!" Quý Đông Đình xoay người rời khỏi phòng ăn, nhưng vừa đi được vài bước đã quay đầu lại: "Cứ chuẩn bị đi!" Ăn cơm cùng một người đàn ông mà mình không thích, đã thế lại còn là sếp của mình thì sao mà ngon miệng được cơ chứ?

Đúng là Khương Kỳ Hứa không thấy ngon miệng chút nào. Hai người ăn xong, bước ra đến cửa đã thấy trời nổi gió. Khương Kỳ Hứa đang định vẫy xe cho Lục Tự thì ánh bỗng nhiên nắm lấy tay cô. Khương Kỳ Hứa hoảng hốt, cố gắng rút tay về: "Tổng Giám đốc Lục!"

Lục Tự nhìn sâu vào mắt cô: "Tôi đã đổi vé máy bay rồi, dự định ở lại thêm mấy ngày nữa. Đội kỳ thi của em kết thúc, chúng ta đi du lịch mấy nước quanh đây!"

Khương Kỳ Hứa trầm mặt.

"Em không hiểu ý của tôi sao?" Ánh mắt của Lục Tự lúc này khiến người ta cảm thấy e sợ.

Sao Khương Kỳ Hứa lại không hiểu ý tứ của anh kia chứ? Nhưng được sếp bày tỏ tình cảm thế này thật là phiền phức!

Lục Tự rành rọt tuyên bố: "Khương Kỳ Hứa, tôi đang theo đuổi em."

Khương Kỳ Hứa cúi gầm mặt: "Tổng Giám đốc Lục rất xin lỗi! Mấy hôm nữa tôi thật sự rất bận, không thể đi du lịch cùng anh được đâu."

"Bận lắm à?" Gương mặt Lục Tự thoáng chút tiếc nuối. Anh ngừng một lúc rồi hỏi thẳng: "Có phải vì tôi đã từng ly hôn không?"

Khương Kỳ Hứa lắc đầu: "Không phải, không liên quan gì tới chuyện anh có ly hôn hay không."

"Thế là vì sao?" Lục Tự rất mong muốn nhận được đáp án.

Trong chuyện tình cảm, Khương Kỳ Hứa luôn rất thẳng thắn: "Tôi không muốn dây dưa với cấp trên, không muốn người khác nghĩ mình phải dựa vào anh mới leo lên được vị trí này, càng không muốn bị người ta chỉ trích nói này nói nọ."

Lục Tự phần nào hiểu được nỗi lòng Khương Kỳ Hứa, anh cũng không thể ích kỷ bắt cô từ bỏ sự nghiệp vì mình được. Sau một hồi suy nghĩ, Lục Tự lên tiếng: "Hạng mục ở Nam Việt sắp khởi công rồi. Khi em hoàn thành khóa bồi dưỡng này và trở về, tôi sẽ điều em tới Nam Việt, chức vụ chắc chắn sẽ cao hơn... Còn về những lời đồn thổi, Kỳ Hứa, cho dù em không ở bên tôi, chúng vẫn sẽ tồn tại."

Khương Kỳ Hứa trở về nhà khá sớm, vừa vào cửa đã thấy Quý Đông Đình đang ngồi trên sofa trong phòng khách. Anh nói: "Vào ăn cơm tối đi!"

Khương Kỳ Hứa thật thà: "Tôi đã ăn rồi."

Quý Đông Đình nhướn mày: "Quần gia đã chuẩn bị cơm tối cho em rồi, ít nhiều gì thì cũng vào ăn đi!"

Lúc Khương Kỳ Hứa từ nhà ăn đi ra, Quý Đông Đình đã lên gác rồi. Cô ôm tâm trạng rối bời trở về phòng mình.

Hôm nay, trong lòng Quý Đông Đình chất chứa bao muộn phiền. Anh lấy cây đàn violon trên giá xuống, đàn thử vài nốt, sau đó đứng ngoài ban công, say sưa đàn từ Sad love cho đến Praise ot Lové, lại chuyển sang The Only Request... Tiếng nhạc du dương truyền tới chỗ Khương Kỳ Hứa đang nằm trần trọc ở phòng kế bên. Đầu óc cô đang hỗn loạn, bao nhiêu suy nghĩ ngổn ngang không chịu buông tha cho cô, giờ lại thêm bản nhạc bi thương cứ bám riết lấy cô, thật sự khiến cô càng thêm khó chịu. Cô trùm chăn kín mít, vùi đầu vào giữa hai chiếc gối, thế nhưng âm thanh sâu não kia vẫn không ngừng lòn vào bên tai cô. Một lúc sau, bản Chúc mừng sinh nhật vang lên, những tưởng đó sẽ là một điệu nhạc vui tươi, rộn rã, vậy mà nó lại trở nên u buồn, da diết hơn bao giờ hết. Khương Kỳ Hứa không chịu nổi nữa, bèn khoác thêm áo đi ra ngoài ban công. Cô khẽ gọi: "Quý Đông Đình!"

Quý Đông Đình đã ngừng đàn, anh quay đầu nhìn Khương Kỳ Hứa, nhưng không nói gì.

Khương Kỳ Hứa bắt chuyện: "Anh vừa kéo bản nhạc gì vậy?"

Quý Đông Đình trả lời: "Chúc mừng sinh nhật."

Khương Kỳ Hứa "ồ" một tiếng. Cô vừa cúi đầu, giọng nói trầm ấm ấy lại vang lên: "Hôm nay là sinh nhật của tôi."

"Giờ cơ? Anh vừa nói gì?" Khương Kỳ Hứa vờ như không nghe rõ.

"Không có gì." Quý Đông Đình thấy hơi mất mát, định cầm đàn violon quay về phòng.

Khương Kỳ Hứa dường như cảm nhận được sự buồn bã trong lòng người đàn ông ở trước mặt. Cô nhìn theo bóng lưng anh, ngượng ngùng lên tiếng: "Quý Đông Đình chúc anh sinh nhật vui vẻ! Vừa rồi tôi chỉ đùa thôi, vì tôi chưa chuẩn bị quà ấy mà. Xin lỗi anh!"

Quý Đông Đình dừng bước, khóe môi hơi cong lên Khương Kỳ Hứa không biết điều này, bởi anh chẳng hề quay đầu lại.

"Anh giận đấy à?" Khương Kỳ Hứa thăm dò.

Đôi mắt Quý Đông Đình ánh lên niềm vui khôn tả, nhưng vẫn cố làm ra vẻ thờ ơ: "Tôi còn tưởng tai của Khương tiểu thư có vấn đề cơ đấy! Thì ra là vì chưa chuẩn bị quà nên cảm thấy áy náy."

Khương Kỳ Hứa vừa tức giận vừa buồn cười.

Quý Đông Đình bỗng nhiên quay đầu lại, giọng nói có chút ngập ngừng: "Thật ra... không có quà cũng không sao..."

Trái tim Khương Kỳ Hứa vừa bị lỗi mất một nhịp trước ánh mắt ấm đượm của Quý Đông Đình. Có lẽ, cô cũng đoán được ở giây tiếp theo anh sẽ nói gì. Kỳ lạ ở chỗ, lần này, khi đối diện với điều anh sắp nói ra, cô không chỉ căng thẳng, lo lắng như những lần trước, mà hình như còn có một chút mong chờ.

"Không có quà cũng không sao. Em có đồng ý tặng chính mình cho tôi không?" Quý Đông Đình nhìn Khương Kỳ Hứa bằng vẻ mặt hết sức chân thành.

Khương Kỳ Hứa buông một câu: "Lưu manh!"

Quý Đông Đình tự gõ vào đầu mình, chính anh cũng cảm thấy những lời vừa nói quá trực tiếp, không có sự ý tứ, kín đáo của văn hóa Trung Quốc gì cả! Anh vội thay bằng câu khác: "Em thấy sao nếu chúng ta ở bên nhau?"

Khương Kỳ Hứa im lặng, để mặc cho làn gió thổi tung mái tóc của mình. Ánh mắt cô hiện lên vẻ kiên quyết. Chắc là muốn dứt khoát từ chối anh chẳng? Trong lòng anh dấy lên một dự cảm chẳng lành. Cuộc chiến giành giật trái tim người đẹp còn trường kỳ, thôi thì sau này anh lại phải tiếp tục cố gắng vậy!

"Xin lỗi!" Quý Đông Đình hơi gượng gạo.

"Được!" Khương Kỳ Hứa đột ngột lên tiếng.

Được ư? Quý Đông Đình phản ứng rất nhanh nói: "Em qua phòng anh, hay là anh sang bên đó?"

Khương Kỳ Hứa không tài nào hiểu nổi suy nghĩ của người đàn ông này: "Quý Đông Đình, anh sang đây"

"Đến lúc ăn mừng rồi!" Quý Đông Đình nói xong, lập tức quay đầu, đi vào bên trong.

Khương Kỳ Hứa ngẩng đầu ngắm vầng trăng xinh đẹp ở phía xa xa. Tại cảnh sắc đêm nay quá đẹp, hay bởi bản nhạc não lòng anh vừa đàn mà cô lại đưa ra quyết định chóng vánh như vậy? Bất luận là vì lý do gì, cô chỉ cần biết hiện tại niềm hạnh phúc đang ngập tràn trong trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 5.4

Chẳng mấy chốc, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Khương Kỳ Hứa vừa mở cửa đã thấy Quý Đông Đình đang cầm một chai rượu vang và hai chiếc ly để cao, mỉm cười với cô:

"Giây phút đáng chúc mừng như thế này sao có thể thiếu rượu được!" Quý Đông Đình đi thẳng vào trong phòng mở chai rượu, rót vào ly rồi đưa cho cô: "Cạn ly!"

Khương Kỳ Hứa nhấp một ngụm rượu vang thuộc loại hảo hạng, không quên cảm thán: "Chỗ này của anh có nhiều thứ tốt thật đấy!"

Quý Đông Đình dịu dàng nhìn cô: "Thứ tốt nhất ở đây chính là người đàn ông đang đứng trước mặt em."

Khương Kỳ Hứa nghiêm túc nói: "Anh có thể khiêm tốn một chút không?"

"Anh sợ nếu mình khiêm tốn quá thì em lại không nhận thấy ưu điểm của anh." Quý Đông Đình vô cùng tự tin.

Lại còn tự thổi kèn khen lấy nữa! Khương Kỳ Hứa chuyển đề tài: "Quý tiên sinh, hôm nay là sinh nhật của anh thật sao?"

"Đúng vậy!" Quý Đông Đình vuốt ve mái tóc vừa dài vừa mượt của Khương Kỳ Hứa: "Sinh nhật anh theo lịch âm."

Khương Kỳ Hứa phì cười.

"Có thể tặng anh một món quà nho nhỏ không?" Quý Đông Đình khẽ nghiêng người, áp sát vào mặt Khương Kỳ Hứa, ý tứ đã rất rõ ràng.

Khương Kỳ Hứa do dự một lát, rồi đặt một nụ hôn lên má anh.

"Thôi được, anh đành nhận vậy!" Quý Đông Đình nâng khuôn mặt cô lên: "Hứa Hứa, đây là quà đáp lễ của anh."

"Quý Đông Đình..."

Quý Đông Đình không thích Khương Kỳ Hứa gọi cả họ lẫn tên mình như vậy chút nào: "Em có thể gọi anh Kingsley, đây là tên tiếng Anh của anh."

Quý Đông Đình nhìn Khương Kỳ Hứa, ánh mắt đầy mê hoặc. Khương Kỳ Hứa không thể né tránh, ngoan ngoãn gọi một tiếng: "Kingsley!"

Lời nói của cô nhanh chóng biến mất trong miệng anh. Đây là nụ hôn đầu tiên giữa cô và Quý Đông Đình với tư cách là người yêu... Không biết đã qua bao lâu, cô đẩy anh ra, thở hổn hển.

"Có giữ anh ở lại qua đêm không?" Quý Đông Đình vừa rời khỏi đôi môi Khương Kỳ Hứa liền chuyển sang cắn vào tai cô.

"Quá nhanh rồi, Quý..." Trước ánh mắt hăm dọa của anh cô vội sửa lại: "Kingsley, em cảm thấy qua đêm là quá nhanh!"

Quý Đông Đình xoa đầu Khương Kỳ Hứa. Tuy hơi tiếc nuối nhưng anh tôn trọng quyết định của cô. Anh giúp cô chỉnh trang bộ quần áo ngủ xộc xệch trên người: "Anh vô cùng mong chờ ngày đó!"

Mong chờ cái gì chứ? Mặt Khương Kỳ Hứa nóng ran.

"Chúc ngủ ngon!" Trước khi đi, Quý Đông Đình lại đặt một nụ hôn lên trán cô.

Khương Kỳ Hứa ngược nhìn anh: "Chúc ngủ ngon!"

"Em yêu, đừng nhìn anh như vậy! Anh sẽ cho rằng em đang níu kéo anh đấy!" Quý Đông Đình nở nụ cười xấu xa.

Khương Kỳ Hứa vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Quý Đông Đình đã trải qua mấy mối tình, nhưng chưa bao giờ anh phải dè dặt, cẩn trọng như lần này và cũng chưa từng có người nào khiến anh rung động được như Khương Kỳ Hứa. Dường như có một đôi tay ấm áp đang cầm dao mổ định lấy đi trái tim của anh, anh đâu biết vậy nhưng vẫn vui vẻ nằm trên bàn mổ, cam tâm tình nguyện chịu đựng mọi đau đớn.

Ôi, tình yêu!

Lục Tự vừa kết thúc buổi tọa đàm ở học viện mà Khương Kỳ Hứa theo học, cả hội trường vỗ tay rào rào. Với khả năng tiếng Anh lưu loát, phong thái đỉnh đạc và cách ứng xử thông minh, Tổng Giám đốc Lục đã hoàn toàn thuyết phục được những người đến tham dự. Khương Kỳ Hứa cũng nhiệt liệt hoan hô, nếu đánh giá một cách khách quan thì Lục Tự thật sự là một người đàn ông ưu tú. Cô vốn định nhanh chóng rời khỏi giảng đường nhân lúc anh không để ý, nào ngờ, anh từ đằng xa đã gọi cô lại.

Khương Kỳ Hứa quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang đi về phía mình, cười gượng gạo: "Tổng Giám đốc Lục!"

"Chuyện tôi nói tới qua, em suy nghĩ đến đâu rồi?" Lục Tự đi tới trước mặt cô, hỏi một cách nghiêm túc.

"Đáp án của tôi vẫn giống như hôm qua. Tổng Giám đốc Lục, tôi không thể đồng ý được." Khương Kỳ Hứa quả quyết.

Giương mặt Lục Tự thoáng buồn: "Vẫn là những lý do của ngày hôm qua?"

"Ngoài những điều đó ra, còn một lý do nữa." Khương Kỳ Hứa lấy hết dũng khí: "Tôi đã có bạn trai rồi."

"Hả?" Lục Tự có vẻ không tin: "Chuyện từ khi nào?"

Khương Kỳ Hứa không thể tiết lộ chuyện mới chỉ bắt đầu từ tối qua, nên đành im lặng. Nhìn bộ dạng này của Khương Kỳ Hứa, Lục Tự lại cho rằng cô đang tìm cách để né tránh mình. Anh chỉ biết tự trách bản thân đã quá nóng vội mà thôi.

"Nếu bây giờ em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ đợi em." Lục Tự không quên bổ sung: "Hy vọng em có thể cho tôi một cơ hội!"

"Xin lỗi, Tổng Giám đốc Lục! Tôi thật sự đã có bạn trai rồi." Khương Kỳ Hứa bắt đầu thấy bức mình, cô không muốn đôi co thêm nữa.

Đúng lúc này, Quý Đông Đình đi đến. Lục Tự tuy hơi bất ngờ nhưng vẫn nhanh chóng đưa tay ra: "Quý tiên sinh, thật trùng hợp, lại gặp được anh ở đây!"

"Tổng Giám đốc Lục!" Sau khi bắt tay Lục Tự, Quý Đông Đình liền giải thích nguyên nhân mình tới đây: "Tôi tới đón bạn gái."

"Vậy sao?" Lục Tự cố sức kiềm chế sự kinh ngạc để không thất lễ: "Chúc mừng Quý tiên sinh đã giành được trái tim người đẹp!"

"Cảm ơn!" Quý Đông Đình lịch sự đáp lại. "Chẳng hay Tổng Giám đốc Lục có thời gian rảnh không? Lần trước ở thành phố S, Tổng Giám đốc Lục rất quan tâm tới tôi, thế nên, lần này anh tới London, tôi là chủ nhà, cũng nên dốc sức đáp lại để tỏ lòng hiếu khách."

"Tiếc quá, tôi đã mua vé máy bay quay về thành phố S ngay hôm nay rồi!" Lục Tự kiểm soát để nhanh chóng rút lui.

"Ồ! Vậy khi nào có dịp sẽ nói chuyện sau vậy!" Quý Đông Đình đi tới bên Khương Kỳ Hứa, rất tự nhiên ôm eo cô: "Chúng ta đi thôi!"

Từ lúc Quý Đông Đình xuất hiện, Khương Kỳ Hứa không hề lên tiếng, đến tận khi anh nói phải đi, cô mới khẽ đáp lại rồi đi theo anh. Chạm mặt nhau như vừa rồi khiến mọi người cổ phần ngượng ngập, nhưng có lẽ sẽ tránh được một số phiền phức không đáng có sau này.

Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình lại tới nhà hàng Tứ Xuyên để kỷ niệm "ngày sinh nhật theo lịch âm" của Quý Đông Đình. Nhìn thấy cô, ông chủ nhà hàng vừa ngạc nhiên lại vừa không mấy hài lòng, chỉ quay sang nói với Quý Đông Đình một câu: "Cậu đã bị sắc đẹp làm cho mê muội rồi à?"

Quý Đông Đình chẳng thèm để ý tới A Đỗ, anh dẫn Khương Kỳ Hứa tới vị trí đẹp nhất.

Khương Kỳ Hứa tò mò: "Ông chủ nói thế là có ý gì?"

"Anh cũng không rõ lắm, có lẽ là khen em đẹp." Quý Đông Đình đưa thực đơn cho Khương Kỳ Hứa: "Em muốn ăn gì?"

Khương Kỳ Hứa lại hỏi: "Anh ta và anh có quen nhau thì phải?"

"Có quen." Quý Đông Đình đưa mắt về phía A Đỗ đang đứng trong quây thu ngân: "Quen nhau từ khi còn nhỏ. Cậu ta là một người khá được, nhưng nhìn nhận vấn đề hơi phiến diện. Lúc còn học cấp ba, cậu ta đã bị cô bạn gái lừa cho một vết đau đến mức mất hết cả thể diện. Từ đó về sau, cậu ta ghét tất cả những cô gái xinh đẹp."

Khương Kỳ Hứa bật cười.

Quý Đông Đình tiếp tục nói: "Nhưng đàn ông là loài động vật ưa hình thức. Giống như Trương Vô Kỵ đã bị con gái lừa không biết bao nhiêu lần nhưng đến cuối cùng vẫn chọn một Triệu Mẫn rực rỡ như hoa hồng đầy thoi. Những người cứ luôn mồm nói không thích phụ nữ đẹp chẳng qua là bởi vì muốn mà không có được ấy mà."

Khương Kỳ Hứa khẽ "hừ" một tiếng.

Quý Đông Đình nhìn cô: "Nhưng mà, khi đã theo đuổi được một cô gái xinh đẹp, đàn ông lại hóa thân thành Võ Đại Lang, luôn sợ gặp phải một gã Tây Môn Khánh."

Tưởng tượng ra cảnh Quý Đông Đình biến thành Võ Đại Lang, Khương Kỳ Hứa cảm thấy thật sự rất thú vị.

Ăn tối xong, hai người nắm tay nhau đi dạo trên khu phố người Hoa, Quý Đông Đình đan tay vào tay Khương Kỳ Hứa rồi đút vào túi áo anh. Sau đó, họ cùng đi xem vở nhạc kịch "Bóng ma trong nhà hát". Ngồi trong nhà hát lộng lẫy, Khương Kỳ Hứa ngắm nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, thật không dám tin rằng mình đã chính thức hẹn hò với anh. Cô thầm nghĩ, đôi khi đôi người thật chẳng khác nào một vở kịch!

Ba ngày sau, kỳ thi của Khương Kỳ Hứa kết thúc. Cô dự định dùng mấy ngày nghỉ sau kỳ thi ở nhà đọc sách, Quý Đông Đình bảo cô nhặt nhèo, nhưng cô quả thực rất thích thư viện trong nhà anh. Cô vô tình tìm được một quyển album trên giá sách, trong đó có rất nhiều ảnh chụp những chú chim cánh cụt bị bắt, đáng yêu khiến cô vô cùng thích thú.

Sáng hôm sau, khi cô vẫn đang mơ màng ngủ thì bị Quý Đông Đình dựng dậy. Mặt cô biến sắc: Quý Đông Đình, tại sao anh có thể vào phòng của em?"

"Nhanh lên! Anh dẫn em đến chỗ này rất thú vị." Quý Đông Đình thúc giục, thậm chí còn thu dọn luôn quần áo giúp cô.

Quãng đường từ nhà đến sân bay, Khương Kỳ Hứa tựa vào vai Quý Đông Đình ngủ gà ngủ gật. Hôm qua, Quý Đông Đình gọi cô sang phòng chơi cờ tướng, mãi tới gần sáng cô mới được về phòng đi ngủ, vậy mà vừa sáng sớm anh đã đánh thức cô. Chẳng biết anh định đưa cô đi đâu nữa, nhưng chỉ cần không đem bán là được rồi. Quý Đông Đình bảo cô đưa điện thoại cho anh, để anh giúp cô tắt máy. Anh vô tình nhìn thấy một tin nhắn còn chưa đọc, là của Thẩm Hoành, nội dung ngắn gọn: Tiểu Hứa, mấy ngày nữa có thể anh sẽ tới London công tác, đến lúc đó chúng ta gặp nhau nhé!

Một kẻ tình địch vừa đi thì kẻ khác đã lại tới. Quý Đông Đình giờ điện thoại lên, chụp ngay một tấm ảnh vô cùng thân mật của anh và người con gái ngồi bên cạnh, sau đó gửi cho Thẩm Hoành, kèm theo lời nhắn: "Em yêu rồi. Chúc mừng em đi!" Xong việc, anh dứt khoát ấn nút tắt máy.

Trong khoang hạng nhất trên máy bay, Khương Kỳ Hứa đang dùng bữa sáng, cô thắc mắc với Quý Đông Đình: "Chúng ta đến Tây Ban Nha sao?"

"Không đến Tây Ban Nha, nhưng sẽ đi ngang qua đó." Quý Đông Đình vừa ăn sáng vừa xem tạp chí: "Chúng ta qua trạm trung chuyển Madrid của Tây Ban Nha trước, sau đó sẽ tới Buenos Aires, rồi chuyển sang máy bay nội địa của Argentina để đến đảo Tierra del Tuego."

"Tierra del Tuego?" Khương Kỳ Hứa bắt đầu thấy lo lắng: "Chúng ta đến đó để làm gì?"

"Anh đâu có bán em đi, sao em phải căng thẳng thế?" Quý Đông Đình rất ung dung, anh nghĩ Khương Kỳ Hứa nhất định sẽ thích chuyến du lịch mà anh tặng cô.

Khương Kỳ Hứa kéo áo Quý Đông Đình: "Rốt cuộc chúng ta đi đâu?"

"Chẳng phải em thích chim cánh cụt sao?" Quý Đông Đình đặt tờ tạp chí trên tay xuống, nhìn cô: "Tierra del Tuego là ranh giới giữa lục địa Nam Mỹ và châu Nam Cực. Từ đó, chúng ta có thể xuyên qua eo biển Drake để tới Nam Cực."

Khương Kỳ Hứa hoàn toàn ngây ngốc. Quý Đông Đình vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của cô: "Em xem, em vui mừng tới mức không thốt nên lời nữa kìa!"

Khương Kỳ Hứa lặng lẽ quay đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ. Cô đâu có vui mừng, là đang tức giận thì có! Quý Đông Đình hơi chột dạ, vội kéo tay cô: "Có muốn ăn bánh việt quất không? Mùi vị được lắm!"

Con giận trong lòng Khương Kỳ Hứa dâng lên: "Em muốn quay về London."

"Tại sao vậy?" Tuy Quý Đông Đình cũng đoán ra nguyên nhân khiến cô khó chịu, nhưng vẫn vờ hỏi.

Khương Kỳ Hứa hít sâu một hơi: "Quý Đông Đình, em chỉ có ba ngày nghỉ thôi. Trong vòng ba ngày làm sao có thể tới được Nam Cực?"

"Đừng lo! Anh đã xin nghỉ cho em rồi. Khóa học ba tháng của em đã được chuyển thành bốn tháng, em sẽ không bị mất bất kỳ tiết học nào đâu." Quý Đông Đình nắm lấy tay Khương Kỳ Hứa.

Nhưng cô chỉ lạnh nhạt nhìn anh: "Anh dựa vào đâu mà quyết định thay em?"

Quý Đông Đình cảm thấy hơi tổn thương: "Dựa vào việc anh là bạn trai của em."

"Bạn trai? Quyền lợi lớn quá nhỉ!" Khương Kỳ Hứa mỉm cười.

"Trước mắt, anh là người đàn ông thân thiết với em nhất, sao lại không thể có quyền lợi này?" Quý Đông Đình không thích tranh cãi với phụ nữ, nhất là với cô gái mà anh yêu thích, vì vậy, anh quyết định nhắm mắt lại: "Anh phải nghỉ ngơi đây, xin đừng làm phiền! Cảm ơn em!"

Khương Kỳ Hứa hần học nhìn anh. Thấy cô vẫn chưa nguôi giận, Quý Đông Đình đành xuống nước: "Hứa Hứa, anh xin lỗi vì đã tự quyết định theo ý mình! Nhưng hãy tin anh đi, khi nào tới Nam Cực, em nhất định sẽ rất thích!"

Quý Đông Đình đã tỏ ra yếu thế, Khương Kỳ Hứa cũng bắt đầu thỏa hiệp: "Nam Cực rất lạnh, em sợ lạnh."

"Chuyện này khỏi lo!" Quý Đông Đình siết chặt tay cô. Ý của anh rất rõ ràng có anh ở bên sao cô còn quay lại được cơ chứ!

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng ngồi máy bay, Khương Kỳ Hứa chỉ có ăn và ngủ. Đã lâu lắm rồi cô không được thoải mái như thế, vì vậy, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn. Ban đầu, cô rất khó chấp nhận chuyến đi bất thành linh này, nhưng tới bây giờ, cô đã trở nên mong chờ "chuyến hành trình vừa ngọt ngào vừa mới lạ" mà Quý Đông Đình nói.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 24: Chương 5.5

Sau khi hạ cánh an toàn tại Buenos Aires, Argentina, hai người thuê phòng tại một khách sạn theo phong cách Địa Trung Hải nằm giữa trung tâm thành phố.

Nửa đêm, Quý Đông Đình dẫn cô đến sòng bạc lớn nhất ở đây. Lần đầu tới casino, Khương Kỳ Hứa cảm thấy cái gì cũng thật xa lạ. Quý Đông Đình đổi một đồng chip đủ các loại màu sắc cho cô chơi. Khương Kỳ Hứa lắc đầu nguây nguẩy, thế nên, anh đành phải chơi vài ván, để Khương Kỳ Hứa đứng bên cạnh quan sát.

Mấy ván đầu, Quý Đông Đình cũng khá may mắn, thu được một ít tiền về nhưng sau đó, anh bắt đầu đen dần, Quý Đông Đình đặt rất nhiều tiền khiến Khương Kỳ Hứa lo lắng, không cho anh chơi nữa. Quý Đông Đình đã thua khá khá, vậy mà vẫn vô cùng khoái chí. Anh khoác tay lên vai cô: "Anh đoán là đen bạc đỏ tình đây! Hay là Hứa Hứa chơi thay anh một ván"

Khương Kỳ Hứa hốt hoảng: "Số em từ bé tới giờ luôn rất đen đui. Em thật sự không chơi được đâu!"

Quý Đông Đình ấn cô ngồi xuống: "Thua cũng không sao, chơi đi! Em nhất gan lắm, phải chơi vài ván để rèn luyện lòng can đảm! Thắng được thì cũng thua được, cốt là thắng sao cho vô tư, thua sao cho phong độ!"

Trong lúc Khương Kỳ Hứa vẫn còn do dự chưa biết nên làm gì, Quý Đông Đình đã hô bắt đầu, bảo người nhân viên phát bài. Dưới sự dẫn dắt của Quý Đông Đình, Khương Kỳ Hứa đã thắng được một số tiền lớn trong trò Poker 2. Cô kích động reo lên: "Kingsley, chúng ta tuyệt quá! Tuyệt quá!"

"Ai dám nói em không may mắn nào? Có thần may mắn như anh ở bên cạnh, em thua được sao?" Quý Đông Đình nở nụ cười rạng rỡ.

Ra khỏi sòng bạc rồi mà Khương Kỳ Hứa vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Quý Đông Đình bất chợt cúi xuống hôn cô rồi thì thầm vào tai cô: "Anh biết em luôn cảm thấy khó chịu khi tiêu tiền của anh, mặc dù anh rất tình nguyện và vui vẻ khi làm việc đó. Nhưng dù sao thì anh cũng nên tôn trọng suy nghĩ độc lập của em. Hôm nay, em đã thắng hơn một triệu đô la Mỹ, trong nháy mắt bỗng trở thành nữ quý tộc trẻ tuổi, thế nên, từ giờ em sẽ chỉ nổi những khoản còn lại nhé?"

Thì ra, việc anh đưa cô tới sòng bạc tối nay ngoài mục đích rèn luyện lòng can đảm cho cô còn có cả dụng ý này nữa. Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Vô cùng hạnh phúc!"

"Em chắc chứ?" Quý Đông Đình cúi xuống, nhìn sâu vào đôi mắt cô.

Khương Kỳ Hứa gật đầu lia lịa: "Chẳng phải anh nói em đã là nữ quý tộc trẻ rồi sao?"

Quý Đông Đình chạm vào đôi môi cô: "Anh muốn ăn cái này trước."

"Luuu manh! Ừm... Ừm..." Quý Đông Đình lại bịt kín miệng Khương Kỳ Hứa thêm lần nữa. Vào giây phút đáng chúc mừng như thế này, có lẽ chỉ nụ hôn cuồng nhiệt mới diễn tả được hết sự xúc động trong lòng họ. Khương Kỳ Hứa kiễng chân lên, hai tay ôm chặt eo Quý Đông Đình, say sưa đáp lại nụ hôn hết sức điều luyện của anh.

Quý Đông Đình đã đặt một căn phòng gồm hai phòng ngủ, nhưng anh cứ ngồi lì trong phòng Khương Kỳ Hứa, nhất quyết không chịu rời đi. Hai người

ngồi trên giường tiếp tục chơi trò Poker 2, ai thua sẽ bị cù vào gan bàn chân. Một trò chơi với hình phạt vừa nhạt nhẽo lại vừa trẻ con như vậy mà bọn họ vẫn chơi rất hăng say.

Ushuaia là thủ đô của vùng Tierra del Tuego, nằm tại cực Nam của thế giới. Người ta còn biết tới chỗ này với cái tên vô cùng ấn tượng "nơi tận cùng của thế giới" .

Vì Quý Đông Đình đã từng đến Nam Cực nên Khương Kỳ Hứa rất yên tâm đi theo anh, chẳng cần phải lo lắng việc gì cả. Cô chăm chú lắng nghe anh dặn dò những điều cần chú ý khi tới nơi. Ra khỏi sân bay, anh dẫn cô đi sắm những vật dụng cần thiết như: bộ đồ trượt tuyết siêu dày, ủng cao su, găng tay, mũ, kính, kem chống nắng chuyên dụng... Ngoài ra, anh còn mua thêm một lọ thuốc, trong đó có cả thuốc chống say. Lần này, anh chuẩn bị mọi thứ chu đáo hơn lần trước rất nhiều. Lúc cất thuốc vào túi, anh mỉm cười nhìn cô: "Hy vọng em không cần dùng đến!"

"Nhất định là không cần đâu, sức khỏe của em rất tốt mà!" Khương Kỳ Hứa đội chiếc mũ màu hồng nhạt lên khiến gương mặt cô càng trở nên trắng trẻo, đáng yêu.

"Mong là vậy!" Quý Đông Đình hôn lên má cô.

Từ Ushuaia muốn đến Nam Cực phải đi ngang qua eo biển Drake dài cả ngàn cây số. Lời hứa chắc chắn của Khương Kỳ Hứa trước khi lên tàu nhanh chóng bị sóng biển cuốn trôi. Cô bị say sóng, toàn thân mềm nhũn, nằm bẹp một chỗ. Uống thuốc chống say vào, cô mới phần nào cảm thấy dễ chịu hơn. Quý Đông Đình xoa mặt cô rồi dịu dàng hôn lên mí mắt cô: "Được rồi! Anh ra ngoài ngắm cảnh một chút, tiện thể chụp thêm cho em vài bức ảnh đẹp, có được không?"

Khương Kỳ Hứa gật đầu.

Sau khi Quý Đông Đình đi, cô cũng chẳng có việc gì làm, liền lấy điện thoại ra xem. Đã mấy ngày rồi cô không sờ tới điện thoại. Vừa mở máy ra, cô đã thấy mấy tin nhắn của Thẩm Hoành gửi tới, còn có cả mấy cuộc gọi nhỡ nữa.

Tin nhắn đầu tiên: Ha ha, chúc mừng em! Thật là bất ngờ

Tin nhắn thứ hai: Tiểu Hứa, đúng là em đấy chứ? Em ở London đã xảy ra chuyện gì rồi phải không? Ngày mai anh sẽ tới London, chúng ta gặp nhau đi! Đến lúc đó anh sẽ liên lạc với em

Tin nhắn thứ ba: Anh đang ngồi ở quán cafe Coasta trên đường Oxtord đợi em.

...

Khương Kỳ Hứa cứ cầm điện thoại im lặng hồi lâu, mãi sau mới nhét lại vào túi. Cô hơi ghét bản thân mình, đến tận bây giờ mà tâm trạng cô vẫn bị Thẩm Hoành làm ảnh hưởng.

Buổi tối, Khương Kỳ Hứa đã dần thích nghi với sóng biển, có thể cùng Quý Đông Đình tới khoang dịch vụ để ăn uống. Sau đó, hai người trở về phòng, nằm ôm nhau ngủ được một lúc lại chuyển sang tâm sự. Bọn họ nói chuyện say sưa, hết kể về những kỷ niệm thời thơ ấu lại nhắc tới chuyện công việc. Mãi tới hôm nay Quý Đông Đình mới biết, thì ra Hà Vân chính là đối thủ của cô, anh cũng cho cô một số lời khuyên hữu ích. Khương Kỳ Hứa lại đòi đề tài: "Được rồi, chúng ta nói chuyện khác đi! Kingsley, bây giờ... anh còn yêu ai khác không?"

"Trời ơi, Hứa Hứa! Câu hỏi này của em hơi quá đáng đấy!" Quý Đông Đình bất lấy tay Khương Kỳ Hứa: "Em là đang nghi ngờ phẩm giá của anh sao?"

"Em sai rồi, xin lỗi anh!" Khương Kỳ Hứa biết điều nhanh chóng nhận lỗi.

Quý Đông Đình không chịu buông tay cô ra, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng khao khát: "Hứa Hứa, giúp anh một lần được không?"

Khương Kỳ Hứa lảng tránh: "Kingsley, em phát hiện ra gương mặt anh chỗ nào cũng rất đẹp, rất tuấn tú"

Quý Đông Đình chớp mắt: "Thật sao? Vậy em thích nhất là chỗ nào?"

Khương Kỳ Hứa hơi chống người dậy, chăm chú ngắm nhìn người đàn ông đang tựa nửa người vào đầu giường. Vàng trán rộng sống mũi cao, đôi mắt hẹp dài, hàng lông mày rậm, những chỗ này chắc bạn gái cũ của anh đều đã khen hết rồi. Tầm mắt dừng lại trên tai anh, cô đột nhiên nhìn thấy một nốt ruồi nhỏ. Thật xinh xắn và đặc biệt! Cô chỉ vào dải tai anh: "Em thích nó nhất."

"Cái gì?" Quý Đông Đình nghiêng đầu hỏi Khương Kỳ Hứa: "Là tai ư?"

"Không phải, là nốt ruồi nhỏ này." Khương Kỳ Hứa sờ lên nó: "Đáng yêu quá đi mất! Kingsley, trước đây đã có ai nói với anh rằng nó rất giống lỗ tai chưa?"

Quý Đông Đình sờ tai mình: "Chỗ này à?"

Khương Kỳ Hứa kéo tay của Quý Đông Đình tìm tới đúng vị trí của nốt ruồi, cô còn tận tình miêu tả: "Nó trông hơi giống hình trái tim, bên ngoài xù lông."

"Vậy ư?" Quý Đông Đình tuy không thích cách Khương Kỳ Hứa hình dung về "nốt ruồi đẹp nhất cơ thể" của mình, nhưng vẫn rất vui vì sự quan sát tỉ mỉ

của cô. Làm gì có người con gái nào giống như cô, ngay đến một cái nốt ruồi của anh cũng không tha! Quý Đông Đình mỉm cười hài lòng. Chỉ có điều, lúc này, đầu óc anh lại đang quay cuồng với những suy nghĩ đen tối khác. Anh siết chặt tay Khương Kỳ Hứa rồi hôn cô cuồng nhiệt.

Khương Kỳ Hứa dường như cảm nhận được nguy hiểm cận kề, vội né đầu sang một bên: "Quý Đông Đình chúng ta ngủ thôi!"

Quý Đông Đình hơi thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, vùi mặt hít hà hõm cổ của cô. Khương Kỳ Hứa thật khó lòng chịu nổi. Cô đành đỏ mặt hỏi: "Đông Đình, em phải giúp anh thế nào?"

Quý Đông Đình lập tức mở mắt ra, khẽ gọi: "Em yêu!" Sau đó, anh lại hôn lên đôi môi mềm mại của Khương Kỳ Hứa. Không cần nhiều lời thừa thãi, anh cứ thế nắm chặt tay cô từ từ kéo nó xuống một nơi nào đó.

Cuối cùng, sau gần bốn mươi tiếng di chuyển, con tàu đã an toàn cập bến Nam Cực. Khương Kỳ Hứa mãi mê ngắm nhìn thế giới băng tuyết tuyệt đẹp trước mắt. Bấy giờ thì cô đã hiểu tại sao Quý Đông Đình dám khẳng định: "Em nhất định sẽ rất thích!" khi đưa cô tới đây.

Quý Đông Đình nắm tay Khương Kỳ Hứa đi dạo trên tuyết. Một chú chim cánh cụt nhỏ không biết từ đâu chạy tới, cứ lùn cùn bước theo sau hai người. Cô cảm thấy chú nhóc này thật dễ thương, liền ngồi xuống thích thú ngắm nhìn. Chú chim cũng ngẩng đầu, đôi mắt tròn xoe chăm chú nhìn cô. Quý Đông Đình nhanh tay chụp được khung cảnh sống động trước mắt. Khương Kỳ Hứa mặc nhiều quần áo nên người tròn xoe, vậy mà Quý Đông Đình vẫn cảm thấy cô rất đáng yêu, anh lại gơ máy ảnh lên chụp thêm mấy tấm nữa.

"Đúng là hai kẻ ngốc nghếch!" Tuy rất hài lòng với thành quả có được, nhưng đến khi xem lại ảnh, anh cũng chẳng nói được lời từ tế.

Khương Kỳ Hứa trừng mắt, còn Quý Đông Đình vênh mặt lên, bước về phía trước. Anh đi một đôi ủng cao su, trên người lại mặc bộ quần áo chống gió vô cùng công kênh, nhưng tại sao cô vẫn thấy anh đẹp trai đến vậy có chứ? Khương Kỳ Hứa cứ ngắm nhìn anh mãi, trong lòng ngập tràn yêu thương.

Quý Đông Đình đi được vài bước liền quay đầu lại, khẽ chau mày: "Đi theo anh!"

Khương Kỳ Hứa coi như không nghe thấy. Quý Đông Đình đâu phải dạng người dễ bị bắt nạt, anh cũng phớt lờ cô, tiếp tục tiến thêm vài bước, cô vẫn chẳng chịu đứng lên. Cuối cùng, Quý Đông Đình vẫn phải nhượng bộ, quay về chỗ cô: "Khương Kỳ Hứa, em còn không đi là anh bỏ em ở đây luôn đấy!"

Khương Kỳ Hứa ngoan ngoãn gơ tay ra trước mặt Quý Đông Đình, nhưng anh mặc kệ, ánh mắt kiêu ngạo nhìn về nơi xa xăm. Cũng chỉ được một lúc, anh lại đưa tay ra: "Được rồi! Đi thôi quân gia Khương!"

Khương Kỳ Hứa nắm tay Quý Đông Đình đứng dậy, trong mắt cô lấp lánh ý cười: "Cảm ơn Quý tiên sinh!"

Cô nũng nịu gọi một tiếng "Quý tiên sinh" khiến Quý Đông Đình rất vui, anh nở một nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Hai người đi bộ được nửa cây số, bỗng thấy một chiếc xe bánh xích đi qua. Một giọng Đông Bắc hào sảng vang lên: "Quý tiên sinh đấy à? Anh lại tới nữa sao?" Người đàn ông trên chiếc xe bánh xích màu đỏ viết hai chữ "Trung Quốc" nhảy xuống, hồ hởi nói: "Mau lên xe đi! Tôi đưa hai người đi một đoạn."

Vì hai người đều mặc quần áo dày cộm, mà chỗ ngồi lại chật, nên Khương Kỳ Hứa đành ngồi lên đùi Quý Đông Đình.

"Quý tiên sinh, đây là vợ anh à?" Người đàn ông bỏ mũ xuống, để lộ khuôn mặt vuông vắn với đôi mắt to và hàng mi rậm.

"Làm vợ thì vẫn còn thiếu một chút." Quý Đông Đình cười nói: "Nửa năm nay thế nào?"

"Ha ha... Không được phong phú, đặc sắc như cuộc sống của anh đâu. Nhưng mà, ở đây lâu nên cũng dần yêu vương quốc băng tuyết này rồi, cuộc sống cũng đơn giản."

Quý Đông Đình gật đầu đồng tình. Sau đó, anh ngửa tay véo tai Khương Kỳ Hứa: "Nếu em muốn ở lại thì có thể nhờ tổ trưởng Thịnh chăm sóc cho em đấy!"

Anh đang dọa nạt trẻ con hay sao? Khương Kỳ Hứa không thèm chấp, cô còn đang mãi chìm đắm trong khung cảnh hùng vĩ trước mắt.

Xe đi tới một trạm khảo sát nghiên cứu khoa học của Trung Quốc ở Nam Cực. Khương Kỳ Hứa thấy trên bức tường trắng trong trạm treo đầy ảnh Quý Đông Đình chụp chung với những nhân viên khảo sát ở đây. Tổ trưởng Thịnh nói với cô: "Mỗi năm, Quý tiên sinh đều quyên góp cho chúng tôi một khoản tiền lớn để phục vụ cho việc nghiên cứu. Đây là việc làm bắt buộc, chúng tôi có nhiệm vụ ngăn chặn hiện tượng băng tan ở Nam Cực để giúp nhân loại tránh được thảm họa hủy diệt..."

Khương Kỳ Hứa im lặng lắng nghe, cô không chỉ thấy kính trọng những con người dũng cảm đã lựa chọn ở lại vùng đất lạnh lẽo này, mà còn nể phục hành động của Quý Đông Đình. Trái tim anh còn chấn thành hơn cả trong tưởng tượng của cô.

Giờ đã là buổi tối, nhưng ở Nam Cực vào mùa này không có ban đêm. Khương Kỳ Hứa gổi đầu lên cánh tay Quý Đông Đình, nhỏ giọng nói: "Kingsley, cảm ơn anh đã đưa em tới đây."

"Ồ, thế lúc trước ai đòi tới Tây Ban Nha sẽ quay về ấy nhỉ?" Anh lại lôi chuyện cũ ra để trêu cô.

Khương Kỳ Hứa ôm chặt anh, để mặc cho anh châm chọc. Bỗng nhiên, anh khẽ "suyt" một tiếng. Khương Kỳ Hứa nhìn theo ánh mắt anh, bắt gặp hai chú chim cánh cụt đứng gần đó đang chu mỏ vào nhau, đôi cánh xòe ra rất dễ thương. Quý Đông Đình thì thầm bên tai cô: "Chúng là một đôi vợ chồng đấy. Ngày nào cũng cùng ăn, cùng ngủ, cùng chơi. Chim cánh cụt là loài động vật vô cùng chung thủy, rất nhiều con cả đời chỉ có một bạn tình. Nếu một con chết đi, con còn lại sẽ không đi tìm đối tượng khác nữa... Hứa Hứa, em nghĩ mình có thể hơn được những chú chim cánh cụt này không?"

Ý của anh là, cô có thể trung trinh như những liệt phụ(*) được không? Khương Kỳ Hứa bật cười: "VẬY CÒN QUÝ TIÊN SINH THÌ SAO? ANH CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC KHÔNG?"

(*) Liệt phụ: Người phụ nữ chỉ chung thủy với một người đàn ông. Sau khi chồng chết, họ không được lấy chồng khác, hoặc thậm chí còn chết theo cho trọn đạo làm vợ.

"Gì cơ?" Quý Đông Đình vờ như không nghe rõ. Có thể thấy, anh hoàn toàn không muốn đưa ra đáp án cho câu hỏi vừa rồi. Khương Kỳ Hứa cũng phần nào hiểu được sự lảng tránh của Quý Đông Đình. Tình yêu của hai người trưởng thành đã không còn ấu trĩ như thời sinh viên, lúc nào cũng hứa hẹn bên nhau dài lâu, hơn nữa, bọn họ mới ở bên nhau chưa bao lâu. Ít ra thì anh không dùng mấy lời thề non hẹn biển để lừa dối cô.

"Kingsley, tại sao anh lại thích Nam Cực?" Khương Kỳ Hứa tìm cách đổi đề tài.

"À, anh đã quên mất tại sao lúc nhỏ mình thích Nam Cực, tới khi lớn thì tự nhiên cứ thế thích theo."

Giọng Khương Kỳ Hứa hơi buồn: "Vậy thì anh tốt hơn em, những thứ lúc nhỏ em từng thích, đến bây giờ đều không thích nữa rồi."

"Hừ, thật vô lương tâm!" Quý Đông Đình mắng yêu cô, rồi bất ngờ quay lại chủ đề trước đó: "Về câu hỏi vừa rồi, rằng anh có thể chung thủy được như chim cánh cụt không... Trước tiên, em phải lấy anh đã!"

"Hả?" Khương Kỳ Hứa sững sờ.

"Chẳng phải vậy ư? Khi nào em lấy anh, đương nhiên anh sẽ phải ở trước mặt Thượng đế thề sẽ yêu thương em trọn đời trọn kiếp."

"Lẽ nào chỉ có chú rết mới phải thề thôi sao? Đáp án của em cũng giống anh."

"Hừ, bắt chước anh!"

Khương Kỳ Hứa bật cười. Cô không biết sau này, cô gái nào có thể nắm giữ lời thề trọn đời trọn kiếp của anh, nhưng hiện tại, cô thật sự cảm động vì sự thẳng thắn tới mức đáng yêu của Quý Đông Đình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gió xuân mười dặm, chẳng bằng em

Nếu người có một nơi phải tới

Thì hãy kiên quyết, không chùn bước.

Nói với bản thân mình rằng, hãy chạy đi!

Vì giấc mơ, hãy chạy như bay về phía trước!

Nhưng xin đừng bỏ lỡ

Đóa hoa khi đang rực rỡ nhất

Cùng những kỷ niệm đẹp nhất về đôi ta.

Ở chặng khám phá tiếp theo, tàu du lịch không thể đi tiếp, nên Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình chuyển sang đi bằng xuồng cao su. Đi cùng với họ là mấy nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, còn có cả chuyên gia nghiên cứu chim cánh cụt người Đức nữa. Một nhiếp ảnh gia bắt chuyện với họ: "Hai bạn tới đây làm đám cưới à?" Sau đó, ông ta kể lại chuyện trước đây, cũng có một cặp tình nhân Trung Quốc đã chạy tới tận Nam Cực để kết hôn.

"Chúng tôi sẽ chẳng tới tận đây tổ chức đám cưới đâu, lạnh quá không mặc được váy cưới, cô dâu sẽ oán trách tôi đấy!" Quý Đông Đình cười nói, tay trái nhẹ nhàng đặt lên vai Khương Kỳ Hứa, rồi hỏi người bạn vừa quen biết: "Có thể chụp cho chúng tôi một kiểu ảnh không?"

“Đương nhiên là được!” Nhiếp ảnh gia vô cùng nhiệt tình chụp ảnh giúp họ.

Khurong Kỳ Hứa cũng đòi lưu lại một bức ảnh trong điện thoại của mình. Quý Đông Đình xoa đầu cô: “Tại anh đẹp trai quá chứ gì?”

Khurong Kỳ Hứa châm chọc: “Anh đẹp trai như vậy, mẹ anh có biết không?”

“Đương nhiên là biết rồi! Bà chắc chắn là người biết sớm nhất.” Quý Đông Đình thân nhiên trả lời, sau đó nghiêng đầu nhìn cô: “Còn em thì sao, đã biết chưa thế?”

Cô khoác tay anh, nịnh nọt: “Anh là người đàn ông đẹp trai nhất mà em từng gặp.”

Khurong Kỳ Hứa dần quen với khí hậu giá lạnh ở Nam Cực, khác với hình ảnh run bần bật lúc mới tới, bây giờ, cô đã có thể tự tin chống chọi với gió tuyết nơi đây.

Hai người đang đi lên dốc, bỗng bắt gặp một tổ chim cánh cụt đang lẩn lút thân mình ở phía trước. Bảy người anh em này dường như đang xảy ra bất đồng, còn chia ra làm hai nhánh nữa chứ! Quý Đông Đình nằm rạp xuống nền tuyết, lói máy ảnh ra tác nghiệp, tư thế này của anh cực kỳ cuốn hút. Khurong Kỳ Hứa cũng nằm bò theo anh, ghé đầu nhìn vào ống kính. Không ngờ, Quý Đông Đình đột nhiên ngừng chụp ảnh, cầm một nắm tuyết ném vào trán cô. Khurong Kỳ Hứa chỉ kịp “à” lên một tiếng, cả người đã bị anh ôm chặt. Anh lén lén hôn lên đôi má vừa lạnh vừa đỏ của cô: “Ngoan, anh sai rồi!”

Tiếp đó, bọn họ ngồi trực thăng tham quan một vòng Nam Cực. Trước mắt Khurong Kỳ Hứa là một màu trắng xóa của những tảng băng trôi, thi thoảng lại điểm thêm vài chấm đen ngọ nghĩnh, có lẽ chính là những chú chim cánh cụt đáng yêu. Khung cảnh ở đây thật sự quá tuyệt vời!

Trong mấy ngày vừa qua, Khurong Kỳ Hứa được tham gia khóa học nhiếp ảnh cấp tốc của “thầy Quý”. Tuy “thầy Quý” rất chuyên nghiệp nhưng cũng hơi đáng ghét. “Thầy” xem tác phẩm của cô xong đã nhận xét như thế này: “Mặc dù tố chất thiên bẩm không nhiều, nhưng vì được anh đào tạo nên về cơ bản là vẫn nhìn được.”

Đúng là con người kiêu ngạo không ai bằng!

Ngày thứ bảy, Khurong Kỳ Hứa và Quý Đông Đình ngồi trực thăng bay thẳng về Ushuaia, nhưng buổi tối không còn chuyến bay nào trở về Argentina nữa. Khurong Kỳ Hứa thở dài: “Xem ra chúng ta vẫn phải ở lại đây thêm một đêm.”

“Em không thích à?” Quý Đông Đình hỏi cô.

“Thích, nhưng em sợ ở lâu tư tưởng sẽ bị phân tán.” Đây đều là những lời thật lòng của Khurong Kỳ Hứa. Sau khi chuyến du lịch kết thúc, cô sẽ phải quay lại với cuộc sống thực tại với biết bao lo lắng.

“Em phải học cách điều tiết! Cuộc sống trước đây của em sơ dĩ nhạt nhẽo như vậy là vì em chưa gặp đúng người đàn ông của đời mình đấy thôi!” Quý Đông Đình đang khoác trên người hai chiếc balô, một tay anh ung dung chèo lái lên vai Khurong Kỳ Hứa.

Khurong Kỳ Hứa nở một nụ cười: “Ồ, vậy em thật hy vọng người đàn ông đó mau chóng xuất hiện!”

Quý Đông Đình tức tối, không thèm nói nữa.

Lần này, họ không ở khách sạn. Khurong Kỳ Hứa tò mò: “Chúng ta tới nhà bạn anh à?”

Quý Đông Đình lập tức phủ định: “Anh đâu có kết giao nhiều bạn bè đến thế!”

Anh dẫn cô đi men theo một con đường mòn. Cô vẫn chưa hết thắc mắc: “À, em biết rồi, anh có nhà ở đây phải không?”

“Anh mua nhà ở nơi này để làm gì? Anh đâu có thừa tiền đến mức đấy!” Quý Đông Đình vẫn làm ra vẻ thần bí, anh chỉ vào một ngôi nhà nhỏ nằm giữa vườn hoa cách đó không xa: “Em nhìn căn nhà kia đi! Nhìn bãi cỏ um tùm là biết đã lâu không được cắt tỉa, hôm nay trời nắng thế này mà cũng không mở cửa sổ, anh dám chắc là nhà này không có ai ở, hoặc chủ nhà đã ra ngoài rồi.”

Khurong Kỳ Hứa chợt dạ, lắc đầu nguây nguậy: “Không được đâu!”

“Có gì mà không được?” Dứt lời, Quý Đông Đình nhẹ nhàng nhảy qua hàng rào.

Khurong Kỳ Hứa ngẩn tò te nhìn anh mở cánh cửa ở hàng rào ra, nhưng cô kiên quyết không chịu bước vào, Quý Đông Đình đành một mình tiến về phía căn nhà. Anh vào trong qua lối cửa sổ không khóa. Khurong Kỳ Hứa đứng ngoài giám chân một hồi, cuối cùng đành vào trong gọi anh: “Quý Đông Đình, nếu anh không ra đây, em sẽ lập tức báo cảnh sát đấy!”

“Ồ, Hứa Hứa của anh đúng là công chính liêm minh!” Quý Đông Đình mở cửa bước ra, trông anh rất có dáng chủ nhà. Khurong Kỳ Hứa ngó nghiêng bên trong một hồi, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp nụ cười xấu xa của anh. Cuối cùng, cô đã hiểu rằng mình vừa bị lừa.

“Đồ lừa đảo!” Cô bực bội lườm anh.

Sau bữa tối, Quý Đông Đình nói chuyện với Dean qua điện thoại một lúc lâu, trong mấy ngày qua, anh có một đồng công việc tồn đọng cần giải quyết.

Khương Kỳ Hứa thì không nhiều việc như anh, hơn nữa, cước điện thoại quốc tế rất đắt, thế nên, cô còn chẳng thèm bật nguồn điện thoại lên nữa. Quý Đông Đình có vẻ bức mình sau cuộc thảo luận, anh vứt điện thoại sang một bên, nằm gối đầu lên chân Khương Kỳ Hứa. Cô xoa đầu, vỗ về anh khiến tâm trạng anh nhanh chóng vui vẻ trở lại. Anh nói: “Sau này chúng ta đến đây ở lâu lâu vào, ít nhất là trên mười ngày!”

Khương Kỳ Hứa hơi buồn cười trước biểu hiện vô cùng trẻ con vừa rồi của Quý Đông Đình. Cô không biết liệu sau này có còn cơ hội đến đây cùng anh nữa hay không, nhưng cô không muốn làm anh mất hứng nên khẽ gật đầu: “Được!”

Đang mãi ngắm nhìn “nốt ruồi đẹp nhất cơ thể” của anh, cô đột nhiên phát hiện ra một chuyện: “Kingsley, anh có ráy tai này!”

Mặt Quý Đông Đình biến sắc dường như anh vừa nghe được một chuyện vô cùng hoang đường. Khương Kỳ Hứa bày ra vẻ mặt vô tội: “Hay là em lấy ra cho anh nhé?”

Anh ngẫm nghĩ mất gần một phút mới đồng ý cho cô thực hiện nghĩa vụ cao cả này. Cô lấy được mấy cục ráy tai rất to, còn trên đầu Quý Đông Đình: “Bình thường anh không vệ sinh à?”

Cô đoán trúng rồi, từ lúc nhỏ ra thì anh chưa từng để ai lấy ráy tai cho mình. Tay nghề của bác sĩ anh còn chẳng tin, vậy mà giờ lại đang ngoan ngoãn phó mặc đôi tai của mình cho cô. Sau khi Khương Kỳ Hứa hoàn thành nhiệm vụ, đến lượt Quý Đông Đình ra tay giúp cô. Lúc này, anh mới phát hiện ra Khương Kỳ Hứa không hề bấm lỗ tai: “Chẳng phải con gái thường hay bấm lỗ tai ư?”

“Bố luôn hy vọng em là con trai, thế nên không cho em đeo khuyên tai. Cho dù kiếp này có trót làm thân con gái cũng không cho phép bấm lỗ tai, vì làm như vậy thì đến kiếp sau sẽ không được đầu thai thành con trai.” Nhắc tới bố, giọng Khương Kỳ Hứa hơi chùng xuống.

“Phong kiến!” Quý Đông Đình trách móc: “Bác trai trọng nam khinh nữ vậy sao?”

“Cũng không hẳn. Bố đối với em rất tốt. Mẹ qua đời từ năm em học cấp hai, nhưng bố không hề đi thêm bước nữa. Nếu ông thật sự muốn có một đứa con trai thì đã tái hôn từ lâu rồi.”

“Vậy giờ bác trai đang ở đâu?”

Khương Kỳ Hứa gượng cười, cô chuyển chủ đề, hỏi Quý Đông Đình tại sao lại mua căn nhà này.

“Đơn giản là thích thôi.” Câu trả lời mang đậm phong cách ngay thật của Quý Đông Đình.

“Thế thì anh phải có chìa khóa, sao còn nhảy qua cửa sổ?” Khương Kỳ Hứa khẽ cười.

“Không phải, anh quên mang chìa khóa thật mà. Anh cũng bất chợt nảy ra ý định đưa em tới đây, không nghĩ nhiều đến thế.” Quý Đông Đình nói với vẻ đắc ý.

Đã đến giờ đi ngủ mà Khương Kỳ Hứa cứ ở lì trong nhà vệ sinh không chịu ra. Quý Đông Đình sốt ruột đi tới gõ cửa, liền nghe thấy giọng nói đau khổ của cô:

“Kingsley, hình như em tới ngày rồi.” Có lẽ thời tiết lạnh giá ở Nam Cực đã làm rối loạn chu kỳ của cô, tháng này đến sớm tận một tuần.

Chuyện này mà cũng “hình như” được? Người đàn ông đứng ngoài cửa còn rầu rĩ hơn cả Khương Kỳ Hứa. Anh dù không muốn vẫn phải thay quần áo đi mua đồ cho cô. Không bao lâu sau, anh đã quay về với thành quả trong tay. Nhưng khi nhìn thấy hộp Tampon(*), Khương Kỳ Hứa khóc không ra nước mắt: “Em... không biết dùng cái này.”

(*) Loại băng vệ sinh có hình dạng giống như chiếc que, nhỏ bằng đầu ngón tay.

“Lẽ nào còn muốn anh dạy em?” Quý Đông Đình có vẻ bức mình.

“Không phải vậy...” Khương Kỳ Hứa sắp khóc thật rồi: “Kingsley, em cần loại vừa dài vừa rộng, hai bên có cánh...”

Quý Đông Đình: “Thiên thần?”

Cái gì? Thiên thần? Khương Kỳ Hứa suýt ho ra máu.

Ở thành phố này làm gì có loại giống như ở Trung Quốc cơ chứ? Quý Đông Đình thương lượng: “Hứa Hứa, em không thể dùng thử được à?”

Khương Kỳ Hứa nhìn chăm chăm vào thứ trong tay mình, ghen ngào: “Kingsley, em không làm được!”

“Trong đó không có tờ hướng dẫn sao?” Quý Đông Đình dịu giọng. Chẳng lẽ cô đang ra ám hiệu để anh vào phục vụ? Nhưng rõ ràng Hứa Hứa của anh không phải loại con gái đó mà! Anh đứng ngồi không yên: “Có cần anh giúp không?” Dường như việc này với anh dễ như trở bàn tay.

Khương Kỳ Hứa lắc đầu nguầy nguậy: “Không cần!”

“Thôi được rồi...” Quý Đông Đình hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh. Tại sao anh lại gặp phải chuyện vớ vẩn thế này chứ? Hiện giờ, anh thật sự muốn vứt Khương Kỳ Hứa ở đây, một mình bay ngay về London.

Sau vài phút trao đổi, Quý Đông Đình lại đi ra ngoài. Lần này, anh mất khoảng bốn mươi phút, cuối cùng cũng mua được thứ mà cô cần. Từ nhà vệ sinh bước ra, gương mặt Khương Kỳ Hứa vẫn nhật nhòa nước mắt. Nhìn thấy cô như vậy, anh cũng có chút đau lòng, bèn ôm lấy cô an ủi: “Em khóc nỗi gì nào? Em có biết anh phải mua cái loại “thiên thần” này của mấy bà khách du lịch Trung Quốc với giá cắt cổ không hả? Đây chắc chắn là buổi tối hoang đường nhất trong cuộc đời anh!”

Khương Kỳ Hứa đang sụt sùi cũng phải bật cười. Cô đang cực kỳ cảm động trước hành động “nghĩa hiệp” của anh: “Kingsley, cảm ơn anh! Và... em yêu anh!”

Quý Đông Đình bỗng cảm thấy những việc anh vừa làm là vô cùng đúng đắn. Khương Kỳ Hứa của anh đâu phải một cô gái dễ dàng thể hiện tình cảm. Trong lòng anh thấy thoải mái hơn rất nhiều. Anh đưa cho cô hai viên thuốc vừa tiện thể mua được lúc này, chính là loại giúp phụ nữ giảm đau khi đến tháng. Cô chẳng thèm nhìn, vội vàng uống ngay. Khóc mãi Quý Đông Đình cong lên: “Cũng tin tưởng anh thật đấy!”

“Trước đây anh là bác sĩ mà.” Khương Kỳ Hứa ôm bụng dưới, cất giọng yếu ớt: “Và lại, anh là bạn trai của em, đương nhiên em phải tin anh rồi.”

Mấy lời ngọt ngào này khiến trái tim Quý Đông Đình tan chảy. Anh ôm cô thật chặt: “Khi trở về, anh sẽ giới thiệu cho em một bác sĩ phụ khoa.”

Khương Kỳ Hứa ngáp một cái, mắt cô díp lại: “Chẳng phải anh là bác sĩ sao?”

“Em tưởng bác sĩ là toàn năng à?”

Cô ôm anh chặt hơn, còn cọ đầu vào ngực anh: “Trong lòng em, anh chính là người đàn ông toàn năng.”

Cô đang làm nũng với anh ư? Quý Đông Đình vuốt ve mái tóc Khương Kỳ Hứa. Chỉ một lúc sau, cô đã chìm vào giấc ngủ. Anh cúi xuống hôn lên trán cô, thấy vẫn chưa đủ, anh lại hôn vào đôi môi nhỏ xinh: “Được rồi, anh là một người toàn năng!”

Khương Kỳ Hứa mơ một giấc mơ rất dài. Cô mơ thấy mình và bố tới nhà họ Thẩm đón Tết. Bác gái và người giúp việc bận rộn chuẩn bị đồ ăn, bố và bác trai ở trong phòng sách viết câu đối, còn cô đang đọc sách trong phòng của Thẩm Hoành. Một lát sau, Thẩm Hoành nhẹ nhàng bước vào, lên hôn lên má cô, còn khẽ gọi: “Bà xã!”

Cô đỏ mặt đứng dậy: “Ai là bà xã của anh?”

Sau bữa cơm ấm cúng, cô và Thẩm Hoành cùng diễn tấu bản nhạc Bài ca chúc tụng, anh ta chơi dương cầm, còn cô kéo violon. Ai cũng vỗ tay khen hai người thật xứng lứa vừa đôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 6.2

Khung cảnh đột ngột thay đổi, hai gia đình giờ đang đứng ở hai phía khác nhau trong phiên tòa. Quan hệ hợp tác tan vỡ, mối tình giữa cô và Thẩm Hoành cũng kết thúc, thế giới của cô bỗng dưng đảo lộn. Bác trai lời kéo cô đồng bãi bỏ chức vụ của bố cô khiến ông hoàn toàn trắng tay. Bố cô sau đó chỉ biết ở nhà rượu chè, oán trách số phận: “Sở dĩ tao thua là vì không có một thằng con trai giỏi giang như Thẩm Hoành!”

Đúng vậy, cô ngoài việc khóc lóc van xin bố đừng chống lại nhà họ Thẩm ra thì chẳng giúp được gì cho ông cả. Thẩm Hoành thì khác, anh ta đã hỗ trợ bố mình lật đổ bố cô. Trên thương trường, cái gọi là “tình người” thật sự quá xa xỉ! Ở đó, lợi ích lúc nào cũng được đặt lên hàng đầu.

Tiếp đó, một người đàn ông ngỏ ý giúp đỡ bố cô chống lại nhà họ Thẩm, với điều kiện phải gả con gái cho ông ta.

Đối mặt với người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đó, bố cô chỉ nói: “Tiểu Hứa, đàn ông lớn tuổi sẽ biết thương vợ.”

Cô khóc lóc chạy ra ngoài, gọi điện cho Thẩm Hoành, nhưng anh ta từ chối đến gặp cô. Cô nức nở: “Bố định gả em cho một người đàn ông bốn mươi tuổi, anh vẫn không muốn gặp em sao?”

Thẩm Hoành do dự một lúc rồi nói: “Thôi được! Em đang ở đâu? Anh qua chỗ em.” Cô ngồi trên ghế đá công viên chờ suốt một đêm, cô cũng không rõ là rốt cuộc mình có chờ được anh ta hay không, chỉ biết sáng hôm sau tỉnh dậy, cô vẫn ở trên ghế đá, trước mặt cô là một người đàn ông lang thang.

Cô rời bỏ thành phố A tới thành phố S, xin vào thực tập ở Bắc Hải Thịnh Đình. Tiền lương của thực tập sinh chẳng được là bao, cô vẫn nhớ, khi ấy, Lục Tự từng mời tất cả nhân viên của bộ phận khách hàng đi liên hoan, đó chính là bữa cơm ngon nhất mà cô từng được ăn. Quảng thời gian chật vật này đã giúp cô hiểu ra tầm quan trọng của đồng tiền, cũng giúp cô nhận ra những giá trị thực sự của tình người.

Quý Đông Đình đưa tay gạt đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má Khương Kỳ Hứa. Anh khẽ chau mày, lần trước cô vì mơ thấy ác mộng nên đã ấn chuông báo động trong phòng Tổng thống, còn lần này thì sao? Cô đang nhớ tới quá khứ không vui vẻ? Hay là đang lo lắng cho tương lai phía

trước? Nếu là vì vậy sau thì anh nhất định phải cố gắng hơn nữa để giúp cô tự tin hơn.

Đúng vào lúc anh cúi xuống, dịu dàng hôn lên mắt cô, môi Khương Kỳ Hứa khẽ động đậy: “Thảm Hoành...”

Quý Đông Đình bàng hoàng và giận dữ. Không lẽ cô đang coi anh là cái tên Thảm Hoành đáng chết đó? Vừa nãy, cô còn vô cùng ngọt ngào nói với anh câu “em yêu anh”, “anh là người đàn ông toàn năng”... Trái tim Quý Đông Đình nhói đau, anh không thể bình tĩnh nổi, vội đẩy cô gái trong lòng mình sang một bên rồi bước xuống giường không chút lưu luyến...

Ushuaia hiện tại là bốn giờ sáng, cả thành phố dường như vẫn đang chìm trong giấc ngủ. Tài xế taxi đã chờ Quý Đông Đình đứng bần thần trên bậc thềm một lúc lâu, đành rụt rè lên tiếng: “Anh ơi, có thể đi được chưa?”

Quý Đông Đình đeo kính râm, bước lên xe, đi thẳng tới sân bay. Lúc nhận được tấm vé máy bay về London, anh thậm chí đã nghĩ, có lẽ giờ này cô ấy đang sốt ruột tới phát điên. Thế nhưng, điện thoại anh lại chẳng hề có bất kỳ tin nhắn hay cuộc gọi nào.

Khương Kỳ Hứa ngủ một mạch tới bảy giờ. Lúc tỉnh dậy, cô tìm mãi mà không thấy Quý Đông Đình đâu. Cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ được là anh đã đi đâu. Cô bèn vào bếp chuẩn bị bữa sáng, cũng may là thức ăn mua từ hôm qua vẫn còn một ít, đủ cho cô chế biến. Xong xuôi mọi việc, cô lấy điện thoại gọi cho anh: “Kingsley, anh đi đâu đấy?”

Quý Đông Đình lúc này đang ngồi ở sảnh chờ lên máy bay. Nhận được điện thoại của Khương Kỳ Hứa, anh cố gắng kiềm chế hết mức: “Em thử đoán xem!”

Khương Kỳ Hứa không hề nhận ra sự oán giận trong giọng điệu của anh, cô vui vẻ nói: “Được rồi, bất luận anh đang ở đâu cũng mau về đi! Em đã làm xong bữa sáng rồi, có món sa lát hoa quả mà anh thích ăn nhất đấy!”

Trong đầu Quý Đông Đình hiện lên hình ảnh Khương Kỳ Hứa nằm bò trên bàn khóc lóc rất đáng thương, rồi bên tai lại vang lên hai chữ “Thảm Hoành” mà anh ghét nhất... Tâm trạng anh hiện tại vô cùng hỗn loạn, có một chút chua xót, một chút tiếc nuối, còn có cả một chút hối hận. Anh bỗng thấy hành động vừa rồi của mình thật bông bột. Mấy lời thì thầm trong giấc mơ thì có nghĩa lý gì chứ? Có lẽ, mấy ngày qua, Khương Kỳ Hứa thật sự một môi nên đã mơ thấy ác mộng chẳng? Nếu không tìm thấy anh, cô ấy nhất định sẽ khóc nhè cho mà xem! Thôi, bỏ đi! Nể tình cô ấy đã làm xong bữa sáng, anh đành trở lại căn nhà đó vậy. Quý Đông Đình tháo cặp kính râm xuống: “Đợi anh nửa tiếng nữa, anh sẽ quay về!”

Quý Đông Đình ngồi lên taxi. Anh thật không ngờ tài xế vẫn là ông chú người Tây Ban Nha hồi nãy đã đưa anh tới sân bay. Ông ta vui vẻ bắt chuyện: “Có phải cậu dễ quên thứ gì không?”

Quý Đông Đình nửa đùa nửa thật: “Đúng vậy, tôi quên mất bạn gái mình rồi!”

Bác tài trung ra vẻ mặt khó tin: “Trời đất ơi! Còn có người chóng quên như cậu sao?”

Chắc ông chú người Tây Ban Nha cũng ý thức được độ quan trọng của “bạn gái”, thế nên chạy xe rất nhanh, chưa tới nửa giờ đã đỗ đúng chỗ đón Quý Đông Đình hồi sáng sớm nay. Ông ta nhận tiền, không quên cảm thán: “Cầu Chúa phù hộ! Hy vọng bạn gái cậu không biết là suýt nữa cậu đã “đánh rơi” mất cô ấy.”

“Cảm ơn lời nguyện cầu của bác!” Quý Đông Đình xách hành lý xuống xe, ngó nghiêng một hồi không thấy Khương Kỳ Hứa, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Anh cũng mong là cô đừng phát giác chuyện này, thế nên, anh nhanh chóng giấu hành lý vào chuồng chó trong sân rồi ấn chuông. Cửa vừa mở, Khương Kỳ Hứa đã nhào tới ôm anh thật chặt bộ dạng ầm ứ như một chú mèo con bị bỏ rơi vừa mới tìm thấy chủ. Quý Đông Đình vuốt tóc cô: “Sao vậy?”

“Em tưởng anh bỏ em lại mà đi...” Khương Kỳ Hứa có vẻ hơi tủi thân.

“Nếu anh bỏ em lại thì thật quá đáng trí rồi!” Quý Đông Đình thầm giễu cợt bản thân mình.

Khương Kỳ Hứa buông Quý Đông Đình ra: “Được rồi, chúng ta vào nhà ăn sáng thôi! Anh hãy mau nói cho em biết là anh đã đi đâu!”

“Có một người bạn đột nhiên gọi điện thoại cho anh... Thế nên...” Quý Đông Đình ấp úng nói bừa một lý do.

Khương Kỳ Hứa chỉ “à” một tiếng. Cô chạy vào nhà bếp, hâm nóng đồ ăn rồi bê đến trước mặt anh.

“Đặc biệt làm cho anh sao?” Quý Đông Đình chỉ vào món sa lát hoa quả, giọng khàn đặc.

Khương Kỳ Hứa không muốn thừa nhận: “Em thấy còn thừa hoa quả thì làm thôi, để lại lãng phí quá!”

Quý Đông Đình cảm thấy cực kỳ áy náy. Anh cúi thấp đầu, ném thử một miếng: “Đây là món sa lát hoa quả ngon nhất mà anh từng được ăn!”

“Khoác lác!” Khương Kỳ Hứa mỉm cười lườm anh.

Trái tim Quý Đông Đình bất giác run lên, thì ra, hổ thẹn chính là cảm giác này đây!

Buổi trưa, Quý Đông Đình ôm Khương Kỳ Hứa đi ngủ. Đợi cô say giấc, anh mới âm thầm bò dậy mang hành lý của mình vào nhà, sau đó lặng lẽ quay về giường. Quý Đông Đình khẽ chạm vào gương mặt Khương Kỳ Hứa khiến cô tỉnh giấc. Anh nhìn cô gái vẫn còn đang lịm dim ngủ: “Hứa Hứa, hôm

qua em mơ thấy gì vậy? Sao nói mê nhiều thế?”

Khương Kỳ Hứa thẳng thắn trả lời: “Em mơ thấy một số chuyện trước kia.”

“Về bạn trai cũ?” Quý Đông Đình dò hỏi.

Khương Kỳ Hứa mở to mắt nhìn anh: “Anh bước vào giấc mơ của em ư?”

Quý Đông Đình vuốt ve mái tóc cô: “Sao em thật thà quá vậy? Thế em mơ gì về hắn ta?”

Khương Kỳ Hứa chớp mắt: “Mơ thấy em cãi nhau với anh ta một trận.”

Quý Đông Đình thờ phào: “Em thua phải không?”

Khương Kỳ Hứa hoài nghi nhìn Quý Đông Đình: “Anh đọc được suy nghĩ của người khác à?”

“Tôi qua anh đã thấy em khóc.” Giọng Quý Đông Đình hơi xót xa.

Khương Kỳ Hứa bỗng im lặng, không nói tiếp nữa.

“Thế này đi, bây giờ chúng ta chơi trò chơi nói thật nhé! Em kể về một người bạn trai cũ, anh sẽ cho em biết về một cô bạn gái cũ.” Quý Đông Đình thân nhiên sắp xếp: “Được rồi, mỗi người sẽ có ba phút để chuẩn bị. Ưu tiên phụ nữ, bắt đầu từ em!”

Khương Kỳ Hứa nghiêm túc nhìn Quý Đông Đình: “Anh đã từng trải qua bao nhiêu mối tình?”

Quý Đông Đình không đặt nặng chuyện quá khứ, với anh thì có quên được hay không mới là việc đáng nói. Anh nhảm tính một lúc: “Cũng không nhiều, tổng cộng có năm người.”

Khương Kỳ Hứa xòe năm ngón tay ra: “Nhưng mà em chỉ có một, em có thể tạm tính cả anh không?”

Quý Đông Đình: “Tầm bảy!”

Bạn trai cũ của Khương Kỳ Hứa chỉ có mình Thẩm Hoành. Cô kể lại ngắn gọn chuyện giữa cô và anh ta cho Quý Đông Đình nghe.

“Chuyện tình này quá mong manh!” Quý Đông Đình bình luận: “Nếu là anh thì hoàn toàn có thể biến chiến tranh thành hòa bình.”

Khương Kỳ Hứa chỉ biết cười.

Lấy một đối tượng, Quý Đông Đình cũng kể về các cô bạn gái trước đây của mình cho Khương Kỳ Hứa nghe, từ cô người yêu đầu tiên thời đại học đến người gần đây nhất là Bạch Mạn Văn. Cuối cùng, anh ôm Khương Kỳ Hứa vào lòng: “Em là người thứ sáu. Người Trung Quốc vẫn hay nói “lục lục đại thuận”(*), vì vậy, chuyện của chúng ta sẽ luôn thuận lợi suôn sẻ.”

(*) Số sáu - “lục” trong tiếng Trung đồng âm với “lưu” trong trôi chảy.

Khương Kỳ Hứa bật cười. Cô cũng học theo Quý Đông Đình, nói một câu hết sức ngọt ngào: “Anh là người bạn trai thứ hai, thế nên, anh sẽ là người “độc nhất vô nhị” của em.”

Lần đầu tiên Quý Đông Đình cảm thấy con số hai thật sự rất có ý nghĩa. Mấy cô bạn gái trước đều xinh đẹp, giỏi giang, nhưng chẳng có ai được như cô quản gia nhỏ của anh. Nụ hôn của anh rơi trên bờ môi Khương Kỳ Hứa rồi dần dần đi xuống, chui cả vào trong áo ngủ của cô. Toàn thân Khương Kỳ Hứa nóng bừng, cô chỉ biết đón nhận sự gầy vò và say đắm mà anh mang đến.

Ngày hôm sau, cuối cùng thì Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình đã về đến London. Quý Đông Đình cũng lên trả lại vé máy bay thành công. Dean tới sân bay đón hai người từ rất sớm. Ngồi trên xe, anh ta hào hứng hỏi: “Chuyến du lịch tình yêu của hai vị vui chứ ạ?”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Cũng không tồi, ngoại trừ việc có một người đàn ông giờ trò bỏ nhà đi.”

“Cái gì?” Dean hiểu kỳ quay đầu lại: “Trời ơi, Quý tiên sinh! Dù có muốn được chú ý, anh cũng không tới mức chơi cái trò trẻ con đó chứ?”

Quý Đông Đình ngạc nhiên nhìn Khương Kỳ Hứa. Cô nhún vai: “Trong nhà bỗng dưng thiếu một túi hành lý, anh tưởng em không biết gì thật à?”

“Anh bảo đảm sau này sẽ không làm những chuyện như vậy nữa!” Quý Đông Đình hôn lên trán cô: “Xin em đấy, đừng giận anh!”

“Được rồi, em đã tha thứ cho anh ngay từ lúc anh quay lại rồi, đồ nhỏ mọn!” Khương Kỳ Hứa quả thực không hề tức giận. Cô biết anh đã mua vé chuyến bay lúc sáu giờ sáng, nhưng tới tận tám giờ, khi cô gọi điện thoại, anh vẫn còn ngồi lì ở sân bay. Người đàn ông ngạo mạn không coi ai ra gì này chỉ toàn làm những việc kỳ quặc khiến người ta phải dở khóc dở cười.

Chuyến du lịch kết thúc, mọi việc cũng trở lại quỹ đạo bình thường. Khương Kỳ Hứa mở điện thoại ra, gọi cho người quản lý ở học viện, hứa hẹn sẽ cố gắng bổ sung những bài giảng bị thiếu và không muốn thời gian đào tạo bị kéo dài thêm. Sau đó, cô bắt đầu tập trung trả lời một đồng tin nhắn và cuộc

gọi nhờ của mọi người trong mười ngày vừa qua. Khương Kỳ Hứa đang cảm thấy khó hiểu khi nhận được tin nhắn của Hà Vân thì An Mỹ đã nhấn một tin khẩn cấp. Cô lập tức gọi lại, liền nghe được giọng nói cao vút của An Mỹ: “Giám đốc Tiểu Khương, Hà Vân đã kết hôn rồi!”

Qua giọng điệu của An Mỹ có thể thấy, chồng của Hà Vân chắc là một người đàn ông không tồi. Khương Kỳ Hứa bình thần ngoáy cốc cafe trước mặt: “Là Lục Tự à?”

“Hả? Giám đốc Tiểu Khương, chị biết chuyện gì sao?” Giọng An Mỹ nghi hoặc.

Khương Kỳ Hứa nào có biết chuyện gì: “Chị đoán bừa ấy mà!”

“Đương nhiên không phải Tổng Giám đốc Lục của chúng ta rồi! Nhưng người Hà Vân lấy còn oai hơn nữa cơ! Là... Là Tổng Giám đốc của Công thương nghiệp Bắc Hải. Hừ, ông già đó lại còn ly hôn để lấy Hà Vân... Chị ta bây giờ đang hết sức đắc ý, một bước lên trời luôn rồi! Mà cái con Ưông Khả Khả đó cũng quá đề tiện, cứ mở mồm ra là “chị Hà Vân” ngọt xớt! Chị có biết là Hà Vân đã ức hiếp tổ của chúng ta thế nào không?”

Hà Vân lấy được ai không liên quan tới Khương Kỳ Hứa, nhưng chị ta lại nhân cơ hội này trị cả tổ của cô, điều này thực sự khiến cô tức giận và xót xa. Cô hít sâu một hơi: “An Mỹ, còn khoảng một tháng rưỡi nữa là chị quay về rồi.”

“Ồi...” An Mỹ thờ dãi trong điện thoại. “Giám đốc Tiểu Khương, hay là lúc nào chị về thì từ chức đi! Chẳng phải khách sạn Mester cũng từng mời chị tới đó làm sao? Chị rời khỏi Thịnh Đình đi! Em đã nói rõ ràng với Tiểu Tuấn Tử rồi, chị đi thì chúng em cũng đi.”

Khương Kỳ Hứa ngồi trong quán cafe suy nghĩ rất lâu. Bây giờ, đúng là cô không còn thích hợp quay lại Thịnh Đình, nhưng đổi sang một nơi khác, liệu mọi việc có thật sự tốt đẹp hơn không? Cô xem qua mấy tấm ảnh cưới Hà Vân chia sẻ trên trang cá nhân, chú rể quả nhiên là ông chủ của Công thương nghiệp Bắc Hải, Ngụy Bắc Hải.

Ngụy Bắc Hải, năm mươi hai tuổi, đã có một đời vợ và hai đứa con: một trai, một gái, đứa lớn du học ở nước ngoài, đứa bé đang học cấp hai trong nước. Khương Kỳ Hứa từng gặp vợ trước của Ngụy Bắc Hải trong một buổi lễ thường niên. Nếu bà ta trẻ đi mười tuổi, chưa chắc đã thua kém Hà Vân.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 6.3

Khương Kỳ Hứa mở tin nhắn Hà Vân gửi cho mình ra xem: Giám đốc Khương, tôi đã kết hôn rồi. Chào mừng cô sớm quay trở lại, tiếp tục cống hiến cho Bắc Hải Thịnh Đình!

Hà Vân đang dùng thân phận bà chủ để mời cô quay lại Bắc Hải Thịnh Đình ư? Khương Kỳ Hứa day mạnh thái dương, cô đặt điện thoại xuống, tạm thời cô không nhắn lại. Có lẽ, với tình hình hiện tại, đúng là cô nên đổi chỗ làm thì hơn. Hà Vân không phải người rộng lượng, nếu cô quay về nhất định sẽ bị gây khó dễ. Nhưng mà, tổ của cô ở Bắc Hải Thịnh Đình thì sao? Chắc gì họ đã có thể đổi chỗ làm cùng cô?... Khương Kỳ Hứa thật sự rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Chập tối, Quý Đông Đình tới Học viện đón Khương Kỳ Hứa đi chơi. Tuy cô vẫn tươi cười chuyện trò, nhưng anh dễ dàng nhận ra cô đang có tâm sự. Anh dò hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng Khương Kỳ Hứa trầm xuống: “Vừa nãy An Mỹ gọi điện thông báo, Hà Vân mới kết hôn với Ngụy Bắc Hải là ông chủ của ông chủ em.”

“Ngụy Bắc Hải chẳng phải đã có vợ rồi sao?”

“Ly hôn rồi.”

“Chep chep... Ông ta điên rồi à?”

Khương Kỳ Hứa đang vô cùng phiền muộn.

“Thế em định ở lại hay đi?” Quý Đông Đình vào thẳng vấn đề chính.

Khương Kỳ Hứa nghiêm túc suy nghĩ rồi mới trả lời: “Ồ lại!”

“Bị anh đoán trúng rồi nhé! Cho dù có muốn chạy trốn cũng không thể rời đi theo cách thảm hại như vậy được!” Quý Đông Đình phân tích: “Còn về Hà Vân, anh đoán cuộc sống của cô ta cũng chẳng dễ chịu đâu. Ngụy Bắc Hải chắc chắn sẽ không hy sinh lợi ích cá nhân để Hà Vân vào Hội đồng quản trị. Ông ta có thể nhất thời hồ đồ, nhưng sẽ không thể mãi ngu ngốc. Ông ta sẽ thăng chức cho Hà Vân, nhưng sẽ không để cô ta nắm cổ phần trong tay. Sau khi em quay về, anh có thể chuyển nhượng một ít cổ phần ở Nam Việt sang cho em, em sẽ lập tức trở thành cổ đông, rồi nhân cơ hội đó để vào Hội đồng quản trị. Tới lúc ấy, em vẫn có thể làm mưa làm gió trước mặt Hà Vân.”

Những điều Quý Đông Đình nói có vẻ rất hấp dẫn, nhưng đây không phải là điều mà cô mong muốn. Khương Kỳ Hứa lắc đầu: “Kingsley, anh không cần phải lo liệu giúp em đâu!”

“Vậy em định tự mình lo liệu thế nào? Hà Vân cho dù không có thực quyền, nhưng chắc vẫn là bà chủ của em, đúng không?” Quý Đông Đình nhún mày.

“Nếu em lấy tiền của anh thì em có khác gì Hà Vân đâu?” Khương Kỳ Hứa khẽ cau mày.

“Sao lại giống nhau được? Anh đẹp trai hơn Ngụy Bắc Hải rất nhiều.” Giọng Quý Đông Đình tràn đầy tự tin.

Khương Kỳ Hứa vẫn từ chối, Quý Đông Đình cũng đành thôi. Anh hiểu Khương Kỳ Hứa không giống với những người phụ nữ khác. Một khi cô đã nói không muốn tức là thật sự không muốn, chứ không phải kiểu vờ vịt không lấy hồng nhận được nhiều hơn.

“Thôi được rồi, vậy thì anh vô cùng chờ mong xem Phó Giám đốc Khương của chúng ta sau khi quay về sẽ “mạnh vì gạo, bạo vì tiền” ra sao!” Mỗi lần Quý Đông Đình sử dụng thành ngữ dường như đều mang theo ý châm chọc. Khương Kỳ Hứa mặc kệ, không thèm nói với anh nữa.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Quý Đông Đình bỗng đổ chuông. Mặc dù còn đang tức giận, nhưng Khương Kỳ Hứa vẫn giúp anh đeo tai nghe lên. Quý Đông Đình bỏ bàn tay trái đang đặt trên vô lăng xuống, nắm lấy bàn tay phải của Khương Kỳ Hứa, khẽ vịn vào một chút, sau đó nhanh chóng buông ra. Cô thật sự không thể chống lại được mấy thứ tiểu xảo của anh, bao nỗi ảm ức trong lòng cũng hoàn toàn tan biến.

“Gì ạ?” Giọng Quý Đông Đình có vẻ khó tin: “Con đồng ý khi nào vậy?”

Khương Kỳ Hứa ngơ ngác nhìn Quý Đông Đình, không biết đã xảy ra chuyện gì. Khoảng một phút sau, anh bỏ tai nghe xuống, nói với cô: “Hứa Hứa, có lẽ chúng ta phải đi giải quyết một rắc rối nhỏ trước khi ăn cơm rồi!”

Khương Kỳ Hứa vô cùng thoải mái: “Không sao, anh cứ bận việc trước đi!”

“Được!” Quý Đông Đình đột nhiên quay đầu xe. Mười mấy phút sau, anh đỗ xe trước cửa khách sạn Hoàng Gia.

Khương Kỳ Hứa quan sát bên ngoài rồi hỏi anh: “Chuyện gì vậy?”

Quý Đông Đình khó nhọc lên tiếng: “Trước khi anh tới thành phố S, mẹ đã sắp xếp cho anh một buổi xem mặt. Bây giờ, bố mẹ cô gái đó đưa con từ Đài Loan sang đây, anh nhất định phải lên đó gặp bọn họ.”

“Kingsley, tức là anh phải lên đó xem mặt ư?” Khương Kỳ Hứa há hốc mồm.

“Chỉ gặp mặt một chút thôi mà!”

Gặp mặt và xem mặt có gì khác nhau sao? Khương Kỳ Hứa trầm mặc, vậy mà Quý Đông Đình còn nói một câu quá đáng hơn: “Em có muốn đi cùng không?”

“Không đi!” Khương Kỳ Hứa quay ra chỗ khác.

Quý Đông Đình xoay người Khương Kỳ Hứa lại: “Mấy tháng trước anh đã đồng ý đi xem mặt, “quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy”, dù sao thì cũng phải lên đó gặp người ta một chút. Hứa Hứa, em không được nổi giận nhé!”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu: “Em đâu có giận! Anh mau đi đi! Chưa biết chừng lại là một cô gái xinh đẹp đấy, để cô ấy đợi lâu không tốt đâu!”

“Ha ha...” Quý Đông Đình hôn Khương Kỳ Hứa một cái: “Bộ dạng ghen tuông của em thật đáng yêu! Thế này đi, em có thể ngồi trong xe đợi anh, cũng có thể sang quán cafe ở phía đối diện đợi anh. Anh đảm bảo trong vòng mười lăm phút sẽ đi xuống!”

Khương Kỳ Hứa gật đầu. Quý Đông Đình liền xuống xe, đi vào trong khách sạn. Trước khi khuất bóng sau lớp cửa kính, anh còn quay lại tặng cho Khương Kỳ Hứa một ánh mắt “cảnh cáo” nữa. Cô thật sự phát bực vì người đàn ông này. Đáng lẽ ra, ngay từ đầu bọn họ đã không nên đến với nhau. Người từng bị tổn thương tình cảm như cô luôn cảm thấy bị quan ngay cả khi đang chìm đắm trong hạnh phúc. Nhưng dù gì cũng đã bắt đầu rồi, thôi thì hãy cố lưu lại thật nhiều kỷ ức đẹp. Cô sẽ cố gắng hưởng thụ quãng thời gian ngọt ngào này, không cần phải e sợ điều gì nữa, kể cả sau này có chia tay cũng không ai phải nuối tiếc, ít ra thì bọn họ đã từng yêu nhau thật lòng. Tuy là nghĩ vậy, nhưng Khương Kỳ Hứa vẫn cảm thấy hết sức bí bách. Cô bước xuống xe, định hít thở chút không khí trong lành... Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô: “Hi, Kỳ Hứa!”

Tới tận khi một đôi tay trắng trẻo đặt lên vai mình, Khương Kỳ Hứa mới quay đầu lại.

“Đúng là em thật rồi!” Thẩm Hoành ở phía sau mỉm cười.

Khương Kỳ Hứa kinh ngạc: “Anh ở London?”

“Đúng thế! Chẳng phải anh đã nhắn tin cho em rồi đó sao?” Thẩm Hoành cười rất vui vẻ: “Anh đã đợi em ở quán cafe rất lâu, tiếc là mãi mà em vẫn không tới.”

“À, em đi chơi.” Biểu cảm trên gương mặt Khương Kỳ Hứa có chút gượng gạo: “Anh đến London có việc gì à?”

“Ừ, anh tới bàn chuyện làm ăn, nhưng đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa được việc gì cả.” Thẩm Hoành chỉ về phía quán cafe đối diện: “Hiếm khi có dịp gặp mặt, chúng ta qua đó ngồi một lát đi!”

Quý Đông Đình lên đến nhà hàng trên tầng mười sáu. Mẹ anh cùng dượng đang ngồi nói chuyện với ba người nhà cô gái kia. Anh đi vào, lịch sự chào hỏi mọi người. Anh thầm đánh giá cô gái tên Nhã Đình: Mái tóc đen dài, gương mặt búp bê, làn da trắng... diện mạo được sáu điểm, còn cách nói năng quá điệu đà, phát âm tiếng phổ thông lại không chuẩn, ba điểm.

Nhã Đình nhìn về phía mẹ anh, nhẹ nhàng lên tiếng: “Có thể gọi món được rồi chứ ạ?”

“Đương nhiên, chắc là mọi người đã đói lắm rồi!” Mẹ Quý Đông Đình vui vẻ nhìn con trai: “Kingsley, con gọi món giúp Vivien được không?”

“Được thôi!” Quý Đông Đình vừa xem thực đơn vừa thăm dò khẩu vị của đối phương, sau đó, anh gọi đủ đồ ăn cho tất cả mọi người, trừ mình.

“Ấy! Kingsley, hình như con quên gọi cho con rồi.” Bà Quý cười tí mắt, nhắc nhở con trai.

Giọng Quý Đông Đình có chút áy náy: “Thưa hai bác và tiểu thư Vivien, cả nhà ta không quản ngại đường xá xa xôi từ Đài Loan tới tận đây, đáng lẽ cháu phải đón tiếp mọi người thật chu đáo, nhưng mà, bạn gái cháu đang đợi ở dưới, cháu không thể ăn bữa cơm này cùng mọi người được rồi.”

Cả gia đình Vivien bàng hoàng.

Bà Quý sững sờ: “Việc này...”

Quý Đông Đình đứng dậy, lịch sự cúi chào rồi rời đi.

“Kingsley!” Bà Quý bắt kịp Quý Đông Đình ở ngoài cửa: “Chúng ta nhất định phải nói cho rõ ràng!”

“Sao thế mẹ?”

“Con trai à, vừa rồi con bất lịch sự quá! Mẹ giận lắm đấy!”

“Con xin lỗi! Nhưng thật sự là bạn gái con đang đợi ở dưới kia.”

“Trời ơi! Con có bạn gái từ khi nào vậy? Rõ ràng Dean đã nói với mẹ là con và Mạn Văn chia tay rồi mà.”

“Chắc cậu ta quên chưa nói với mẹ, cuối cùng thì con đã tìm được một nửa của mình.” Quý Đông Đình ngừng một chút: “Con đã theo đuổi cô ấy rất lâu.”

“Chính là người bạn lần trước con mời tới nhà ở phải không?” Bà Quý kinh ngạc: “Con mà cũng biết theo đuổi con gái ư? Trời ơi! Kingsley, con giỏi thật đấy! Nói cho mẹ biết đi, con bé có đẹp không?”

“Đẹp!” Quý Đông Đình khẳng định.

“Người Trung Quốc?”

“Đúng vậy.”

“Mẹ thích!” Bà Quý tiếp tục hỏi: “Mất to?”

Quý Đông Đình gật đầu.

“Dáng người cao ráo hay thấp bé?” Đây thật sự là vấn đề mà bà rất quan tâm.

“Tầm bằng mẹ, có thể hơi cao hơn mẹ một chút. Cô ấy tới đây của con.” Quý Đông Đình phác họa.

Bà Quý cười không khép nổi miệng: “Quá tuyệt! Mẹ không thích con dâu cao hơn mình nhiều quá, rất khó đi mua sắm cùng nhau.”

Quý Đông Đình gật đầu: “Con phải đi rồi, không thể để cô ấy đợi quá lâu được.”

“Cuối tuần này đưa con bé tới gặp mẹ nhé!” Bà Quý tỏ vẻ mong chờ.

“Chuyện này con phải hỏi cô ấy đã, cô ấy rất hay ngại ngùng.”

Bà Quý ôm chầm lấy con trai: “Kingsley, con cứ lạnh lùng, hồ hững thê này thật sự rất giống với người bố đã khuất của con, khiến mẹ đau lòng quá! Mẹ thậm chí còn nghĩ, sau này con có vợ rồi sẽ quên mất mẹ đấy.”

“Con xin lỗi!” Quý Đông Đình ôm lại mẹ: “Con trai lớn lên đều sẽ như vậy, giá mà lúc trước mẹ sinh thêm một cô con gái thì tốt biết mấy!”

“Thằng nhóc này!” Bà Quý vỗ vai con trai: “Mau đi đi! Nhớ đừng để cô gái tốt phải đau lòng!”

Thẩm Hoành gọi món điểm tâm mà hồi còn đi học Khương Kỳ Hứa rất thích. Anh ta tựa lưng vào ghế, chậm rãi lên tiếng: “Cuộc sống của em ở London thế nào?”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Cũng tạm ổn.”

“Yêu rồi sao?” Thẩm Hoành rất thẳng thắn: “Anh đã xem bức ảnh em gửi rồi.”

“Ành?” Khương Kỳ Hứa có chút thắc mắc, nhưng cũng không hỏi lại, chỉ thần nhiên gật đầu: “Đúng vậy!”

“Chúc mừng em! Khoảng thời gian này chắc là đang vô cùng hạnh phúc, anh thấy sắc mặt em rất tốt.”

“Cũng khá hạnh phúc.” Khương Kỳ Hứa thực ra đang cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, nhưng khi nói chuyện vẫn tỏ ra khiêm nhường.

“Thế thì cũng không tồi!” Thẩm Hoành hoàn toàn không muốn nhắc đến tên của người đàn ông đó: “Nhất định là anh ta đối xử với em rất tốt!”

Khương Kỳ Hứa cười lớn: “Dù sao thì cũng tốt hơn anh trước đây.”

Môi Thẩm Hoành khẽ giật, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa: “Ồ, tiếc thật! Trước đây anh nên đối xử với em tốt hơn, để không người đàn ông nào có thể vượt qua được mình.”

Khương Kỳ Hứa chẳng thích câu nói đùa vừa rồi của Thẩm Hoành chút nào. Cô nhấp một ngụm cafe, ngửi điệu thoải mái: “Vậy thì cũng có ích gì? Vẫn chỉ là nuôi hộ vợ người thôi mà. Như thế gọi là làm ăn lỗ vốn đấy.”

“Ha ha...” Thẩm Hoành bật cười.

Khương Kỳ Hứa liếc nhìn đồng hồ: “Em phải đi trước đây.”

“Sớm vậy sao?” Thẩm Hoành nhìn thẳng vào mắt Khương Kỳ Hứa: “Vi bạn trai đang đợi à?”

Khương Kỳ Hứa không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 6.4

Thẩm Hoành thật sự có chút tiếc nuối khi nhìn vào đôi mắt trong veo của cô gái xinh đẹp ngồi đối diện: “Được rồi, để tránh việc bạn trai em hiểu lầm, anh không tiến em nữa.”

Khương Kỳ Hứa cầm túi xách đứng dậy. Cô vừa mới nghiêng người đã thấy một bóng dáng quen thuộc bước vào cửa, nhanh chóng đi về phía mình.

Tuy Khương Kỳ Hứa rất vô tư, nhưng đụng mặt nhau thế này cũng không hay lắm. Trong lúc Quý Đông Đình đi xem mặt, cô lại đi gặp bạn trai cũ, thật nực cười biết bao!

Quý Đông Đình khách khí nở một nụ cười, chủ động chào hỏi Thẩm Hoành. Trong lòng anh lúc này chỉ hận không thể đá cái gã bám dai như đĩa đói đang đứng trước mặt ra ngoài vũ trụ ngay lập tức. Anh quay sang Khương Kỳ Hứa: “Anh tìm em này giờ, gọi điện cũng không thấy bắt máy.”

“Em không nghĩ là anh xong việc nhanh vậy.” Khương Kỳ Hứa dút lời lại cảm thấy có phần không đúng, bèn mỉm cười sửa lại: “Lúc em xuống xe thì gặp Thẩm Hoành, nên vào đây uống tách cafe.”

Quý Đông Đình khoác vai Khương Kỳ Hứa, chỉ mong mau chóng tránh xa cái tên Thẩm Hoành đáng ghét kia: “Vậy chúng tôi đi trước đây!”

Thẩm Hoành lịch sự: “Hẹn lần sau gặp lại!”

“Ha...” Quý Đông Đình bật cười, gấp cái con khi ấy! Anh ôm Khương Kỳ Hứa đi thẳng ra cửa.

Nhiệt độ bên ngoài hơi thấp, quần áo trên người Khương Kỳ Hứa lại rất mỏng manh, cô thấy lạnh nên khoác tay Quý Đông Đình chặt hơn một chút. Nào ngờ, hành động này của cô trong mắt người đàn ông cao ngạo đó chính là sự cầu xin tha thứ. Quý Đông Đình vênh mặt lên: “Giả vờ ngoan ngoãn cũng vô dụng thôi. Quần gia Khương, anh rất thất vọng về em!”

“Được!” Khương Kỳ Hứa hất tay Quý Đông Đình ra, một mình đi lên trước.

Quý Đông Đình hết cả kiêu ngạo, vội vàng đuổi theo cô: “Em đứng lại cho anh!”

Khương Kỳ Hứa phớt lờ anh, cứ đi về phía trước. Quý Đông Đình vượt lên, giận dữ nói: “Khương Kỳ Hứa, cho dù em có vào quán cafe tán gẫu với một người phụ nữ thì cũng nên giải thích với anh một chút chứ!”

Khương Kỳ Hứa dừng bước. Quý Đông Đình hất cằm lên: “Được rồi, bây giờ anh chấp nhận nghe lời giải thích của em!”

Cô hậm hực lườm anh: “Giải thích cái đầu anh ấy! Em có thể ngăn được những cuộc gặp bất ngờ do ông trời sắp đặt hay sao? Còn anh thì thế nào, đã từng đi xem mặt bao nhiêu lần vậy hả? Phải rồi, em quên chưa hỏi anh, buổi xem mặt ra sao? Cô ấy xinh không? Đáng đẹp chứ?”

Rõ ràng là cô đang ức hiếp anh mà! Quý Đông Đình cười lấy lòng: “Trời ạ! Em đúng là cô gái nhỏ mọn! Cổ tình nói vậy để ép anh khen em phải không? Thôi nào, bắt luận là về dáng người hay khuôn mặt, em đều đẹp hơn nhiều!”

Ai cần anh nịnh nọt chứ? Khương Kỳ Hứa hờn dỗi quay ngoắt đi, nhưng chỉ một lúc đã không nhịn được cười. Quý Đông Đình ôm cô vào lòng, giọng nói chứa chan tình cảm: “Sau này em đừng tùy tiện gặp cái tên bán thuốc giả đó nữa, được không? Anh sẽ đau lòng đấy.”

Khương Kỳ Hứa khẽ xoa vào lồng ngực Quý Đông Đình: “Vừa rồi chỗ này bị tổn thương thật sao?”

Quý Đông Đình cúi đầu, thân mật áp sát vào khuôn mặt Khương Kỳ Hứa: “Đúng vậy!”

Cô ngoan ngoãn ôm lấy anh: “Được, em sẽ không tùy tiện gặp anh ta nữa!”

Quý Đông Đình tiếp tục được thể: “Còn nữa, anh không hề đi xem mặt quá nhiều. Em không thể chỉ trích anh một cách bừa bãi như vậy được!”

“Xin lỗi anh!”

“Anh đã tha thứ cho em cả rồi.” Quý Đông Đình vỗ nhẹ lên đầu cô: “Mẹ anh muốn gặp em.”

Khương Kỳ Hứa vô cùng bất ngờ: “Kingsley, em rất sợ phải đối diện với trường bối, thế nên...”

“Thế thì anh bảo mẹ chủ động đến gặp em vậy.”

“Không làm thế được đâu! Hay là để em thu xếp đến gặp?”

“Được!” Quý Đông Đình rất thoải mái với những việc nhỏ kiêu này, anh nhắc tới một chuyện khác: “Bố anh mất khi anh vừa tốt nghiệp đại học. Ông là một người đàn ông rất ngoan cường, đã chống chọi với căn bệnh ung thư suốt hai mươi mấy năm trời. Sau đó, mẹ anh tái giá với một người đàn ông Canada.”

“Ồ!” Khương Kỳ Hứa tò mò: “Mẹ anh là người như thế nào?”

“Mẹ anh ấy à...” Quý Đông Đình suy nghĩ một lát: “Tuy bà chẳng còn trẻ trung gì nhưng vẫn luôn ôm ấp tâm tình của một thiếu nữ. Mẹ là một người phụ nữ lương thiện, chỉ có điều tính khí hơi thất thường. Cuộc hôn nhân của bố mẹ anh không hạnh phúc. Sau khi bố qua đời, mẹ bị một gã đầu lừa sạch. Cuối cùng, bà đã chọn người đàn ông hiện tại.”

Khương Kỳ Hứa bỗng thấy ngậm ngùi: “Mẹ anh vẫn còn bị đàn ông lừa, nhất định là do phận làm con như anh chưa làm tròn trách nhiệm.”

“Đúng vậy, trong lòng anh luôn cảm thấy hổ thẹn.” Quý Đông Đình ôm lấy cô: “Thế nên, anh rất hy vọng có thể sớm tặng cho bà một cô con dâu tốt.”

Khương Kỳ Hứa quả thực không dám hứa hẹn gì về những điều anh vừa nói.

Đêm nay, London bắt chợt đổ mưa. Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình trú mưa bằng cách đi dạo ở một trung tâm thương mại. Trong cửa hàng đồng hồ Patek Philippe, Quý Đông Đình chọn cho Khương Kỳ Hứa một chiếc đồng hồ khảm kim cương rất đẹp, nhưng cô không muốn nhận vì nó quá đắt tiền. Cô tìm cách từ chối khéo: “Em đang cần một chiếc khăn quàng kẻ ca-rô màu đỏ để kết hợp với áo măng tô, hay là anh tặng em đi!”

“Được, không thành vấn đề!” Quý Đông Đình quay sang nhân viên bán hàng: “Tôi lấy chiếc đồng hồ này!”

“Chẳng phải anh vừa nói sẽ mua khăn quàng cổ sao?” Khương Kỳ Hứa kéo tay anh.

“Lẽ nào tặng khăn rồi thì không được mua đồng hồ cho em nữa à?”

“Nhưng em thấy nó hơi đắt.” Khương Kỳ Hứa vẫn chưa thể thích ứng với khoảng cách kinh tế giữa bọn họ.

“Hứa Hứa, bạn trai của em có điều kiện tốt, anh ta không chỉ nuôi được mỗi nhân viên của mình đâu!” Quý Đông Đình khá đau đầu trước vấn đề này.

“Năm ngoái em đã mua đồng hồ rồi.”

“Đồng hồ đầu phải là thứ năm ngoái đã mua thì năm nay không được sắm thêm nữa!”

Khương Kỳ Hứa đành nhận vậy.

Cô và anh dắt tay nhau đi dạo khắp hai con phố, trên đường về, họ nhìn thấy một cặp tình nhân đang hôn nhau trước một máy bán hàng tự động. Quý Đông Đình đột nhiên khựng lại, sau đó kéo cô tới trước chiếc máy bán hàng đó. Không biết ở trong chứa thứ gì mà anh lại hào hứng đến vậy? Khương Kỳ Hứa ngo đầu nhìn: Phía sau tấm kính bày la liệt các loại bao cao su màu sắc sắc sỡ, ở dưới còn có mấy nút lựa chọn mùi vị, kích cỡ, độ dày... Mặt cô đỏ bừng, không thốt nên lời. Quý Đông Đình ngắm nghía chiếc máy một hồi rồi quay sang nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa. Khương Kỳ Hứa im lặng một lúc rồi mới khẽ gật đầu.

“Anh đã có dự cảm là đêm nay sẽ vô cùng tuyệt vời mà!” Quý Đông Đình mừng rỡ hôn lên trán cô.

Giương mặt Khương Kỳ Hứa ngày càng nóng ran, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Còn Quý Đông Đình đang rất điềm tĩnh ấn nút chọn một cái kích cỡ lớn nhất và một cái siêu mỏng, sau đó hỏi cô: “Em thích màu và mùi gì?”

Khương Kỳ Hứa vờ như không nghe thấy, anh lại dùng giọng điệu thần nhiên như đang chọn mua kẹo mút để hỏi cô thêm lần nữa. Cô thật sự không thể nán nã thêm ở đây nữa, đành vội vã ấn vào nút không màu và không mùi. Nhìn thấy sự lựa chọn của Khương Kỳ Hứa, Quý Đông Đình liền quay sang ôm hôn cô: “Anh biết ngay là em chỉ thích mùi vị nguyên thủy của anh thôi mà!”

Quý Đông Đình nhét một đồng bạc Anh vào, máy liền nhả ra một chiếc hộp màu đỏ, anh tiện tay đưa cho Khương Kỳ Hứa. Cô luống cuống nhét chiếc hộp vào túi áo, lại thấy anh vẫn đang lúi húi trước chiếc máy bán hàng, bèn thúc giục: “Anh còn làm gì vậy?”

“Một hộp chắc chắn không đủ, anh mua thêm vài hộp nữa.”

Khương Kỳ Hứa giậm chân bình bịch, nhưng anh vẫn mãi mê thực hiện sự nghiệp cao cả của mình. Mỗi một lúc lâu cô phải đá vào chân anh một cái thì anh mới chịu nhường chỗ cho cặp tình nhân đang xếp hàng phía sau. Khương Kỳ Hứa giận dữ bước đi rất nhanh không thèm để ý tới Quý Đông Đình, nhưng anh lại nghĩ là cô đang xấu hổ. Bộ dạng này của cô khiến anh cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, giống như hai người đang yêu đương vụng trộm vậy. Anh là đại lão gia Tây Môn Khánh, còn cô chính là nàng Phan Kim Liên của anh.

Về đến nhà, Quý Đông Đình lái xe xuống bãi đỗ ngầm. Liếc thấy camera giám sát, anh kéo Khương Kỳ Hứa tránh vào một góc khuất. Anh ép sát vào người cô rồi cúi đầu hôn cô cuồng nhiệt. Lồng ngực bị anh đè chặt khiến cô hơi khó chịu, Khương Kỳ Hứa vội tránh đôi môi anh: “Kingsley, chúng ta vào nhà đi!”

Anh trêu chọc cắn nhẹ một cái vào tai cô, sau đó vừa ôm eo cô vừa nhập mật mã trên cửa. Cánh cửa này rất ít khi được sử dụng nên Quý Đông Đình tạm thời không nhớ ra mật mã, đã nhập đến hai dãy số rồi mà hệ thống vẫn báo lỗi. Anh tạm quên nó đi, lại cúi xuống thưởng thức đôi môi mềm mại như cánh hoa, ngọt lịm như được quét mật của Khương Kỳ Hứa. Anh tham lam thò tay vào trong áo cô thăm dò. Cô tựa người vào cánh cửa, gác tay lên vai anh. Một giây sau, cả người cô bị anh nhấc bổng lên...

Đến lần thứ ba Quý Đông Đình nhập mật mã, cuối cùng thì cánh cửa màu đen chắc nịch cũng chịu mở ra. Anh bế cô vào trong, hai người cùng ngã vào chiếc ghế da êm ái và rộng rãi. Một chiếc giày của Khương Kỳ Hứa đã rớt ra từ lúc nào, nhưng cô chẳng còn tâm trạng mà quan tâm tới nó. Quý Đông Đình cởi áo khoác của mình, rồi tới áo khoác của cô, bờ môi trượt từ nụ hoa trước ngực cô xuống chiếc eo thon, sau đó, anh còn khẽ cắn vào rốn của cô. Anh lại vén váy của cô lên, ngón tay cũng tiến vào thăm dò sâu hơn. Trái tim Khương Kỳ Hứa đập rộn ràng, hơi thở cũng trở nên nặng nề, giọng nói khàn đặc: “Kingsley... Nói cho em biết đi, anh yêu điều gì ở em?”

Quý Đông Đình tiếp tục in dấu nụ hôn của mình lên trán, lên hàng mi, lên môi, lên cổ, lên nụ hoa... thậm chí là cả nơi bí mật của cô. Rất lâu sau anh mới ngẩng đầu, cảm một ngón tay cô cho vào miệng mút: “Tất cả những chỗ vừa rồi anh đều yêu... Nhưng anh yêu chỗ này nhất.” Dứt lời, Quý Đông Đình hôn lên ngực trái của Khương Kỳ Hứa. Anh yêu trái tim lương thiện, rất dịu dàng mà cũng hết sức kiên cường của cô.

Khương Kỳ Hứa vô cùng cảm động, cô luôn mười đầu ngón tay vào mái tóc anh, ngắm nhìn gương mặt với đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao và bờ môi mỏng gợi cảm... Toàn thân cô không ngừng run rẩy. Nhưng Quý Đông Đình đột nhiên dừng mọi động tác. Anh ngơ ngàng nhìn Khương Kỳ Hứa: “Hứa Hứa, em là lần đầu tiên?”

Khương Kỳ Hứa nhú mày: “Lần đầu thì sao chứ?”

Quý Đông Đình lặng nhìn cô, rồi dịu dàng hôn lên hàng mi dài của cô. Anh lấy áo vest của mình bọc lấy người cô: “Hứa Hứa, chúng ta về phòng đi!”

Trong đôi mắt ướt ướt của Khương Kỳ Hứa chất chứa bao nỗi ám ức. Cô chui ra khỏi vòng tay của Quý Đông Đình tự mặc lại quần áo lên người. Lúc cô định đứng dậy đi nhặt chiếc giày bị rơi lúc này, Quý Đông Đình bỗng ấn cô ngồi xuống. Anh nhặt chiếc giày lên, sau đó quỳ gối trước mặt cô: “Công chúa Hứa Hứa thân yêu, cho phép thần được đi giày giúp công chúa nhé!”

Anh đi giày vào chân cô rồi đỡ cô đứng dậy: “Nhảy cùng anh một điệu, được không?”

Cô không nói gì, chỉ đặt bàn tay mình vào tay anh.

Khương Kỳ Hứa theo sát bước chân Quý Đông Đình trong tiếng nhạc trầm bổng. Một lát sau, cô chủ động lên tiếng: “Kingsley, vừa rồi anh đột ngột dừng lại khiến em cảm thấy hơi khó xử. Em không biết là anh đang nghĩ gì.”

Cô xoay một vòng rồi trở về trong vòng tay Quý Đông Đình. Anh thì thầm: “Anh mới là người nên cảm thấy khó xử, nhất là trước cơ thể vẹn nguyên của em, anh thật sự rất hồ thẹn!”

“Anh hỏi chuyện gì?”

Quý Đông Đình ôm lấy vòng eo thon gọn của cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Hứa Hứa, có thể những lời anh sắp nói hơi nực cười, nhưng em nhất định phải tin anh! Anh yêu em, anh rất vui khi được làm người đàn ông đầu tiên của em, thế nên, anh nghĩ mình càng phải trân trọng giây phút này hơn.”

“Vậy nếu em không phải là lần đầu thì sao? Anh sẽ...” Anh sẽ qua quýt ư? Khương Kỷ Hứa không nói hết câu.

Quý Đông Đình siết chặt cô vào lòng. Anh cũng phần nào hiểu được ánh mắt của cô: “Nếu không phải, anh sẽ là người đàn ông cuối cùng của em. Hứa Hứa, em tin những lời anh nói chứ?”

Khương Kỷ Hứa khẽ gật đầu. Tuy trước nay anh chưa từng được coi là người đàn ông chung tình, nhưng cô vẫn nhìn thấy sự chân thành trong mắt anh.

Quý Đông Đình bế Khương Kỷ Hứa về phòng rồi đưa cho cô gói đang ngồi trên mép giường một cốc nước. Cô không khát, nhưng miệng anh thì đã khô khốc. Anh uống hết nửa cốc nước rồi cúi đầu hôn lên môi cô: “Công chúa của anh!”

Khương Kỷ Hứa bị Quý Đông Đình từ từ đẩy lên giường. Anh khẽ thì thầm vào tai cô: “Anh sẽ thật cẩn thận!”

Anh chậm rãi khắp người cô, còn cô chỉ có thể vùi chặt lấy eo anh, ngoan ngoãn đón nhận anh đang từ từ tiến vào trong cơ thể mình.

London đêm nay mưa rào rích mãi không ngớt...

Năm giờ sáng, Khương Kỷ Hứa mơ hồ chìm vào giấc ngủ. Tới khi cô tỉnh lại, nhìn đồng hồ đã là mười giờ. Cô vội bừa một bộ quần áo, mặc lên người rồi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Quý Đông Đình đã ăn mặc chỉnh tề, đang đứng súc miệng trước bồn rửa mặt. Nhìn thân hình nhỏ nhắn đang bơi trong bộ đồ ngủ của mình, anh khẽ cười: “Trông em hiện giờ thật ngốc!”

Cô không thèm để ý tới lời trêu đùa của anh, định quay người rời đi, Quý Đông Đình lập tức giữ tay cô lại: “Anh đã bảo quần gia nấu cháo rồi, em ăn một chút đi!”

Khương Kỷ Hứa đứng trước gương búi tóc, vẻ mặt điềm tĩnh: “Kingsley, em không sao. Em phải đến lớp đã, tối chúng ta gặp lại!”

Anh đã làm sai chuyện gì rồi chẳng? Quý Đông Đình chặn đường cô: “Về chuyện tối hôm qua, nếu có bất kỳ điểm nào chưa hài lòng về anh, em có thể nói thẳng. Anh sẽ đạt tới mức tốt nhất của đàn ông trên khắp thế gian này.”

Khương Kỷ Hứa ngạc nhiên nhìn Quý Đông Đình. Trước ánh mắt nghiêm túc của anh, cô chậm rãi mở lời: “Kingsley, chuyện này chúng ta hãy để đến tối nay thảo luận tiếp! Em đã lỡ mất tiết học đầu tiên, em không muốn bị muộn luôn cả tiết thứ hai.”

Ồ, thì ra là thế! Quý Đông Đình thở phào nhẹ nhõm. Anh nhìn cô cười: “Vậy em mau mặc quần áo vào, anh đưa em tới trường!”

Khương Kỷ Hứa tiến lên ôm lấy anh, giọng nói có chút cảm kích: “Kingsley, cảm ơn anh! Em đi thay quần áo ngay đây!”

Quý Đông Đình xuống nhà trước, anh đựng cháo gà ác nấu với khoai tây mà anh đã dặn dò quần gia đặc biệt làm riêng cho Khương Kỷ Hứa vào bình giữ nhiệt. Anh đưa cho cô: “Mang theo ăn dọc đường!”

Hôm nay, cô ăn mặc cực kỳ thoải mái, áo sơ mi kết hợp với váy ngắn, đi cùng giày bệt, nhìn chẳng khác nào một cô nữ sinh cấp ba. Khoan đã! Người con gái của anh luôn tự ti về chiều cao khiêm tốn, lúc nào cũng phải đi giày cao từ năm phân trở lên cơ mà... Quý Đông Đình nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân, tất cả đều là lỗi của anh, đáng lẽ ra anh nên kiểm chế một chút.

Lúc hai người tới cổng học viện, Khương Kỷ Hứa cũng ăn gần hết chỗ cháo trong bình. Anh ân cần hỏi han cô ăn có đủ no không, còn cô không quên nhắc anh lái xe cẩn thận. Sau khi cô đi rồi, Quý Đông Đình ngồi tựa lưng vào ghế nghe một bản nhạc du dương, trong đầu anh đang hồi tưởng buổi tối tuyệt diệu ngày hôm qua, đúng là không chê vào đâu được! Anh và cô không chỉ hòa hợp về mặt tâm hồn, mà ngay đến thể xác cũng ăn ý với nhau trong từng chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 6.5

Khương Kỷ Hứa bắt đầu bước vào thời kỳ cực kỳ bận rộn. Vì chuyến du lịch bất ngờ tới Nam Cực mà hiện tại cô phải bù lại rất nhiều bài học bị thiếu, hơn nữa, khóa đào tạo của cô cũng chuyển sang giai đoạn tìm hiểu sâu hơn về văn hóa khách sạn ở London. Đến lúc này, cô mới nhận ra rằng, hiểu biết của mình về ngành quản lý khách sạn là quá phiến diện, năng lực quản lý của cô cũng hết sức yếu kém.

Quý Đông Đình đã thẳng thắn nhận xét: “Sao em cứ mơ mơ màng màng như thế mà cấp trên lại để em làm quản lý được nhỉ?” Sau đó, anh còn cho cô

những lời khuyên vô cùng hữu ích: “Cái em thiếu hụt nhất bây giờ chính là khí thế. Nếu em muốn vượt trội trong một nhóm người, không chỉ cần tới khả năng và các mối quan hệ, mà em còn phải biết nhìn xa trông rộng hơn bọn họ.”

Khương Kỳ Hứa cất cuốn sách trên tay vào túi, nhìn ra ngoài cửa kính ô tô: “Vậy em nên làm thế nào?”

“Chưa nói đến những việc khác, trước tiên hãy xét về quan hệ giữa em và các thành viên trong tổ của mình đi! Tuy em quan tâm cấp dưới là chuyện tốt, nhưng cũng không thể chu đáo giống như bảo mẫu của họ được. Không phải lúc nào em cũng may mắn gặp được người sống biết điều. Có những người không hiểu chuyện thậm chí sẽ quay lại cắn em, nhưng đó không hẳn là lỗi của họ, mà một phần là do em đã nuôi dưỡng lòng tham trong họ, khiến họ không cách nào chế ngự được ham muốn của bản thân. Ví dụ điển hình chính là Uông Khả Khả.”

Mấy điều Quý Đông Đình vừa nói trùng tới chín mươi phần trăm khiến Khương Kỳ Hứa cảm thấy rất hổ thẹn: “Chẳng lẽ em không có điểm tốt nào sao?”

“Để anh nghĩ xem nào!”

Cô lại đổi một cách hỏi khác: “Nếu anh là sếp của em, anh sẽ sắp xếp cho em chức vụ gì?”

“Yêu cầu của anh đối với nhân viên cao lắm đấy! Hình như ngoài chức vợ sếp ra thì chẳng còn vị trí nào cho em nữa rồi.” Giọng Quý Đông Đình có chút tiếu nuối.

Khương Kỳ Hứa dựa đầu vào cửa xe, không nói gì.

Quý Đông Đình sừng sốt: “Vậy mà em còn chê ư?”

“Thôi được rồi, thật ra em rất vui.” Khương Kỳ Hứa phì cười. Cô nhìn anh bằng ánh mắt chứ chan tình cảm: “Vì ông sếp này là anh nên em rất vui.”

Quý Đông Đình tỏ vẻ hài lòng, tiếp tục đưa ra ý kiến: “Kỳ thực, em cũng có khá nhiều ưu điểm, như sự mềm dẻo, lòng kiên trì hay khả năng giao tiếp tốt, hơn nữa, em luôn đặt mình vào vị trí của người khác trước khi làm bất cứ việc gì. Nhưng để làm một nhà quản lý xuất sắc thì từng đấy mặt tích cực thôi là chưa đủ!”

“Kingsley, người có tính cách không tốt lắm như anh sao có thể trở thành một thương nhân thành đạt như vậy?” Khương Kỳ Hứa cảm thấy thắc mắc.

Câu hỏi kiểu gì vậy? Quý Đông Đình khẽ “hừ” một tiếng: “Đó là vì anh có một bộ óc siêu việt. Chỉ những người đầu óc kém linh hoạt mới phải đi học tập đủ mọi loại kinh nghiệm của những người đi trước mà thôi, còn có một số người bẩm sinh đã thông minh, tài trí hơn người rồi.”

Khương Kỳ Hứa thật sự không muốn nói chuyện với người đàn ông ngạo mạn này nữa, nhưng anh vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Tuy em không có kinh nghiệm, nhưng may là cũng có chút khả năng thiên bẩm. Kiến thức còn có thể trau dồi thêm, chứ sự độ lượng, nhẫn nại của em đều là do trời phú, không phải ai cũng dễ dàng có được. Thật ra thì em cũng có sự ưu tú của mình.”

Khương Kỳ Hứa ồ lên: “Thật vậy sao?”

Quý Đông Đình khẳng định chắc chắn: “Đương nhiên!”

Quý Đông Đình đưa cho Khương Kỳ Hứa xem bảng danh sách mà Dean mới lập ra, cô đọc hết một lượt rồi nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu: “Để làm gì vậy?”

“Đây đều là những khách sạn hàng đầu ở London, mỗi nơi đều có những phương thức kinh doanh rất riêng. Ngày mai, chúng ta sẽ bắt đầu từ khách sạn Harriet!”

Khương Kỳ Hứa không biết phải nói gì.

Quý Đông Đình nói không sai, mỗi khách sạn đều có những phương thức thu hút khách rất riêng, ví dụ như tổ chức dạ tiệc, các buổi đấu giá từ thiện hay những cuộc thi độc đáo... Tối nay, cô và anh đến một khách sạn năm sao ở ngoại thành nổi tiếng với mảng mát-xa kiểu Thái. Hai người cách nhau một tấm vải mỏng, cùng thoải mái tận hưởng kỹ thuật mát-xa siêu cấp của những bậc thầy mát-xa người Thái Lan. Quý Đông Đình nói: “Ngoài việc phô bày sự nguy nga tráng lệ trong lối thiết kế, điều quan trọng nhất mà một khách sạn lớn cần làm chính là cho khách hàng thấy được sự xa xỉ trong từng chi tiết và cung cách phục vụ chuyên nghiệp.”

“Thế nên anh đưa em đi thưởng thức những dịch vụ đỉnh cao của các khách sạn là để em có thể nâng cao năng lực phục vụ?” Khương Kỳ Hứa như vừa ngộ ra một chân lý mới.

Quý Đông Đình giận dữ: “Đúng là làm ơn mắc oán! Hứa Hứa, khi quay lại Bắc Hải Thịnh Đình, nếu em vẫn còn coi bản thân là tầng lớp phục vụ thì hãy ở lại đây luôn đi, sau đó tìm đại một công việc nào đó trong công ty của anh mà làm!”

“Kingsley, vừa rồi em đùa ấy mà!” Cô dịu giọng.

Những tháng ngày vui vẻ nhanh chóng trôi đi. Khương Kỳ Hứa những tưởng ba tháng bồi dưỡng này sẽ cực kỳ gian nan, không ngờ mới chớp mắt mà đã kết thúc thuận lợi. Khoảng thời gian này, ngoài vô vàn kiến thức đã học được ở lớp, cô còn được khám phá hàng trăm khách sạn lớn ở London và những vùng lân cận khi cùng Quý Đông Đình đi khắp nơi “đặt phòng”. Về việc này, ban đầu cô còn nghĩ là anh đang kiểm soát để trêu đùa mình nên ra

sức phản đối, anh chỉ phán một câu: “Đọc vạn cuốn sách hay không bằng đi vạn dặm đường!” Khương Kỳ Hứa thật không ngờ rằng, cô đã thật sự học được không ít điều hay từ những lần “đặt phòng” đó.

Ngày cuối cùng ở London, Khương Kỳ Hứa cùng Quý Đông Đình tới trang trại Budde. Chú ngựa Xuxu đã lớn hơn một chút, nó rất sung sướng mỗi lần được cô cho ăn, còn cô cũng thực sự có cảm tình với cậu bé lai này. Quý Đông Đình nói: “Lần sau em tới là có thể cưỡi nó rồi.”

Khương Kỳ Hứa tiếc nuối xoa đầu Xuxu.

Buổi chiều, anh và cô cười trên lưng bỏ của Xuxu, đi dạo quanh trang trại rồi vào cả trong rừng. Bầu trời bất chợt đổ cơn mưa khiến hai người trở về trong trạng thái ướt như chuột lột. Còn chưa kịp thay quần áo, họ đã cùng nhau lăn lên giường, quyến luyến mãi không thôi. Quý Đông Đình chôn sâu trong cơ thể cô, thì thầm: “Hứa Hứa, anh sẽ nhớ em vô cùng!”

Cô bấu chặt lấy vai anh: “Kingsley, em cũng vậy!”

Trong mấy ngày cuối, ở một phương diện nào đó, người đàn ông này hoàn toàn không biết tiết chế. Anh phân tích: “Cơ thể phụ nữ biết nhận người. Vì vậy, anh phải lưu thật nhiều dấu ấn trên cơ thể em, để em càng nhớ anh nhiều hơn.” Cuối cùng, cô luôn là người thờ không ra hơi, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, nằm phủ lên người Quý Đông Đình.

Chập tối, quản gia mang tới một bộ đồ mới cho Khương Kỳ Hứa. Quý Đông Đình đứng trước gương mặc áo sơ mi, chỉ vào vết cào khá sâu trên lưng mình: “Thì ra là bao nhiêu sức lực của em đều dồn vào đây cả!” Nhưng rõ ràng là cô không để móng tay mà? Anh tiếp tục động tác mặc áo: “Hoặc anh có thể hiểu là em không nở rời xa anh.”

Khương Kỳ Hứa đang hết sức rầu rĩ, không buồn để ý tới mấy lời trêu đùa của anh. Nghĩ tới chuyến bay vào lúc hai giờ chiều mai, cô thậm chí còn chẳng muốn ngồi dậy thay đồ.

Quý Đông Đình vén chăn lên: “Lát nữa mẹ anh sẽ tới đây, bà rất muốn gặp em.”

Khương Kỳ Hứa chớp mắt: “Kingsley, em...”

“Nếu em không đồng ý, anh sẽ lập tức bảo mẹ đừng tới nữa.” Quý Đông Đình định móc điện thoại trong túi ra.

Khương Kỳ Hứa vội vàng giữ lấy tay anh: “Lấy quần áo tới đây giúp em! Cảm ơn anh!”

Quý Đông Đình mang đồ vào cho cô, sau đó đi ra ngoài. Cho dù quan hệ giữa hai người vô cùng thân mật, nhưng anh luôn lịch sự tránh mặt mỗi khi cô thay quần áo.

Quản gia đã chuẩn bị cho Khương Kỳ Hứa một bộ váy thắt eo màu rượu vang hơi hở ngực cùng một đôi giày đen cao mười phân, đều là mẫu mới nhất của những thương hiệu nổi tiếng. Thay đồ xong, cô đứng cạnh Quý Đông Đình vẫn thấy rõ độ chênh lệch chiều cao giữa hai người. Cô hỏi: “Anh không chê em lùn ư?”

“Ồ, anh quên chưa nói với em, mẹ anh cũng cao xấp xỉ em.” Trong lòng Quý Đông Đình chợt dâng lên một dự cảm không lành: “Đột nhiên anh thấy lo lắng...”

“Hả?” Khương Kỳ Hứa có chút khó hiểu.

Nhưng chỉ nửa tiếng sau, khi mẹ và dượng của Quý Đông Đình xuất hiện, cô mới thấm cảm thán tài dự đoán của anh. Bộ váy của bà Quý và bộ mà cô đang mặc trên người cùng có màu rượu vang, cùng một nhãn hiệu, ngoài phần eo và cổ hơi khác biệt một chút, còn lại đều giống y hệt nhau. Nụ cười trên gương mặt Khương Kỳ Hứa cứng đờ. Quý Đông Đình ôm lấy eo cô, nhìn mẹ mình: “Mẹ có muốn giải thích một chút về chuyện trang phục không?”

Bà Quý hồ hững đáp lời con trai: “Không được à?” Sau đó, bà dang rộng vòng tay về phía Khương Kỳ Hứa: “Con yêu, cuối cùng thì chúng ta cũng được gặp nhau! Chỉ tiếc là ngày mai con lại về mất rồi.”

Khương Kỳ Hứa hơi ngỡ ngàng trước vẻ trẻ trung của bà Quý. Cô gượng cười ôm lấy bà: “Cô à, sau này có cơ hội con nhất định sẽ quay lại thăm cô!”

“Đương nhiên là sẽ có dịp rồi!” Bà Quý quay sang giới thiệu với Khương Kỳ Hứa: “Đây là chồng cô, Blake, ông ấy là một nhạc trưởng.”

Khương Kỳ Hứa đã từng nghe danh của vị nhạc trưởng tài hoa này.

Đúng như lời Quý Đông Đình nói, mẹ anh thật sự là một người rất dễ gần. Bữa tối diễn ra hết sức ấm cúng, trong lúc ăn bọn họ còn vui vẻ chuyện trò. Bà Quý tò mò nhìn Khương Kỳ Hứa: “Hứa Hứa, cô nghe nói là Kingsley chủ động theo đuổi con.”

Khương Kỳ Hứa đưa mắt nhìn Quý Đông Đình, hình như là vậy. Cô còn chưa lên tiếng thì Quý Đông Đình đã thẳng thắn thừa nhận: “Vâng!”

Bà Quý dùng ánh mắt triu mến nhìn sang chồng mình: “Blake từng theo đuổi cô, bố của Kingsley trước đây cũng vậy. Đàn ông khi theo đuổi phụ nữ thật giống một con chó ghê, đuổi thế nào cũng không chịu đi.”

Khương Kỳ Hứa cúi đầu, không biết nói gì. Quý Đông Đình lập tức phản đối: “Mẹ! Mẹ có thể dùng một từ khác hay hơn không?”

Bà Quý suy nghĩ một lát: “Vậy con là con chó ghê con hả?”

Khương Kỳ Hứa không nhịn được, phì cười.

Sau bữa tối đầm ấm, bốn người cùng ngồi chơi mạt chược. Khương Kỳ Hứa không ngờ ông bố dượng nói tiếng Trung không sõi kia lại là người lợi hại nhất trên chiếu bạc của người Trung Quốc, còn cô là người thua nhiều nhất trong buổi tối hôm đó.

Ngày cuối cùng ở London, Khương Kỳ Hứa thật sự rất hạnh phúc. Lúc đi ngủ, cô gối đầu lên ngực Quý Đông Đình: “Kingsley, chúng ta chụp một kiểu ảnh đi!”

Có lẽ những người đang yêu đều mong muốn lưu giữ lại khoảnh khắc hạnh phúc bên người ấy. Quý Đông Đình mất vài giây suy nghĩ mới miễn cưỡng đồng ý. Cô lôi điện thoại ra, xích lại gần anh. Tối khi cô chuẩn bị xong xuôi, anh lại hăm hực: “Em dịch ra xa một chút đi!”

Khương Kỳ Hứa càng xích lại gần hơn nữa, đúng lúc cô ấn nút chụp thì anh đột nhiên áp sát mặt mình vào mặt cô. Thế là hai người đã có một bức ảnh “kề má áp mặt” vô cùng thân mật.

“Không tồi!” Quý Đông Đình nhận xét về bức ảnh.

“Xấu chết đi được!” Khương Kỳ Hứa định xóa đi nhưng bị Quý Đông Đình ngăn lại. Anh nhìn cô, giọng nói có chút tức giận: “Sao em có thể dễ dàng xóa ảnh của chúng ta như vậy?”

Khương Kỳ Hứa thần nhiên đáp: “Không đẹp thì xóa thôi.”

“Không được! Đây là ảnh chụp chung, là tài sản chung của chúng ta. Em có biết tài sản chung nghĩa là gì không? Nghĩa là khi chưa được người đồng sở hữu chấp thuận, em hoàn toàn không có quyền xử lý chúng!” Quý Đông Đình lập tức gửi bức ảnh đó sang điện thoại của mình rồi cài làm hình nền.

Chiều hôm sau, Khương Kỳ Hứa lên máy bay trở về thành phố S, trong lòng cô có chút vấn vương. Ba tháng vừa qua của cô ở London thật sự đã bị Quý Đông Đình chiếm trọn mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đêm qua gió thổi sao đây

“Khoảng cách xa nhất trên thế giới này là tình yêu giữa cá và chim. Một con bay lượn trên bầu trời, còn một con chỉ biết ngược nhìn từ lòng biển khơi.”

Cô hỏi: “Anh đã nghe câu chuyện về cá và chim chưa?”

Anh trả lời: “Câu chuyện chim ăn cá sao?”

Cô chẳng thêm quan tâm tới anh nữa.

Anh nở nụ cười: “Vậy anh sẽ là một con chim biết bơi.”

Thế nào là yêu?

Yêu là thương mến, là cố chấp, là bất chấp tất cả.

Ánh nắng ở thành phố S rực rỡ hơn nhiều so với London. Ngày đầu tiên Khương Kỳ Hứa trở lại Bắc Hải Thịnh Đình, mọi việc có vẻ không được suôn sẻ lắm. Lúc ra khỏi tàu điện ngầm, cô không cẩn thận làm rách chiếc quần tất đang mặc trên người, cũng may là cô còn một đôi dự phòng trong túi. Khương Kỳ Hứa đang loay hoay trong nhà vệ sinh thì nhận được điện thoại của Quý Đông Đình. Sau khi biết chuyện, anh phán một câu xanh rờn: “Sau này chỉ được mặc quần thôi!”

Khương Kỳ Hứa đau khổ không nói thành lời, nhanh chóng cúp máy.

Một lần nữa hiên ngang bước vào Bắc Hải Thịnh Đình, tâm trạng của Khương Kỳ Hứa khá phức tạp. Dọc đường đi, gặp không ít người quen cũ. Khương Kỳ Hứa đều gật đầu mỉm cười. Khi tới đại sảnh, cô nhận được một món quà bất ngờ:

“Giám đốc Khương, sáng nay cửa hàng hoa đưa tới, chúng tôi đã thay chị ký nhận rồi.”

Khương Kỳ Hứa đón lấy bó hoa, xem tấm thiệp kẹp bên trong: You can't have a better tomorrow if you don't stop thinking about yesterday. (Em sẽ không thể có một tương lai tốt đẹp hơn nếu em không ngừng suy nghĩ về quá khứ.)

Khương Kỳ Hứa mỉm cười, ôm bó hoa trước ngực. Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ xấu hổ tới mức muốn vứt nó đi, chứ đâu có vui sướng đón nhận như bây giờ. Cô đi về phía thang máy, bắt gặp ngay hai gương mặt quen thuộc, là Hà Vân và Ưông Khả Khả. Có những người sớm muộn gì cũng phải gặp, nhưng cô không ngờ lại gặp mặt nhanh tới mức này.

Khương Kỳ Hứa chủ động lên tiếng: “Chào Tổng Giám đốc Hà!”

Hà Vân đang dẫn dò Ưông Khả Khả, vừa nghe thấy giọng nói của Khương Kỳ Hứa liền quay đầu lại. Ánh mắt chị ta dừng trên bó hoa trong tay Khương Kỳ Hứa: “Sức hấp dẫn của Giám đốc Khương vẫn không hề giảm sút nhỉ! Vừa mới trở về đã có người tặng hoa rồi, không biết là vị công tử nào vậy?”

“Tôi cũng không rõ lắm” Khương Kỳ Hứa nhún vai. Từ đầu tới cuối, cô không thèm liếc nhìn Ưông Khả Khả lấy một lần. Cửa thang máy mở ra, Hà Vân vào trước, Ưông Khả Khả đi theo sau, còn Khương Kỳ Hứa vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Ưông Khả Khả hơi chột dạ: “Giám đốc Khương, chị không lên sao?”

“Tôi đợi thêm một lúc nữa.” Khương Kỳ Hứa mỉm cười, tốt bụng ấn nút đóng cửa giúp bọn họ. Trước khi cánh cửa đóng sập lại, cô vẫn kịp nhìn thấy gương mặt giận tím tái của Hà Vân.

Khương Kỳ Hứa đi về phía chiếc thang máy khác đang xuống tầng một, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ đằng Sau. Cô quay người, hết sức lễ phép: “Chào Tổng Giám đốc Lục!”

Tiếp đó, cô lần lượt chào hỏi đám người đi cùng Lục Tự. Một lúc sau, Lục Tự đưa tay ra trước mặt Khương Kỳ Hứa, giọng nói vẫn nghiêm nghị như mọi khi: “Chào mừng Giám đốc Khương trở về Bắc Hải Thịnh Đình!”

Lục Tự đã mở lời, các vị Giám đốc phía sau cũng nhiệt tình chào mừng Khương Kỳ Hứa. Hiện giờ, cô cảm thấy tin đồn về mối quan hệ mờ ám giữa mình và Lục Tự ba tháng trước dường như chưa từng tồn tại. Đúng là thời gian sẽ chứng minh tất cả!

Thang máy rộng rãi của Bắc Hải Thịnh Đình hôm nay bỗng trở nên chật chội. Dù bên trong chỉ có vài người, Khương Kỳ Hứa vẫn cảm thấy bức bối. Mấy vị Giám đốc nhìn bó hoa trên tay cô, cố kiếm chuyện bằng cách bình phẩm và oán thán về việc tặng hoa cho vợ. Không khí lúc này vô cùng giả tạo, ai cũng cố làm ra vẻ thoải mái, tự nhiên, nhưng dường như lại biến thành vô duyên. Khương Kỳ Hứa nhớ tới lời Quý Đông Đình, hoàn toàn phớt lờ những lời mỉa mai, châm chọc của đám đàn ông bên cạnh. Cô mím môi, đảo mắt một vòng quanh thang máy, đột nhiên bắt gặp ánh mắt phức tạp của Lục Tự.

Mọi người lần lượt bước ra khỏi thang máy. Văn phòng của Lục Tự ở bên trên nên anh vẫn đứng trong đó. Lúc Khương Kỳ Hứa đi ra ngoài, Lục Tự gọi cô bằng chất giọng cứng nhắc: “Giám đốc Khương, lát nữa cô đến văn phòng của tôi một chuyện!”

“Được ạ, thưa Tổng Giám đốc Lục!” Khương Kỳ Hứa vội vàng gật đầu. Cô vừa mới quay lại làm việc, Lục Tự gọi cô tới văn phòng là chuyện hết sức bình thường. Hơn nữa, anh còn nói trước mặt rất nhiều người, điều này càng chứng tỏ giữa bọn họ hoàn toàn không có gì mờ ám. Mà cho dù Lục Tự không nhắc, cô cũng sẽ chủ động tới tìm anh.

Trước khi diễn ra cuộc họp buổi sáng, Khương Kỳ Hứa đến văn phòng gặp Lục Tự. Cô nhấp một ngụm trà thư ký vừa mang tới. Lục Tự ngồi xuống sofa đối diện, nhàn nhả lên tiếng: “Sau khi rời khỏi London, tôi đã về quê và mang lên một ít trà. Cô thấy hương vị thế nào?”

“Quê của Tổng Giám đốc Lục nhất định là một nơi sơn thủy hữu tình!” Khương Kỳ Hứa có phần nịnh nọt.

“Ồ, sao lại nói vậy?”

“Đất thiêng sinh hiền tài mà! Mảnh đất đã sản sinh ra một nhân vật như Tổng Giám đốc Lục chắc chắn là một nơi tuyệt đẹp!”

“Ha ha...” Lục Tự bật cười sáng khoái rồi chuyển chủ đề: “Giám đốc Khương, hạng mục Nam Việt đã được khởi động rồi. Đợi khi nào khách sạn nghỉ dưỡng sáu sao đó khánh thành, tôi sẽ điều cô qua đó. Trước mắt, bộ phận vật tư của Thịnh Đình đang thiếu nhân sự, liệu Giám đốc Khương có nhã hứng tới đó học hỏi không?”

Khương Kỳ Hứa có chút kinh ngạc, người trong bộ phận vật tư của khách sạn trước nay toàn là con ông cháu cha, sao bỗng dưng lại có vị trí trống dành cho cô vậy?

Lục Tự dường như đọc được suy nghĩ của cô, anh nhanh chóng giải thích: “Có lẽ Giám đốc Khương không biết, Giám đốc tiền nhiệm của bộ phận vật tư nhập về một lô hải sản chất lượng kém, sau đó đã tự nhận lỗi và từ chức rồi. Hiện tại vẫn chưa tìm ra người phù hợp với vị trí đó, thế nên tôi đã nghĩ tới Giám đốc Khương.”

Thăng thẩn mà nói, bộ phận vật tư tốt hơn hẳn bộ phận khách hàng. Chuyển sang bên đó, cô có thể học hỏi nhiều điều hay, cũng được tiếp xúc thêm với nhiều người, quan trọng hơn cả là bộ phận này ít phải va chạm với Hà Vân nhất. Khương Kỳ Hứa suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời: “Tổng Giám đốc Lục, nếu được điều tới bộ phận vật tư, tôi muốn dẫn theo hai người.”

“Là An Mỹ và Đỗ Tuấn Sinh phải không?”

Khương Kỳ Hứa gật đầu.

“An Mỹ có thể đi theo cô, nhưng Đỗ Tuấn Sinh thì phải tiếp tục ở lại bộ phận khách hàng. Tính cách của cậu ấy phù hợp phục vụ bên ngoài hơn.” Lục Tự liếc nhìn Khương Kỳ Hứa, ánh mắt có chút phức tạp: “Tôi muốn bồi dưỡng Giám đốc kế nhiệm cho bộ phận khách hàng, rất mong Giám đốc Khương thông cảm!”

Khương Kỳ Hứa luôn đánh giá cao Đỗ Tuấn Sinh, vừa thông minh lại vừa tốt bụng. Cô rất vui khi Lục Tự cũng chú ý tới cậu ta: “Tổng Giám đốc sử dụng người tài, tôi đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì. Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục đã đề bạt!”

“Giám đốc Khương khách khí rồi!” Lục Tự tựa lưng vào sofa, lát sau mới lạnh nhạt lên tiếng: “Chuyện ở London hồi trước, chúng ta hãy coi như chưa từng xảy ra! Mặc dù vô cùng tiếc nuối, nhưng tôi không thể để mất một nhân viên giỏi như Giám đốc Khương được!”

Khương Kỳ Hứa gật đầu: “Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục đã coi trọng, tôi nhất định sẽ nỗ lực làm việc!”

“Được rồi! Cô tới phòng nhân sự làm thủ tục đi!” Lục Tự nhìn tách trà Khương Kỳ Hứa mới uống có hai ngụm, trong lòng thầm nghĩ, sao cô có thể thích vị trà quê đáng ghét cơ chứ? Rõ ràng là cô hợp với hồng trà Anh quốc hơn nhiều.

Trong cuộc họp buổi sáng, Lục Tự thông báo việc điều động Khương Kỳ Hứa đến bộ phận vật tư. Đó là một trong những nơi tốt nhất ở khách sạn, thế nên, sau cuộc họp, rất nhiều người tới chúc mừng cô, và Hà Vân cũng không ngoại lệ. Khương Kỳ Hứa bắt tay chị ta: “Tôi còn chưa kịp chúc mừng chuyện vui của Tổng Giám đốc Hà đây!”

Đội mọi người đi gần hết rồi, Hà Vân mới thì thầm bên tai Khương Kỳ Hứa: “Haha... Tôi đang chờ xem liệu Lục Tự có cưới cô không nhỉ?”

Khương Kỳ Hứa sững sờ. Lẽ nào chị ta tưởng cô và Lục Tự đang yêu nhau sao?

“Cô tưởng mọi người không biết gì à? Tổng Giám đốc đích thân tới London để hẹn hò với cô còn gì?”

Khương Kỳ Hứa chẳng buồn giải thích, chỉ tươi cười đi thẳng ra khỏi phòng họp. Có một số người, cho dù bạn có cố sức lấy lòng cũng chẳng thể nào hòa hợp được!

Ngồi trong văn phòng, Khương Kỳ Hứa định nhắn tin khoe việc mình vừa được thăng chức với Quý Đông Đình, nhưng nghĩ tới những câu trả lời cụt lùn “ừm” hoặc “ồ” mà anh phải mất tới nửa ngày trời mới gửi lại cho mình, cô bèn vứt điện thoại sang một bên. Tại sao cô phải kể lể mọi việc cho anh nghe cơ chứ? Còn anh, dường như đã quên mất cô bạn gái này rồi. Yêu xa đúng là dễ khiến người ta nảy sinh nghi ngờ!

Kế hoạch trong vòng nửa năm tới của Quý Đông Đình bị đảo lộn hoàn toàn, anh muốn hoàn thành mọi công việc trong thời gian ngắn nhất, thế nên, tất cả nhân viên trong công ty đều phải tăng ca theo anh. Biết làm sao được, ông chủ đang sốt sắng thu xếp để đi tìm bà chủ mà!

Vốn dĩ Quý Đông Đình chỉ muốn làm một cổ đông trong hạng mục Nam Việt của Bắc Hải ở thành phố S chứ không định tham gia sâu hơn. Nhưng kể từ lúc Khương Kỳ Hứa rời khỏi London, anh chẳng còn hứng thú làm bất kỳ việc gì, đêm ngủ cũng không ngon. Cách tốt nhất mà anh có thể làm lúc này chính là mượn việc đầu tư để lập tức tới thành phố S gặp người con gái anh yêu. Vì vậy, cả ngày anh ngồi lì ở công ty, tập trung hết sức xử lý công việc. Nhận được tin nhắn của Khương Kỳ Hứa, anh chỉ trả lời vô cùng ngắn gọn để tiết kiệm thời gian, đến khi mọi việc ổn thỏa, anh gọi lại thì cô đã tắt máy từ lúc nào.

Trước đây, Quý Đông Đình rất thích yêu xa. Cô bạn gái mà anh hẹn hò lâu nhất làm việc tại một phòng nghiên cứu ở Mỹ, bọn họ cứ hai tháng gặp nhau một lần, mọi chuyện rất tốt đẹp. Anh thậm chí còn cảm thấy tiếc nuối lúc cô ấy nói lời chia tay. Thế nên lần này, anh dự định mỗi tháng sẽ gặp Khương Kỳ Hứa một lần, nhưng mới chỉ qua hai ngày mà anh đã thấy khó lòng chịu nổi. Theo lời Dean thi hiện tại Quý Đông Đình rất hay cáu gắt, thật chẳng khác nào một người đàn ông bị mất cân bằng nội tiết tố. Còn về phần Dean, anh ta hết sức vui sướng giúp ông chủ chuẩn bị quay lại thành phố S, anh ta đang nhớ nhung mấy món điểm tâm và các quán bar ở thành phố ấy chết đi được!

Chiều hôm sau, Quý Đông Đình vừa giải quyết xong công việc bên Mỹ, lập tức lên thẳng chuyến bay tới thành phố S. Đến nơi, Dean qua nhà một người bạn thân ở nhờ, Quý Đông Đình không muốn ở khách sạn nên tự tìm đến nhà Khương Kỳ Hứa theo địa chỉ mà Dean hỏi được. Nơi cô ở rất khó tìm, anh phải chỉ tiền nhờ một bà lão bán hoa quả dẫn đường. Đứng trước khu nhà tồi tàn, Quý Đông Đình khẽ nhíu mày. Cũng may là bà lão bán hoa quả có quen biết chủ nhà, lại thêm bức ảnh hai người nằm trên giường thân mật “kề má áp mặt” trong điện thoại của Quý Đông Đình, chủ nhà liền đưa chìa khóa cửa cho anh không chút do dự.

Ở đây không có thang máy, Quý Đông Đình đành phải leo bộ lên tầng sáu. Dọc đường đi, anh không ngừng nhăn nhó mặt mày: Tại sao ở tầng một lại dán đủ loại quảng cáo thế này? Người ở tầng hai còn nấu cơm ngoài hành lang nữa kìa! Hành lang tầng ba treo cái gì lủng lẳng vậy, là quần lót ư? Tầng bốn ngổn ngang thùng giấy và gạch vụn, lở như Hứa Hứa của anh chẳng may vấp phải thì làm thế nào? Quý Đông Đình sắp bốc hỏa tới nơi rồi! Cuối cùng cũng lên đến tầng năm, anh vừa ngó vào căn nhà đang mở cửa, một gã đàn ông cời trần liên bước ra, cất giọng thô lỗ: “Anh tìm ai?”

Quý Đông Đình vốn đang khó chịu trong người, bực bội lên tiếng: “Người phụ nữ của tôi.”

Gã đàn ông lập tức nổi điên: “Mày dám đến nhà ông để tìm người đàn bà của ông đây sao? Mày cũng to gan thật đấy!”

Thấy Quý Đông Đình kiêu ngạo chẳng thèm đáp lời, gã đàn ông cục cằn liền vung nắm đấm về phía anh. Quý Đông Đình nhanh nhẹn giữ lấy tay của gã đàn ông, nháy mắt đã đè hất ta lên cửa. Anh cười khẩy, còn chưa kịp mở miệng thì một người đàn bà với mái tóc xoăn từ trong nhà bước ra: “Trời, mình à!”

Gã đàn ông mặt đỏ phừng phừng, lớn tiếng nạt chửi: “Con đàn bà thất bại kia, mày quyền rũ chẳng nhóc trắng trẻo này đấy hả?”

Quý Đông Đình liếc nhìn người đàn bà mặt mũi bóng nhẫy đứng trước cửa, lập tức buông tay: “Xin lỗi anh, anh hiểu lầm rồi! Bạn gái tôi ở tầng sáu.”

“Khốn kiếp!” Gã đàn ông giận dữ buông một câu.

Lên đến tầng sáu, tâm trạng tồi tệ của Quý Đông Đình mới dịu bớt, chỉ có nơi người con gái của anh ở mới gọn gàng, sạch sẽ như thế này. Anh cúi xuống ngắm nhìn mấy chậu cây nhỏ xinh đầy sức sống ngoài hành lang một lúc rồi mới mở cửa vào nhà. Quý Đông Đình rất tự nhiên lấy đôi dép nữ cỡ lớn nhất mà anh đoán chắc là của Khương Kỳ Hứa để đi vào chân, sau đó, anh đặt đôi giày da của mình vào tủ giày. Tuy đôi dép nhỏ bé chỉ bao được nửa bàn chân của anh, nhưng anh vẫn thấy như vậy còn tốt hơn nhiều so với mấy đôi dép nam ở trong tủ của cô. Anh ngồi xuống sofa, nhìn qua một lượt khắp căn phòng, cũng không dám tùy tiện táy máy quá nhiều.

Hai ngày nay, anh gần như thức trắng để làm việc, lúc trên máy bay, vì quá phấn khích khi nghĩ tới việc sắp được gặp cô nên anh cũng chẳng nghĩ ngợi gì, đến bây giờ mới cảm thấy thâm mệt. Anh do dự một lát rồi bước vào phòng ngủ của Khương Kỳ Hứa. Chắc là cô sẽ vui mừng chào đón anh thôi! Anh nằm lên chiếc giường hít hà hương thơm của cô còn vương lại trên đó, cảm giác bình yên khiến Quý Đông Đình ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Tối hôm nay, Khương Kỳ Hứa khao mọi người một bữa, nhân dịp cô được thăng chức. Bữa tiệc diễn ra tại nhà hàng Tư Lý Minh khá có tiếng ở thành phố S. Đã lâu mới được tụ họp đông đủ, thế nên ai nấy đều vô cùng hết mình. Tối khi tàn cuộc, nhiều người đã ngà ngà say, riêng An Mỹ thì say bí tỉ, không biết trời đất gì nữa. Khương Kỳ Hứa đành đưa cô ấy về nhà mình. Chặt vật diu An Mỹ leo sáu tầng lầu, lúc đến cửa nhà, Khương Kỳ Hứa đã mệt gần chết. Vào nhà, cô thò tay lấy đôi dép lê vẫn để ở tầng cao nhất trên tủ giày nhưng mãi mà chẳng thấy đâu. Mặc kệ thôi! Cô đành đi chân đất diu An Mỹ vào phòng.

Vừa đẩy cửa ra, Khương Kỳ Hứa gần như chết lặng. Cái đồng gì ở trên giường vậy? Có phải là người không mà lại có chân thò ra thế kia? Trong đầu Khương Kỳ Hứa bỗng hiện lên hình ảnh của mấy bộ phim kinh dị, cô sợ tới mức không dám thở mạnh. Nhưng vào những lúc như thế này, cô cần phải thật bình tĩnh. Cô đưa An Mỹ ra phòng khách, sau đó đi tìm chiếc vợt và mấy quả bóng tennis.

Khương Kỳ Hứa đứng ở cửa phòng ngủ, lấy hết can đảm ném trái bóng đầu tiên về phía chiếc giường. Quả đầu tiên trúng mục tiêu, đôi chân trắng trẻo lập tức rụt vào trong chăn. Quả thứ hai trúng đầu giường, kêu “bộp” một tiếng rất to, nhưng người trong chăn vẫn không hề nhúc nhích. Cuối cùng, cô đành cầm vợt tennis tiến đến gần chiếc giường của mình. Cô run rẩy đưa tay vén chăn ra từng chút một... Đập vào mắt cô là gương mặt quá đỗi quen thuộc với nụ cười rạng rỡ. Khương Kỳ Hứa bỗng òa khóc. Người đàn ông đang nằm trên giường kéo mạnh tay cô, trong nháy mắt, một cơ thể nặng trĩu đè lên người cô.

Cái đồ đáng ghét này! Khương Kỳ Hứa đánh mạnh vào lưng Quý Đông Đình. Nhưng còn chưa vùng vẫy được bao lâu thì miệng cô đã bị khóa chặt, nụ hôn dữ dội của anh ập tới. Mãi một lúc sau, Quý Đông Đình mới buông cô ra. Anh dịu dàng gạt đi hai hàng nước mắt trên gương mặt cô, cất giọng hóm hờ: “Ngạc nhiên chưa?”

Khương Kỳ Hứa đá mạnh vào chân Quý Đông Đình rồi cầm điện thoại lên, ấn số. Anh tò mò: “Em gọi cho ai vậy?”

“Báo cảnh sát!” Khương Kỳ Hứa ấn số “1”.

Quý Đông Đình giằng lấy điện thoại trong tay cô: “Hứa Hứa, em đúng là một người không có lương tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 7.2

Khương Kỳ Hứa mỉm môi cười. Chợt nhớ ra An Mỹ vẫn đang nằm trên sofa, cô vội vàng bò dậy, chạy ra phòng khách. Quý Đông Đình cũng đi theo cô. Khi phát hiện ra có người thứ ba ở trong nhà, anh nghiêm túc nhìn cô: “Hứa Hứa, em mau đưa cô ấy đi đi!”

“Đưa đi đâu bây giờ?” Khương Kỳ Hứa ngỡ ngàng.

Quý Đông Đình bắt đầu mất kiên nhẫn: “Hứa Hứa, hay là chúng ta ra ngoài đi!”

“Kingsley, anh có thể tìm chỗ nào khác ngủ tạm một đêm không?”

“Hứa Hứa, em có biết anh đã phải sắp xếp lại toàn bộ kế hoạch công việc của cả năm để được gặp em ngay ngày hôm nay không? Hôm qua mới kết thúc cuộc họp ở Mỹ, đáng lẽ ra anh có thể thư giãn ngâm mình ở suối nước nóng rồi đặt vé cho chuyến bay sau...”

Khương Kỳ Hứa cúi gầm mặt. Quý Đông Đình cảm thấy mình có phần hung dữ, đành nhượng bộ: “Thôi được rồi, anh là đàn ông, nên rộng lượng nhường lại không gian cho em và cấp dưới! Anh xin lỗi!” Dứt lời, Quý Đông Đình cúi xuống đặt lên trán Khương Kỳ Hứa một nụ hôn.

Khương Kỳ Hứa bỗng thấy áy náy vô cùng. Cô thỏa hiệp: “Anh giúp em bế An Mỹ lên giường được không? Lát nữa chúng ta sẽ ra ngoài.”

Quý Đông Đình miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Sau khi sắp xếp đâu vào đấy, Khương Kỳ Hứa còn chu đáo để lại lời nhắn: An Mỹ, chị đi làm trước đây.

Ra khỏi khu nhà em rẽ sang bên tay trái có rất nhiều hàng bán đồ ăn sáng. Chúng ta gặp nhau ở khách sạn nhé!

Quý Đông Đình sung sướng dắt tay Khương Kỳ Hứa lên taxi. Anh quay sang tài xế: “Đến Bắc Hải Thịnh Đình!”

Khương Kỳ Hứa kéo tay anh: “Anh điên rồi sao?”

“Em thông thạo khách sạn hơn anh mà! Anh chỉ biết mỗi Bắc Hải Thịnh Đình thôi.”

Khương Kỳ Hứa có chút khó xử, các khách sạn lớn ở thành phố S này thì không được. Suy nghĩ một lúc, cô mới nói ra tên của một khách sạn theo chủ đề khá ấn tượng. Cô dùng chứng minh thư của mình để đặt phòng, còn đặc ý gờ cao chiếc ghế từ trước mặt Quý Đông Đình: “Em mời anh!”

Đằng sau cánh cửa màu xanh lục, một thế giới như trong truyện cổ tích hiện ra. Quý Đông Đình vừa vội vã cởi quần áo của Khương Kỳ Hứa vừa hỏi: “Khách sạn theo chủ đề đồng thoại phải không?”

“Vâng!” Khương Kỳ Hứa hôn trả Quý Đông Đình.

“Anh thích!” Không biết là Quý Đông Đình đang muốn nói tới cách bài trí trong khách sạn hay là về nụ hôn nồng nhiệt của hai người. Giọng anh hết sức dịu dàng: “Công chúa của anh!”

Giày cao gót của Khương Kỳ Hứa rơi xuống sàn gỗ, sau đó, cả người cô bị Quý Đông Đình đẩy tới đầu giường...

Khi Quý Đông Đình tỉnh giấc, đã thấy chiếc gối bên cạnh trống trơn, anh liền tung chăn đi tới nhà vệ sinh. Khương Kỳ Hứa quần áo chỉnh tề đang đứng búi tóc trước gương quay lại nhìn anh: “Em phải đi làm đây.”

“Được, anh không quấy rầy em nữa,” Quý Đông Đình bê cổ áo giúp cô.

Khương Kỳ Hứa chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng: “Kingsley, em hy vọng có thể giữ kín mối quan hệ giữa chúng ta, được không anh?”

Quý Đông Đình nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Em muốn kịch tính một chút ư?”

Khương Kỳ Hứa không biết phải giải thích ra sao, đành gạt đầu cho qua.

“Em áy à, chớ có lừa anh! Đừng tưởng anh không biết là em vốn không định cho mọi người biết chuyện chúng ta yêu nhau!”

Khương Kỳ Hứa có chút xấu hổ khi bị vạch trần. Nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng thì anh đã dịu dàng xoa đầu cô: “Được rồi, anh đồng ý.”

Khương Kỳ Hứa kiễng chân hôn lên bờ môi mỏng của Quý Đông Đình rồi hôn hờ đi làm.

Bộ phận vật tư của Bắc Hải Thịnh Đình nằm bên trái phòng tài vụ, đối diện với phòng của Tổng Giám đốc. Khương Kỳ Hứa gặp An Mỹ trong phòng uống nước của tầng mười chín. An Mỹ vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, vừa nhìn thấy cô liền thắc mắc: “Giám đốc Tiểu Khương, chị đi từ sớm cơ mà, sao em vẫn đến trước chị vậy?”

Khương Kỳ Hứa cười gượng gạo: “Chị... bắt xe buýt, đường tắc lắm!”

An Mỹ gờ cốc trà ngũ cốc trong tay lên: “Vật dụng ở tầng mười chín này tốt thật đấy! Ngay đến trà ngũ cốc cũng ngon hơn tầng dưới.”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười, công việc mới ở bộ phận vật tư đã bắt đầu. Cả phòng vật tư chỉ có năm người, tính cả Khương Kỳ Hứa. Văn phòng riêng của cô khá nhỏ, chỉ khoảng chín mét vuông, nhưng như vậy cũng đủ khiến cô hạnh phúc rồi. Buổi sáng, Khương Kỳ Hứa mở một cuộc họp nhỏ, trước tiên, cô phải làm quen với các nhân viên cấp dưới đã. An Mỹ đi rót trà cho tất cả các tiền bối trong phòng nhằm lấy lòng. Khương Kỳ Hứa phát cho mọi người bản kế hoạch mà cô đã chuẩn bị, còn khiêm nhường mong được chỉ giáo vì chưa có kinh nghiệm làm về mảng vật tư. Ban đầu còn có người không phục, nhưng sau khi xem tài liệu vừa được phát, thậm chí còn tí mĩ và yêu cầu cao hơn hẳn so với Giám đốc trước đây, mấy vị nhân viên kỳ cựu cũng bớt nghi ngờ, chuyển sang chăm chú lắng nghe Giám đốc mới trình bày.

“Hy vọng chúng ta cùng vui vẻ làm việc, để phòng vật tư có thể trở thành bộ phận xuất sắc nhất của Thịnh Đình!” Khương Kỳ Hứa kết thúc bài phát biểu của mình, mọi người đều vỗ tay. Bỗng một vị khách bất ngờ xuất hiện ở cửa.

“Chào Tổng Giám đốc Lục!” Cả phòng sôi nổi chào hỏi Lục Tự.

“Công việc mới triển khai tốt lắm!” Lục Tự khen ngợi.

Khương Kỳ Hứa hơi cúi đầu: “Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục đã biểu dương!”

Lục Tự gật đầu, ngừng một lát rồi nói: “Hai giờ chiều nay, toàn bộ các nhân viên của Thịnh Đình từ cấp Giám đốc trở lên phải tham dự hội nghị của tổng bộ Bắc Hải. Quý tiên sinh cũng tới rồi.”

Khương Kỳ Hứa hơi mất tự nhiên khi nghe Lục Tự nhắc tới Quý Đông Đình, nhưng kỳ thực, anh thoải mái hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Sau bữa trưa, An Mỹ rỉ tai Khương Kỳ Hứa: “Giám đốc Tiểu Khương, chị xem, Hà Vân bây giờ chẳng thèm tới nhà ăn của nhân viên nữa rồi.”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Chị ta bây giờ đã là bà chủ, không ăn cơm cùng nhân viên cũng là chuyện bình thường thôi mà. Em đừng có suốt ngày bàn tán về người ta như thế!”

An Mỹ hậm hực: “Nhưng Tổng Giám đốc Lục vẫn dùng cơm ở nhà ăn nhân viên đấy thôi. Em nghe nói, trước đây ngày nào Hà Vân cũng gọi thêm một phần mang về đấy. Chị ta nói là cho chó ăn, nhưng tất cả mọi người đều biết chị ta không hề nuôi chó.” An Mỹ biết rất nhiều tin đồn về Hà Vân: “Hà Vân dùng đủ mọi thủ đoạn để leo lên giường của Tổng Giám đốc Lục mà không thành công, cuối cùng đành phải chuyển sang ông sếp già. Chị ta bây giờ cứ làm như thể đã thành bà hoàng rồi ấy, còn bày đặt chê bai nhà ăn nhân viên nữa chứ! Em nghe nói, thực ra chị ta cũng chẳng sung sướng gì, con trai lớn của bà vợ cũ ở bên Mỹ đã về rồi.”

Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi đau đầu: “Thôi, em mau tập trung làm việc đi! Em là người do chị đưa tới đây nên phải làm tốt hơn bọn họ đấy, biết chưa hả?”

An Mỹ có vẻ quyết tâm: “Em đi làm việc ngay đây!”

Mấy ngày nay, Khương Kỳ Hứa bận rộn tiếp quản công việc Giám đốc Vương để lại. Cô mới gọi được mấy cuộc điện thoại mà đã gần tới hai giờ. Cô mỉm cười tỏ vẻ son môi rồi cầm tài liệu đi đến phòng họp. Vẫn còn mười phút nữa mới đến giờ, mấy vị Giám đốc đã đứng đợi sẵn ở bên ngoài. Đợi một lúc, Giám đốc phụ trách hạng mục Nam Việt đã dẫn đầu một đoàn cán bộ cấp cao bước vào. Khương Kỳ Hứa liếc nhìn Quý Đông Đình, hôm nay anh mặc áo cô mua tặng. Ánh mắt bọn họ giao nhau giữa không trung, nhưng cả hai đều tỏ ra hết sức bình tĩnh. Mọi người nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, cuộc họp chính thức bắt đầu.

Người phụ trách hạng mục lần này là Cao Minh Huy. Anh ta trình bày kế hoạch một cách rành mạch, cộng thêm phần hình ảnh 3D sống động, khiến cho mọi người trong phòng họp sôi nổi tán đồng, chỉ có Quý Đông Đình là không mấy hào hứng. Anh hắng giọng, phát biểu ý kiến: “Tôi khá hài lòng về thiết kế cửa thoát hiểm lần này, rất phù hợp với tiêu chuẩn của khách sạn sáu sao. Nhưng tôi thấy Nam Việt còn quá yếu kém về mặt chủ đề xuyên suốt. Nếu chỉ làm bật lên được mỗi sự xa xỉ thì hạng mục này không cần thiết phải khởi công đâu!”

Cả phòng họp chìm trong im lặng. Quý Đông Đình tiếp tục: “Hiện nay, các loại vật liệu và kỹ thuật mới được sử dụng rất nhiều, khoa học kỹ thuật cũng phát triển như vũ bão. Khách sạn của chúng ta liệu có thoát lên được về hiện đại hay áp dụng được những tiến bộ khoa học trong các thiết kế hay không?” Anh nhìn về phía Ngụy Bắc Hải, ông ta chỉ hơi nhíu mày.

Không một ai lên tiếng, ngoài Lục Tự: “Tôi đồng ý với Quý tiên sinh!”

Quý Đông Đình mỉm cười: “Xin được chia sẻ với mọi người, hôm qua, tôi đã ở trong một khách sạn không tồi, chủ đề của khách sạn ấy vô cùng sâu sắc.”

Hà Vân nhìn sang Ngụy Bắc Hải, thấy ông ta ngầm đồng ý mới dám mở lời: “Không biết Quý tiên sinh đã ở khách sạn nào vậy? Chúng ta ít nhiều có thể học tập từ họ.”

Khương Kỳ Hứa cúi gầm mặt, trong lòng thầm kêu gào: Quý Đông Đình, tuyệt đối không được nói ra! Thế nhưng anh chẳng chút kiêng dè, thân nhiên nhả ra một cái tên: “Milin.”

Hà Vân bật cười: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là một khách sạn theo chủ đề đồng thoại. Sao Quý tiên sinh lại ở trong một khách sạn như vậy chứ?”

Khuôn mặt Khương Kỳ Hứa sắp bốc cháy tới nơi rồi, cô thật sự muốn rời khỏi chỗ này. Quý Đông Đình nhàn nhả lên tiếng: “Kỳ lạ lắm à? Tôi đi cùng bạn gái mình đấy.”

Tất cả đều ngỡ ngàng không thốt nên lời. Quý tiên sinh vừa mới “vô tình” tiết lộ vài điều: Bạn gái của anh ấy đang ở thành phố S. Hôm qua, anh đã cùng cô ấy trải qua một đêm vui vẻ trong khách sạn theo chủ đề đồng thoại...

Trong số các vị cán bộ cấp cao của Bắc Hải, ngoài Lục Tự ra thì không ai biết sự thật về bạn gái của Quý Đông Đình. Có người mạnh dạn hỏi: “Quý tiên sinh, bạn gái của anh cũng ở thành phố S ư?”

Quý Đông Đình không muốn chia sẻ quá nhiều, nhưng vẫn thân nhiên gạt đầu: “Đúng thế!”

Hà Vân mỉm cười: “Quý tiên sinh thật lãng mạn! Kỳ thực, tôi cũng chú ý tới Milin, khách sạn ấy tuy nhỏ nhưng rất có phong cách.”

Thấy Quý Đông Đình không định tiếp tục thảo luận về vấn đề này với mình, Hà Vân cười gượng gạo rồi chữa cháy bằng cách sai nhân viên rót một cốc trà mới cho Ngụy Bắc Hải. Người ta đồn rằng Hà Vân chăm sóc cho ông chồng già hết sức chu đáo, thì ra đúng là như vậy.

Khương Kỳ Hứa hoàn toàn nhất trí với kiến nghị vừa rồi của Quý Đông Đình. Thành phố S không thiếu những khách sạn xa hoa, nhưng chưa có nơi nào dung hòa được những kỹ thuật tân tiến vào trong các thiết kế của mình. Đây quả là điều đáng mong đợi!

Quý Đông Đình tổng kết: “Tóm lại, suy nghĩ của tôi là liệu có thể tạo ra một định nghĩa mới cho từ “xa hoa” hay không? Chúng ta có thể hướng đến tiêu chí “ít khoa trương vật chất mà vượt trội về mặt tinh thần”! Như vậy, khách hàng đến với chúng ta không chỉ có những trải nghiệm mới mẻ về không gian mà còn được hưởng thụ cảm giác vừa cao cấp vừa thoải mái.”

Ngụy Bắc Hải thấy kiến nghị của Quý Đông Đình rất có lý. Nếu ông ta trẻ lại mười tuổi, nhất định sẽ nhiệt liệt hưởng ứng, nhưng giờ tuổi đã cao, ông ta cũng sợ đương đầu với mạo hiểm. Có lẽ, ông ta vẫn cần phải nghiên cứu kỹ hơn: “Quý tiên sinh, về vấn đề này, tôi cần thêm chút thời gian suy nghĩ.”

Ngoài ra, thứ Bảy tuần này, kính mời tất cả các vị đang có mặt ở đây tới ăn bữa cơm tân gia cùng vợ chồng tôi! Mọi người cũng nên được thoải mái, thư giãn, sau này hạng mục Nam Việt còn phải trồng cây cả vào các vị mà!”

Cuộc họp kết thúc tại đó, mọi người nhanh chóng giải tán. Giám đốc bộ phận quan hệ Cao Xảo Nhi khá thân với Khương Kỳ Hứa kéo tay cô thì thầm: “Cậu có đi không?” Cô ấy đang muốn nói tới chuyện đi dự tân gia thứ Bảy tới.

Khương Kỳ Hứa lắc đầu: “Mình cũng chưa biết nữa.”

“Không đi không được, mà đi cũng chẳng xong!” Cao Xảo Nhi là một người thẳng tính: “Mình nghĩ cái chủ ý xấu xa này nhất định là của Hà Vân. Làm vậy vừa có thể khoe khoang nhà giàu với đám dân nghèo khốn khổ như chúng ta, lại vừa có tiền mừng để đút túi. Thứ Bảy này nếu chúng ta tới làm khách, kiểu gì chẳng phải tặng phong bao!”

Cô ấy nói rất có lý! Khương Kỳ Hứa gượng cười: “Hay là tìm một lý do để từ chối?”

“Không được đâu! Chúng ta có thể không thêm nể nang Hà Vân, nhưng còn Tổng Giám đốc thì sao?” Cao Xảo Nhi vỗ vai Khương Kỳ Hứa: “Thế này đi, ngày mai chúng ta thống nhất về chuyện tiền mừng, mọi người như nhau, không ai được chơi trội cả, đồng ý không?”

Khương Kỳ Hứa gật đầu.

Khương Kỳ Hứa vừa về đến nhà, Cao Xảo Nhi đã gọi điện thông báo về số tiền mừng mà mọi người đề xuất. Sau một hồi bàn bạc, bọn họ quyết định mỗi người mừng hai nghìn, thêm tám tệ lấy may. Quý Đông Đình từ ban công đi vào, tò mò hỏi: “Hai nghìn lẻ tám gì vậy?”

Cô thờ dãi: “Tiền mừng Hà Vân và Tổng Giám đốc Ngụy, hai người vừa mới kết hôn, thứ Bảy này bọn em không thể đến tay không được.”

“Ồ, mừng cũng không ít nhì!” Quý Đông Đình vuốt ve gương mặt cô: “Hứa Hứa nhà ta hào phóng quá!”

Khương Kỳ Hứa rầu rĩ: “Mọi người đều mừng hai nghìn, em đâu thể đi hai trăm!” Hà Vân từng giờ trò bần thiêu với cô, vậy mà cô còn phải tặng cho chị ta một khoản tiền không hề nhỏ.

“Hai trăm thì khác nào đưa tiền boạ.”

“Nhưng số tiền ấy sẽ có ngày quay về với em. Sau này, khi em kết hôn có thể mời họ, nhưng mà Tổng Giám đốc...” Cô đang nghĩ về tương lai xa xôi, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới Quý Đông Đình.

“Anh cũng không muốn mời Ngụy Bắc Hải.” Quý Đông Đình hưởng ứng.

Khương Kỳ Hứa cười lớn: “Kingsley, tối nay em nấu cơm cho anh ăn nhé?”

“Cảm ơn em!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 7.3

Ban đầu, Khương Kỳ Hứa không muốn Quý Đông Đình ở lại nhà cô, chủ yếu là vì căn nhà này quá nhỏ. Nhưng rồi cô lại thấy anh dường như đã thật sự coi đây là nhà của mình. Trừ việc quan hệ với ông hàng xóm ở tầng dưới không được tốt lắm ra thì anh rất biết điều, thế nên cô cũng không bài xích nữa.

Sau bữa tối đơn giản, Quý Đông Đình chủ động giúp Khương Kỳ Hứa rửa bát. Cô đứng bên cạnh giám sát vì sợ anh làm vỡ hết bát đĩa. Cô rất hào hứng trước dáng vẻ hết sức tập trung của anh: “Kingsley, trước đây anh đã từng rửa bát chưa?”

“Từng rửa rồi.”

“Lúc nào vậy?”

“Khi anh còn làm bác sĩ thực tập ở bệnh viện.”

“Tại sao anh không làm bác sĩ nữa?” Khương Kỳ Hứa thật sự tò mò.

Đôi tay Quý Đông Đình đột nhiên khựng lại. Một lúc sau, anh nghiêm nghị nhìn cô: “Hứa Hứa, câu hỏi này anh không thể trả lời em, mong là sau này em cũng đừng hỏi lại nữa!”

Anh rất hiếm khi bày ra vẻ mặt lạnh lùng này với cô, khiến cô nhất thời không biết phải làm sao: “Được, em xin lỗi!”

“Không sao, không liên quan tới em.” Quý Đông Đình cúi xuống hôn lên môi cô: “Bây giờ em có thể ra phòng khách xem ti-vi, anh sẽ xong ngay thôi.”

Khung Ký Hứa tủi thân chớp chớp mắt, điệu bộ giống như một đứa trẻ vừa mới bị người lớn quở trách.

Sáng sớm ngày thứ Bảy, Hà Vân dẫn ba người giúp việc phải dọn dẹp sạch sẽ “căn nhà sang trọng” của mình. Hôm nay, tâm trạng chị ta vui tươi phơi phới như những đóa hoa khoe sắc trong nắng xuân. Còn Khung Ký Hứa lúc này lại đang đau đầu vì không biết phải mặc gì. Đắn đo một hồi, cô quyết định chọn bộ váy liền màu xanh nõn chuối, kết hợp cùng chiếc áo khoác màu be và đôi giày búp bê đơn giản, trang điểm cũng hết sức nhẹ nhàng. Quần áo của Quý Đông Đình do Dean chuẩn bị, anh ta còn lái một chiếc Lexus LS mới cứng tới cho sắp sử dụng.

Nhìn Khung Ký Hứa vẫy tay chào tạm biệt mình, mặt Quý Đông Đình lạnh như tiền: “Anh thì đi xe riêng, còn bạn gái của anh lại phải chen chúc trên tàu điện ngầm ư?”

“Anh đã đồng ý sẽ giấu chuyện tình cảm giữa chúng ta rồi mà!”

“Anh là cổ đông của Nam Việt và Bắc Hải, em là nhân viên của Bắc Hải Thịnh Đình, anh tiện đường đưa em đi không được à?”

Tiện đường ở chỗ nào cơ? Khung Ký Hứa ai oán: “Là ai tuyên bố với mọi người rằng mình có bạn gái rồi ấy nhỉ? Em không dám đi nhờ xe của ông chủ lớn đã có bạn gái đâu.”

Quý Đông Đình nhún vai: “Xin lỗi em! Hôm đó anh không cố ý mà.”

Khung Ký Hứa đã hẹn đi cùng Cao Xảo Nhi tới biệt thự của Hà Vân. Cao Xảo Nhi là một đóa hoa của Bắc Hải Thịnh Đình, hiện tại vẫn còn độc thân. Hôm nay, cô ấy trang điểm lộng lẫy chứ không giản dị như Khung Ký Hứa. Vừa lên xe, Cao Xảo Nhi đã bắt đầu than vãn: “Nghe nói hôm nay Hà Vân đãi chúng ta món thịt nướng. Ôi trời, lần đầu tiên mình bỏ ra tận hai nghìn không trăm lẻ tám tệ chỉ để ăn thịt nướng đấy! Quán đồ nướng Hàn Quốc cạnh miếu Thành Hoàng cũng chỉ có một trăm hai mươi tám tệ thôi.”

Nhà mới của Hà Vân nằm ở khu biệt thự Hoa Khê, tọa lạc bên sườn một quả núi của thành phố S. Đây là khu vực toàn các đại gia sinh sống. Khi Khung Ký Hứa và Cao Xảo Nhi tới nơi, mọi người gần như đã có mặt đông đủ. Hà Vân đang đưa mấy vị Giám đốc của Bắc Hải đi tham quan vườn cây. Hình như ở chỗ bể bơi ngoài trời có vấn đề gì đó, người làm cất tiếng gọi: “Bà Ngụy, bà có thể tới đây một lát được không?”

Hà Vân mỉm cười ngại ngùng: “Đám người này ngốc không để đâu cho hết! Tôi xin phép qua đó một lát!”

“Đội đã!” Cao Xảo Nhi nhét một phong bao đỏ chói vào tay Hà Vân: “Tuy không có cơ hội tham dự hôn lễ của chị tại Ấn Độ, nhưng vẫn phải tặng quà mừng. Chúc chị và Tổng Giám đốc trăm năm hạnh phúc! Chị lấy được chồng giàu rồi cũng đừng có quên chúng em nhé!”

Hà Vân cười lớn. Cao Xảo Nhi lại lấy ra một phong bao khác: “Còn đây là của Ký Hứa. Hai đứa em mừng như nhau, chị không được chê ít đâu đấy!”

Hà Vân nhìn Khung Ký Hứa, cười không khép miệng lại được: “Giám đốc Khung, sao cô lại khách khí vậy!”

Khung Ký Hứa mỉm cười: “Chúc chị tân hôn vui vẻ, hạnh phúc mỹ mãn!”

“Cảm ơn các cô nhiều!” Hà Vân vỗ vai Khung Ký Hứa: “Lát nữa nhớ ăn nhiều một chút! Ăn xong còn có vài tiết mục hay ho nữa cơ. Tối nay cứ ở lại đây, tôi đã bảo người giúp việc chuẩn bị phòng rồi.”

Khung Ký Hứa: “Cảm ơn đã tiếp đãi!”

Cao Xảo Nhi: “Bể bơi nhà chị rộng thật đấy! Ngưỡng mộ quá!”

“Ha ha...” Hà Vân quay người đi về phía hồ bơi.

Đội chị ta khuất bóng, Cao Xảo Nhi lẻ lười làm mặt quỷ: “Mình ngưỡng mộ quá đi!”

Khung Ký Hứa phì cười.

Lúc này, Quý Đông Đình đang ngồi trên ban công ở tầng hai uống cà phê. Ngụy Bắc Hải ngồi đối diện anh. Người đàn ông này là một thương nhân nổi tiếng có đạo đức ở thành phố S, ông ta trẻ hơn so với tuổi năm mươi của mình, thế nên, chẳng ai thấy Hà Vân thiết thời khi về làm vợ hai của ông ta. Người giúp việc đã chuẩn bị bếp nướng xong xuôi, Hà Vân liền cất tiếng gọi: “Ông xã! Quý tiên sinh! Tổng Giám đốc Lục... Mọi người mau xuống đây ăn đồ nướng đi!”

Bỗng nhiên, một cô bé mặc váy trắng mặt sưng mẩy xia từ trong nhà bước ra. Hà Vân nở một nụ cười rạng rỡ: “Ngụy Tiêu, lại đây ăn đồ nướng đi!”

“Công chúa nhỏ của Tổng Giám đốc đó. Làm mẹ kế cũng đâu có dễ!” Cao Xảo Nhi thờ dãi.

Khung Ký Hứa ngồi ở bàn toàn các nữ Giám đốc. Ngụy Bắc Hải dẫn mấy vị sếp lớn ngồi vào bàn chính giữa. Ông chủ nhà cung nựng cô con gái yêu: “Tiêu Tiêu à, dì Hà biết là con thích ăn đồ nướng nhất nên hôm nay đã đặc biệt làm cho con đấy. Vui lên nào!”

Cô bé xinh xắn không đáp lời, gặng dỗi đi đến ngồi cạnh Khung Ký Hứa khiến Ngụy Bắc Hải có phần gượng gạo. Người cuối cùng chưa ổn định chỗ

ngồi là Quý Đông Đình. Anh vừa mới bước tới đã có người nhiệt tình vẫy tay: “Quý tiên sinh ngồi ở đây này!”

Quý Đông Đình vô cùng thân nhiên chỉ về phía chiếc bàn của Khương Kỳ Hứa: “Cảm ơn! Nhưng tôi ngồi bên kia.”

“Ha ha...” Ngụy Bắc Hải cười lớn: “Chúng ta bên này đầy mùi đàn ông, còn bên đó toàn hương đàn bà, Quý tiên sinh quả nhiên là thông minh hơn người!”

Ngoại trừ Lục Tự, tất cả mọi người đều cười vang. Quý Đông Đình chẳng thèm bận tâm, anh đi đến bên Khương Kỳ Hứa lịch sự lên tiếng: “Tôi cô thế ngồi ở đây không?”

“Đương nhiên là được!” Cao Xảo Nhi nhanh nhẩu: “Hoan nghênh anh!”

“Tôi nướng thịt cũng không tồi, vô cùng hân hạnh được phục vụ cho các quý cô!” Quý Đông Đình rất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Khương Kỳ Hứa.

Cao Xảo Nhi hóm hỉnh: “Quý tiên sinh thậm chí còn ga-lăng hơn cả những gì chúng tôi thường bàn tán!”

Quý Đông Đình cười lớn: “Bình thường các cô hay bàn tán về tôi sao?”

Đúng lúc Khương Kỳ Hứa quay đầu sang liền bắt gặp ánh mắt của Quý Đông Đình. Cô nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, Quý Đông Đình mím môi, bắt đầu nướng thịt khá chuyên nghiệp.

“Quý tiên sinh tuổi trẻ tài cao như vậy, chúng tôi không nói về anh thì biết nói về ai đây?” Một vị nữ Giám đốc chen vào.

“Quá khen rồi!”

Khương Kỳ Hứa không nói gì, chỉ lặng lẽ nướng khoai tây. Người đàn ông bên cạnh lại lên tiếng: “Nướng giúp tôi một xiên luôn đi, cảm ơn!”

“Chú thú vị thật đấy! Rõ ràng chú nói là tới đây để phục vụ mọi người, thế mà giờ lại bảo chị làm giúp.” Cô bé Ngụy Tiêu buông một câu khiến cả bàn cười ầm lên.

Ngụy Bắc Hải ngồi gần đó thấy vậy cũng cười lớn: “Quả nhiên là bên đó rộn ràng hơn!”

Quý Đông Đình sửa lại lời “tố cáo” của cô bé: “Chú và Giám đốc Khương đang giúp đỡ lẫn nhau đấy chứ!”

“Quý tiên sinh thật thiên vị Giám đốc Khương nhá! Đàn ông các anh ai cũng vậy, toàn chọn người đẹp nhất để ra tay.” Cao Xảo Nhi than thở.

Quý Đông Đình chỉ cười không đáp. Có người ở bàn bên cạnh hỏi với sang: “Sao Quý tiên sinh không đưa bạn gái tới đây? Đừng nói là anh định “kim ốc tàng Kiều”(*) nhé!”

(*) Ý nói: Giấu giếm người đẹp không để cho ai thấy.

“Tôi không hề muốn “kim ốc tàng Kiều” gì hết, nhưng bạn gái tôi thật sự còn đẹp hơn cả Trần A Kiều(*) đó!”

(*) Trần A Kiều: nhân vật chính trong điển tích Kim ốc tàng Kiều.

“Ngưỡng mộ quá!” Cao Xảo Nhi cảm thán.

Cánh gà trên vỉ nướng đã chín, Quý Đông Đình bắt đầu phân chia thành quả cho những người cùng bàn. Khương Kỳ Hứa cũng giờ đĩa của mình ra, nhưng anh lại nói: “Của cô phải đợi một lát!”

Cô đành đặt đĩa xuống, tiếp tục nướng khoai. Mấy vị nữ Giám đốc vừa thưởng thức món cánh gà vừa tấm tắc khen Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh đúng là một người đàn ông hoàn hảo!”

Khương Kỳ Hứa với tay lấy lon bia trước mặt, không ngờ Quý Đông Đình đã giúp cô bật nắp tự lúc nào. Anh luôn khiến cô cảm động từ những việc nhỏ nhặt nhất. Mọi người ăn uống vui vẻ, thậm chí còn cùng ăn chung một xiên thịt, không khí rất thoải mái.

“Xiên thịt bò do tôi nướng ngon quá cơ! Quý tiên sinh nếm thử một miếng đi!” Cao Xảo Nhi đưa xiên thịt tới trước mặt Quý Đông Đình, chỉ cách miếng anh khoảng năm phân.

Khương Kỳ Hứa thật không muốn phải xem cảnh tiếp theo. Nhưng ngoài dự đoán của cô, một giọng nói êm tai bất chợt vang lên: “Xin lỗi, bạn gái tôi mà nhìn thấy sẽ ghen đấy!” Quý Đông Đình ngả lưng về phía sau, nở nụ cười lịch sự: “Hay là để Giám đốc Khương nếm thử đi!”

Cao Xảo Nhi lập tức lấp liếm sự xấu hổ: “Quý tiên sinh chẳng nể mặt tôi gì cả! Anh không đưa bạn gái tới cơ mà!”

Quý Đông Đình chỉ cười, không giải thích bất kỳ điều gì. Một vị nữ Giám đốc không giấu nổi sự tò mò: “Quý tiên sinh, chúng tôi rất muốn gặp bạn gái của anh đó! Không biết phải là một cô gái như thế nào mới có thể chinh phục được trái tim anh?”

Anh liếc nhìn Khương Kỳ Hứa đang cúi đầu, lặng lẽ đặt một xiên khoai vào bát của mình rồi, nghiêm túc trả lời: “Tôi nghĩ, trong chuyện tình cảm, quan trọng là duyên số. Và lại, tôi không hề bị chinh phục, là cô ấy bị tôi chinh phục mới đúng.”

“Ha ha... Quý tiên sinh thật hài hước!” Cao Xảo Nhi cười nói: “Quý tiên sinh chắc đã từng chinh phục không ít cô gái rồi nhỉ?”

“Cái này tôi không nói được.”

Khương Kỳ Hứa không thể chịu đựng thêm nữa, cô đứng dậy, ra ngoài đi dạo. Cô thật sự không mong bạn trai mình là một người xuất chúng, đi đến đâu cũng được phụ nữ vây quanh như thế này. Đi đến bên hồ, cô ngồi xuống ghế, rắc bánh mì cho cá ăn. Cô đang miên man suy nghĩ, một giọng nói bỗng vang lên ngoài ý muốn: “Hi!”

Khương Kỳ Hứa quay đầu lại: “Chào Tổng Giám đốc Lục!”

Lục Tự đưa cho cô một xiên cà nướng rồi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh: “Anh ta không đồng ý công khai ư?”

“Dạ?” Khương Kỳ Hứa phải mất một lúc mới hiểu ra Lục Tự đang ám chỉ chuyện tình cảm giữa cô và Quý Đông Đình. Cô lắc đầu: “Không phải vậy đâu! Tôi cứ cảm thấy công khai quan hệ rồi sẽ rất kỳ cục.”

Lục Tự thốt ra một câu: “Trên đời này có nhiều người thích khoác lác, nhưng cũng có những người chỉ mong được giấu kín bản thân mình.”

Khương Kỳ Hứa cúi đầu ăn một miếng cà. Cô chợt nhớ ra, tại bữa tiệc đồ nướng của nhân viên Bắc Hải Thính Đình lần trước, cô chỉ ăn cà nướng, trong lòng cô mơ hồ dâng lên một áp lực rất lớn. Lục Tự chuyển chủ đề, bắt đầu kể cho Khương Kỳ Hứa nghe về thời niên thiếu nghịch ngợm của mình.

Khương Kỳ Hứa nhún vai: “Tuổi thơ của tôi thì nhạt nhẽo lắm! Hồi nhỏ tôi rất ngố, đến lúc lớn hơn một chút lại dành hết thời gian cho việc học.”

“Chắc là ngày nào cũng bị ép luyện đàn và làm bài tập đúng không?”

Giọng Khương Kỳ Hứa có chút tiếu nuối: “Xem ra, cuộc đời tôi thật sự rất tẻ nhạt!”

Lục Tự còn chưa kịp nói đó là thời niên thiếu mà anh từng ao ước thì đã bị cắt ngang: “Đang nói chuyện gì vậy?” Quý Đông Đình đi tới bên cạnh Khương Kỳ Hứa.

“Trò chuyện linh tinh thôi.” Lục Tự thản nhiên đáp.

Thấy Khương Kỳ Hứa không thèm nhìn mình, anh lại bổ sung thêm một câu: “Hiếm khi có dịp cùng ra ngoài dạo chơi, không nhất thiết phải bàn chuyện công việc đâu!”

“Không phải!” Lục Tự khẽ cười: “Chúng tôi đang nói về những chuyện thú vị hồi nhỏ.”

“Ồ, vậy sao? Tiếc là lúc nào tôi cũng là một người lớn, nên chẳng có chuyện gì thú vị cả, nếu không cũng có thể kể cho hai người nghe.”

“Quý tiên sinh đúng là già dặn hơn người!”

“Quá khen rồi! Chỉ là khôn sớm mà thôi.” Quý Đông Đình không hề tỏ ra khiêm nhường trước mặt tình địch.

Lục Tự thật sự không thích Quý Đông Đình nhưng vẫn rất ngưỡng mộ người đàn ông thẳng thắn và tài giỏi này.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 7.4

Bên trong bỗng trở nên ồn ào, Khương Kỳ Hứa quay đầu nhìn, phát hiện ra sự xuất hiện một chàng trai tuấn tú, có lẽ là con trai của Ngụy Bắc Hải mới từ Mỹ về. Không biết hai cha con họ nói những gì mà một lúc sau, chàng trai dắt tay Ngụy Tiêu rồi khỏi biệt thự khiến cho Ngụy Bắc Hải sa sầm nét mặt. Hà Văn thử giữ tay con riêng của chồng nhưng bị cậu ta lạnh lùng hất ra.

Những người khác thấy bầu không khí căng thẳng, vội vàng chuyển sự chú ý sang ba người đang đứng ở hồ cá. Biết chủ đề của bọn họ là chuyện thời niên thiếu, mọi người cũng hào hứng rủ nhau tham gia.

Ngụy Bắc Hải nói trước. Ông ta nhớ lại những kỷ niệm khi còn làm việc ở tổ sản xuất, người đồng mà cơm thì ít, ai ăn chậm sẽ chẳng bao giờ đủ no.

Mấy vị Phó Tổng đứng tuổi sống cùng thời với Ngụy Bắc Hải cũng hăng say kể lại chuyện năm xưa, ai cũng thoải mái nói cười, khác hẳn với bộ dạng nghiêm nghị ữngm cuộc họp.

Tôi lướt Quý Đông Đình, anh thân nhiên buông một câu: “Tôi không có chuyện gì để kể.” Tất nhiên, anh có rất nhiều chuyện thú vị, nhưng sẽ chỉ chia sẻ với cô gái của anh, chứ không phải với mấy người này. Mấy vị nữ Giám đốc tò ra tiếc nuối khi nghe được đáp án của anh.

Mọi người vẫn tiếp tục sôi nổi chuyện trò, Ngụy Bắc Hải thở dài tổng kết: “Có lẽ so với mọi người, tôi đã là một lão già rồi.” khiến cho cô vợ trẻ Hà Vân ngượng chín mặt.

“Giám đốc Khương, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?” Phó Tổng Giám đốc Trương đột nhiên hỏi Khương Kỳ Hứa.

Khương Kỳ Hứa chưa kịp đáp đã bị Quý Đông Đình chen ngang: “Tuổi tác của phụ nữ luôn là một bí mật.”

“Nhưng với những cô gái trẻ thì đó không phải là bí mật đâu.” Cao Xảo Nhi tiếp lời: “Phó Tổng Giám đốc, anh định giới thiệu đối tượng cho Giám đốc Khương à?”

“Đúng là tôi có ý đó. Chỉ có điều không biết là Giám đốc Khương có yêu cầu như thế nào?”

Quý Đông Đình lại một lần nữa cướp lời Khương Kỳ Hứa: “Phó Tổng Giám đốc Trương, trước khi hỏi tuổi của Khương tiểu thư, đáng lẽ ra ông cũng nên hỏi xem cô ấy đã có bạn trai hay chưa chứ! Theo lẽ thường thì một cô gái xinh đẹp thế này sao có thể chưa có bạn trai được? Người Trung Quốc vẫn hay nói “lòng tốt đặt không đúng chỗ” đấy!”

“Tôi đúng là già cả đâm lẩm cẩm rồi! Khương tiểu thư, chắc là cô chưa có bạn trai chứ?”

“Tôi... đã có bạn trai rồi.” Khương Kỳ Hứa khó nhọc lên tiếng.

“Ồ, là ai thế?” Cao Xảo Nhi có phần kích động.

“Ha ha...” Quý Đông Đình cười tít mắt: “Quản gia Khương, không biết anh chàng khiến người khác phải ghen tị đó là ai vậy?”

Hèn hạ! Khương Kỳ Hứa nhìn thẳng vào mắt Quý Đông Đình: “Một gã đều căng, vừa hung hăng lại xấu xa, bề ngoài cũng hết sức tầm thường.”

Nụ cười trên gương mặt Quý Đông Đình tắt ngấm, cô điên rồi sao?

Hà Vân phì cười: “Hình như... điều kiện hơi thấp thì phải!” Chị ta thật sự không ngờ rằng Khương Kỳ Hứa đã có bạn trai. Khi một người phụ nữ không muốn công khai chuyện tình cảm, nguyên nhân chắc chắn là vì người đàn ông đó chẳng ra gì. Hà Vân đắc ý ra mặt: “Cứ yêu đương chơi bời đi, không thích thì chia tay! Trong Bắc Hải thiếu gì thanh niên ưu tú, để Phó Tổng giới thiệu cho cô một người tốt hơn.”

Cao Xảo Nhi thay Khương Kỳ Hứa phản bác: “Phó Tổng Giám đốc Hà, chị không nghe ra sự ngọt ngào trong lời nói của Tiểu Hứa sao? Lời nói của phụ nữ bao giờ cũng trái ngược với suy nghĩ. Theo tôi thì hung hăng nghĩa là hấp dẫn, xấu xa là nghịch ngợm, còn về việc có đẹp trai hay không, chúng ta phải gặp mới biết được chứ!”

Hấp dẫn? Nghịch ngợm? Quý Đông Đình nhìn Khương Kỳ Hứa. Hình như đó đâu phải là anh?

Đúng lúc ấy, điện thoại của Quý Đông Đình reo vang. Anh nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, vô tư nhận máy trước mặt mọi người. “Mẹ... Vâng... vẫn tốt ạ... Cô ấy cũng rất tốt... Bọn con vẫn ổn... Sao lại cãi nhau được? Mẹ yên tâm, con sẽ nhường cô ấy mà...”

Đây đích thị là cuộc gọi của bà Quý. Khương Kỳ Hứa không dám ngẩng mặt lên nữa....

“Ồ, mẹ có chuyện muốn nói với cô ấy à?” Quý Đông Đình tiện tay đưa điện thoại cho cô: “Mẹ muốn nói chuyện với em.”

Bốn bề hoàn toàn chìm trong im lặng, mọi người vẫn chưa tiêu hóa nổi thông tin vừa rồi. Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía Khương Kỳ Hứa, dường như đang chờ xem phản ứng của cô.

“Ồ...” Toàn thân Khương Kỳ Hứa cứng đờ như vừa bị sét đánh trúng. Kẻ tội đồ lại đang trưng ra một vẻ mặt cực kỳ vô tội. Dẫu vậy, cô vẫn đón lấy chiếc điện thoại trong tay Quý Đông Đình, đặt bên tai: “Cô ạ...”

“Hứa Hứa, không ngờ là con đang ở bên Kingsley thật! Đạo này con ổn chứ?” Giọng bà Quý vẫn ngọt ngào như trước.

“Con rất ổn ạ.” Khương Kỳ Hứa đứng dậy, ra chỗ khác nghe điện thoại.

Nữ chính đã bỏ đi, giờ chỉ còn lại nam chính, nên đương nhiên mọi người sẽ dồn hết sự chú ý về phía anh. Vậy mà nhân vật nam chính lúc này vẫn thân nhiên như không có việc gì. Mãi một lúc sau, anh mới nhận ra những ánh mắt ngạc nhiên dành cho mình, bèn cất giọng ngây ngô: “Có phải tôi đã để lộ chuyện gì rồi không?”

Cao Xảo Nhi gật đầu: “Quý tiên sinh, anh và Giám đốc Khương của chúng tôi...”

“À, thật ra thì chúng tôi đã hẹn hò từ lâu rồi.” Quý Đông Đình thẳng thắn thừa nhận.

“Chẳng trách, ha ha...” Ngụy Bắc Hải bật cười, những người khác cũng hòa theo: “Quý tiên sinh che giấu tài thật đấy!”

“Quý tiên sinh thật biết chọn người, mới đó đã hái mất bông hoa đẹp nhất của Bắc Hải chúng tôi!” Phó Tổng Giám đốc Trương cười lớn: “Chẳng trách vừa rồi có người không vừa ý.”

Quý Đông Đình không hề phủ nhận: “Để mọi người phải chê cười rồi!”

Hà Vân vẫn chưa hết choáng váng, tại sao Quý Đông Đình lại ở bên Khương Kỳ Hứa? Người đàn ông ưu tú đó chị ta thậm chí còn chẳng dám mơ mộng viễn vông, vậy mà Khương Kỳ Hứa lại trúng độc đắc thế ư? Trước đây, chị ta cũng từng khao khát Lục Tự, nhưng dù đã khỏa thân trước mặt người đàn ông đó mà anh ta vẫn không chút động lòng... Buổi tối đó thật sự là một sự sỉ nhục lớn trong đời Hà Vân. Sau đó, chị ta tìm cách leo lên giường của Ngụy Bắc Hải, trở thành bà Ngụy một cách suôn sẻ, cuộc đời cũng đổi khác rất nhiều. Chị ta chẳng thêm quan tâm mấy lời chửi mắng thậm tệ mà người đời dành cho mình, vì giờ đây, số người phải khom lưng uốn gối trước chị ta nhiều không đếm xuể.

Hà Vân ghét cay ghét đắng cái người luôn làm ra vẻ thanh cao như Khương Kỳ Hứa, cứ tưởng là biết thân biết phận lắm, ai dè là “thà con sẵn sàng bắt con cá rô”. Thi ra, cô ta không tiến tới với Lục Tự là để chờ con cá lớn hơn là Quý Đông Đình. Hà Vân thật sự rất muốn biết hiện tại Lục Tự đang cảm thấy thế nào. Nhưng đáp lại chị ta là một vẻ mặt điềm tĩnh không chút biến động. Lẽ nào anh ta không hề để tâm tới chuyện này? Hay là đã biết tất cả từ lâu rồi?

“Quý tiên sinh, anh và Giám đốc Khương hẹn hò từ khi nào vậy?” Cao Xảo Nhi tiếp tục dò hỏi.

Quý Đông Đình không muốn chia sẻ quá nhiều về những việc riêng tư, nhưng anh nghĩ mình nên có trách nhiệm giải thích một số chuyện, nhằm tránh cho Khương Kỳ Hứa một số phiền toái về sau, nên vẫn đáp lời: “Thật ra, khoảng thời gian tôi ở Bắc Hải Thịnh Đình, giữa hai chúng tôi đã nảy sinh tình cảm, chỉ có điều không ai chịu bày tỏ. Sau khi tôi trở về, vốn tưởng rằng đoạn tình cảm này đã kết thúc tại đó, nhưng ông trời thật khéo sắp đặt, không ngờ Kỳ Hứa được cử tới London bồi dưỡng, chúng tôi lại có một cuộc tương phùng lãng mạn trên cầu tháp London. Lúc đó, tôi đánh rơi ví tiền, Kỳ Hứa nhặt được và đem trả cho tôi...”

Quý Đông Đình nói tới đây thì dừng lại. Trong đầu anh hiện lên khung cảnh tuyệt đẹp ngày hôm ấy.

“Vi Giám đốc Khương nhặt được ví tiền của anh nên hai người đã gặp lại nhau thật ư?” Có người cảm thấy hơi khó tin.

“Tôi cũng cảm thấy thật trùng hợp!” Nụ cười trên môi Quý Đông Đình không hề tắt: “Mặc dù không phải là một người mê tín, nhưng tôi luôn cho rằng duyên phận thật sự tồn tại.”

“Đúng vậy! Cũng giống như vợ chồng Tổng Giám đốc Ngụy của chúng ta ấy, có phải không mọi người?” Cao Xảo Nhi liên tục tìm cách châm chọc Hà Vân.

“Tôi và Hà Vân đâu có được lãng mạn như thế.” Ngụy Bắc Hải thờ dãi.

Hà Vân vội chống chế: “Trong mắt những người đang yêu thì chuyện gì chẳng thành lãng mạn! Em vẫn nhớ có một lần trời mưa em không mang ô, anh đã đích thân xuống xe che ô cho em, sau đó chúng ta đã đi dạo mấy con phố còn gì!”

“Em vẫn còn nhớ chuyện đó sao?” Ngụy Bắc Hải có vẻ miễn nguyện.

Trong lòng Khương Kỳ Hứa đang rối như tơ vò, cô chẳng thể tập trung nói chuyện với mẹ của Quý Đông Đình. Bà Quý dường như cũng nhận ra có điều gì đó khác thường: “Hứa Hứa, hình như con không được vui cho lắm, có thể nói cho cô biết vì sao không? Hy vọng không phải là thằng con hư hỏng của cô làm con buồn.”

“Không phải đâu ạ.” Khương Kỳ Hứa tìm đại một lý do: “Con vừa mới ngủ dậy.”

“Hà?” Giọng nói của bác gái có chút kinh ngạc: “Bên đó mới là ba giờ chiều mà. Hai đứa đang ngủ trưa với nhau sao?” Bà lại tiếp tục cảm thán: “Trời ơi, cô ở nơi xa xôi này cũng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc ngập tràn đấy! Thôi, cô không làm phiền nữa, hai đứa vui vẻ tận hưởng kỳ nghỉ cuối tuần đi! Chao ôi, tình cảm của đôi trẻ thật khiến người ta ngưỡng mộ!”

“Cô...” Khương Kỳ Hứa thật sự muốn khóc mà không khóc nổi: “Được ạ, tạm biệt cô!”

“Tạm biệt, con dâu tương lai!”

Khương Kỳ Hứa cúp máy, liền nhìn thấy bức ảnh cô và Quý Đông Đình “kề má áp mặt”. Cô thầm mắng chửi gã khôn kiếp không giữ lời hứa trong ảnh. Nhưng dù cô có mắng nữa, mắng mãi cũng không thể khiến cho những người có mặt ở đây mất trí nhớ được. Cô cố gắng bình ổn tâm trạng, đi về phía Quý Đông Đình, sau đó nặn ra một nụ cười: “Điện thoại của anh này!”

Quý Đông Đình thần nhiên: “Em cứ cầm tạm đi!” Nếu không phải đã có một thời gian mặn nồng thì ai dám tùy tiện đưa điện thoại của mình cho người kia cơ chứ?

Cao Xảo Nhi kéo Khương Kỳ Hứa ngồi xuống cạnh mình: “Giám đốc Khương à, cậu tìm được một người đàn ông tốt như vậy mà lại giấu bọn mình, còn lừa mọi người rằng anh ấy không đẹp trai nữa, nhưng Quý tiên sinh rõ ràng là có một không hai mà!”

Khương Kỳ Hứa cười gượng gạo. Quý Đông Đình bỗng nắm chặt tay cô rồi hắng giọng: “Rất xin lỗi vì đã giấu các vị! Kỳ Hứa sợ mọi người bàn ra tán vào, cũng lo sẽ có người nhìn nhận tình yêu của chúng tôi bằng con mắt thiếu thiện cảm nên không dám công khai. Hôn nữa, tôi cũng không mong sự có

mặt của mình sẽ ảnh hưởng tới công việc của cô ấy. Vì thế, chúng tôi đã giấu giếm chuyện này, thành thật xin lỗi!”

“Khà khà... Giám đốc Tiểu Khương đúng là của hiếm!” Ngụy Bắc Hải tán dương cô không chút kiêng dè khiến cho gương mặt Hà Vân bỗng chốc tái đi vài phần.

Ngày thứ Bảy đó, tâm trạng Khương Kỳ Hứa lên xuống thất thường. Lúc ra về, Cao Xảo Nhi trách yêu cô: “Cậu đúng là cái đồ đáng ghét! Sao lại tốt số thế cơ chứ?”

“Minh xin lỗi nhé!” Khương Kỳ Hứa áy náy.

Cao Xảo Nhi tươi cười ghé sát tai cô: “Đâu phải ai cũng giống Hà Vân, mình hiểu cậu mà!”

Tâm trạng vừa mới thoải mái hơn một chút của Khương Kỳ Hứa lập tức biến mất khi cùng Quý Đông Đình ngồi lên xe. Thấy cô xị mặt ra, anh chủ động bắt chuyện: “Mẹ anh nói gì với em vậy?”

Khương Kỳ Hứa bực bội lên tiếng: “Em không muốn nói chuyện với đồ lừa đảo như anh.”

“Lừa đảo cái gì cơ?”

“Anh tự hiểu!”

“Em cho rằng anh cố ý à?”

“Chuyện này còn cần phải nói sao?”

“Ai cũng có lúc phạm lỗi mà. Hy vọng em có thể tha thứ cho anh!”

Khương Kỳ Hứa không thèm trả lời. Quý Đông Đình tiếp tục dỗ dành: “Thôi nào, đừng giận nữa! Làm gì có cô gái nào hay giận dỗi như em kia chứ! Hứa Hứa, chúng ta nên nhìn vào những mặt tích cực! Giấy không bọc được lửa, sớm muộn gì mọi người cũng biết, thế nên, nói ra luôn trong hoàn cảnh ngày hôm nay cũng không tồi. Những người biết chuyện đều có cấp bậc từ Giám đốc trở lên, họ sẽ không buồn chuyện linh tinh đâu.”

Tuy lời Quý Đông Đình nói rất có lý, nhưng Khương Kỳ Hứa vẫn lặng thinh. Vừa về đến nhà, cô lập tức leo lên giường đi ngủ. Cứ gặp chuyện không vừa ý là cô lại rứt đầu rứt cổ trốn tránh như vậy ư?

Buổi tối, Khương Kỳ Hứa vừa tỉnh giấc liền ngửi thấy mùi bò bít tết thơm nức mũi. Thấy Quý Đông Đình đang đeo tạp dề bận rộn nấu nướng, cho dù nổi tức giận trong lòng cô đã vơi đi một nửa, nhưng vẫn cô tỏ ra hồ hững với anh.

Quý Đông Đình ngẫm nghĩ, xét về mặt tâm lý hay nhìn từ góc độ y học, một cuộc ái ân chắc chắn có thể giúp các cặp đôi xua tan mây mù trong những cuộc chiến tranh, hơn nữa, anh cũng rất thích dùng phương pháp này để làm lành với cô. Quý Đông Đình ôm Khương Kỳ Hứa, bắt đầu không ngừng “đóng dấu”. Cô chống tay lên ngực anh, giọng nói có chút ảm ức: “Kingsley, việc làm của anh hôm nay khiến em rất không thoải mái. Em cảm thấy anh không hề quan tâm tới cảm nhận của em.”

“Xin lỗi em!” Quý Đông Đình chống tay bên người Khương Kỳ Hứa, cô dường như đang muốn đẩy anh ra. Anh nhìn người con gái xinh đẹp có trái tim thô để phía dưới: “Vậy cảm nhận của anh thì sao? Em đã bao giờ nghĩ tới chưa?” Dứt lời, Quý Đông Đình tóm lấy eo cô, bắt đầu vận động ác liệt. Cho tới khi Khương Kỳ Hứa hét lên một tiếng, sắp không thở nổi nữa, anh dịu dàng thì thầm bên tai cô: “Hứa Hứa, hai người yêu nhau có nghĩa là hai trái tim mãi mãi ở gần nhau, là hai cơ thể nguyện ý cùng nhau giao hòa. Em hãy cứ thoải mái hét to lên, không việc gì phải xấu hổ cả! Ái ân là chuyện bình thường giữa hai người đang yêu, đúng không nào?”

Quý Đông Đình càng ra sức hơn nữa. Khương Kỳ Hứa choáng váng, không thốt nên lời. Anh cắn nhẹ lên môi cô dịu dàng nói: “Tình yêu anh dành cho em nhất định sẽ thật cháy bỏng, là độc nhất vô nhị, em không muốn cũng phải nhận!”

Khương Kỳ Hứa vô cùng cảm động trước tình yêu mà Quý Đông Đình dành cho cô, cô chỉ biết ôm chặt lấy anh. Một đêm chăn gối mặn nồng quả thật có thể vỗ về tâm trạng u ám của người phụ nữ. Nhưng chính Khương Kỳ Hứa cũng không biết bản thân mình đang lo sợ điều gì. Quý Đông Đình càng đối tốt với cô bao nhiêu thì cô càng cảm thấy tự ti bấy nhiêu. Trong đầu cô vẫn luôn tồn tại một ý niệm: tình cảm giữa cô và anh sẽ không thể bền lâu được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cá biển chim trời

Có một chú chim mang trên mình bộ lông trắng muốt cao quý cùng một cái mỏ đỏ tươi như máu. Tính cách nó vừa mạnh mẽ vừa kiêu ngạo. Nếu không phải một cánh cây sạch sẽ, vững chãi, nó sẽ không đậu. Nếu không phải một khe suối trong vắt, mát lạnh, nó sẽ không uống. Nó ngạo mạn, độc lập, xa

rồi thế tục và khinh thường những chú chim khác. Nó vẫn luôn hiếm tìm một lý do để tồn tại trên thế giới này. Có một ngày, nó bay ngang qua đại dương bao la. Dưới làn nước xanh thẳm, nó nhìn thấy một chú cá rất đáng yêu... Nó cứ bay quanh quẩn trên bầu trời, chỉ vì muốn được ngắm nhìn chú cá ấy nhiều thêm một chút.

Ngày hôm sau, Khương Kỳ Hứa ngồi xe của Quý Đông Đình tới chỗ làm. Lúc cô chuẩn bị xuống xe, anh kéo tay cô lại: “Nếu có ai dám xì xào bàn tán, em cứ gọi điện cho anh! Em đã có người yêu làm chỗ dựa rồi, biết chưa hả?”

“Biết rồi, thưa sếp!” Khương Kỳ Hứa hôn lên má Quý Đông Đình, ánh mắt ngập tràn ý cười. Cô không quên chào người đang lái xe phía trước: “Tạm biệt Dean!”

“Tạm biệt bà chủ!” Dean quay lại vẫy tay với cô.

Sau khi Khương Kỳ Hứa rời đi, Quý Đông Đình nhăn nhó xoa bóp cái cổ đau nhức của mình: “Dean, đặt cho tôi một chiếc giường, đưa tới nhà Hứa Hứa!” Anh chợt nhớ đến cảm nhận của cô, lập tức bổ sung thêm một câu: “Để tôi hỏi ý kiến của Hứa Hứa đã!”

Dean hết sức bàng hoàng: “Quý tiên sinh, có phải là anh không vậy?”

Quý Đông Đình không thèm trả lời, gửi ngay một tin nhắn cho Khương Kỳ Hứa: Giường bé quá! Em cho anh mua một chiếc to hơn được không?

Vừa nhận được sự đồng ý của cô, anh lập tức hạ lệnh cho Dean: “Mua đi!”

Tính cẩn thận và những kiến thức học được trong ba tháng ở London đã giúp Khương Kỳ Hứa thích nghi với công việc ở bộ phận mới rất nhanh. Công việc hiện tại của cô khá suôn sẻ. Còn về chuyện tình cảm giữa cô và Quý Đông Đình, đúng như những gì anh đã nói, không mấy nhân viên trong Bắc Hải Thịnh Đình biết hai người đang hẹn hò.

Khi biết Quý tiên sinh chính là người yêu của Giám đốc Khương, An Mỹ trước tiên há hốc miệng vì kinh ngạc, sau lại gờ tay lên làm động tác khóa miệng: “Chị yên tâm, em sẽ giữ bí mật!”

“Được rồi, không cần giữ bí mật quá đâu, em đừng đi nói lung tung là được!” Khương Kỳ Hứa vỗ vai An Mỹ rồi cầm một bản hợp đồng đi xin chữ ký của Lục Tự.

Cô mới tìm được một nhà cung ứng khăn bông, không những chất lượng vượt trội mà giá thành lại phải chăng hơn hẳn đối tác cũ. Khương Kỳ Hứa trình bản hợp đồng cho Lục Tự xem. Anh xem qua mấy trang, thuận miệng hỏi: “Giám đốc Khương, cô có biết đối tác trước đây là công ty của ai không?”

Thấy Khương Kỳ Hứa lắc đầu, Lục Tự lập tức đưa ra đáp án: “Thịnh Thiên Mậu!” Sau đó còn tốt bụng bổ sung thêm: “Một người anh họ xa của Ngụy Bắc Hải.”

Khương Kỳ Hứa lặng lẽ lấy lại bản hợp đồng trên mặt bàn của Lục Tự, nhưng bị anh ngăn cản: “Sao không ký nữa?”

Cô thành thật trả lời: “Làm vậy mất lòng sếp quá!”

“Ha ha...” Lục Tự bật cười: “Nguyên nhân chủ yếu khiến Thịnh Đình trước nay chỉ dùng khăn bông của công ty này chính là vì Giám đốc bộ phận vật tư tiền nhiệm đã cấu kết ăn chia phần trăm với bên đó. Bây giờ, Thịnh Đình thay Giám đốc bộ phận vật tư mới, đương nhiên có thể từ chối sản phẩm của họ.”

Khương Kỳ Hứa hiểu ý câu nói vừa rồi của Lục Tự. Cô chớp mắt: “Giám đốc Lục thật cao tay, toàn để tôi làm người xấu thôi!”

Lục Tự vừa cười vừa ngả lưng vào ghế: “Lo gì chứ? Sợ bị đuổi việc à?”

Khương Kỳ Hứa không nói gì. Lục Tự tiếp tục nhìn cô: “Cô phải biết, ở Thịnh Đình, thậm chí là cả ở Công thương nghiệp Bắc Hải, chỉ mình tôi mới có quyền quyết định việc cô ra đi hay ở lại.”

“Đương nhiên là tôi biết. Cho dù xảy ra chuyện gì cũng có Tổng Giám đốc Lục gánh đỡ cho tôi, thế nên, tôi chẳng việc gì phải lo lắng cả!”

“Mồm mép thật đấy!” Lục Tự đặt hai tay lên mặt bàn, thông thả lên tiếng: “Tôi muốn nói với cô, trong công việc, nếu chỉ chăm chăm lấy lòng sếp lớn cũng chẳng ích gì, quan trọng nhất là cô phải tạo cho mình một mạng lưới quan hệ. Cô đã tìm được nhà cung ứng tốt thì tại sao không tạo dựng mối quan hệ với họ? Sau này, dù cô có rời khỏi Thịnh Đình thì các mối quan hệ ấy vẫn sẽ là của cô.”

Khương Kỳ Hứa không ngờ Lục Tự lại nói với cô những lời này. Không lẽ anh đang gợi ý cô chuyển việc sao? Cô một lần nữa bày bản hợp đồng ra trước mặt Lục Tự: “Vậy thì... Tổng Giám đốc Lục, xin hãy ký đi!”

Lục Tự cười lớn, nhanh chóng hạ bút ký vào bản hợp đồng. Khương Kỳ Hứa lại chuyển sang vấn đề mua một loạt mấy trăm chiếc máy tính mới cho khách sạn. Kế hoạch thay mới đã được quyết từ năm trước, nhưng đây đưa tới tận bây giờ vẫn chưa xong, cô đương nhiên cũng phải tiếp quản luôn cả nhiệm vụ này. Sau khi nhận lệnh, Khương Kỳ Hứa lại thêm một phen đau đầu vì cô không rành về máy tính, hơn nữa, sản phẩm này không có nhà cung ứng sẵn. Thế nên, cả buổi chiều, cô phải cất công tìm kiếm dữ liệu và lập ra bảng so sánh để trình lên cấp trên.

Trước lúc ra về, Khương Kỳ Hứa cầm bản báo cáo tới chỗ Lục Tự. Anh thần nhiên kết luận: “Mấy việc kiểu này cô cứ tự quyết định đi, đừng có chuyện gì cũng đem hỏi tôi thế! Tôi giao chức Giám đốc bộ phận vật tư cho cô tức là tôi tin tưởng cô có năng lực làm tốt công việc này.” Tiếp đó anh

chỉnh lại áo vest rồi hỏi cô: “Tan ca thôi! Có cần tôi tiễn cô một đoạn không?”

Khương Kỳ Hứa vội lắc đầu: “Không cần đâu ạ!”

Lục Tự không nói gì nữa, lập tức quay người rời đi.

Buổi tối, Khương Kỳ Hứa ôm máy tính ngồi trên sofa miệt mài làm việc. Cô dự định lập một bản thăm dò ý kiến của nhân viên Bắc Hải về việc sắm máy tính mới. Thấy cô có vẻ phiền não, Quý Đông Đình bèn lên tiếng: “Em nghĩ một doanh nghiệp mới thành lập sẽ chọn mua loại máy tính như thế nào?”

Khương Kỳ Hứa trả lời rất nhanh: “Dễ sử dụng, tiết kiệm năng lượng, giá thành hợp lý.”

Quý Đông Đình gật đầu: “Vậy những doanh nghiệp đã hoạt động lâu rồi thì sao?”

Khương Kỳ Hứa suy nghĩ mất một lúc: “Đầu tiên, tính năng phải tốt, rồi tới tính ổn định cao, quan trọng nhất là tính an toàn...”

Quý Đông Đình tiếp tục gật đầu: “Gần đúng rồi!”

Khương Kỳ Hứa thở dài: “Làm công việc mua bán khó thật đấy!”

“Vạn sự khởi đầu nan!” Quý Đông Đình nhìn vào màn hình máy tính của cô: “Em định phát cái này cho nhân viên của Thịnh Đình?”

“Đúng vậy, em thấy cần phải làm vừa lòng mọi người.”

Quý Đông Đình chép miệng: “Hứa Hứa, mặc dù em là người phụ nữ của anh, nhưng thành thật mà nói, cách làm bản thăm dò này quá tệ! Nếu cứ mỗi người một ý thì chắc chắn sẽ xảy ra bất đồng, đến lúc đó, trách nhiệm cũng đổ hết lên đầu em đấy!”

“Nhưng làm thế này mới trực tiếp lấy được thông tin.”

“Thôi được! Em muốn làm vừa lòng mọi người phải không? Anh lấy một ví dụ cho em xem. Em có biết dân số của Trung Quốc là bao nhiêu và số đại biểu nhân dân trong đó là mấy người không? Tại sao tất cả các đề xuất của đại biểu nhân dân luôn được thông qua? Đây là văn hóa của người Trung Quốc, anh nghĩ là em phải hiểu rõ hơn anh chứ!”

Khương Kỳ Hứa cũng dần hiểu ra vấn đề. Cô ôm lấy Quý Đông Đình, hôn nhẹ lên má anh: “Kingsley, anh đúng là người bạn trai tuyệt vời!”

Quý Đông Đình nghiêm túc ghi nhận: “Ừm!”

Hôm sau, Khương Kỳ Hứa làm theo chủ ý của Quý Đông Đình, cô chọn ra một người đại diện cho mỗi bộ phận. Mọi người nhanh chóng thống nhất về loại máy tính mới. Bận rộn cả một buổi chiều, cuối cùng Khương Kỳ Hứa cũng hoàn thành nhiệm vụ thay mới máy tính cho nhân viên của Thịnh Đình. Tối nay, cô có hẹn ăn cơm chay với đối tác cung ứng khăn bông. Khương Kỳ Hứa dẫn theo An Mỹ, thật không ngờ ông chủ Chu cũng chẳng đi một mình. Ông ta nói với cô: “Lát nữa, một người bạn vong niên của tôi sẽ tới đây. Cậu ấy được lắm, tiếc là đã có bạn gái rồi, không thì tôi cũng giới thiệu cho cô.”

Khương Kỳ Hứa rót trà cho ông Chu: “Tôi cũng quên chưa nói với ông, tôi đã có bạn trai rồi.”

“Ha ha...” Ông Chu cười lớn.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên bên tai Khương Kỳ Hứa: “Ông Chu, ông đừng có bắt người ta đi ăn đồ chay với ông mãi thế!”

Cô quay đầu, bắt gặp Thẩm Hoàn đang tươi cười rạng rỡ. Anh bước vào, ngồi xuống cạnh ông chủ Chu, thản nhiên nhìn cô: “Tiểu Hứa, trùng hợp quá!”

“Trùng hợp thật!” Khương Kỳ Hứa cúi đầu, gương mặt có chút gượng gạo.

Ông Chu hiểu kỳ: “Thì ra hai người quen nhau à?”

“Quan hệ giữa chúng tôi không chỉ đơn giản là quen biết đâu.” Thẩm Hoàn trả lời hết sức tự nhiên.

Khương Kỳ Hứa giải thích: “Tôi và Tổng Giám đốc Thẩm là bạn học cũ. Trước đây, chúng tôi còn ngồi cùng bàn một thời gian, quan hệ đúng là không đơn giản.”

“Thì ra là vậy!” Ông Chu cười tí mắt với Thẩm Hoàn: “Sao khi xưa cậu không theo đuổi một cô gái xinh đẹp như ông này?”

Thẩm Hoàn liếc nhìn Khương Kỳ Hứa, không đáp lời ông ta.

Khương Kỳ Hứa thở dài: “Ông Chu đừng trêu tôi nữa! Trước đây lớp tôi nhiều bạn xinh xắn lắm, tôi đâu được nổi bật như họ.”

Ông Chu cười ha ha, quay sang Thẩm Hoàn: “Mắt nhìn người của cậu thật không ổn chút nào!”

Thẩm Hoành im lặng tự kiểm điểm bản thân. Sau một hồi khách sáo, Khương Kỳ Hứa bắt đầu chủ đề chính. Cô rút bản hợp đồng đã được Lục Tự phê chuẩn ra, đưa cho ông chủ Chu. Ông ta thậm chí còn không thèm xem qua, lập tức đút vào túi: “Thật ra trước khi đến đây tôi vẫn hơi lăn tăn, nhưng vì Giám đốc Khương là bạn của Thẩm Hoành nên cũng là bạn của tôi.”

Khương Kỳ Hứa cạn với ông Chu một ly trà, sau đó cực kỳ khách khí mời Thẩm Hoành một chén: “Cảm ơn Tổng Giám đốc Thẩm!”

Bốn người vừa vui vẻ ăn uống vừa chuyện trò rôm rả trong bầu không khí thoải mái. Giữa chừng, Khương Kỳ Hứa vào nhà vệ sinh. Cô tô lại son môi, đây là màu son mà Quý Đông Đình đích thân chọn cho cô. Trước đây cô chưa từng thử qua, nhưng đến bây giờ lại rất chuộng màu son này. Đang mãi suy nghĩ vẩn vơ, cô bỗng giật mình khi thấy một người đàn ông xuất hiện trong gương.

Thẩm Hoành ngơ ngàng nhìn cô gái đang đứng trước mặt. Hình ảnh cô học trò nhỏ nhút nhát chỉ biết khóc khi gặp chuyện khiến anh ta phát ngán đã biến mất. Giờ đây, cô không chỉ xinh đẹp mà còn hết sức tự tin. Anh ta tiến về phía cô: “Đẹp lắm! Màu son này rất hợp với em!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Cảm ơn anh. em cũng cảm thấy không tồi!”

Kết thúc bữa cơm, ông Chu bắt tay chào tạm biệt Khương Kỳ Hứa: “Giám đốc Khương à, cô có hứng thú ra ngoài tự gây dựng không? Tôi sẽ hết lòng ủng hộ cô.”

Khương Kỳ Hứa lịch sự từ chối: “Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ tới chuyện ấy, nhưng nếu có sau này, ông Chu đừng quên lời hôm nay đã nói đấy!”

“Quên sao được! Tôi rất thích hợp tác với những người coi mờ.” Ông Chu tươi cười, quay sang nói với người đàn ông bên cạnh: “Thẩm Hoành, cậu có tiện đường đưa hai cô đây về không?”

Thẩm Hoành vui vẻ đồng ý: “Tôi rất hân hạnh!”

Khương Kỳ Hứa chưa kịp phản ứng, An Mỹ đã nhanh nhẩu cướp lời: “Cảm ơn anh!”

Thẩm Hoành đưa An Mỹ về trước rồi mới quay sang cô: “Kỳ Hứa, em vẫn ở chỗ cũ phải không?”

“Ừm! Làm phiền anh rồi!”

“Em khách sáo với anh quá đấy!”

“Em vẫn luôn khách khí với bạn bè.”

Thẩm Hoành lái xe rất chậm, hôm nay, anh ta thật sự xúc động khi gặp lại Khương Kỳ Hứa. Thấy cô cứ cầm cúi nhìn tin, trong lòng anh ta bỗng thấy chua xót: “Nhắn tin cho bạn trai à?”

“Vâng!” Khương Kỳ Hứa thẳng thắn thừa nhận. Trước lúc cất điện thoại vào túi, cô nhìn lướt qua khung tin nhắn.

Kingsley, anh có ở nhà không?

Đương nhiên rồi! Khi nào thì em về?

Em đã lên xe rồi.

Thẩm Hoành “ồ” lên một tiếng, sau đó hỏi cô một câu mà ngay đến bản thân anh ta cũng cảm thấy nực cười: “Kỳ Hứa, tại sao em lại hẹn hò với Quý Đông Đình?”

Tại sao ư? Anh ta tưởng cô hám tiền chăng? Quý Đông Đình thất bại đến mức ngoài tiền ra chẳng còn ưu điểm gì khác hay sao? Khương Kỳ Hứa hơi khó chịu, nhưng vẫn trả lời anh ta: “Còn có thể vì nguyên nhân gì được chứ? Anh ấy tốt với em, em cũng thích anh ấy.”

“Ha ha...” Thẩm Hoành bật cười, tự giễu cợt bản thân mình: “Ừ nhỉ, anh hồ đồ mất rồi!”

Thẩm Hoành miên man suy nghĩ về những kỷ niệm trước kia với Khương Kỳ Hứa, chẳng mấy chốc, xe đã tới trước khu nhà cô. Anh ta không suy nghĩ nhiều, mạo muội lên tiếng: “Kỳ Hứa, để anh đưa em lên nhà!”

Khương Kỳ Hứa không từ chối: “Cảm ơn anh!”

Quý Đông Đình đứng ngoài ban công trên tầng sáu dõi theo đôi nam nữ dưới nhà. Kỳ thực, anh cảm thấy khá ngạc nhiên khi cô bỗng dưng nhắn tin vu vơ cho mình. Thì ra là cô định dẫn cái gã bạn trai cũ bám dai như đĩa đổi kia về nhà, có lẽ là muốn giúp cho hắn ta sáng mắt ra chăng?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 8.2

Trên chiếc cầu thang cũ kỹ, chật hẹp, Khương Kỳ Hứa đi trước dẫn đường, còn Thẩm Hoành lặng lẽ theo sau. Cô không biết anh ta đang nghĩ gì, nhưng cũng chẳng bận tâm. Khi tới trước cửa nhà, cô không lấy chìa khóa trong túi ra mà gõ tay ấn chuông. Toàn thân Thẩm Hoành như hóa đá, giọng nói cứng nhắc: “Có người ở nhà sao?”

Từ bên trong vọng ra tiếng bước chân, Quý Đông Đình mặc bộ quần áo ngủ màu đen nhanh chóng xuất hiện sau cánh cửa gỗ. Anh nhìn lướt qua Khương Kỳ Hứa rồi đưa mắt về phía vị khách không mời mà tới kia, gương mặt lộ rõ vẻ khó chịu: “Cậu Thẩm tới đây uống trà sao?”

Thẩm Hoành chợt bừng tỉnh, anh ta đã hiểu vì sao Khương Kỳ Hứa lại thoải mái đồng ý cho mình lên nhà. Ôm trái tim đau nhói, anh ta cố nặn ra một nụ cười: “Đừng vậy! Hoan nghênh tôi chứ?”

Quý Đông Đình bụng nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo: “Bạn bè bắt ngờ tới chơi, đương nhiên là... hoan nghênh rồi!”

Khương Kỳ Hứa né tránh ánh mắt đầy nghi hoặc của Quý Đông Đình, đi vào nhà. Thẩm Hoành đã rất tự nhiên vào ngồi trong phòng khách. Quý Đông Đình thăm nguyên rủa cái gã đàn ông da mặt dày không ai bằng này.

Khương Kỳ Hứa mở tủ lạnh lấy hai chai nước rồi đặt lên mặt bàn. Tâm trạng Thẩm Hoành chẳng mấy tốt đẹp, đến ly trà mà cũng chẳng được mời! Anh ta ngẩng nhìn tứ phía, nhàn nhả buông một câu: “Căn nhà này đã thay đổi khá nhiều so với lần tôi tới vào năm ngoái!”

Khương Kỳ Hứa không biết nói gì trước sự bí ối của Thẩm Hoành. Quý Đông Đình cũng nhận ra sự khiêu khích vừa nực cười lại vừa ấu trĩ trong lời nói vừa rồi. Anh mở chai nước trên bàn, tu một hơi rồi ung dung lên tiếng: “Đương nhiên là phải khác rồi! Chắc cậu Thẩm cũng nghĩ thấy hơi thở của tình yêu phải không!”

Mặt Khương Kỳ Hứa nóng ran, cô vẫn chưa thể thích ứng với mấy lời công kích sắc bén của Quý Đông Đình.

Thẩm Hoành cười trừ, vịn chai nước còn lại ra uống một hợp, sau đó chuyển chủ đề: “Tháng tới đám Triệu Việt định tổ chức một buổi họp lớp, em cũng tham gia chứ?”

“Tháng sau à?” Khương Kỳ Hứa đang vắt óc suy nghĩ để tìm ra một cái cớ hợp lý, Quý Đông Đình đã nhanh chóng giải vây giúp cô: “Tháng sau e là chúng tôi không có thời gian. Nếu thời tiết tốt, tôi và Kỳ Hứa sẽ đính hôn.”

Thẩm Hoành nắm chặt chai nước khoáng trong tay: “Tiểu Hứa, việc em sắp đính hôn bác trai đã biết chưa?”

Khương Kỳ Hứa tròn mắt nhìn Thẩm Hoành: “Anh biết bố em đang ở đâu sao?”

Thẩm Hoành nhún vai: “Xin lỗi, anh cũng không biết!”

Sau khi Thẩm Hoành ra về, tâm trạng Khương Kỳ Hứa có chút xáo trộn. Bỗng phát hiện ra ánh mắt lạnh lùng của Quý Đông Đình, cô vội vàng giải thích: “Kingsley, Thẩm Hoành là bạn của ông Chu, em cũng không ngờ là sẽ gặp anh ta.”

“Anh có thể hiểu mà, hơn nữa, anh rất vui khi em thân thiện như vậy.” Sao người chiến thắng là anh lại phải đi tức tối với kẻ bại trận?

Quý Đông Đình vào bếp lấy ra một chai rượu vang: “Hôm nay Dean mang cái này tới. Em có hứng thú uống vài ly không?”

“Lại chúc mừng việc gì ư?”

“Đương nhiên! Chúc mừng anh đã đánh bại bạn trai cũ của em!”

“Thôi được, cũng đáng chúc mừng thật!”

Chỉ uống rượu không thì rất vô vị, thế nên, hai người ngồi ngoài ban công vừa nhâm nhi rượu vang vừa chơi bài. Khương Kỳ Hứa thua thê thảm dưới tay Quý Đông Đình, không những bị phạt uống rượu mà hai tay cũng bị anh tét tới mức đỏ ửng. Cô rầu rĩ nhìn anh: “Quý Đông Đình, anh ra tay tàn nhẫn quá đi!”

Có lẽ Khương Kỳ Hứa đã ngấm hơi men, cô nằm bò lên bàn khóc tức tưởi, sau đó khề gọi một tiếng “bố”.

Quý Đông Đình trầm mặc nhìn cô gái say mềm trước mặt. Đúng lúc này, gã hàng xóm ở tầng dưới hét vọng lên: “Nhà trên gác kia, đã xong chưa hả? Cứ lúc khóc lúc cười mãi thế?”

Sao cái gã đầu trọc xấu xa như vậy mà cũng cười được vợ nhỉ? Quý Đông Đình vút một túi hạt dẻ cười xuống dưới: “Người anh em, tôi mời!” Ý của anh đã rất rõ ràng, mau ngậm miệng lại đi!

Gã đầu trọc miệng không ngừng chửi thề, nhưng vẫn cúi xuống nhặt túi hạt dẻ vừa rơi trúng ban công nhà mình lên. Sau đó, đúng là hắn ta trở nên im ắng hẳn.

Quý Đông Đình bế Khương Kỳ Hứa vào giường. Cô dè dặt lên tiếng: “Tháng sau chúng ta sẽ đính hôn thật ư?”

“Không phải! Anh lừa Thẩm Hoành thôi, hẳn ta quá đáng ghét!” Anh vuốt ve gương mặt đỏ bừng của cô.

Cô ôm lấy bờ vai Quý Đông Đình, cố giấu đi vẻ hụt hẫng: “Ha ha... Sao anh có thể nói dối người ta như vậy được? Buồn cười quá coi!”

“Buồn cười lắm à?”

“Đúng vậy! Cũng may Thẩm Hoành không phải là người nhiều chuyện, nếu không sẽ thành trò cười mất!”

“Chuyện đó có gì khó khăn đâu!” Quý Đông Đình đưa tay vén tóc giúp cô: “Chỉ cần nữ chính đồng ý thì việc chuẩn bị nghi lễ đính hôn cũng chỉ mất vài phút thôi mà.”

“Cũng phải...” Khương Kỳ Hứa ôm anh chặt hơn: “Kingsley, anh đã bao giờ cảm thấy ghét người thân nhất của mình chưa?”

Quý Đông Đình nhìn lên trần nhà, chậm rãi lên tiếng: “Anh từng rất ghét bố mình. Ông là một người bảo thủ và độc đoán, lúc nào cũng đặt tiền và sự nghiệp lên hàng đầu, chính vì vậy mà mẹ anh đã phải sống trong đau khổ suốt một thời gian dài. Em thử nói xem, rõ ràng là ông rất yêu mẹ, nhưng tại sao lại cứ phải dần vật bà như vậy chứ?”

“Có thể là ông ấy có nỗi khổ tâm không nói ra được.”

“Không, chẳng qua là vì ông ấy không biết thể hiện cảm xúc.” Quý Đông Đình thở dài: “Cũng may anh không bị di truyền điểm này.”

Khương Kỳ Hứa cảm nín không biết nói gì.

Quý Đông Đình dường như rất hài lòng về chỉ số cảm xúc của mình. Anh ngừng một lúc, lại thủ thỉ bên tai cô: “Quan hệ giữa em với bố không tốt sao?”

Giọng Khương Kỳ Hứa hơi nghẹn ngào: “Bố từng muốn gả em cho một người đàn ông lớn tuổi, chỉ vì ông ta chấp nhận đầu tư cho bố làm lại từ đầu.”

“Ôn trời, chuyện này đã bắt thành!” Quý Đông Đình vỗ về Khương Kỳ Hứa: “Tiếp đó thì sao?”

“Tiếp đó em bỏ nhà ra đi! Em nghe nói, sau đấy bố đành liều mình đầu tư mạo hiểm, kết quả vẫn không thể vực lại được. Thất bại hai lần liên tiếp khiến ông phải bỏ trốn. Tại sao bao nhiêu năm qua ông không tìm cách liên lạc với em? Còn em thì không thể tìm ra ông.”

“Đúng là đáng tiếc! Đáng lẽ anh nên sớm xuất hiện trước mặt bố em.”

“Để làm gì?”

“Để thay lão già đó lấy em. Chắc chắn em sẽ không thể rời xa anh, sao phải bỏ nhà ra đi kia chứ?”

Khương Kỳ Hứa không nhịn được cười. Trong lòng cô cảm động vô cùng, Kingsley của cô lúc nào cũng tự tin như vậy đấy! Anh luôn luôn biết cách biến nỗi bi thương của cô thành chuyện nhỏ.

Trên cương vị Giám đốc bộ phận vật tư, Khương Kỳ Hứa đã thể hiện rất tốt vai trò của mình. Trong cuộc họp hôm nay, Lục Tự không tiếc lời khen ngợi cô. Mọi người nhiệt liệt hoan hô, Hà Vân cũng uể oải vỗ tay theo, còn không quên buông một câu cảm thán: “Giám đốc Khương lợi hại thật! Quả không hổ danh là nhân viên xuất sắc do Tổng Giám đốc Lục đích thân đào tạo.” Lời này chứa đầy ẩn ý, đã thể hiện ta còn có tình nhân mạnh hai chữ “đích thân”.

Lục Tự cười lớn, nhưng giọng nói thì chẳng hề biểu hiện chút vui vẻ nào: “Nhân viên do tôi đích thân đào tạo đâu chỉ có mình Giám đốc Khương. Ngoài cô ấy ra, còn có anh Vương, Tiểu Triệu... cả Tổng Giám đốc Hà nữa, chẳng phải cô cũng học nghề từ tôi đó sao?”

Hà Vân tái mặt, không dám ho he gì nữa. Lục Tự nói thể khác nào đang ngăm ngăm định Khương Kỳ Hứa nổi trời hơn hẳn chị ta? Hơn một tháng qua, đây là lần đầu tiên Lục Tự chẳng thêm nề nang chị ta trước mặt bao nhiêu người như thế này. Lục Tự hôm nay rõ ràng hơi mất khống chế, anh giận dữ tuyên bố tan họp rồi đi thẳng ra cửa. Khương Kỳ Hứa lặng lẽ thu dọn tài liệu trên mặt bàn. Bình thường Tổng Giám đốc Lục rất hiếm khi nổi nóng trong cuộc họp kia mà.

Lúc bước vào phòng Tổng Giám đốc, anh chàng thư ký vốn tưởng sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Tổng Giám đốc, ai dè chỉ thấy sếp đang chăm chú đọc sách. Thư ký hơi ngạc nhiên: “Tổng Giám đốc Lục, không ngờ anh vẫn còn đọc truyện dành cho trẻ con đấy!”

“Những lúc tâm trạng rối loạn có thể dùng cách này để bình ổn lại.” Lục Tự giờ cuốn truyện Nhóc Cù Cải trong tay lên.

Thư ký rụt rè lên tiếng: “Tổng Giám đốc Lục, anh nên nhẫn nhịn một chút!”

“Cậu muốn nói đến chuyện Hà Vân?”

“Dù sao thì người phụ nữ bụng dạ hẹp hòi ấy giờ cũng là vợ của Ngụy Bắc Hải. Mong anh đừng để xảy ra sơ suất gì!”

“Cảm ơn cậu đã nhắc nhở! Tôi đã có suy tính của riêng mình rồi.” Lục Tự ngồi xuống sofa, cười nói: “Chúng ta đều là đàn ông, Cậu thử nghĩ xem, một người đàn ông thành công trong sự nghiệp có thể tin tưởng và tôn trọng một người phụ nữ chỉ yêu tiền của mình được không?”

"Tất nhiên là không, trừ phi hấn ta là tên ngốc!"

"Hoặc là người phụ nữ đó đẹp tới mức "nghiêng nước nghiêng thành" khiến người đàn ông cam tâm tình nguyện làm một vị "hôn quân" trong mắt người khác." Lục Tự tiếp lời cậu thư ký, sau đó nhún vai: "Cậu cảm thấy Hà Vân có được điều kiện nào?"

Cậu thư ký lắc đầu. Ngụy Bắc Hải không phải kẻ ngốc, Hà Vân cũng chẳng phải mỹ nhân gì. Thế nhưng, phản ứng của Lục Tự ngày hôm nay hình như hơi quá. Anh chỉ đơn thuần là chướng mắt với Hà Vân? Hay là đang thay người khác trút giận? Cậu thư ký có phần hiếu kỳ: "Tổng Giám đốc Lục, anh có nguyện vì người đẹp mà làm một vị hôn quân không?"

"Ha ha... Câu hỏi này không dành cho tôi, vì tôi đâu có Đế quốc của riêng mình. Tôi dù rất muốn nhưng lại không có số được làm hôn quân."

Vậy thì ai mới xứng làm quân vương đây?

Mấy ngày nay, Quý Đông Đình đang chuyên tâm nghiên cứu về Công thương nghiệp Bắc Hải. Dean đã cất công thu thập cả mớ tài liệu rồi nhưng dường như vẫn chưa đủ. Quý Đông Đình lại hạ lệnh: "Dean, cậu hãy tìm cho tôi báo cáo tài chính trong vòng mười năm gần đây của Bắc Hải, nhớ kỹ là tôi chỉ xem nội bộ!"

Dean sắp khóc tới nơi: "Quý tiên sinh, mẹ anh có biết là anh bóc lột tôi như thế này không?"

"Sao cơ? Cậu định mách lẻo à?"

"Tôi nghĩ là anh đã quên mất việc tôi là cháu họ của anh rồi."

"À, cháu trai yêu quý, có cần cậu giới thiệu cho cháu một cô bạn gái không?"

Dean giận dữ quay mặt đi chỗ khác.

Quý Đông Đình cười khoái trá. Ngón tay anh lướt qua tập tài liệu trên mặt bàn, đột ngột buông một câu: "Đúng là lòng tham không đáy!"

Dean tròn mắt nhìn Quý Đông Đình.

"Dean! Nếu một con rắn muốn ăn một con voi, liệu có cách gì hay không?"

"Cắt con voi thành từng miếng nhỏ chẳng?"

"Thương nhân Trung Quốc hình như rất thích bày trò hăm hại nhau. Tiếc là tôi lại không thạo mấy việc này, biết làm sao đây?"

"Không sao cả, cứ đưa Giám đốc Khương về sân nhà London của chúng ta là được mà."

"Dean! Cậu có biết thế nào là "tài năng thiên bẩm" không? Đó chính là việc tôi sẽ chơi tốt hơn bọn họ, cho dù trò chơi ấy không phải là sở trường của mình."

Dean lặng lẽ quay đi, anh ta thật sự không muốn tiếp tục nói chuyện với cái người kiêu ngạo này nữa.

Cậu cả của ông chủ Công thương nghiệp Bắc Hải, Ngụy Nhiêu, đã chính thức trở mặt với bố mình là Ngụy Bắc Hải. Rất nhiều kẻ nhắm nhe chiếm lĩnh Bắc Hải đã tìm tới cậu ta, nhưng cậu ta chỉ tiếp đúng hai người, là Lục Tự và Quý Đông Đình. Động cơ của Lục Tự hoàn toàn dễ hiểu, vì Bắc Hải chính là nơi tạo ra Tổng Giám đốc Lục của ngày hôm nay, nó chẳng khác gì máu thịt của anh ta. Nhưng còn Quý Đông Đình thì sao? Người đàn ông ấy chỉ đơn thuần là một thương nhân giàu có, thật không hiểu vì nguyên nhân gì mà anh lại hứng thú với Bắc Hải như vậy.

Ngụy Nhiêu hẹn Quý Đông Đình chơi khúc côn cầu tài một sân băng mới của thành phố S. Vì cuộc hẹn đúng vào dịp cuối tuần nên Quý Đông Đình còn dẫn cả Khương Kỳ Hứa theo. Lúc ở London, cô đã từng cùng anh đi xem khúc côn cầu, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy anh ra sân. Nhìn Quý Đông Đình đầy khí thế trong bộ trang phục thi đấu màu xanh, cô mỉm cười bước đến gần anh: "Người đàn ông đẹp trai này là của ai vậy?"

Hai mắt Quý Đông Đình sáng lấp lánh: "Của em đấy!"

Khương Kỳ Hứa hài lòng nở một nụ cười. Thấy người phía sau bước tới, cô lịch sự chào hỏi: "Ngụy thiếu!"

Ngụy Nhiêu vui vẻ lên tiếng: "Quý tiên sinh còn có người đẹp cổ vũ thế này, xem ra hôm nay tôi thua chắc rồi."

Quý Đông Đình hết sức thân thiện: "Trận đấu còn chưa bắt đầu, sao có thể dễ dàng đoán định thắng thua như vậy, mặc dù sự thật là trước nay tôi chưa từng thua."

Đúng là ngạo mạn hết chỗ nói! Khương Kỳ Hứa lặng lẽ cúi đầu.

Ngụy Nhiêu cười lớn: "Vậy lát nữa Quý tiên sinh đừng cố tình nhường tôi đấy nhé!"

"Yên tâm đi! Tôi chỉ nhường người già và phụ nữ thôi." Quý Đông Đình hôn lên má Khương Kỳ Hứa: "Em lên trên ngồi xem đi!"

Chương 36: Chương 8.3

Sân băng hơi lạnh, Khương Kỳ Hứa lại mặc phong phanh nên cô phải khoác thêm áo vest của Quý Đông Đình rồi ngồi vào hàng ghế đầu tiên trên khán đài. Trận đấu nhanh chóng bắt đầu, tiếng giày trượt ma sát với mặt băng tron bóng phát ra những âm thanh chói tai. Khương Kỳ Hứa chăm chú dõi theo Quý Đông Đình, anh thật nổi bật với những đường bóng mạnh mẽ, dứt khoát. Trận đấu này rất kịch tính, các cầu thủ di chuyển với tốc độ cao, thi thoảng lại có người trượt ngã một cú đau đớn khiến Khương Kỳ Hứa phải bao phen thót tim. Quý Đông Đình đúng là cầu thủ xuất sắc, anh vừa ghi một bàn đẹp mắt. Trong tiếng hoan hô nhiệt liệt của khán giả, anh kiêu kỳ nhìn về phía Khương Kỳ Hứa. Cái vẻ ngạo mạn của anh lúc này mới hấp dẫn làm sao! Trái tim cô dường như lại vừa lỡ mất một nhịp nữa rồi.

Cậu bé ngồi bên cạnh hỏi cô: "Chị quen với anh ấy à?"

Khương Kỳ Hứa hết sức tự hào: "Anh ấy là bạn trai của chị!"

"Chao ôi! Giỏi thật đấy!" Cậu bé tỏ vẻ ngưỡng mộ. "Nếu em cũng chơi hay được như vậy thì tốt quá!"

"Đúng thế, anh ấy rất lợi hại!" Trong lòng Khương Kỳ Hứa vô cùng đắc ý. Cô vẫn nhớ, lúc dẫn cô đi xem khúc côn cầu ở London, anh đã từng nói rằng: "Hứa Hứa, nếu em nhìn thấy anh chơi khúc côn cầu, nhất định là em sẽ càng yêu anh hơn!" Tuy là người đàn ông này có hơi kiêu căng, nhưng lời anh nói không hề sai chút nào.

Kết thúc trận đấu, đội xanh của Quý Đông Đình đã giành chiến thắng trước đội đỏ của Ngụy Nhiều. Hai người cùng ngồi nghỉ ngơi, rút kinh nghiệm sau trận đấu. Quý Đông Đình cười nói: "Thật ra, so với việc làm đối thủ cạnh tranh, tôi cảm thấy chúng ta thích hợp làm đồng minh hơn. Không biết Ngụy thiếu có hứng thú chơi thêm một trận nữa, cùng tôi đánh cho đám người nông cuồng kia thua tan tác hay không?"

Tất nhiên Ngụy Nhiều cũng hiểu được ẩn ý sâu xa trong lời nói của Quý Đông Đình, cậu ta suy nghĩ một lát rồi quả quyết gật đầu. Trận đấu tiếp theo, Ngụy Nhiều chuyển sang mặc áo xanh, thành viên hai đội đều có sự thay đổi, bên phía đội đỏ xuất hiện thêm một vận động viên khúc côn cầu chuyên nghiệp.

Trận thứ hai này còn nghẹt thở hơn cả trận đầu, hai bên tranh bóng quyết liệt, những cú va chạm cũng nảy lửa hơn hẳn ban nãy. Khương Kỳ Hứa vô cùng căng thẳng dõi theo từng bước đi của Quý Đông Đình. Trận đấu này không chỉ đặc sắc mà còn ác liệt hơn cô nghĩ rất nhiều. Một thành viên đội xanh đột nhiên vấp vào gậy của đội đỏ, cả người bắn ra xa vài mét. Cú va chạm mạnh khiến anh ta nhất thời không đứng lên nổi, trận đấu bị tạm dừng.

"Chị ơi, hình như là bạn trai chị đấy!" Cậu bé ngồi cạnh Khương Kỳ Hứa lấp bắp.

Khương Kỳ Hứa không kịp nghĩ ngợi gì, dù đang đi giày cao gót vẫn vội vàng chạy vào sân băng. Cô hấp tấp làm rơi mất một chiếc giày mà cứ thế lao thẳng đến chỗ người đàn ông nằm im bất động: "Kingsley!"

Chàng cầu thủ áo xanh vừa bị ngã còi mũ bảo hộ ra rồi quay đầu nhìn người con gái đang hốt hoảng chạy tới. Đây đâu phải là Kingsley của cô? Cậu ta rõ ràng là Ngụy Nhiều, con trai của Ngụy Bắc Hải mà! Khương Kỳ Hứa ngượng chín mặt, lúc này cô mới phát hiện ra Quý Đông Đình đứng cách đó không xa đang ngỡ ngàng nhìn mình, trên tay anh là chiếc giày cô đánh rơi ban nãy. Sao cô có thể nhầm lẫn tai hại như thế này cơ chứ?

Đúng là đồ ngốc! Nhưng cô cũng chỉ vì quá lo lắng cho anh nên mới vậy mà... Quý Đông Đình thờ dài, cầm chiếc giày đi tới trước mặt Khương Kỳ Hứa rồi cúi xuống đi vào chân giúp cô, còn không quên trêu chọc cô: "Em vừa mới dọa cho bạn trai mình sợ chết khiếp đấy, có biết không? Sao lại phi như bay về phía người đàn ông khác như thế chứ? Anh định giữ lại mà không kịp đó."

Khương Kỳ Hứa xấu hổ cúi gầm mặt. Ngụy Nhiều đang nằm dưới đất cũng phải bật cười: "Cô ấy tưởng nhầm tôi là anh ấy mà!"

Quý Đông Đình đưa Khương Kỳ Hứa ra khỏi sân băng, nghiêm túc dặn dò cô: "Em tin tưởng bạn trai của mình một chút đi! Dù anh có bị ngã cũng không theo một cách ngờ ngẩn như vậy đâu."

Khương Kỳ Hứa nín thở: "Đúng rồi, dù anh có ngã cũng vẫn đẹp trai mà!"

"Đồ dẻo mồm!" Quý Đông Đình mắng yêu.

Rời khỏi sân bóng, Quý Đông Đình và Ngụy Nhiều cùng ngồi uống cafe bàn chuyện làm ăn. Quý Đông Đình nhập vào một dãy số trên màn hình điện thoại rồi đưa cho Ngụy Nhiều: "Đây là cái giá tôi có thể trả."

Ngụy Nhiều hơi ngạc nhiên trước con số vừa nhìn thấy: "Tôi vừa mới rao bán cổ phần đã có rất nhiều người tìm đến. Trước nay tôi vẫn nghĩ, Bắc Hải đã lâm vào đường cùng rồi, thật không ngờ trong mắt Quý tiên sinh nó vẫn có giá thế này."

"Đương nhiên không đáng!" Quý Đông Đình hết sức thẳng thắn: "Giá trị của nó còn chưa bằng một phần ba con số mà tôi đưa ra. Sở dĩ tôi trả giá đó là

vì không muốn cho Ngụy thiếu cơ hội suy nghĩ.”

“Thật ra, tôi không lý giải nổi tại sao anh lại làm vậy. Lục Tự muốn có Bắc Hải thì tôi có thể hiểu được, vì anh ta đã dồn toàn bộ tâm huyết cho Thịnh Đình. Nhưng còn anh?”

"Cậu nhầm rồi! Cái tôi cần không phải Thịnh Đình, mà là Nam Việt."

"Nam Việt?" Ngụy Nhiều kinh ngạc: "Anh đã là cổ đông lớn rồi mà."

"Tôi muốn không chế cổ phần một cách tuyệt đối." Quý Đông Đình nhấp một ngụm cafe.

"Tại sao?" Ngụy Nhiều càng không tài nào hiểu nổi: "Anh chỉ là nhà đầu tư, hơn nữa, anh cũng đâu có hứng thú với kinh doanh khách sạn, sao tự dưng lại tự bồi thêm việc như thế? Và lại, chúng ta còn chưa biết Nam Việt liệu có thành công hay không."

"Cậu đúng là một người thật thà, chẳng giống bố cậu chút nào!" Quý Đông Đình nhìn về phía Khương Kỳ Hứa đang ngồi ngoài cửa sổ. Trên người cô dường như đang tỏa ra ánh hào quang rực rỡ khiến anh khao khát. Anh chậm rãi lên tiếng: "Thật ra tôi cũng không nghĩ nhiều đến vậy, nhưng quả đấm hôn không thể quá khó coi được!"

Cổ phần trị giá hàng trăm triệu đồng mà còn chê khó coi ư? Ngụy Nhiều cười lớn, so với Quý Đông Đình, cậu ta quả nhiên là người nghèo rồi.

Mọi việc đã ổn thỏa. Quý Đông Đình cũng không muốn tốn thêm thời gian ngồi ở đây nữa. Anh đang định rút lui thì Ngụy Nhiều lại cung cấp cho anh một thông tin khá hữu ích: "Quý tiên sinh, mặc dù không biết tại sao Thẩm Hoành nảy sinh hứng thú với Bắc Hải Thịnh Đình, nhưng tôi đã từ chối anh ta rồi."

Sắc mặt Quý Đông Đình vẫn điềm nhiên như không: "Cảm ơn cậu!"

Công việc của Khương Kỳ Hứa ở bộ phận vật tư tuy vất vả hơn ở bộ phận khách hàng, nhưng có một ưu điểm là không phải trực luân phiên cuối tuần, vì vậy, cô có thể thành thoi ngồi nhà tận hưởng kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời. Tối nay, Quý Đông Đình có buổi xã giao, anh muốn đưa bạn gái đi cùng nhưng bị cô từ chối. Khương Kỳ Hứa nghĩ, dù sao thì mình cũng chỉ là nhân viên quen ở Bắc Hải, còn Quý Đông Đình lại là cổ đông lớn nên không muốn xuất hiện bên cạnh anh. Trong lúc nhàn rỗi, cô bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Tới khi mở ngăn kéo, cô chợt phát hiện ra bao cao su lẫn trước mua đã dùng hết rồi. Nhanh thật đấy! Ngược nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, Khương Kỳ Hứa bèn đi siêu thị một chuyến. Cô vứt vào xe hàng mấy thứ đồ ăn vặt, chút rau xanh, một chai nước gạo râu... và hai hộp bao cao su nhãn hiệu ưa thích của anh.

Quý Đông Đình cảm thấy mình và cái tên Thẩm Hoành đúng là "oan gia ngõ hẹp", đi tiệt mà cũng chạm mặt hần. Cho dù anh đã chẳng còn cảm giác khi gặp hần, nhưng bạn trai cũ vẫn luôn là cái gai trong mắt người bạn trai đương nhiệm như anh.

Bữa tiệc kết thúc, Quý Đông Đình thẳng thừng từ chối tham gia hoạt động kế tiếp. Anh thừa biết cái hoạt động đấy không lành mạnh đến mức nào. Lúc Quý Đông Đình dẫn Dean ra về, bỗng nhiên bị Thẩm Hoành từ phía sau gọi giật lại: "Quý tiên sinh, có muốn nói chuyện một lát không?"

Quý Đông Đình dừng bước, anh quay sang bảo Dean: "Tôi nói với hần ta vài câu đã."

Hai người ngồi đối diện nhau, Thẩm Hoành lên tiếng trước: "Chẳng hay Quý tiên sinh có hứng thú với việc Chính phủ thu hút các nhà đầu tư hay không?"

"Cậu Thẩm chắc không tìm tôi để bàn chuyện làm ăn đâu nhỉ?" Quý Đông Đình nói thẳng.

"Ha ha..." Thẩm Hoành bật cười: "Thật ra tôi và Quý tiên sinh cũng coi như chỗ quen biết, nhưng hình như vẫn chưa có cơ hội ngồi nói chuyện với nhau thế này." Thấy Quý Đông Đình vẫn điềm tĩnh nhìn mình, Thẩm Hoành tiếp tục nói ra điều mình vẫn luôn thắc mắc: "Không biết Quý tiên sinh thích Tiểu Hứa ở điểm gì?"

Quý Đông Đình không muốn trả lời câu hỏi này, nhưng sau một hồi đắn đo, anh vẫn lên tiếng: "Nếu cậu Thẩm muốn biết thì tôi sẽ chia sẻ ngắn gọn thôi." Quý Đông Đình dựa lưng vào ghế, tuôn ra một tràng: "Tôi thích cô ấy tất nhiên là có lý do của riêng mình. Đầu tiên, Hứa Hứa rất xinh đẹp, hiền lành và tự lập. Trong công việc, cô ấy luôn khiêm nhường, lịch sự, lúc nào cũng cười rất tươi và luôn nghĩ đến cảm nhận của người khác, nếu xảy ra chuyện thì luôn tự kiểm điểm bản thân mình trước, khi đạt thành tích lập tức nhớ tới cả tập thể, cô ấy chưa từng oán trời trách người, làm việc gì cũng tới nơi tới chốn, chăm chỉ cần cù. Trong cuộc sống, cô ấy rất lạc quan, lại dịu dàng và hiểu chuyện. Bất luận cuộc sống có khó khăn tới mức nào, cô ấy vẫn giữ được một trái tim trong sáng của trẻ thơ và tâm hồn lãng mạn của thiếu nữ. Hơn nữa, với người mình yêu, cô ấy luôn chung thủy lại chăm sóc tận tình..."

Nụ cười trên gương mặt Thẩm Hoành nhạt dần: "Quý tiên sinh nói hộ lòng tôi rồi."

"Ồ, nhưng bây giờ tôi lại chẳng biết mình thích gì ở người con gái ấy." Giọng Quý Đông Đình chứa chan tình cảm: "Có thể cậu Thẩm không hiểu, trước tiên phải yêu con người của cô ấy rồi mới yêu tới những ưu điểm."

"Quả nhiên là tôi không sâu sắc được như Quý tiên sinh!" Thẩm Hoành nhún vai: "Nhưng bất luận thế nào, những cô gái xinh đẹp luôn đặc biệt trong mắt đàn ông."

"Ha ha... Điều này tôi đồng ý với anh. Cô gái ấy ngay đến sở thích cũng rất đặc biệt. Trên người tôi có bao nhiêu chỗ đẹp mà cô ấy lại nói là thích nhất nốt ruồi bên tai tôi. Ha ha, thật khiến người ta khó xử!"

"Ha ha..." Thẩm Hoàn bật cười: "Thì ra là bao nhiêu năm qua sở thích của Tiểu Hứa vẫn không hề thay đổi."

Vẫn còn cố giãy chết nữa à? Quý Đông Đình nhấp một ngụm trà, không phát biểu ý kiến.

Thẩm Hoàn im lặng vài giây, lại tiếp tục: "Nếu Tiểu Hứa đã quyết định ở bên Quý tiên sinh, tôi cũng không muốn gây nên những hiểu lầm không đáng có. Tôi và cô ấy yêu nhau từ thời cấp ba, sau đó, vì một số lý do gia đình mà buộc phải chia tay. Cách đây không lâu, chúng tôi đã quyết định trở lại làm bạn bè bình thường."

Quý Đông Đình rất không hài lòng với cái kiểu "bạn bè" của Thẩm Hoàn. Anh bắt đầu công kích: "Cũng đúng! Khương Kỳ Hứa cái gì cũng tốt, chỉ có điều không biết từ chối người khác. Dù cô ấy có không thích vẫn cố nhẫn nhịn một số người để cho họ tác oai tác quái."

"Vậy ư? Tiểu Hứa trong mắt tôi không phải là người như vậy. Tuy nhìn bề ngoài, cô ấy có vẻ mềm mỏng, yếu đuối, nhưng thực chất lại kiên cường hơn bất kỳ ai, hơn nữa, cô ấy luôn niệm tình cũ."

"Cậu Thẩm tự tin quả nhỉ!"

"Mối tình đầu cho dù không sâu đậm nhất nhưng lại chân thành nhất, không phải vậy sao?"

"Cậu Thẩm đúng là một người thú vị, còn có thể coi trò trẻ con là mối tình đầu nữa!"

Thẩm Hoàn phì cười, Quý Đông Đình cũng tươi cười. Một lúc lâu sau, Quý Đông Đình thờ dãi bắt lặc: "Nếu chỉ nắm tay đã được coi là mối tình đầu, thì mối tình đầu của Hứa Hứa cũng chẳng phải cậu Thẩm đâu, chưa biết chừng là bạn nam khi còn học mẫu giáo ấy chứ!"

"Quý tiên sinh, anh cũng là một người vô cùng thú vị! Tôi chỉ thấy phụ nữ hay tự lừa mình dối người, không ngờ Quý tiên sinh cũng thế."

"Hà, vậy sao?" Quý Đông Đình nhún vai: "Tiếc là tôi không nghĩ vậy. Nếu cậu cảm thấy tôi quá tự tin, đó là vì tôi có đủ sức mạnh. Mà sức mạnh ấy bắt nguồn từ tình cảm giữa tôi và Hứa Hứa. Còn về việc tình cảm của chúng tôi tốt đẹp đến đâu, tôi nghĩ mình không cần phải kể cho cậu nghe. Tôi không cần biết hai người trước đây có quan hệ gì, nhưng hiện tại, tôi có thể khẳng định với cậu rằng, từ giờ trở đi, cô ấy và cậu sẽ không còn bất kỳ mối quan hệ nào nữa!"

"Quý tiên sinh đúng là một người thẳng thắn!" Thẩm Hoàn nhìn ra ngoài cửa sổ: "Có hứng thú nghe chuyện cũ giữa tôi và Tiểu Hứa không?"

Quý Đông Đình tỏ vẻ khinh thường. Thẩm Hoàn chậm rãi lên tiếng, tuy cùng là một đoạn tình cảm, nhưng cảm nhận của đàn ông và phụ nữ thật sự không giống nhau. Giọng Thẩm Hoàn đầy tiếc nuối: "... Hôm đó, Kỳ Hứa hẹn gặp tôi ở công viên. Tôi biết cô ấy đã đợi mình suốt một đêm, nhưng tôi vẫn không đến. Việc này khiến tôi day dứt mãi không thôi."

Quý Đông Đình uể oải tựa lưng vào ghế. Người đàn ông ngồi đối diện lại tiếp tục: "Tôi đang nghiêm túc suy nghĩ, liệu mình có thể bù đắp sự việc năm ấy hay không?"

"Cậu Thẩm, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, trên đời này không có thuốc hối hận!"

"Người Trung Quốc có câu 'guồng vỡ lại lành', chắc Quý tiên sinh đã từng nghe qua rồi chứ?"

"Xin lỗi, tôi chưa nghe thấy bao giờ!" Quý Đông Đình không cho Thẩm Hoàn cơ hội chen ngang: "Có nhiều nhà đầu tư ban đầu không dám mạnh dạn rót vốn, đến bây giờ chỉ biết tiếc nuối nhìn biểu đồ đang lên vù vù thì có ích gì nhỉ? Tôi đã làm kinh doanh nhiều năm nay, kiểu nhà đầu tư thất bại như cậu cũng gặp quá nhiều rồi. Hiện tại, cậu nói muốn bù đắp cho Hứa Hứa, tại sao không nghĩ lại xem, lúc trước mình đã đối xử với cô ấy như thế nào? Cậu đã vứt bỏ cô ấy không chút tiếc thương còn gì?"

Thẩm Hoàn lạnh lùng nhìn Quý Đông Đình. Lời nói của Quý Đông Đình vô cùng sắc bén: "Cũng giống như cổ phiếu có thể khiến nhà đầu tư khuyh gia bại sản, nhưng có đôi khi lại giúp người ta lên như điều gặp gió. Điều quan trọng là ai nắm giữ được thời cơ thôi. Đạo lý đơn giản này chắc là cậu Thẩm cũng hiểu chứ?"

Giọng nói của Thẩm Hoàn trầm hẳn: "Anh cho rằng tôi coi Hứa Hứa là cổ phiếu ư?"

Quý Đông Đình không nói gì. Thẩm Hoàn chuyển ngay sang chủ đề khác: "Tôi lấy làm lạ khi Tiểu Hứa nói rằng cô ấy thích nhất là nốt ruồi trên tai anh. Năm mười tám tuổi, cô ấy cũng từng nói với tôi đúng câu đó."

"Nói nhăng nói cuội!" Quý Đông Đình đã tức giận đến cực điểm rồi. Anh lập tức đứng bật dậy, định bỏ đi.

Thẩm Hoàn cũng đứng lên theo: "Quý tiên sinh không cảm thấy hai chúng ta trông khá giống nhau sao?"

"Ha ha..." Quý Đông Đình cười phá lên trước câu nói hết sức hài hước này.

"Ha ha..." Thẩm Hoàn cũng cười lớn, sau đó gọi phục vụ: "Thanh toán!"

"Vị khách kia đã thanh toán rồi ạ." Người phục vụ chỉ về phía Dean đang đứng gần đó.

"Vậy thì cảm ơn Quý tiên sinh!" Trước khi rời đi, Thẩm Hoàn còn không quên bổ sung thêm một câu: "Có thể đổi với anh, Tiểu Hứa là một cô gái bạc"

tình bậc nghĩa, nhưng trong mắt tôi, cô ấy mãi là người chung tình nhất."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 8.4

Đội Thẩm Hoành khuất tầm mắt, Dean lập tức bước tới trước mặt Quý Đông Đình. Trông anh không có vẻ bức tức, cũng chẳng thấy sự vui mừng, Dean không biết phải làm sao. Quý Đông Đình ngửa cổ cười ha ha, rồi đột nhiên ném mạnh ấm trà trên mặt bàn xuống đất. Dean hoảng hốt, người đàn ông có tâm lý vững vàng như Quý tiên sinh mà cũng có lúc mất kiểm soát như thế này ư?

Quý Đông Đình nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Dean, cậu ra đền tiền ấm trà rồi đi về thôi!"

Ra khỏi quán trà, Quý Đông Đình muốn tự mình lái xe, nhưng bị Dean ngăn cản: "Quý tiên sinh, tâm trạng anh hiện giờ không thích hợp lái xe đâu!"

"Tôi không uống rượu."

"Nhưng anh đang tức giận. Nếu anh trút giận vào chân ga giống như với ấm trà vừa rồi thì hậu quả sẽ thế nào?"

"Dean, vừa rồi chỉ là hiểu lầm." Quý Đông Đình hít sâu một hơi: "Được rồi, tôi nghe cậu!"

"Nếu Quý tiên sinh có chuyện không vui thì hãy chia sẻ với tôi."

Quý Đông Đình cười lớn: "Chẳng có chuyện gì không vui cả!"

Dean thở dài, khởi động máy rồi hỏi: "Chúng ta đi đâu đây?" Thấy Quý Đông Đình không thèm trả lời, Dean vội vàng bổ sung: "Về nhà của Giám đốc Khương ạ?"

Quý Đông Đình nghĩ một lúc mới khẽ "ừm" một tiếng. Suốt quãng đường, anh chẳng nói chẳng rằng. Mãi tới khi xe đỗ dưới khu nhà của Khương Kỳ Hứa, anh hạ cửa kính xuống rồi quay sang Dean: "Tôi hỏi một cậu một câu nhé!"

Dean không muốn gánh thêm phiền phức, vội từ chối: "Quý tiên sinh, tôi chưa yêu bao giờ, anh đừng có hỏi tôi về chuyện tình cảm!"

"Không phải chuyện tình cảm!" Anh ngừng một lát, cất giọng trầm trầm: "Cậu có thấy trông tôi giống Thẩm Hoành không?"

"Hả?" Dean nhìn Quý Đông Đình với vẻ khó tin: "Không phải chứ?"

Quý Đông Đình gượng cười, vẻ mặt hết sức lạnh lùng.

Dean thật thà: "Anh không nói thì tôi chẳng để ý đâu! Nếu nhìn kỹ cũng thấy hơi giống, nhưng Thẩm tiên sinh đâu có đẹp trai được như anh. Quý tiên sinh, anh phải tự tin lên!..."

"Rầm!" Quý Đông Đình đã xuống xe, bước về phía hành lang.

Dean lập tức rút điện thoại ra gọi cho Khương Kỳ Hứa, nhưng tiếc là không liên lạc được với cô. Khương Kỳ Hứa lúc này đang bận giặt bát tất cho Quý Đông Đình. Giặt xong, cô mang chúng ra ban công phơi, vô tình nhìn thấy xe của anh đã đỗ dưới sân. Cô chạy ra sau cửa, bắt đầu đếm ngược. Khi đếm đến "một", cô mở toang cửa ra, quả nhiên là Quý Đông Đình đang đứng bên ngoài. Khương Kỳ Hứa vui sướng ôm chầm lấy anh: "Kingsley, em đoán được lúc anh về nhé!"

"Buông ra!" Quý Đông Đình mặt mày cau có đi thẳng vào nhà, ngồi lên sofa.

Bộ dạng này của anh khiến Khương Kỳ Hứa sợ hãi, cô bước tới trước mặt anh, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao!"

"Chắc chắn là có vấn đề!"

"Ha ha..." Quý Đông Đình bỗng nhiên bật cười, vẫy tay ra hiệu cho cô đến gần mình.

Khương Kỳ Hứa dù trong lòng đầy thắc mắc nhưng vẫn âm ức đi tới ngồi lên đùi anh: "Đang yên đang lành sao lại trút giận vào em? Anh mà còn làm vậy nữa là em giận thật đấy!"

"Ừm!" Quý Đông Đình gật đầu.

Khương Kỳ Hứa dịu dàng vòng hai tay ôm lấy cổ Quý Đông Đình: “Anh không vui à? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Quý Đông Đình không trả lời câu hỏi của cô, đột ngột chuyển chủ đề: “Hứa Hứa, anh hỏi em, trên người anh, em thích nhất là chỗ nào?”

“Tự xưng hỏi chuyện này làm gì?”

“Em mau trả lời anh đi!”

“Em đã nói rồi mà... Chính là chỗ này!” Kỳ thực, điểm nào của anh Khương Kỳ Hứa cũng yêu hết, nhưng cô vẫn chỉ vào nốt ruồi trên tai Quý Đông Đình: “Rất đáng yêu, em rất thích!”

“Sở thích của em cũng đặc biệt thật đấy!” Quý Đông Đình vô tình buông một câu.

Khương Kỳ Hứa sững sờ. Tối nay, Kingsley của cô cực kỳ khác thường, trước giờ anh chưa từng hung dữ với cô như vậy. Chắc phải là chuyện cực kỳ bức mình mới có thể khiến người đàn ông phong độ như anh nổi trận lôi đình thế này.

Cô dò hỏi: “Kingsley, có phải anh vừa bị ai bắt nạt không?” Khương Kỳ Hứa vuốt ve gương mặt anh, dịu dàng dỗ dành: “Thôi nào, chúng ta không tức giận nữa nhé! Hay là anh chê thức ăn ở buổi tiệc không ngon? Bây giờ chúng ta đi ăn đêm, được không? Anh muốn ăn món gì?”

Tâm trạng u ám của Quý Đông Đình vẫn chưa tan biến, anh vẫn không ngừng truy hỏi cô: “Tại sao em lại thích nốt ruồi trên tai anh?”

“Rất đáng yêu mà!”

“Còn nguyên nhân nào khác không?”

Cô biết Quý Đông Đình đang không vui, nên cố ý nói những lời dễ nghe để lấy lòng anh: “Được rồi, em đành nói thật vậy! Anh thật sự rất đẹp trai! Từ lông mày, đôi mắt, sống mũi đến cái miệng... chỗ nào em cũng thích. Nhưng em e là những chỗ đó đều đã bị người ta nói hết mất rồi, không chỉ là các cô bạn gái cũ của anh đâu, còn có cả vô số người yêu thầm anh nữa kia...”

“Cái gì?” Quý Đông Đình hết sức bất ngờ.

“Anh không biết là mình có hẳn một câu lạc bộ người hâm mộ mang tên “Sám sát nhỏ” à? Lần trước em vào tieba, thấy các cô gái ấy khen hết tất cả các bộ phận trên cơ thể anh rồi, hình như chỉ còn mỗi nốt ruồi này là chưa ai đề ý thôi. Chỉ có em là người phụ nữ của anh nên mới chú ý tới chi tiết nhỏ xíu như vậy, đúng không nào?”

Quý Đông Đình bị mấy lời ngọt ngào này làm cho ngây ngất, anh cúi xuống khóa chặt miệng cô lại. Khương Kỳ Hứa bấu chặt lấy vai anh, nhiệt tình đáp trả. Hai người hôn nhau rất lâu, đột nhiên Khương Kỳ Hứa cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, cô vừa mới mở mắt nhìn Quý Đông Đình, còn chưa kịp thấy gì thì cả người cô đã lăn từ trên đùi anh xuống đất. Bộ dạng của cô lúc này thật thảm hại.

"Quý Đông Đình!" Khương Kỳ Hứa ngồi bật dậy, ngơ ngàng nhìn Quý Đông Đình, cô không thể tin nổi anh có thể nhẫn tâm quăng mình đi như thế.

Anh vội vàng kéo cô lên, nhưng cô giằng dữ hất tay anh ra: "Anh biến đi!"

"Anh xin lỗi!" Quý Đông Đình lại chìa tay ra trước mặt cô: "Em ngã có đau không? Mau đứng dậy đi!"

Khương Kỳ Hứa không thèm nhận sự trợ giúp, cánh tay Quý Đông Đình tiếp tục bị hất ra, vô tình gạt vào chiếc túi để trên mặt bàn khiến đồ đạc trong đó rơi tung tóe. Cô cứ ngồi lì dưới đất, anh cũng hết cách, đành quay ra nhặt lại mấy món đồ cô vừa mua ở siêu thị về. Lúc anh nhét hai hộp bao cao su vào túi, Khương Kỳ Hứa càng cảm thấy mất mặt, cô bức bối nhìn đi chỗ khác. Quý Đông Đình kéo thế nào cô cũng không chịu đứng dậy, bèn ngồi xồm trước mặt cô, cất giọng áy náy: "Anh xin lỗi! Nhưng vừa rồi thật sự là em tự ngã mà."

Quý Đông Đình định giơ tay bế Khương Kỳ Hứa lên, nhưng cô đã nhanh chóng tự bò dậy, chạy thẳng vào phòng ngủ rồi đóng “rầm” cửa lại. Anh thử gõ cửa, nhưng cô gái bên trong hoàn toàn phớt lờ anh. Người đàn ông đang giận quá hóa hồ đồ ấy đành ra ban công hít thở. Gió lạnh quả nhiên có thể giúp anh tỉnh táo hơn. Thì ra, khi yêu một người sâu đậm, mấy thứ phong độ đàn ông hay sự phóng khoáng gì đó đều chẳng có nghĩa lý gì, anh thật sự đề tâm tới quá khứ của cô. Quý Đông Đình cũng tự thấy bản thân mình thật ngớ ngẩn, anh bèn đi đến bên cánh cửa gỗ màu trắng đang đóng: “Hứa Hứa, chẳng phải em muốn làm đồ ăn đêm cho anh sao? Bây giờ anh đói bụng rồi.”

“Hứa Hứa, em ra ngoài đi! Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Hứa Hứa, vừa rồi thật sự là em tự ngã mà.”

“Hứa Hứa...”

Quý Đông Đình đi lòng vòng một hồi, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách... Anh ra ngoài hành lang tìm công tơ điện, sau đó sập cầu dao không chút do dự. Bỗng chốc, cả căn hộ của Khương Kỳ Hứa chìm trong bóng tối. Xong việc, anh thản nhiên đi vào nhà, không may vấp phải chiếc ghế trong phòng khách. Dù đau điếng nhưng Quý Đông Đình vẫn cố gắng nín nhịn không kêu thành tiếng.

Một lát sau, cửa phòng ngủ bật mở, Khương Kỳ Hứa mò mẫm bước ra. Mới đi được vài bước, cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, đang định quay trở lại thì

cả người đã bị Quý Đông Đình ôm trọn. Anh thì thầm bên tai cô: “Xin lỗi, anh sai rồi! Nghe anh giải thích được không?”

“Sao anh có thể quăng em xuống đất cơ chứ?” Khương Kỳ Hứa cảm thấy cực kỳ tủi thân. Cô vừa mới giặt tất cho anh, đi siêu thị mua đồ dùng cho anh, còn chu đáo chuẩn bị đồ ăn đêm cho anh, vậy mà anh nỡ đối xử với cô như thế ư?

Quý Đông Đình dịu dàng ép cô vào tường: “Xin lỗi em! Vừa nãy anh say tay thật mà.” Quý Đông Đình chạm vào mông Khương Kỳ Hứa: “Còn đau không?”

“Hết đau rồi.” Trong lòng Khương Kỳ Hứa vẫn còn ám ức: “Sao con người anh lúc thì tử tế, lúc lại xấu xa đến thế? Hôm nay em có trêu chọc gì anh đâu? Nếu anh mà chưa nguội giận thì định giết em luôn mới hả dạ, đúng không? Chỉ khổ thân em mãi không hiểu vì sao mình phải chết oan uổng thế. Trước đây anh từng làm bác sĩ, nếu muốn giết...”

Quý Đông Đình luồn tay vào mái tóc Khương Kỳ Hứa, chặn đứng mấy lời hàm hồ của cô: “Hứa Hứa, sở dĩ hôm nay anh tức giận như vậy là vì Thẩm Hoàn.”

“Thẩm Hoàn?”

“Hắn nói anh rất giống hắn.”

“Hai người giống nhau ư?” Cô không thể phủ nhận, lần đầu tiên hôn Quý Đông Đình, cô có cảm giác anh rất giống với người đó. Khương Kỳ Hứa cũng hơi chột dạ, đành cố gắng lấp liếm: “Trông giống nhau thì đã làm sao? Người Hàn Quốc đi đường gặp mười người thì tới chín người trông giống mình, chẳng lẽ bọn họ phải lao vào đánh nhau à?”

“Việc em thích anh hoàn toàn không liên quan gì tới Thẩm Hoàn chứ?” Đây mới là điều mà Quý Đông Đình muốn biết.

“Vi chuyện này mà anh nổi nóng với em ư?” Việc này thì cô có thể khẳng định chắc chắn: “Không liên quan!”

“Anh tin em!” Quý Đông Đình cúi xuống, khẽ cắn vào môi cô: “Hứa Hứa, anh còn yêu em hơn cả những gì anh tưởng tượng.”

“Vậy mà anh còn làm em ngã xuống đất.”

“Anh xin lỗi! Nhưng mà... thật sự là do em tự ngã đấy chứ!” Quý Đông Đình hôn lên môi Khương Kỳ Hứa, sau đó dịu dàng cởi bỏ quần áo trên người cô. Ngọn lửa tình nhanh chóng bùng cháy dữ dội, chẳng mấy chốc, anh đã bế cô lên giường. Cả hai người đều có chút cấp bách, còn chưa mặc “áo mưa” đã quần quýt không rời.

Một đêm mặn nồng lại trôi đi...

Tại Đại hội cổ đông Bắc Hải, dưới sự uy hiếp ngầm của Quý Đông Đình, cuối cùng thì Ngụy Bắc Hải đã phải thông qua phương án do anh chỉ định. Sau khi thỏa hiệp, ông ta mệt mỏi dựa vào ghế da, nói ra thắc mắc trong lòng mình: “Không biết tại sao Quý tiên sinh lại mua hết cổ phần của Nam Việt trong tay con trai tôi vậy? Lẽ nào Quý tiên sinh mới nảy sinh hứng thú với ngành kinh doanh khách sạn ư?”

Quý Đông Đình lắc đầu: “Không có hứng thú!”

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không?”

"Đó là một lý do rất lãng mạn." Quý Đông Đình chẳng hề giấu giếm.

Ngụy Bắc Hải đã hiểu ra vấn đề: "Vậy thì chúc mọi việc của Quý tiên sinh thành công!"

Sắc mặt Hà Vân hết đỏ ửng lại chuyển sang trắng bệch, cuối cùng, chị ta thốt ra một câu cực kỳ nhạt nhẽo: "Quý tiên sinh thật biết cách khiến người khác phải ngạc nhiên!"

"Ồ, vậy à?" Quý Đông Đình luôn rất khách sáo khi nói chuyện với Hà Vân: "Đời người luôn đầy rẫy những điều bất ngờ, hơn nữa, bà Ngụy chưa từng hiểu về tôi, sao có thể nói là "ngạc nhiên" được nhỉ?"

Ý của anh rất rõ ràng: Chúng ta không quen thân, việc gì phải giả vờ thân thiết?

Hà Vân mỉm cười: "Quý tiên sinh đúng là một người hài hước!"

Khóe miệng Quý Đông Đình khẽ giật, anh phải hết sức kiềm chế để không xảy ra tranh cãi với người đàn bà này.

Lúc này, Khương Kỳ Hứa đang cần mẫn liên hệ với các nhà cung ứng. Đang miệt mài làm việc, cô nhận được điện thoại của Tổng Giám đốc Uông bên khách sạn Mester. Ông ta hy vọng cô sẽ suy nghĩ về lời mời của ông ta từ năm ngoái: "Giám đốc Khương, khách sạn Mester so với Thịnh Đình mặc dù vẫn còn một khoảng cách nhất định, nhưng ở chỗ chúng tôi, cô sẽ có nhiều cơ hội phát triển hơn. Tôi có thể cho cô một vị trí tốt và mức lương cao hơn..."

Khương Kỳ Hứa tỏ lòng cảm ơn Tổng Giám đốc của Mester, rồi tìm cớ để từ chối: “Có lẽ Tổng Giám đốc Uông không biết, khoảng thời gian trước tôi đã tham gia một khóa đào tạo của Thịnh Đình, sau đó ký một bản hợp đồng mới, thời hạn đến nay vẫn chưa kết thúc.”

Hợp đồng là chuyện do cô bịa ra, nhưng sau khi cúp máy, chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao lúc đó Lục Tịch không yêu cầu cô ký hợp đồng đào tạo? Chẳng lẽ anh tuyệt đối tin tưởng cô, cho rằng cô sẽ hết sức trung thành với Bắc Hải?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 8.5

Sau khi xem bản thiết kế mới nhất của Nam Việt ở chỗ Quý Đông Đình, Khương Kỳ Hứa không khỏi cảm thán: “Thật sự là một tòa nhà với kiến trúc hoàn hảo!”

Quý Đông Đình nhún vai: “Anh đã bảo Dean đổi kiến trúc sư, lần này cũng miễn cưỡng chấp nhận được.”

Khương Kỳ Hứa ôm chầm lấy Quý Đông Đình: “Kingsley, em cực kỳ tự hào về anh!”

“Được! Vì câu nói này của em, anh sẽ làm tốt hơn nữa. Quý Đông Đình vuốt tóc cô.

Lúc Dean mang bản thiết kế nhẫn cầu hôn tới, Quý Đông Đình đang ngồi trên sofa ôm máy tính, lướt một vòng diễn đàn mà anh vô tình nghe được từ Khương Kỳ Hứa - Quý Đông Đình tieba.

- Quý Đông Đình thật sự quá đẹp trai! Tôi thấy anh ấy chính là đại diện điển hình cho mẫu đàn ông cao quý, giàu có và đẹp trai.

- Ngôi sao nữ mà Tiểu Đình Đình thích nhất là XXX!

- Tình cảm tôi dành cho Quý Đông Đình trong suốt mười năm qua.

- Ảnh HD bài phỏng vấn mới nhất của Quý Đông Đình.

- Bây giờ Quý Đông Đình đã có bạn gái chưa?

...

Toàn mấy chủ đề vớ vẩn gì thế này? Quý Đông Đình nhíu mày, tuy anh cảm thấy có chút khó tin, nhưng vẫn xem không ngừng nghỉ. Năm phút sau, anh tự tạo ra một chủ đề mới: Năm nay, Kingsley sẽ làm đám cưới với một cô gái bí mật, hãy cùng chờ đợi!

Có người nhanh tay bình luận: Xin hỏi, Kingsley là ai thế?

Hừ, ngay đến Kingsley cũng không biết, thế mà cũng đòi hâm mộ!

Quý Đông Đình lật lên lật xuống bản thiết kế mà Dean mang tới một hồi, rồi cuộc chẳng thấy ưng ý mẫu nào cả. Anh chán nản nhìn người cháu họ: “Dean, tôi không muốn làm cậu buồn, nhưng mất thẩm mỹ của cậu thực sự rất tệ!”

“Tôi lại làm sai điều gì rồi?”

“Mấy thứ này mà cũng có thể mang đi cầu hôn được sao?”

Dean cảm thấy rất oan ức: “Quý tiên sinh, đây toàn là thiết kế VIP đấy, các ngôi sao cũng chọn kiểu này nhiều mà!”

“Thế mới nói, gu thẩm mỹ của cậu thật chẳng ra làm sao cả!”

Dean giận dữ: “Quý tiên sinh, anh không cảm thấy mình nên tích chút đức trước ngày trọng đại để không bị trời phạt à?”

“Chán sống rồi hả?” Quý Đông Đình cau có. Thấy Dean tỏ vẻ kiên quyết không chịu khuất phục, anh phì cười: “Thôi được rồi, có những lúc tôi chỉ nghĩ sao nói vậy, cậu đừng quá đề tâm! Dean, cậu giúp tôi chuyển này đi!”

Theo lệnh của Quý Đông Đình, Dean khăn gói quay về London tìm nhà thiết kế đã nghỉ hưu tên Delhi, tác giả chiếc nhẫn cầu hôn của ông Quý năm xưa, vậy mà anh vẫn chưa ưng mẫu nào. Hiện tại, Quý Đông Đình lại yêu cầu Dean quay về lấy viên kim cương “Ngọn lửa xanh” sáu carat mà anh mua được trong buổi đấu giá ở Sotheby's cách đây hai năm để chế tác. Sau buổi đấu giá ấy, Quý Đông Đình từng nghĩ, chắc mình vừa bị đập não nên mới mua viên kim cương hình quả lê màu xanh lam với cái giá đắt cắt cổ đến sáu triệu đô la Mỹ như thế. Thật may là đến giờ anh đã có cơ hội trưng dụng nó rồi.

Trước khi rời đi, Dean không nhận được, hỏi Quý Đông Đình: “Quý tiên sinh, chẳng phải anh đã nói sau ba mươi lăm tuổi mới lên kế hoạch kết hôn kia mà? Sao giờ lại gấp gáp vậy?”

“Ồ... Mọi kế hoạch đều có thể thay đổi. Giống như cậu cũng từng nói năm hai mươi tuổi sẽ bắt đầu yêu đương, nhưng giờ đã hai mươi bảy tuổi rồi đấy thôi!”

Dean hậm hực nhìn Quý Đông Đình. Anh đang mãi ngắm bầu trời đầy nắng ngoài cửa sổ, chậm rãi lên tiếng: "Tất cả là do tình cảm giữa tôi và quản gia Khương phát triển quá tốt, thế nên, tôi quyết định cầu hôn sớm hơn dự định để mọi việc chín muồi hơn."

Dean cảm thán: "Thật là nguông mọ!"

Quý Đông Đình mỉm cười, nhấp một ngụm cafe. Kỳ thực, trong lòng anh thấp thỏm không yên. Tại sao anh lại đột ngột cầu hôn Khương Kỳ Hứa? Anh nhớ lại lời mình đã từng nói với một người bạn cách đây chưa lâu: "Chỉ có người đàn ông thiếu tự tin mới phải dùng cái gọi là hôn nhân để củng cố tình cảm"

Quý Đông Đình tiếp tục xem tieba, không ngờ trên đây còn có cả hình chụp anh với bạn gái cũ... Mấy người này có biết làm thế là xâm phạm quyền riêng tư của người khác không hả? Cái đám "sấm sét nhỏ" ấy thật biết cách hại người mà!

Khương Kỳ Hứa đột nhiên nhận được tin nhắn: Chúc mừng! của Lục Tự, cô nhất thời không hiểu chuyện gì, nên coi như anh gửi nhầm. Vậy mà đến chiều, Hà Vân lại gửi tin nhắn cho cô: Ha ha, chúc mừng nhé!

Hai tin nhắn cùng nội dung, nhưng thái độ thì khác hẳn nhau, Lục Tự có vẻ chân thành chúc mừng, còn Hà Vân hình như đang có ý châm chọc. Khương Kỳ Hứa thắc mắc với An Mỹ: "Gần đây chị có chuyện gì vui à?"

An Mỹ đặt chồng tài liệu trước mặt Khương Kỳ Hứa: "Tìm được một người bạn trai như Quý tiên sinh tất nhiên là chuyện vui rồi! Giám đốc Khương phải mời bọn em một bữa mới phải!"

Khương Kỳ Hứa gật đầu: “Đúng vậy phải mời chứ!”

“Cuối tuần này được không ạ? Em sẽ thông báo luôn cho đám bác Hoàng.” An Mỹ lập tức rút di động ra gọi điện. Khương Kỳ Hứa thật sự đau đầu vì việc ra mắt bạn trai, cô không muốn mở tiệc linh đình tại một nhà hàng sang trọng, như vậy quá khoe mẽ, chỉ bằng mời tất cả bạn bè tới nhà ăn một bữa cơm thân mật.

Sau khi cúp máy, An Mỹ hỏi nhỏ Khương Kỳ Hứa: “Giám đốc Khương, gần đây con nhỏ Uông Khả Khả có tới tìm chị không?”

Khương Kỳ Hứa đang xem thông tin sản phẩm, hồ hững đáp: “Có!”

“Đúng là không biết xấu hổ!” An Mỹ tỏ ra phẫn nộ: “Khi chị có chuyện, nó là người chuồn nhanh nhất. Chuyện váy cưới lúc trước chúng ta cũng đều biết rõ là do ai làm. Bây giờ nó thấy chị thăng tiến thì bắt đầu vẫy đuôi quay lại đấy!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Có những nhân viên chăm chỉ, cần cù như em thì cũng phải có kẻ tham lam, cơ hội như Uông Khả Khả mới cân bằng được chứ! Nguyên tắc làm việc của mỗi người không giống nhau, quan trọng là làm tốt việc của mình thôi.”

An Mỹ hơi ngượng khi được Khương Kỳ Hứa khen ngợi: “Cảm ơn Giám đốc Khương!”

Khương Kỳ Hứa dịu dàng nói: “Được rồi, em ra ngoài làm việc đi! Tối lúc chị không còn ở bộ phận vật tư này nữa, nhất định sẽ đề cử em với Lục Tự!”

An Mỹ cúi đầu đi ra khỏi văn phòng của Khương Kỳ Hứa. Nguyên một buổi chiều mà cô hầu như chẳng làm được việc gì cả. Có những chuyện, cô càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi với Khương Kỳ Hứa.

Một cô bạn đồng nghiệp thấy bộ dạng thất thế của An Mỹ, liền huych vai cô: "Chị An Mỹ, chị làm sao vậy? Tương tư đấy à?"

An Mỹ then quá hóa giận, cầm tập tài liệu đập mạnh lên mặt bàn: "Cô tương tư thì có ấy!"

An Mỹ đi pha cho mình một tách trà, trong đầu cô hiện lên cảnh tượng khó quên tối hôm đó. Khương Kỳ Hứa thấy An Mỹ say khướt nên đã dìu cô về nhà. Tuy đầu óc choáng váng nhưng An Mỹ vẫn ý thức được những việc xảy ra xung quanh mình. Cô nằm trên sofa, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cao lớn của một người đàn ông. An Mỹ nhắm chặt mắt, giả vờ ngủ. Tiếp đó, cô được người đàn ông ấy ôm vào lòng, đặt lên giường của Giám đốc Khương. Trái tim cô đập loạn nhịp, tâm trạng trở nên hỗn loạn. Hình như cô đã biết rung động, nhưng tại sao lại là Quý Đông Đình? Giám đốc Khương đắp chăn cho cô rồi cùng anh rời đi. An Mỹ mở to hai mắt, nhìn chòng chọc lên trần nhà, cả đêm hôm đó, cô không tài nào ngủ nổi.

Đúng năm giờ, Khương Kỳ Hứa tan ca. Cô vừa ra khỏi Thịnh Đình đã nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc. Cô nhảy lên xe với tốc độ nhanh nhất: "Mau lái đi!"

"Có tiến bộ!" Quý Đông Đình khởi động xe với vẻ mặt rạng rỡ.

Khương Kỳ Hứa thấy hơi đói bụng, liền xé một túi đồ ăn vặt để trên xe ra rồi nói: “Thực ra, em rất mong được hét lên cho cả thế giới biết rằng, bạn trai của Khương Kỳ Hứa chính là Kingsley, nhưng tại sao cả người yêu thầm lẫn người công khai yêu anh lại nhiều như vậy chứ?”

“Theo lẽ thường, người đàn ông xuất chúng đương nhiên sẽ thu hút được sự quan tâm của nhiều cô gái. Cách thức bày tỏ của phụ nữ rất đa dạng, người được hâm mộ dù không muốn cũng đâu thể từ chối hết được, huống hồ một số người thậm chí còn chẳng biết mình chính là đương sự nữa.”

“Quý Đông Đình, anh hãy nói rõ ràng một chút đi!”

“Mong em đừng để ý tới chuyện tieba của anh!”

Khương Kỳ Hứa cười sáng sủa khiến Quý Đông Đình phải quay sang lườm cô. Thấy người con gái ngồi bên cạnh cười nhiều đến mức đau bụng, anh thản nhiên buông một câu: “Đáng đời!”

Về đến nhà, Khương Kỳ Hứa nói với Quý Đông Đình là ngày mai bạn bè cô sẽ tới nhà chơi. Anh nhún vai: “Đây là nhà của em, anh không có ý kiến gì.”

Khương Kỳ Hứa hôn lên môi Quý Đông Đình: “Vậy chúng ta thỏa thuận trước nhé, ngày mai anh không được phép khoe khoang đâu đấy! Họ vừa là đồng nghiệp lại vừa là bạn bè của em, anh hãy nhiệt tình với họ một chút! Anh có thể tạm quên việc mình là cổ đông lớn của Bắc Hải Thịnh Đình, chỉ là bạn trai của Khương Kỳ Hứa thôi, được không?”

“Không được!”

“Tại sao vậy?”

“Anh mà nhiệt tình sợ họ không chịu nổi đâu.”

Khương Kỳ Hứa phì cười, ngả vào lòng Quý Đông Đình, nũng nịu như một đứa trẻ: “Kingsley, bụng em lại đau rồi, mau xoa giúp em đi!”

Quý Đông Đình tận tụy phục vụ cô, xoa thẳng một mạch tới giường luôn.

Sáng hôm sau, Quý Đông Đình rất không tình nguyện đứng lau cửa sổ. Khương Kỳ Hứa vừa đi chợ về, cô đặt một túi thức ăn trước mặt anh: “Lát rửa nhé!”

“Sao phải phiền phức vậy? Đặt nhà hàng có phải nhanh gọn hơn không?”

“Bọn họ chẳng thêm một bữa cơm của anh đâu, quan trọng là ở tấm lòng ấy!”

“Được rồi, đám người này đúng là may mắn khi được thưởng thức món ăn do chính tay anh rửa!” Quý Đông Đình hài lòng ngắm nghía khung cửa sổ sạch bóng mà mình vừa lau. “Một lần nữa cảm ơn số phận, em thật sự đã đưa anh vào thế giới của em rồi đấy!”

Buổi tối, mười đồng nghiệp thân thiết với Khương Kỳ Hứa ngồi quây quần bên chiếc bàn tròn trong phòng khách nhà cô. Quý Đông Đình bê hai món cuối cùng đặt lên bàn, rồi chu đáo cời tạp dề giúp Khương Kỳ Hứa. Hôm nay, anh rất nghe lời, đối với ai cũng hết sức khách khí, diễn rất tốt vai bạn trai của cô. Quý Đông Đình ngẩng đầu, thấy khách khứa đều đang ngơ ngẩn, anh rất ra dáng chủ nhà, cười nói: “Mọi người cứ tự nhiên!”

“Được, tự nhiên đi! Tự nhiên đi!”

“Quý tiên sinh thật là tốt với Giám đốc Khương!”

“Hai người đẹp đôi quá!”

An Mỹ bỗng cầm ly rượu đứng bật dậy: “Giám đốc Khương, từ khi mới tốt nghiệp em đã đi theo chị, chị coi như là sư phụ của em, em kính chị một ly!”

Khương Kỳ Hứa cười tí mắt, cô đang định nâng ly thì Quý Đông Đình đã nhanh tay lấy mất: “Để anh uống thay em!”

Anh quay sang nhìn An Mỹ: “Nếu Hứa Hứa là sư phụ thì tôi cũng coi như sư công của cô rồi. Ly rượu này tôi uống thay cô ấy, không sao chứ?”

Giọng nói trầm ấm của anh khiến An Mỹ đỏ mặt: “Mời sư công!”

Quý Đông Đình ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Bữa cơm kết thúc, cả hội kéo nhau tới quán karaoke gần đó hát hò. Đáp lại sự mong chờ của mọi người, Quý Đông Đình dành thể hiện một ca khúc cũ rích từ mấy thập niên trước. Khương Kỳ Hứa mỉm cười ngọt ngào: “Hay quá! Nhưng mà đã cũ lắm rồi.”

Quý Đông Đình véo mũi cô: “Em chẳng hiểu gì cả! Bài hát này từ hồi anh còn đi học đã cực kỳ thịnh hành. Rất nhiều bạn bè anh bắt đầu học tiếng Trung cũng là vì ca khúc đó, anh còn giúp họ dịch lời hát sang tiếng Anh đấy!”

“Kingsley của em đúng là một người tốt!” Khương Kỳ Hứa không hề uống rượu, nhưng linh hồn cô dường như đã bị chuốc say. Phải chăng là vì hạnh phúc?

Sau khi tiễn mọi người ra về, Khương Kỳ Hứa khoác tay Quý Đông Đình: “Chúng ta cũng về thôi!”

Hai người đi bộ trên con đường tấp nập người qua lại. Bầu trời hôm nay rất trong, không một gợn mây, cả thành phố rực rỡ ánh đèn. Quý Đông Đình cời áo khoác ngoài trên người mình, mặc vào cho cô. Khương Kỳ Hứa miễn cưỡng ngả đầu vào vai anh: “Kingsley, hôm nay là ngày cuối tuần hạnh phúc nhất trong đời em!”

“Còn hạnh phúc hơn cả những dịp cuối tuần trước đây ở bên Thẩm Hoàn chứ?”

Đúng là đồ hay ghen! Khương Kỳ Hứa gật đầu khẳng định: “Hạnh phúc hơn rất nhiều, rất nhiều!”

Quý Đông Đình nở một nụ cười: “Đó là vinh hạnh của anh, công chúa ạ!”

...

“Tổng Giám đốc Khương, tại sao chị lại chia tay với Quý tiên sinh?” Về sau đã có người hỏi cô như vậy.

Tại sao lại chia tay? Trong cuộc đời này luôn có rất nhiều những điều bất ngờ mà ta không kịp phòng bị. Ví dụ như bệnh tật, tai nạn hay một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp đột ngột chấm hết. Cuộc đời con người luôn tồn tại vô số những tiếc nuối... Sau này, khi nhớ lại, Khương Kỳ Hứa cảm thấy điều tiếc nuối lớn nhất của cô có lẽ là đã từng bước tới gần một niềm hạnh phúc lớn lao, nhưng cuối cùng cô lại đi lướt qua nó.

Nó nói đến là đến, không hề báo trước, nó dường như còn có chút liên quan với cuộc gặp gỡ lãng mạn từng được Thượng đế sắp đặt. Bạn có thể đổ tại tính cách, hiểu lầm hay thậm chí là tuổi tác không phù hợp. Nhưng khi giây phút chia tay thực sự tới, hình như chỉ còn cái cớ “số phận đã an bài” là khiến người ta dễ chấp nhận nhất...

Nó đâu chỉ là sự hối hận, nó suýt chút nữa đã cướp đi nửa mạng sống của cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cây ngô đồng trong đêm mưa gió

Chú chim cuối cùng đã tìm ra lý do để tồn tại trong cuộc đời này. Còn cá nhỏ cũng nhận ra rằng, chú chim kia chính là điều mà nó vẫn luôn chờ đợi. Thế nhưng, trời biển ngăn cách khiến cho chúng chỉ có thể đau khổ nhìn nhau mà không thể ôm lấy nhau...

Mấy ngày gần đây, Khương Kỳ Hứa cảm thấy trong người hơi khó chịu, nhưng cô cũng chẳng rõ là bất thường ở điểm nào. Đêm nay, cô mơ thấy một bé trai mập mạp, đáng yêu đang ngược nhìn mình bằng đôi mắt to tròn long lanh. Thằng bé nghiêng đầu nhìn cô rồi chia đôi tay nhỏ xíu về phía cô, Khương Kỳ Hứa vội vàng giơ tay nắm lấy... Cô bừng tỉnh, phát hiện ra mình đang ôm chặt Quý Đông Đình. Anh bị cô đánh thức, dịu dàng véo má cô: "Mau nói với anh là em vừa mơ thấy anh đi!"

"Đầu óc toàn những suy nghĩ đen tối!" Khương Kỳ Hứa đánh vào tay Quý Đông Đình, chợt nhớ tới đôi mắt của bé trai trong giấc mơ vừa rồi giống hệt anh, cô mỉm cười ôm lấy anh: "Mơ thấy anh hồi nhỏ."

Quý Đông Đình bật cười, bàn tay miết nhẹ trên eo cô: "Năm nay em có kế hoạch gì không?"

“Có chứ! Em phải lấy được giải Tập thể xuất sắc nhất của Bắc Hải Thịnh Đình, phải tăng gấp đôi số tiền thưởng, ngoài ra còn phải rèn luyện thêm...”

Cô nói rất nhiều, chỉ có điều không hề nhắc tới ba chữ "Quý Đông Đình" khiến anh rất bực: "Anh thì sao?"

"Còn phải yêu anh nhiều hơn nữa." Khương Kỳ Hứa hôn lên mặt Quý Đông Đình.

Anh tạm hài lòng: "Coi như em cũng có lương tâm! Vì em yêu anh nhiều hơn, nên anh đương nhiên sẽ ngày càng thêm yêu em!"

Khương Kỳ Hứa cuộn mình trong vòng tay Quý Đông Đình. Cô chợt nghĩ ra một việc rất quan trọng... Hình như là cô đã biết mình không được khỏe ở chỗ nào rồi.

Sáng hôm sau, Khương Kỳ Hứa giấu Quý Đông Đình mua que thử thai rồi nhét vào túi đi làm. Cô hơi mệt nên nằm bò lên bàn làm việc nghỉ ngơi. Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp đó, An Mỹ bước vào: "Giám đốc Tiểu Khương, Tổng Giám đốc Lục tìm chị đấy! Hình như anh ấy muốn bàn về buổi họp sáng nay."

Khương Kỳ Hứa day day hai bên thái dương, cầm tập tài liệu, uể oải đứng lên. An Mỹ quan tâm hỏi han: "Giám đốc Tiểu Khương, chị thấy khó chịu ở đâu à?"

"Có lẽ là bị cảm rồi, hơi mệt một chút."

"Nếu chị cảm thấy không khỏe thì nên xin nghỉ phép vài hôm, dạo này công việc cũng không nhiều mà!" An Mỹ thở dài: "Thật lòng mà nói, chúng ta chỉ cần hoàn thành công việc là được rồi, sao còn phải bán mạng cho gia đình Hà Vân kia chứ?"

"Cảm ơn em!" Khương Kỳ Hứa mỉm cười bước ra khỏi phòng.

An Mỹ đang định rời đi thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo vang, cô cố gọi với theo, nhưng Khương Kỳ Hứa không hay biết gì. An Mỹ chẳng suy nghĩ nhiều, lấy điện thoại của Khương Kỳ Hứa ở trong túi xách ra xem. Nhìn cái tên "Quý Đông Đình" hiển thị trên màn hình, cô lại nhét điện thoại vào chỗ cũ. Đột nhiên, một chiếc hộp màu hồng nhạt đập vào mắt cô, là que thử thai. An Mỹ thoáng ngỡ ngàng, sau đó nhanh chóng đóng túi xách của Khương Kỳ Hứa lại rồi ôm tâm trạng phức tạp đi ra ngoài.

Sau khi bàn xong công việc, Lục Tự lấy một tấm danh thiếp trong ngăn kéo ra, đưa cho Khương Kỳ Hứa: "Vị Cố phu nhân này có rất nhiều ý tưởng kinh doanh độc đáo. Tối nay tôi đã hẹn ăn cơm cùng bà ấy, cô có hứng thú đi cùng không? Tôi nghĩ cơ hội này rất hiếm có, làm quen một chút sẽ giúp ích cho cô."

"Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục! Hôm nay tôi hơi mệt, tôi định tan ca sẽ về nhà nghỉ ngơi." Khương Kỳ Hứa biết Lục Tự có ý tốt, muốn giúp cô mở rộng các mối quan hệ, chỉ có điều, trong lòng cô còn đang day dứt một vấn đề khác nên đành từ chối.

Lục Tự ngược nhìn Khương Kỳ Hứa, đúng là sắc mặt không tốt. Anh vốn muốn hỏi cô sao đang yên đang lành tự dưng lại bị bệnh, nhưng với thân phận cấp trên anh cũng không tiện hỏi thăm quá nhiều về đời sống riêng tư của cấp dưới, huống chi cô còn là bạn gái của cố đồng lớn Quý Đông Đình nữa. Lục Tự đành nén lại những lời muốn nói, chỉ nhẹ nhàng bảo cô: "Không sao, cô không khỏe thì về nhà nghỉ ngơi đi, tôi cho phép!"

"Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục!"

Khương Kỳ Hứa tan làm sớm, lúc cô về tới nhà còn chưa tới ba giờ, Quý Đông Đình không có ở nhà. Cô tự trấn an mình rồi run rẩy cầm que thử thai đi vào nhà vệ sinh. Giác quan của người phụ nữ luôn rất nhạy, nhất là với những việc như thế này... Quả nhiên, cả sáu lần Khương Kỳ Hứa thử đều ra kết quả hai vạch. Cô sắp khóc tới nơi rồi. Tại sao có những người mong mãi không được, còn người chưa sẵn sàng thì lại "trúng số độc đắc" thế này? Cô gom mấy que thử, đã qua sử dụng cho vào túi rồi ném vào sọt rác, nhưng vẫn thấy chưa yên tâm, cô bèn xách túi rác xuống nhà đổ.

Lúc đi xuống, Khương Kỳ Hứa gặp ngay bà hàng xóm ở tầng dưới. Bà ta hỏi thăm cô: "Tan làm sớm thế cơ à?"

Cô gật đầu: "Trong người không khỏe nên phải về sớm thôi ạ."

Tâm trạng Khương Kỳ Hứa đang hết sức hỗn loạn, còn hành động thì cứ như vừa mới làm điều phạm pháp vậy.

Chiều nay, Quý Đông Đình phải đi bàn một vụ làm ăn. Anh gọi điện cho Khương Kỳ Hứa nhưng cô không bắt máy. Tối giờ tan ca, anh tới Bắc Hải Thịnh Đình đợi mãi mà chẳng thấy cô đâu, lúc sau mới được nghe Lục Tự thông báo: "Cô ấy bị ốm nên đã xin về sớm rồi, anh không biết ư?"

Quý Đông Đình vội vàng quay về tổ ấm bé nhỏ của mình. Anh gặp ngay bà vợ già đầu tóc ở tầng năm, bà ta tỏ vẻ quan tâm: "Bạn gái cậu ốm rồi, mau lên xem sao đi!"

Anh là bạn trai của cô mà lại là người cuối cùng biết tin cô bị ốm sao? Quý Đông Đình cảm thấy vừa đau lòng vừa tức giận. Anh lấy chìa khóa ra mở cửa, còn chưa vào đến nhà đã ngửi được mùi thức ăn hấp dẫn. Anh lập tức đi vào bếp, chỉ thấy cô gái của anh đang bận rộn nấu cháo, chẳng có vẻ gì là bị ốm cả.

"Muốn ăn cháo thì gọi người ta mang tới, sao phải tự làm như thế?" Quý Đông Đình lên tiếng.

Khương Kỳ Hứa quay lại, mỉm cười với anh: "Anh quên là sáng nay có người nói buổi tối muốn ăn cháo à?"

Anh kéo tay Khương Kỳ Hứa rồi sờ lên trán cô: "Em thấy không khỏe ư?"

"Đâu có!"

"Lục Tự nói với anh là em không khỏe." Anh có vẻ bức bối.

Cô lờm anh: "Em lấy lý do để trốn việc mà anh cũng tin à?"

"Nếu thấy không khỏe phải nói với anh đầu tiên, biết chưa hả?"

Khương Kỳ Hứa gật đầu, Quý Đông Đình mỉm cười, mang thức ăn tới chỗ lò vi sóng để hâm nóng. Khương Kỳ Hứa đột nhiên phản đối: "Đừng dùng lò vi sóng, em lấy nồi hâm lại cho anh!"

"Dùng lò vi sóng cho tiện!"

"Nhưng nhiều tia bức xạ lắm!" Khương Kỳ Hứa buột miệng.

Quý Đông Đình phì cười: "Được rồi, anh nghe em!"

Buổi tối, cả Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình đều không ngủ được, một người đang đau đầu khi nghĩ tới chuyện que thử thai, còn người kia lại đang cực kỳ phản kích khi tưởng tượng ra màn cầu hôn.

Quý Đông Đình vuốt ve cơ thể Khương Kỳ Hứa, cô vội vàng ngăn anh lại: "Kingsley, không được!"

"Xin lỗi em!" Anh luôn rất tôn trọng cô.

"Chúng ta ngủ thôi!"

"Ôm nhau ngủ!" Quý Đông Đình ôm chặt Khương Kỳ Hứa vào lòng.

Dean đã từ London quay lại thành phố S với chiếc nhẫn cầu hôn của Quý Đông Đình. Dean vốn vô cảm trước mấy thứ xa xỉ, vậy mà khi nhìn thấy chiếc nhẫn hoàn hảo với viên kim cương tuyệt đẹp này, trong lòng anh ta cũng có phản kích động. Đồ đắt tiền, thiết kế vừa trang nhã vừa cao quý, nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp thuần khiết.

Quý Đông Đình ngắm nghía chiếc nhẫn một hồi mỉm cười hài lòng: "Rất hợp với Hứa Hứa!"

Dean đưa cho Quý Đông Đình một hộp đồng hồ bảo hiểm đã ký kết: "Chỉ riêng tiền bảo hiểm cũng mua được mấy chiếc nhẫn kim cương rồi."

"Cả đời này tôi chỉ cầu hôn có một lần, chẳng lẽ tôi lại mang nhẫn cô đi tặng vị hôn thê của mình hay sao?"

Giám đốc Khương còn chưa đồng ý cơ mà. Dean nhỏ giọng nói: "Đàn ông muốn cầu hôn thành công cần phải chờ lúc 'thiên thời, địa lợi, nhân hòa'! Có những người cầu hôn cả trăm lần mà vẫn chưa được đấy!"

"Kẻ thất bại nào vậy?" Hiện tại, Quý Đông Đình khá hứng thú với những chuyện liên quan tới việc cầu hôn.

"Tôi thấy trong một bộ phim Trung Quốc. Nhưng tôi tin Quý tiên sinh nhất định sẽ thành công!"

"Đó là điều hiển nhiên rồi. Cho dù tôi thật sự tặng cho Hứa Hứa một chiếc nhẫn cô, cô ấy cũng sẽ đồng ý thôi."

"Vậy tôi chúc mừng Quý tiên sinh trước!"

"Cảm ơn cậu!"

Địa điểm mà Quý Đông Đình chọn làm nơi cầu hôn là ở trên tầng cao nhất của tòa nhà Thánh Đại, từ đó có thể nhìn sang khách sạn Nam Việt đang xây dở, cũng chính là món quà cầu hôn anh dành cho cô. Mặc dù Khương Kỳ Hứa chưa chắc đã thích món quà này, nhưng cô sẽ cảm nhận được tấm chân tình của anh chứ? Anh dự định cầu hôn cô vào tối mai, nhân dịp kỷ niệm sáu tháng hai người quen nhau. Quý Đông Đình bắt Dean phải chuẩn bị cho mình một bộ vest mới khiến cậu ta được thể đùa giỡn: "Quý tiên sinh đẹp trai như thế thì dù có không mặc gì đi cầu hôn, Giám đốc Khương cũng sẽ đồng ý thôi."

"Suy nghĩ dung tục!" Quý Đông Đình phê phán Dean, sau đó lập tức đổi giọng: "Cậu cũng cho rằng cô ấy nhất định sẽ đồng ý hả?"

"Nếu tôi là con gái, tôi cũng muốn đồng ý lời cầu hôn của anh."

"Cậu đừng có mơ tưởng hão huyền!"

Khương Kỳ Hứa đến một bệnh viện tư làm xét nghiệm, nhưng phải tới hôm sau mới có kết quả. Cô vừa bước chân ra khỏi phòng khám đã nhận được tin nhắn của Quý Đông Đình: Mai là ngày kỷ niệm tròn sáu tháng chúng ta quen nhau. Anh nghĩ nên tổ chức một bữa tiệc chúc mừng. Hẹn em sáu giờ tối mai ở tầng sáu mươi sáu tòa nhà Thánh Đại, không gặp không về!

Khương Kỳ Hứa nhấn tin đồng ý, sau đó ngồi suy nghĩ lung tung. Ngày mai, cô có nên đưa kết quả xét nghiệm cho anh và nói: "Hi, Kingsley! Chúc mừng anh, anh sắp được làm bố rồi!" Liệu Quý Đông Đình sẽ vui mừng như điên hay là sợ hết hồn nhì? Cho dù cô từng rất hoảng loạn khi đứa bé này xuất hiện, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ bỏ đi đứa con của mình và Quý Đông Đình. Mặc kệ tương lai ra sao, cô vẫn muốn sinh con cho anh.

Sáng hôm sau, lúc Khương Kỳ Hứa chuẩn bị đi làm, Quý Đông Đình nhắc nhở cô: "Em yêu, đừng quên buổi hẹn của chúng ta tối nay đấy! Anh có một món quà dành cho em."

Khương Kỳ Hứa áp mặt vào ngực Quý Đông Đình: "Kingsley, có lẽ em cũng có quà cho anh."

"Anh mong đợi lắm đấy!" Quý Đông Đình đặt một nụ hôn lên trán Khương Kỳ Hứa.

Khương Kỳ Hứa cố gắng cười thật tự nhiên. Dù đã cố tìm mọi cách trấn an bản thân nhưng trong lòng cô hiện đang nặng trĩu! Kỳ thực, cô vẫn mong lát nữa bác sĩ sẽ nói tất cả chỉ là nhầm lẫn.

Buổi chiều, cô lấy lý do đi gặp nhà cung ứng để về sớm. Trước khi đi, thấy An Mỹ cứ áp ứng như đang muốn hỏi điều gì đó, cô bèn lên tiếng: "An Mỹ, có chuyện gì à?"

"Không có gì ạ!" Cuối cùng, An Mỹ vẫn không dám mở lời. Cô biết hôm nay Giám đốc Khương không đi gặp nhà cung ứng, nhưng nếu không phải chuyện quan trọng hoặc cực kỳ riêng tư thì chị ấy sẽ không nói dối như vậy đâu, trừ phi... An Mỹ thầm mong mọi việc không như những gì mình đang nghĩ. Nam thần mà cô thầm yêu nhất định phải là người có trách nhiệm! Nếu không thì cô sẽ cực kỳ thất vọng, thật sự thất vọng lắm ấy!

Khương Kỳ Hứa đi taxi tới bệnh viện. Cô đi thẳng lên tầng bốn nhưng cứ chần chừ mãi ở bên ngoài. Sau một hồi đi đi lại lại, cô lấy hết can đảm gõ tay gõ cửa, vẫn là vị bác sĩ hôm qua: "Khương tiểu thư phải không? Mời cô ngồi."

Khương Kỳ Hứa ngồi xuống ghế đối diện, lòng bàn tay cô đã ra đầy mồ hôi: "Kết quả thế nào, thưa bác sĩ?"

Vị bác sĩ đẩy gọng kính, nhìn Khương Kỳ Hứa với vẻ tiếc nuối: "Đúng là cô đã có thai, nhưng có khả năng là thai ngoài tử cung."

Sắc mặt Khương Kỳ Hứa trở nên tái nhợt: "Gì ạ?"

"Tên thường gọi là chửa ngoài dạ con." Vị bác sĩ nhìn tờ kết quả xét nghiệm: "Nếu thật sự là mang thai ngoài tử cung thì cô phải làm phẫu thuật ngay!"

Đầu óc Khương Kỳ Hứa trống rỗng, cả người cứng đờ, cô không dám tin vào những điều mình vừa nghe được.

"Có bạn trai chứ?"

"Có..."

"Cần được kiểm tra chi tiết hơn! Bao giờ anh ta tới?"

Khương Kỳ Hứa cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng nước mắt của cô vẫn chực trào ra. Tại sao sự việc khủng khiếp này lại xảy đến với cô cơ chứ?

"Có thể đặt lịch làm phẫu thuật không?" Vị bác sĩ lại hỏi, đây là những điều anh ta buộc phải làm.

Khương Kỳ Hứa bật khóc. Cô cất giọng nghẹn ngào: "Bác sĩ, tôi muốn về bàn bạc với bạn trai trước đã!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 9.2

Tâm trạng cô mấy ngày nay thật sự rất thất thường, dường như cô vừa mới bước lên mây đã lại rơi bịch xuống mặt đất. Khương Kỳ Hứa cầm điện thoại, ấn nút gọi đến mười mấy lần, nhưng mạng còn chưa kịp kết nối thì cô đã ngắt máy. Kềnh nhất gan như cô không đủ can đảm đề đối mặt với kết quả thương tâm ấy. Nhưng biết đâu chỉ là nhầm lẫn thì sao? Có lẽ cô cần làm xét nghiệm lại... Khương Kỳ Hứa ngồi trong cửa hàng giải khát gần bệnh viện suốt một buổi chiều, cốc sữa trong tay ngọt đến phát ngấy nhưng cổ họng mình đắng ngắt.

Khương Kỳ Hứa nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ rồi. Sáu giờ cô còn có hẹn với Quý Đông Đình, hai người sẽ kỷ niệm sáu tháng bên nhau. Cô đứng dậy, đang định rời đi thì di động trong túi xách bỗng reo vang. Cô nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, là Thẩm Hoành. Cô do dự một lát mới ấn nút trả lời: "Có chuyện gì sao?"

"Tiểu Hứa, tối nay bác trai làm phẫu thuật ở bệnh viện thành phố A. Em có muốn gặp bác ấy không?"

Thẩm Hoành đứng bên ô cửa sổ sát đất nhìn sang tòa nhà Thánh Đại ở đối diện, rất nhiều hoa hồng đang được chuyển đến đó. Lãng mạn quá nhỉ! Tuy anh ta đã từng nghĩ tới việc một ngày nào đó Khương Kỳ Hứa sẽ kết hôn, nhưng chưa bao giờ hình dung ra bản thân mình sẽ thế nào khi chứng kiến cảnh tượng ấy. Phải đến lúc này, con người hẹp hòi như Thẩm Hoành mới nhận thức được một điều: Anh ta không thể chấp nhận việc Khương Kỳ Hứa hạnh phúc bên người đàn ông khác. Thế là anh ta rút điện thoại ra gọi cho cô: "Một người bạn ở thành phố A vừa nói với anh, bố em đang làm phẫu thuật tại đó. Bác trai vốn không muốn để em biết, nhưng anh nghĩ vẫn nên báo với em một tiếng."

Quý Đông Đình thay lễ phục mới mà Dean vừa mang tới. Trước giờ anh chỉ ăn mặc chỉnh trang thế này trong lễ cưới của mẹ với dượng Blake. Anh gọi điện thông báo cho mẹ mình: "Mẹ à, lát nữa con sẽ cầu hôn Hứa Hứa."

"Thật vậy ư? Tuyệt quá!" Sau một hồi phấn khích, bà Quý bỗng đổi giọng: "Mẹ rất vui vì cuối cùng Kingsley của mẹ đã tìm được hạnh phúc, nhưng mẹ cũng rất buồn, vì từ giờ trở đi mẹ sẽ không còn là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời con."

"Xin lỗi mẹ!"

"Cái thằng con đáng ghét này, còn chẳng thêm giả vờ an ủi mẹ nữa!"

"Mẹ luôn là người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng người bố quá cố của con và dượng Blake. Hơn nữa, con có thể bảo đảm rằng, Hứa Hứa sẽ là một cô con dâu tốt. Cô ấy sẽ đi dạo phố và uống trà cùng mẹ."

"Cái này không cần con nói mẹ cũng biết mà! Thế màn cầu hôn hôm nay lãng mạn chứ?"

"Có thể coi là lãng mạn."

"Kingsley, nhất định phải ghi lại! Báo Dean quay lại toàn bộ quá trình, được không? Mẹ rất muốn xem."

"Thật ra... thôi được rồi! Con sẽ suy nghĩ về đề nghị của mẹ." Quý Đông Đình cảm thấy ý tưởng của mẹ cũng không tồi, sau này anh có thể lấy ra cho con trai mình học tập.

Dean lập tức chuẩn bị một chiếc máy quay tốt nhất, còn tranh thủ cơ hội: "Quý tiên sinh, có thể trao cho tôi bản quyền màn cầu hôn này không?"

"Câu đúng là đồ tham lam!" Quý Đông Đình suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Nếu cậu không dùng nó vào mục đích thương mại thì tôi có thể xem xét."

Thành phố S cách thành phố A gần tám trăm cây số. Vì khởi hành quá gấp, Khương Kỳ Hứa không thể mua được vé máy bay hay tàu hỏa, nên đành phải đi nhờ xe của Thẩm Hoành. Cô mãi nghĩ về bố nên suýt quên mất Quý Đông Đình đang đợi mình. Mãi sau cô mới nhớ ra nhắn tin cho anh: Kingsley, em phải quay về thành phố A một chuyến, không thể tới chỗ hẹn. Khi đến nơi em sẽ liên lạc lại với anh.

Thẩm Hoành đang chăm chú lái xe bỗng hỏi cô: "Có việc gì à?"

"Không có gì!" Khương Kỳ Hứa chuyển chủ đề: "Làm sao anh tìm được bố em?"

"Anh đã liên lạc được với bố em từ lâu rồi. Sức khỏe của bác không tốt nên chuyển vào ở trong viện điều dưỡng thành phố A. Em còn nhớ lần anh bỏ về trước trong đợt cấm trại với các bạn học cũ không? Lúc ấy, bệnh hen suyễn của bác trai đột nhiên phát tác."

Khương Kỳ Hứa nhìn Thẩm Hoành bằng ánh mắt kinh ngạc: "Tất cả mọi chuyện... đều là thật ư? Tại sao anh không nói với em?"

"Với tính sĩ diện của bác trai, chắc anh không cần phải giải thích nhiều đâu nhỉ?" Thẩm Hoành thờ dãi: "Nếu không phải bác trai đang gặp nguy hiểm, anh cũng không định nói cho em biết."

Khương Kỳ Hứa im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Thẩm Hoành, dù sao cũng cảm ơn anh! Thật không ngờ anh còn giúp đỡ gia đình em."

"Không cần! Nếu chuyện này xảy ra với bố anh, anh nghĩ em cũng sẽ ra tay giúp đỡ thôi, đúng không?"

Khương Kỳ Hứa không trả lời.

Ba giờ sáng, Khương Kỳ Hứa đặt chân tới thành phố A. Thẩm Hoành dẫn cô tới trước cửa một phòng bệnh. Nhìn thấy người bố đã mất liên lạc từ lâu ở bên trong, cô chỉ biết quay sang Thẩm Hoành: "Cảm ơn anh!"

Thẩm Hoành nhún vai, ngồi xuống chiếc ghế dài ngoài hành lang: "Anh nghĩ là tới nay em sẽ không thể rời khỏi đây. Được rồi, anh ở lại với em!"

Khương Kỳ Hứa không từ chối, có lẽ lúc này cô thật sự cần có người ở cạnh bên. Cô khẽ nói: "Cảm ơn anh!"

Thẩm Hoành tỏ vẻ bất lực: "Tiểu Hứa, suốt dọc đường em đã nói cảm ơn anh mãi rồi."

Khương Kỳ Hứa gượng cười. Cô đi ra chỗ khác gọi điện thoại cho Quý Đông Đình. Cô cố gắng bình tĩnh hết sức có thể: "Kingsley, anh ngủ chưa?"

Quý Đông Đình chỉ khẽ đáp lại một tiếng "ừm" khiến Khương Kỳ Hứa không thốt nên lời. Cô là người luôn che giấu cảm xúc của mình trước mọi khó khăn, đợi đến khi tâm trạng bình ổn cô mới sẵn lòng tâm sự với người khác.

Quý Đông Đình đã chờ đợi rất lâu. Cho đến khi mất hết kiên nhẫn, anh mới quay sang bảo Dean: "Không cần quay nữa!"

Người làm chứng kiêm quay phim vội vàng tắt máy, an ủi nam chính: "Chắc là có việc gì đột xuất rồi!"

Quý Đông Đình không lên tiếng. Chẳng lẽ cô đã phát hiện ra việc anh định cầu hôn nên mới cố tình trốn tránh? Anh đứng dậy, ấn chiếc nút màu nâu trên tường, toàn bộ rèm cửa lập tức mở ra. Khung cảnh tuyệt đẹp hiện ra trước mắt anh, bầu trời đêm càng làm nổi bật dòng chữ "Kingsley & Xuxu" lấp lánh trên tòa nhà Nam Việt đang xây dựng. Quý Đông Đình tự hỏi, có phải chỉ những người đàn ông thiếu cảm giác an toàn mới lo lắng khi nữ chính đến muộn hay không? Anh không thể diễn tả được cảm giác của mình vào lúc này. Anh đã gần như mất đi toàn bộ lý trí, ngay cả khi nhận được điện thoại của Khương Kỳ Hứa, anh cũng không tài nào hỏi cô tại sao lại không đến chỗ hẹn. Tình yêu đã khiến một con người kiêu ngạo như anh bỗng trở nên nhay cảm như vậy đây! Quý Đông Đình ôm tâm trạng nặng nề tiếp tục ngồi lại Thánh Đại.

Năm giờ sáng, anh nhận được một tin nhắn từ thành phố A. Trên màn hình điện thoại hiện lên cảnh Khương Kỳ Hứa đang tựa vào vai mối tình đầu của mình ngủ ngon lành, trên người cô ấy còn đắp một chiếc áo khoác nam màu be. Thẩm Hoành đã trả lại cho Quý Đông Đình đúng như những gì anh ta từng nhận được trước đây. Thật châm biếm biết bao!

Quý Đông Đình thật sự muốn cười, anh không ngại thất bại trong chuyện tình cảm, nhưng rất sợ bị tổn thương lòng tự trọng. Chiếc điện thoại vô tội bị chủ nhân thẳng tay ném vào cửa sổ, vỡ tan tành. Màn hình đen ngòm không thể hiển thị một tin nhắn vẫn chưa được đọc...

Khương Kỳ Hứa ở lại thành phố A suốt một ngày trời, cô chỉ nghe ngóng tình hình của bố qua bác sĩ chứ không trực tiếp gặp mặt ông. Trước khi quay về thành phố S, cô rút toàn bộ sáu mươi nghìn tệ tiền tiết kiệm trong thẻ ra rồi đem giấu dưới gối của bố nhân lúc ông đi dạo. Nhưng cô còn chưa ra khỏi cổng bệnh viện, người y tá chuyên chăm sóc cho bố đã chạy theo đưa cho cô một cục tiền: "Khương tiểu thư, ông Khương nhờ tôi gửi lại cho cô."

"Ông ấy không cần ư?"

“Bố cô nói ông ấy không thiếu tiền, cô cứ giữ lấy chỗ này mà dùng. Ông Khương hiện sống rất tốt, không cần cô phải lo nghĩ cho ông ấy đâu!”

“Được! Chị giúp tôi chuyển lời tới ông ấy, nếu ông không muốn thấy mặt tôi thì tôi có thể biến mất mãi mãi!”

"Thật ra, Khương tiểu thư hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc, tuy làm ăn thất bại, nhưng ông ấy vẫn còn tiền dư thừa." "

Khương Kỳ Hứa cảm thấy phen làm con như mình thậm chí còn chẳng bằng một cô y tá xa lạ. Phải rồi, Khương Tu Hồng sao có thể thiếu tiền cơ chứ? Chỉ là ông không được sống trong vinh hoa phú quý như mong muốn mà thôi. Sáu mươi nghìn của cô chẳng là gì trong mắt ông cả, cô vẫn luôn khiến ông mất mặt như ngày xưa. Trong lòng Khương Kỳ Hứa buồn rười rượi, cô nhún nhu người y tá: "Hãy chăm sóc cho ông ấy thật tốt!"

Sau chuyến tàu tốc hành, Khương Kỳ Hứa trở về căn hộ của mình. Trong nhà không có gì thay đổi so với lúc cô đi. Cô gọi điện cho Quý Đông Đình, nhưng người nhận máy là Dean: "Khương tiểu thư, Quý tiên sinh đang họp, cô tìm anh ấy có việc gì vậy?"

“Tôi nay Kingsley có về không?”

"Tôi nay Quý tiên sinh phải tham dự một bữa tiệc, tôi cũng không rõ dự định của anh ấy."

"Cảm ơn anh!"

"Giám đốc Khương, hôm đó cô lỡ hẹn khiến Quý tiên sinh giận lắm đấy!"

"Xin lỗi!"

Khương Kỳ Hứa cúp máy. Không cần Dean nói, cô cũng đoán ra Quý Đông Đình đang giận mình. Nhưng anh là bạn trai của cô, cô không thể coi anh như cái thùng rác để trút nỗi buồn được. Thật ra, khoảng thời gian này cô cũng muốn tránh mặt Quý Đông Đình. Cô cần phải đến bệnh viện làm thêm một cuộc kiểm tra chi tiết nữa.

Buổi tối, một mình Khương Kỳ Hứa nằm trần trọc trên chiếc giường lớn. Ngoài trời đang mưa, gió rít lên từng hồi khiến cô sợ hãi. Bỗng "cạch" một tiếng, hình như cửa nhà cô bị mở ra, cô vội vàng xò chân vào đôi dép lê, lại "cạch" một tiếng nữa, có lẽ là cánh cửa vừa được đóng vào. Cô chạy ra phòng khách, nhìn thấy Quý Đông Đình đang nằm trên ghế sofa. Khương Kỳ Hứa vừa cúi xuống đã bị anh ôm vào lòng. Trên người Quý Đông Đình nồng nặc mùi rượu. Anh say rồi sao?

"Tôi hôm trước em đi đâu?" Quý Đông Đình vẫn nhắm chặt hai mắt, anh cất giọng yếu ớt.

Khương Kỳ Hứa dịu dàng áp mặt vào ngực Quý Đông Đình: "Em về quê một chuyến."

"Đi cùng ai?" Quý Đông Đình vẫn không hề mở mắt.

Khương Kỳ Hứa ôm lấy eo anh: "Một mình em!"

Quý Đông Đình bỗng mở to hai mắt, tay anh đang đặt bên hông cô buông thõng xuống: "Anh mệt rồi! Về phòng ngủ thôi!"

Sáng hôm sau, khi Khương Kỳ Hứa tỉnh lại đã không thấy bóng dáng của Quý Đông Đình đâu. Cô ôm tia hy vọng cuối cùng tới một bệnh viện khác làm xét nghiệm lại. Nhưng kết quả lần này khiến cô hoàn toàn sụp đổ. Khương Kỳ Hứa ngồi trong vườn hoa ở sau khoa nhi, cỏ cây nơi đây xanh mơn mẫm, các em bé đang hồn nhiên chơi đùa dưới những tán cây. Cô run rẩy lấy điện thoại ra gọi cho Quý Đông Đình. Cô muốn thông báo với Kingsley toàn năng rằng cô đã có thai, nhưng là thai ngoài tử cung, liệu anh có thể cứu mẹ con cô hay không? Nhưng đáp lại cô chỉ những tiếng "tút tut" vô vọng.

Khương Kỳ Hứa nằm bò lên chiếc bàn đá, giọt nước mắt nóng hổi lăn trên gò má cô. Điện thoại đột nhiên reo vang, cô kích động nhìn cái tên hiện trên màn hình, vội vàng bắt máy: "Kingsley..."

"Có chuyện gì không?" Ngoài giọng nói bình thản của Quý Đông Đình, Khương Kỳ Hứa còn nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô phát thanh viên thông báo sắp hết giờ làm thủ tục lên máy bay.

"Anh... đang ở sân bay sao?" Trái tim Khương Kỳ Hứa thất lại.

"Đúng vậy, anh phải tới Nam Phi một chuyến, khoảng mười ngày nữa mới về."

"Đi... bàn chuyện làm ăn ư?"

"À, không phải! Bên đó thì có chuyện gì mà bàn!" Giọng Quý Đông Đình giống như đang đùa bỡn. Nếu cô không gọi cho anh, chắc anh cũng chẳng thèm thông báo cho cô biết lịch trình của mình.

"Vậy tại sao..." Lòng ngực của Khương Kỳ Hứa sắp nổ tung đến nơi rồi.

"Mấy người bạn rủ anh đi Nam Phi săn bắn. Gần đây cũng hơi chán nên anh đã đồng ý." Khương Kỳ Hứa còn chưa kịp lên tiếng, anh lại tiếp tục nói: "Kỳ Hứa, anh sắp phải làm thủ tục rồi."

Trước khi cúp máy, Quý Đông Đình mới sực nhớ ra: "Phải rồi, em tìm anh có chuyện gì à?"

Dường như Quý Đông Đình sợ rằng mấy lời thờ ơ, lạnh nhạt vừa rồi của mình còn chưa đủ khiến cô đau đớn nên lại bồi thêm một câu: "Nếu không có chuyện gì thì anh cúp máy đây."

"Em... không sao!" Nước mắt Khương Kỳ Hứa đã chảy, cô bấu chặt vào mu bàn tay để không khóc thành tiếng, sau đó nói với tốc độ nhanh nhất có thể: "Anh đi chơi vui về nhé!"

Khương Kỳ Hứa vội vàng ngắt kết nối rồi chạy vào nhà vệ sinh nôn khan. Cô sắp không chống đỡ được nữa rồi, toàn thân nặng trĩu ngồi sụp xuống bồn nước. Ngón tay cô trắng bệch, hai mắt đầm nước, còn miệng không ngừng lẩm bẩm: "Kingsley..."

Bình minh trên khu sân bắn Tanzania, phía Đông châu Phi. Từ bụi cây phát ra những tiếng động sột soạt, rồi "đòang" một tiếng, chú lợn nanh sừng lao ra khỏi bụi rậm, nhưng mới được vài bước đã ngã gục. Quý Đông Đình hạ súng xuống, đồng đội của anh phấn khích hò hét: "Giỏi lắm, Kingsley!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 9.3

Trong bụi cây lại phát ra những âm thanh yếu ớt, Armand đang định giương súng lên thì bị Quý Đông Đình ngăn lại: "Chỉ là một con thỏ thôi mà!"

Armand hơi hiếu kỳ: "Kingsley, tôi phát hiện ra là cậu không bao giờ săn thỏ. Hôm nay tôi đã săn được sáu con thỏ hoang rồi đấy, vui lắm!"

"Vì 'thỏ con' là tên thân mật của bạn gái tôi." Quý Đông Đình bước về phía trước. Sáu ngày ở vùng đất đầy nắng này đã biến nước da trắng trẻo của anh thành màu bánh mật.

"Trời ạ!" Armand cảm thấy áy náy: "Xin lỗi nhé! Cậu phải nói với tôi từ sớm chứ!"

"Không sao!"

"Kingsley, trông cậu chẳng giống người đang đi chơi gì cả!" Người xuề xòa như Armand mà cũng nhận ra Quý Đông Đình có gì đó hơi bất thường.

"Vì tâm trạng không tốt nên mới ra ngoài chơi mà."

"Cũng phải!" Armand vỗ vai Quý Đông Đình: "Gillard muốn tổ chức một cuộc thi săn sư tử vào đêm nay, có hứng thú tham gia không?"

"E là không có! Tôi định ngày mai sẽ quay về."

"Nhanh vậy à? Cậu nên chơi thêm mấy ngày nữa!"

"Vì có người đang mong nhớ tôi." Con giận qua đi, Quý Đông Đình nghĩ, anh cũng nên nói chuyện rõ ràng với Khương Kỳ Hứa. Đây là lần đầu tiên trong sáu ngày qua, anh nghiêm túc nghĩ về cô.

"Tôi hiểu rồi! Lúc trước Dean nói là cậu sắp kết hôn, đúng là chuyện đáng mừng!"

Quý Đông Đình nở nụ cười gượng gạo: "Quả nhiên là chuyện tốt đồn xa!"

Quý Đông Đình ngồi trong doanh trại được dựng lên giữa khu sân bắn hút xì gà. Armand tỏ vẻ luyến tiếc: "Ngày mai đi thật ư, anh bạn? Đã lâu lắm rồi chúng ta không tụ tập. Hoạt động đi săn ngày mai thú vị lắm đấy! Chẳng phải cậu rất thích cảnh tượng đặc sắc khi hổ và sư tử phản công đó sao?"

"Không tham gia thật mà! Tôi không muốn giết chóc quá nhiều!"

"Cậu theo tôn giáo à?"

Đương nhiên không phải! Là vì nguyên nhân khác." Quý Đông Đình vui vẻ trả lời.

Khương Kỳ Hứa xin nghỉ nửa tháng. Có những chuyện cô cứ ngỡ mình không tài nào chịu đựng nổi, nhưng rồi cuối cùng cũng vượt qua được hết. Ba ngày sau khi làm phẫu thuật, cô gọi điện thoại cho Quý Đông Đình, nhưng người bắt máy lại là Dean, thì ra, hai người đã đổi điện thoại cho nhau. Dean hình như cũng đang giận cô, nhưng vẫn tốt bụng dặn dò: "Giám đốc Khương chỉ cần Quý tiên sinh hết giận là sẽ quay về ngay thôi. Khi nào anh ấy về, cô cứ nói mấy lời ngon ngọt là được, thật ra đồ dành anh ấy cũng đơn giản lắm!"

"Cảm ơn cậu Dean!"

"A... Khương tiểu thư, cô đang khóc đấy à?"

"Đâu có, tôi bị cảm cúm nên cổ họng hơi ngứa."

Ngày thứ sáu, cũng là ngày Khương Kỳ Hứa được xuất viện, An Mỹ tới bệnh viện thăm cô rồi tình nguyện tới nhà chăm sóc cho cô. Khương Kỳ Hứa không rõ An Mỹ biết được đến đâu, nhưng không từ chối sự giúp đỡ của cô ấy. Buổi tối, An Mỹ ngồi bên giường khóc rưng rức: "Giám đốc Khương tại sao lại như vậy?"

Khương Kỳ Hứa mỉm cười, lấy tay lau nước mắt cho An Mỹ: "Chỉ là một phẫu thuật nhỏ thôi mà, đừng quá lo lắng như thế! Bây giờ chị cảm thấy khá ổn."

"Em ghét Quý tiên sinh!"

"Không liên quan tới anh ấy."

"Toàn là đàn ông tạo nghiệp chướng rồi phụ nữ phải chịu giày vò!" An Mỹ vẫn cố chấp.

"Không phải, chỉ tại số chị đen đui thôi!" Ông dẫn trứng của cô bị hẹp là do bẩm sinh, chẳng trách ai được cả!

Buổi sáng thức dậy, An Mỹ đi làm, còn cô tiếp tục ở nhà nghỉ ngơi. Buổi trưa, cô gọi đồ ăn bên ngoài. Chập tối, An Mỹ đem tới món canh gà siêu ngon của bác Hoàng. Khương Kỳ Hứa ăn uống ngon lành, sau đó rủ An Mỹ xem phim. Cô mày mò bộ dàn chiếu phim mà Quý Đông Đình mới sắm một lúc lâu, cuối cùng cũng chọn được một bộ phim vô cùng cảm động. An Mỹ mới xem được một lúc đã nước mắt giàn giụa: "Cái bọn Hàn Quốc chết tiệt, sao có thể làm phim chân thực đến mức này cơ chứ?"

Khương Kỳ Hứa ngồi trên sofa yên lặng xem phim, từ đầu tới cuối, cô không rơi một giọt nước mắt nào. Có lẽ gần đây cô đã khóc quá nhiều rồi nên bây giờ không thể cảm động nổi nữa. Điện thoại trên bàn đột nhiên reo vang, cô cứ nghĩ là Quý Đông Đình gọi nên vội vàng bắt máy. Thì ra là Lục Tự, anh muốn gửi cho cô ít hoa quả, hiện đang đứng dưới khu nhà cô. Vậy mà cô còn tưởng là anh gọi điện giục cô đi làm nữa kia!

"Nhiều đồ như vậy mà Tổng Giám đốc Lục lại nói là chỉ có ít hoa quả. Anh khách khí quá!" An Mỹ đón lấy giỏ quà cực to của Lục Tự, trong đó ngoài bánh trái ra còn có rất nhiều đồ ăn bổ dưỡng.

"Vừa mới mổ ruột thừa, nhất định phải chú ý tới việc ăn uống! Cô nhớ thường xuyên nhắc nhở Giám đốc Khương đấy!"

Cái cơ này là do An Mỹ nghĩ ra nên cô ấy ứng phó rất nhanh. An Mỹ gật đầu: "Tôi nhất định sẽ chăm sóc Giám đốc Khương thật chu đáo, để chị ấy sớm quay về Bắc Hải Thịnh Đình tỏa sáng!" Đột nhiên nghĩ tới những tin đồn mà mình mới nghe được, An Mỹ chớp thời cơ hỏi luôn: "Tổng Giám đốc Lục, có phải Thịnh Đình của chúng ta sắp đổi tên không ạ?"

"Cô quan tâm tới mấy việc ấy làm gì? Chỉ cần vẫn phát tiền lương, tiền thưởng đều đều thì đổi tên hay không cũng có khác gì nhau đâu!"

"Tổng Giám đốc Lục dạy chí phải!" An Mỹ nịnh nọt.

Ngày thứ tám, An Mỹ phải đi làm, Khương Kỳ Hứa ở nhà một mình quá buồn chán nên đến công viên gần nhà đi dạo. Cô đang chờ điện thoại của một người, nên lúc nào cũng mang di động theo, thế nhưng, người gọi tới toàn là Thẩm Hoành, thì thoảng là Lục Tự.

Chập tối, Khương Kỳ Hứa đang nấu cháo thì An Mỹ gọi điện thoại tới: "Quý tiên sinh về rồi phải không ạ?"

"Chưa..."

"Nhưng rõ ràng em nghe thấy mọi người nói là chiều nay Quý tiên sinh đã tới Bắc Hải Thịnh Đình họp rồi mà."

Thấy Khương Kỳ Hứa im lặng, An Mỹ vội vàng an ủi: "Giám đốc Khương, có lẽ là anh ấy vừa mới về nên chưa kịp báo cho chị."

Quý Đông Đình về tới thành phố S lúc sáng sớm nay. Dean tới đón anh, nhân tiện báo cáo luôn chuyện Ngụy Bắc Hải bị viện kiểm sát điều tra, Lục Tự đã lôi kéo thêm các nhà đầu tư khác, vị thế của Ngụy Bắc Hải hiện đang lung lay. Dean cũng không quên kể chuyện Khương Kỳ Hứa đã gọi điện tìm anh.

"Gọi mấy cuộc?" Quý Đông Đình hờ hững hỏi.

"Ba, bốn cuộc gì đó."

"Không thể nào! Cùng lắm là một cuộc."

Dean cười gượng gạo, lập tức chuyển chủ đề: "Quý tiên sinh, anh đen đi nhiều đấy!"

"Năng Nam Phi gắt quá! Thế có đẹp trai không?"

"Đẹp trai hơn Bao Công."

"Khá lắm! Còn biết cả Bao Công cơ đấy!"

Trong buổi họp, Quý Đông Đình không nhìn thấy Khương Kỳ Hứa nên tâm trạng có chút không thoải mái. Ngụy Bắc Hải bị tạm giữ để điều tra, vậy mà đám cổ đông đang chia năm xẻ bảy vẫn vui vẻ nói cười, còn không quên hỏi thăm anh về chuyến săn bắn ở châu Phi. Quý Đông Đình tựa lưng vào ghế da, nhàn nhai lên tiếng: "Đương nhiên là thú vị rồi! Hơn nữa, chuyến đi săn này đã giúp tôi hiểu được thế nào là "bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng". Nhưng theo tôi thì chim sẻ cũng nên quay đầu nhìn lại xem ở sau lưng mình có gã thợ săn nào không đã!"

"Ha ha..." Có người bật cười, Quý Đông Đình cũng cười. Anh đưa mắt nhìn quanh phòng, tại sao Khương Kỳ Hứa không đi làm nhỉ?

Hà Vân cất giọng giễu cợt: "Trước nay tôi vẫn tưởng Quý tiên sinh là người biết bảo vệ môi trường cơ đấy! Lẽ nào Quý tiên sinh không xem thời sự ư? Có một số loài động vật thật sự rất đáng thương!"

Quý Đông Đình cười lớn: "Để tôi nói cho bà Ngụy hiểu thế nào là hành vi phá hoại môi trường! Đó là một bộ phận công xưởng của Bắc Hải không chịu nâng cấp hệ thống xử lý chất thải, hoặc là các thương nhân khai thác tài nguyên thiên nhiên bừa bãi để thỏa mãn ham muốn xây dựng các nhà xưởng của mình. Chắc bà Ngụy không biết, tôi có giấy phép săn bắn. Và lại, những thợ săn hiện đại có quy định riêng, chúng tôi chỉ bắn con đực không bắn con cái, bắn thú già chứ không bắn thú non. Ngoài ra chúng tôi cũng xây dựng hệ thống bảo vệ môi trường sống tự nhiên, đây chính là cách tốt nhất để bảo vệ môi trường sinh thái, thậm chí còn tốt hơn cái gọi là khu bảo tồn thiên nhiên, nhưng thực chất là chiếm đoạt và phá hủy môi trường sống của động vật hoang dã."

Sắc mặt Hà Vân từ trắng bệch chuyển sang tái xanh. Dean thở dài, người đàn bà này thật chẳng biết điều chút nào, Quý tiên sinh vốn đang tức giận vì không nhìn thấy Giám đốc Khương, vậy mà chị ta còn thích tự rước họa vào thân.

Buổi họp kết thúc, lần đầu tiên Quý Đông Đình chủ động gọi Lục Tự lại. Anh vào thẳng vấn đề: "Lý do Khương Kỳ Hứa xin nghỉ là gì?"

"Cô ấy có việc."

"Xin nghỉ mấy ngày rồi?"

"Đã rất nhiều ngày."

Quý Đông Đình nhếch môi cười, còn Lục Tự thì không cười nổi: "Quý tiên sinh, tôi không muốn trở thành kẻ săn mồi trong công việc, nhưng trong cuộc sống, nếu anh không biết trân trọng một số người tôi sẽ chứng minh cho anh thấy đạo lý bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng, và người thợ săn vẫn đang dõi theo nó đấy!"

Quý Đông Đình quét mắt nhìn khắp người Lục Tự rồi quay người nói với Dean: "Chúng ta đi thôi!"

Đúng là một người dễ nổi cáu! Dean khuyên nhủ: "Quý tiên sinh anh nên ly trí hơn một chút! Nếu anh muốn gặp Giám đốc Khương thì hãy gọi điện cho cô ấy đi!"

"Đưa điện thoại cho tôi!"

Dean vui vẻ đưa điện thoại cho Quý Đông Đình. Anh nhập một dãy số quen thuộc rồi lại vút máy sang một bên: "Chúng ta tới quán bar trước đã!"

Dean thở dài: "Thôi được rồi, rượu có thể giúp tăng thêm can đảm, cũng là một ý hay."

Hôm nay, An Mỹ hẹn gặp một người đồng hương ở quán bar không nhảy(*) nổi tiếng của thành phố S, Hà Vân cũng tới đây tìm con trai của Ngụy Bắc Hải. Nhưng Hà Vân không tìm được Ngụy Nhiều mà lại bắt gặp An Mỹ. Chị ta đến gần An Mỹ đã say khướt, mỉm cười với cô gái ngồi kế bên: "Tôi là sếp của An Mỹ. Thật trùng hợp khi gặp cô ấy ở đây!"

(*) Quán bar không nhảy: Là quán bar không có ban nhạc biểu diễn. Môi trường dễ chịu, âm nhạc thư thái, phù hợp với những người thích sự yên tĩnh, thoải mái.

"À, chào chị! Mời chị ngồi!" Cô gái đó lên tiếng. "Tâm trạng An Mỹ không được tốt, tư lượng của cô ấy lại kém, chưa gì đã say rồi!"

Đầu óc An Mỹ quay cuồng, không hề biết đến sự hiện diện của Hà Vân, vẫn tiếp tục lảm nhảm: "Đàn ông toàn là một lũ xấu xa! Mình cứ tưởng nam thần của mình là người đàn ông tử tế duy nhất còn sót lại... Đẹp trai, giàu có, hài hước, dí dỏm... Hức hức, nhưng anh ấy lại khiến cho nữ thần của mình phải phá thai... Hức hức..." An Mỹ nằm bò ra bàn, khóc nức lên.

Cô gái xinh xắn quay sang nói với Hà Vân: "Xin lỗi chị, tư lượng của cô ấy kém quá!"

"Không sao!" Hà Vân cười: "Vậy tôi đi trước đây!"

Hà Vân bước ra khỏi quán bar, đi tới bên con Audi A4 của mình, nhưng còn chưa lên xe đã nhìn thấy chiếc Lexus của Quý Đông Đình. Chị ta tươi cười bước đến gần: "Quý tiên sinh vẫn còn có tâm trạng tới quán bar à?"

Quý Đông Đình bảo Dean vào trước rồi đứng tựa vào chiếc xe đen của mình, hai tay khoanh trước ngực nhìn Hà Vân: "Đến bà Ngụy còn có tâm trạng tới quán bar, sao tôi lại không thể chứ?"

"Ha ha... Tôi vốn tưởng Khương Kỳ Hứa là một người phụ nữ may mắn, nhưng giờ lại cảm thấy cô ta thật đáng thương! Bản thân mình phá thai xong

phải nằm nhà nghỉ ngơi, còn bạn trai thì tới quán bar tiêu khiển..."

Quý Đông Đình cười phá lên: "Bà Ngụy thật là hài hước!"

Hà Vân cảm thấy khó hiểu: "Lẽ nào Quý tiên sinh không biết ư?"

Gương mặt Quý Đông Đình cứng đờ. Anh dồn Hà Vân về phía cột đèn gần đó: "Nói cho tôi biết, cô nghe tin này từ đâu?"

Dù vô cùng khiếp sợ về mặt của Quý Đông Đình lúc này, nhưng chị ta vẫn nở một nụ cười châm biếm: "Đương nhiên là do học trò cưng của cô ta nói với tôi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 9.4

Quý Đông Đình thật sự chỉ muốn bóp chết người đàn bà trước mặt ngay lập tức. Anh gằn giọng: "Không cần biết cô nghe được từ đâu, nhưng nếu cô dám đi khắp nơi rêu rao chuyện Hứa Hứa phá thai thì đừng bao giờ hy vọng Ngụy Bắc Hải được ra khỏi tù!" Ngữ khí của anh càng thêm lạnh lẽo: "Còn cả cô nữa, tôi biết không ít chuyện bị ỏm mà cô đã gây ra ở Bắc Hải đâu. Nếu cô dám nói ra dù chỉ một chữ, tôi sẽ cho cô vào bầu bạn với Ngụy Bắc Hải ngay đây!"

Hà Vân nín thở nhìn Quý Đông Đình.

Dean chờ mãi vẫn không thấy Quý Đông Đình đi vào, đành chạy ra ngoài xem tình hình, kết quả lại thấy Quý Đông Đình đã lái xe đi mất. Cái người đàn ông này cứ thích làm ra vẻ, trong lòng chẳng nhớ Giám đốc Khương Kỳ Hứa đến phát điên lên rồi ấy!

Khương Kỳ Hứa ngồi trước gương trang điểm. Mỹ phẩm quả nhiên là một thứ kỳ diệu, chỉ một lúc đã có thể khiến cho gương mặt nhợt nhạt của cô trở nên hồng hào, tươi tắn. Cô tô màu son mà Quý Đông Đình thích rồi cầm điện thoại lên ấn số. Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy nhưng không nói gì, Khương Kỳ Hứa tưởng vẫn là Dean, bèn nhẹ nhàng lên tiếng: "Là Dean hả? Tôi nghe nói Kingsley đã về rồi. Anh ấy có đang ở cạnh anh không?"

"Hứa Hứa, là anh đây!"

Khương Kỳ Hứa bỗng cảm thấy cực kỳ tủi thân. Nếu là trước đây, cô chắc chắn sẽ khóc lóc kể lể rồi hờn dỗi anh vì sự lạnh nhạt trong mấy ngày vừa qua, nhưng vào lúc này, cô chỉ biết lau khô nước mắt ươn ướt, cất giọng yếu ớt: "Kingsley, tối nay anh có về không?"

"Có! Anh đang lái xe về nhà đây, lát nữa chúng ta nói chuyện!"

Cúp máy, Khương Kỳ Hứa lau sạch lớp trang điểm lem nhem trên mặt rồi tô lại son môi để trông mình không đến nỗi quá thảm hại. Mười mấy phút sau, chuông cửa reo vang. Quý Đông Đình vốn thích tự dùng chìa khóa mở cửa cho ra dáng chủ nhà, vậy mà hôm nay anh lại ấn chuông. Khương Kỳ Hứa vừa mở cửa ra đã nhìn thấy người đàn ông đẹp trai với nước da bánh mật đứng bên ngoài cô nói: "Anh đến rồi!"

"Vậy sao?" Quý Đông Đình thờ ơ đáp lại anh lướt qua cô, đi thẳng tới ghế sofa. Trông anh có vẻ mệt mỏi.

Anh đâu chỉ đến thôi, còn gầy đi rất nhiều nữa! Khương Kỳ Hứa vừa mới ngồi xuống bên cạnh, anh đã quay sang nhìn cô: "Kỳ Hứa, chúng ta nói chuyện đi!"

Khương Kỳ Hứa gật đầu: "Anh nói trước đi!"

"Có phải hôm đó em đi với Thẩm Hoàn không?"

Khương Kỳ Hứa hít sâu một hơi: "Vâng!"

"Lý do?"

"Anh ấy đưa em tới gặp bố."

"Được! Đây chính chuyện về quê mà em nói". Giọng nói uể oải của Quý Đông Đình hơi pha chút giễu cợt: "Nhưng em đã nói với anh rằng, em về đó một mình."

Bỗng nhiên Khương Kỳ Hứa rất muốn cười. Những ngón tay đặt trên đầu gối của cô đang run rẩy, cô không hề chột dạ nhưng lại đang sợ hãi. Cô thậm chí còn không dám nhìn vào mắt anh: "Em sợ anh sẽ giận."

"Ha ha ha..." Quý Đông Đình cười thành tiếng. "Sợ tôi giận? Bạn gái của tôi đúng là lương thiện và hiểu tôi quá mà!"

Khurong Kỳ Hứa cúi gằm mặt.

"Được! Chúng ta không thảo luận vấn đề này nữa!" Anh im lặng một lúc lâu rồi mới tiếp tục: "Vừa rồi tôi nghe được một chuyện vô cùng hài hước. Có người nói với tôi là em có thai rồi, phải vậy không?"

Cả người Khurong Kỳ Hứa run lên, lồng ngực dường như sắp nổ tung. Anh lại áp sát vào cô, cất giọng lạnh lùng: "Ngày mai tôi đưa em đi khám thai, thế nào hả?"

Khurong Kỳ Hứa không thở nổi, nước mắt rơi xuống môi cô mặn chát.

"Xem ra là thật rồi!" Quý Đông Đình dịu dàng xoa gương mặt cô, nhưng trong giọng nói lại chất chứa sự tàn nhẫn: "Kỳ Hứa, đây là đứa con đầu tiên của Quý Đông Đình này. Tôi không cho phép bất kỳ ai được tổn hại đến nó, em hiểu không?"

Khurong Kỳ Hứa thật sự hy vọng tất cả chỉ là một con ác mộng, cô phải mau chóng thoát ra khỏi đó. Cô lắp bắp: "Kingsley... Chuyện đứa bé..."

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy thù hận của Quý Đông Đình, cô không thốt ra được những lời muốn nói. Khurong Kỳ Hứa đau khổ tới cùng: "Không có đứa bé... Chưa từng có đứa bé."

Quý Đông Đình bật cười, anh ném mạnh lọ hoa trên mặt bàn xuống đất. Sau đó, anh kéo Khurong Kỳ Hứa đứng dậy: "Chưa từng có đứa bé ư? Không phải là vừa bị em phá bỏ đó sao?"

Khurong Kỳ Hứa cũng bật cười, nhưng nước mắt vẫn giàn giụa: "Nếu anh đã biết cả rồi thì việc gì phải chất vấn em như thế? Còn nếu không biết, tại sao anh không hỏi em cho rõ ràng?"

"Hỏi em cho rõ ràng?" Quý Đông Đình dồn Khurong Kỳ Hứa đến bên giá sách, vì anh dùng lực khá mạnh nên vại cuốn sách bị rơi xuống đất.

"Hỏi em cho rõ ràng xem tại sao phải phá bỏ đứa con của tôi? Hỏi em tại sao chưa thông qua tôi đã tự mình quyết định? Hay hỏi xem em rốt cuộc có trái tim hay không? Em bảo tôi hỏi em cái gì đây?" Bàn tay Quý Đông Đình bóp mạnh gương mặt trắng trẻo của cô: "Khurong Kỳ Hứa, em đang phạm pháp, em đang phạm pháp đấy, em có biết không?"

Cảm giác lạnh lẽo khi nằm trên bàn mổ lại ủa về khiến Khurong Kỳ Hứa òa khóc. Một lúc sau cô mới bình ổn được hơi thở: "Quý Đông Đình, anh nghe em giải thích đã!"

"Được, em giải thích đi!" Quý Đông Đình ghé sát bên tai Khurong Kỳ Hứa: "Em định giải thích thế nào? Nói rằng đứa con đó vốn không phải của tôi, mà là của Thẩm Hoàn, đúng không?"

"Cái gì?" Khurong Kỳ Hứa nhìn Quý Đông Đình bằng ánh mắt khó tin: "Quý Đông Đình, anh không thể nghĩ về em như thế!" Nếu không phải đang bị Quý Đông Đình túm chặt, chắc chắn cô đã ngã gục rồi.

"Mới thế mà đã khó chịu rồi à?" Quý Đông Đình lạnh lùng nhìn cô: "Vậy em có nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Tôi còn khó chịu hơn em nhiều! Bạn gái của tôi bỏ đi không nói một lời. Bạn gái của tôi và bạn trai cũ dây dưa mãi không dứt. Bạn gái của tôi hất hủi con tôi. Em đã từng nghĩ tới cảm giác của tôi chưa? Lúc làm những việc này, em có nghĩ tới tâm trạng của tôi hay không?"

Khurong Kỳ Hứa yếu ớt lên tiếng: "Em vẫn luôn muốn nói với anh, Kingsley, lúc đó trong lòng em vô cùng hỗn loạn, em muốn bình tĩnh lại rồi nói rõ ràng với anh. Em đã gọi điện cho anh, nhưng lúc ấy anh sắp lên máy bay rồi."

"Đúng vậy! Thế nên tôi mới nói mình có một cô bạn gái thật lương thiện!" Giọng Quý Đông Đình đầy châm chọc: "Em còn chúc tôi đi chơi vui vẻ nữa đấy!"

Quý Đông Đình buông tay ra, Khurong Kỳ Hứa ôm đầu ngồi sụp xuống đất. Cô vẫn mong anh sẽ an ủi cô dù chỉ là một câu, nhưng anh không làm được, trong lòng anh bây giờ chỉ toàn hận thù. Cô nói trong nước mắt: "Xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi..."

Quý Đông Đình cũng ngồi xuống, anh nâng gương mặt cô lên: "Khurong Kỳ Hứa, con của Quý Đông Đình này không phải nói một câu xin lỗi là được. Khurong Kỳ Hứa, tôi nói cho em biết, em không đền nổi đâu!"

"Đúng vậy, em không đền nổi! Vậy anh muốn em phải chết, đúng không?" Khurong Kỳ Hứa sắp bị Quý Đông Đình ép tới phát điên rồi.

Quý Đông Đình đứng thẳng dậy, anh từ trên cao nhìn cô bằng ánh mắt khinh ghét: "Nếu đã bỏ đứa bé rồi cũng tốt thôi. Ít ra thì mẹ của con tôi sau này không phải là một người phụ nữ vừa ích kỷ vừa nhu nhược."

Hai tai Khurong Kỳ Hứa ù đi. Câu nói này mới khó nghe làm sao! Cô ngược nhìn anh: "Đúng vậy, anh vốn nên tìm một cô thiên kim tiểu thư..."

"Ha ha... Hình như là em rất xem thường mấy cô thiên kim tiểu thư đó nhỉ?"

"Em không có!"

"Em lúc nào cũng tự cho rằng mình thanh cao. Em coi thường những người có tiền, nhưng thiên kim tiểu thư thì đã sao? Tôi cho em hay, họ tốt hơn em

gấp vụn lán. Họ kiêu hãnh, tự tin, luôn thẳng thắn và trung thành với người đàn ông của mình. Khương Kỳ Hứa, em có làm được như họ không?"

"Nếu đã vậy, tại sao ban đầu anh còn theo đuổi tôi? Tại sao anh lại đối xử với tôi tốt như vậy?"

Quý Đông Đình siết chặt cằm cô: "Tại sao tôi yêu em ư? Vì lúc đó tôi bị mù mắt, đã được chữa hả?"

"Ha ha ha..." Khương Kỳ Hứa cười lớn. "Chúc mừng anh cuối cùng đã tìm lại được ánh sáng!"

Quý Đông Đình nhìn cô gái nhếch nhác đang ngồi dưới đất: "Nói cho tôi biết, rốt cuộc Quý Đông Đình này có chỗ nào không xứng với em?"

Mặt Khương Kỳ Hứa tái mét, cô lắc đầu: "Trước nay đều là em không xứng với anh!"

"Vậy tại sao..." Giọng nói của Quý Đông Đình đầy thất bại: "Khương Kỳ Hứa, có lẽ là tôi đối với em quá tốt."

"Đúng vậy, anh quá tốt với em, thật sự quá tốt! Nhưng đây không phải thứ tình yêu mà em mong muốn. Tình yêu cuồng nhiệt của anh thật sự em nhận không nổi. Em cảm thấy mệt mỏi khi bất kỳ chuyện nhỏ nhặt gì anh cũng mở tiệc chúc mừng. Thế giới rực rỡ của anh không có chỗ dành cho em..."

Quý Đông Đình im lặng. Khương Kỳ Hứa tiếp tục bộc bạch những điều mà cô vốn nghĩ mình sẽ không bao giờ nói ra: "Anh quá hoàn hảo, chỉ cần vung tay một cái là có ngay một món quà trị giá mấy trăm nghìn tệ để tặng em, mà em thì không dám từ chối. Tuy em rất cảm kích, nhưng cũng vô cùng lo lắng. Em sợ tình yêu của mình chưa đủ nhiều, em phải cố gắng đối tốt với anh hơn nữa. Em chỉ mong có một cuộc sống thoải mái, không phải hao tâm tốn trí nghĩ ra đủ điều bất ngờ để đáp trả sự nhiệt tình của anh. Em chỉ cần một người đàn ông có thể ở bên cạnh em những lúc em buồn, anh ấy không cần phải nói những lời ngọt ngào, nhưng luôn thấu hiểu và thông cảm cho em."

"Ha ha ha..." Quý Đông Đình bật cười. Anh giơ tay lau đi giọt nước đọng trên khóe mắt. "Thì ra là vậy! Thành thật xin lỗi, Khương Kỳ Hứa!"

Có một số chuyện không nói ra sẽ tốt hơn cho cả hai. Anh hãy cứ hận cô đi, sau đó hãy yêu một người con gái tốt hơn cô về mọi mặt. Nhưng tại sao Khương Kỳ Hứa lại thấy buồn thế này? Anh vẫn đang ở đây mà cô đã bắt đầu nhớ anh rồi.

"Những lời em vừa nói, tôi đã hiểu rồi." Quý Đông Đình thả người xuống sofa.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, hai người cãi nhau suốt mấy tiếng đồng hồ. Bên ngoài cửa sổ, gió rít lên từng hồi nhưng không tài nào cuốn đi được nỗi bi thương trong lòng họ.

Một lúc lâu sau, Quý Đông Đình nhìn người con gái vẫn đang ngồi dưới đất, chậm chậm lên tiếng: "Vậy sau này, em sẽ tìm... một người bạn trai như thế nào?"

Nước mắt Khương Kỳ Hứa lã chã rơi, cô thành thật nói: "Em không biết!"

"Đừng quay lại với Thẩm Hoành, Lục Tự còn tốt hơn anh ta!"

"Chuyện này không liên quan tới anh!" Chia tay rồi mà anh vẫn còn muốn cô phải làm theo ý mình ư? Hay là anh muốn khẳng định rằng, sau này anh sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của cô nữa?

"Đúng vậy!" Quý Đông Đình tự kiểm điểm bản thân: "Tha lỗi cho tôi, tôi đã quen áp đặt người khác, bao gồm cả bạn gái mình! Xin lỗi, Hứa Hứa!"

Lời xin lỗi chân thành của anh khiến cô càng cảm thấy đau lòng hơn: "Em cũng có rất nhiều chỗ không tốt, có những chuyện em không nên giấu anh!"

Quý Đông Đình không bật ra được hết những lời muốn nói. Khương Kỳ Hứa buồn bã cúi đầu, chờ đợi hai tiếng chia tay. Nhưng anh cứ mãi chần chừ, phải chăng anh cũng đang luyến tiếc giống như cô?

"Không sao cả!" Quý Đông Đình liếc nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng. Anh nặng nề nhả từng chữ: "Hứa Hứa, có lẽ, chúng ta thật sự không hợp nhau! Hoặc có thể hai chúng ta cần một khoảng thời gian để bình tĩnh lại!"

Khương Kỳ Hứa khó khăn thốt ra một tiếng "ừm", sau đó ôm mặt khóc nức nở.

"Xin lỗi, tôi đã khiến em phải khóc rồi!"

"Không liên quan tới anh..." Khương Kỳ Hứa khóc đến lạc cả giọng, nhưng cô vẫn cố gắng dồn tất cả niềm kiêu hãnh của mình vào câu nói: "Kingsley, em chúc anh hạnh phúc!"

"Được, cảm ơn em!" Quý Đông Đình tiến lên ôm lấy Khương Kỳ Hứa rồi mau chóng buông cô ra: "Tôi cũng chúc em hạnh phúc!" Anh lấy tay lau đi giọt nước đọng trên đôi mắt sưng đỏ của cô: "Còn nữa, tôi rút lại câu nói vừa rồi. Em là một người con gái tốt!"

Khương Kỳ Hứa gượng cười, cô đã không còn sức lực để làm bất kỳ việc gì nữa.

"Tôi đi đây!" Trong lòng Quý Đông Đình dâng lên một đợt sóng lớn.

"Vậy em không tiễn anh nữa."

"Không cần tiễn!" Quý Đông Đình cúi xuống, định tạm biệt Khương Kỳ Hứa bằng một nụ hôn. Nhưng đến cuối cùng, anh chỉ quay người đi về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 9.5

Quý Đông Đình không hề quay đầu lại, còn Khương Kỳ Hứa ngồi sụp xuống đất, nhìn theo bóng lưng anh. Tại sao đã hạ quyết tâm rồi mà giây phút chia tay vẫn khiến con người ta đau đớn và tuyệt vọng như thế này? Mong muốn níu giữ anh khiến Khương Kỳ Hứa đột ngột kêu lên: "Kingsley, là thai ngoài tử cung..."

Quý Đông Đình dừng bước, quay lại nhìn cô: "Hứa Hứa, chắc em từng nghe câu chuyện Cậu bé chặn cừu rồi chứ?"

Khương Kỳ Hứa cúi đầu: "Xin lỗi!"

"Bất luận thế nào, em vẫn là một kỷ niệm đẹp trong lòng tôi."

"Cảm ơn anh!" Thật sự cảm ơn tình yêu cháy bỏng mà anh đã dành cho cô!

Bóng đêm đã bao trùm khắp thành phố. Quý Đông Đình im lặng ngồi ở ghế lái. Một giọng ca nam bi thương từ chiếc loa truyền đến:

Chúng ta giống như một bản tình ca tuyệt đẹp bỗng biến thành hai bộ phim bi thương.

Tại sao em lại dắt tôi vào chuyến hành trình khó quên rồi chỉ để lại một món quà là kỷ niệm đau thương nhất?

Chúng ta từng ngọt ngào và tin tưởng nhau đến thế, cũng đã cuồng điên và nồng cháy như vậy...

Nhưng tại sao hai ta vẫn quyết định đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, để rồi phải ôm tiếc nuối cả đời?

Bài hát kết thúc, giọng nữ phát thanh viên vang lên, Quý Đông Đình giờ tay tất dài. Anh gạt đi giọt nước mắt nóng hổi đang chực trào ra, sau đó gọi điện cho Dean: "Ngày mai chúng ta về London, hạng mục Nam Việt giao cho Ben phụ trách!"

Quý Đông Đình luôn cho rằng sự nghiệp của anh sẽ thành công hơn cả ông nội giỏi giang, còn tình cảm sẽ thăng hoa hơn người bồ đa tình của mình. Anh vốn nghĩ Khương Kỳ Hứa sẽ trở thành một cô con dâu tốt, anh và cô là cặp đôi lý tưởng, bọn họ sẽ sống bên nhau thật hạnh phúc. Vậy mà đến cuối cùng, anh lại khiến cho người con gái mà mình yêu thương nhất cảm thấy mệt mỏi. Trước nay anh chưa từng tin vào số mệnh, nhưng sau ngày hôm qua, anh đã phải đau đớn thừa nhận sự thật tàn khốc "duyên phận là do trời định, không thể cưỡng cầu".

Lúc làm thủ tục ở sân bay, thấy Quý Đông Đình cứ ngẩn ngơ suy nghĩ, Dean liền sắp lại gần anh: "Quý tiên sinh, vừa rồi anh đang tự kiểm điểm bản thân đấy à?"

"Tự kiểm điểm cái gì? Tự trách bản thân mình tại sao lại đẹp trai đến thế ư?" Quý Đông Đình khẽ nhấp một ngụm cafe.

"Tôi có thể cho anh vài lời khuyên được không?"

"Cứ nói!"

"Mỗi lần anh giận dữ đều thích trốn tránh, hơn nữa, những lúc bức tức còn thích ném đồ đạc, hai điểm này đều rất không tốt!" Dean bất chấp nguy hiểm nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Cảm ơn cậu! Nhưng lần này không phải do tôi trốn tránh, mà là Khương Kỳ Hứa không muốn gặp tôi. Hai chúng tôi cần có thời gian và khoảng cách để bình tĩnh lại." Quý Đông Đình tựa lưng vào ghế sofa rồi hỏi Dean: "Có phải đôi khi tôi quá tự cao hay không?"

"Có một chút!"

"Lấy ví dụ xem nào."

Dean nuốt nước bọt: "Ví dụ như, anh toàn cười nhạo tôi vì không có người yêu. Quý tiên sinh, tôi đang đợi người con gái trong mộng của mình!"

"Xin lỗi, Dean! Từ bây giờ tôi sẽ không giới thiệu bất kỳ ai cho cậu nữa, cậu cứ tiếp tục ôm cây đợi thỏ đi!"

"Nhưng việc Giám đốc Khương không muốn gặp anh cũng chỉ là ý kiến chủ quan của anh mà thôi. Anh đã thử hỏi qua cô ấy chưa? Biết đâu cô ấy muốn giữ anh lại..."

Quý Đông Đình nhắm mắt, giả vờ ngủ. Cả đêm không chợp mắt khiến tâm trí anh rối loạn. Tối hôm qua đựng là anh hơi mất bình tĩnh!

"Quý tiên sinh, anh có muốn xuống máy bay không?"

Quý Đông Đình không nói gì.

"Cất cánh rồi đây!"

Quý Đông Đình lườm Dean một cái.

Tình yêu là thứ hao tổn tâm sức, tiền bạc và thời gian nhất trên đời! Dưới con mắt của nhà đầu tư, tình yêu chắc hẳn là thứ không đáng đầu tư nhất vì nó quá mạo hiểm. Thế nhưng, vẫn có không ít người nguyện hy sinh vì tình yêu, cho dù có bị tổn thương sâu sắc cũng không rút ra được bài học.

Có lẽ, trong lần đầu tư này, Quý Đông Đình đã quá khinh suất rồi!

Thời kỳ Bắc Hải biến động nhất cũng chính là lúc Khương Kỳ Hứa xin từ chức. Cô đã nhận lời tháng sau sẽ chuyển đến làm việc tại khách sạn Mester. Lục Tự viết giúp cô một lá thư giới thiệu rất hay, trước khi trao cho cô, anh còn đùa giỡn: "Thật ra tôi vẫn đang đợi cô từ chức. Thế nên, lá thư giới thiệu này tôi đã viết xong từ lâu rồi."

"Hóa ra Tổng Giám đốc Lục trước nay vẫn luôn giả vờ khen tôi ư?" Khương Kỳ Hứa mỉm cười.

"Cô là nhân viên do tôi đích thân kèm cặp. Tôi hy vọng cô có thể tiến xa hơn nữa. Tôi giống như là đang thả điều vậy, tôi muốn con điều bay cao hơn nhưng lại không nỡ buông sợi dây trong tay ra."

Thấy Khương Kỳ Hứa cúi đầu, vờ như không hiểu ý mình, Lục Tự nhún vai: "Khi cô tới Mester, tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất đừng có đục khoét Thịnh Đình của tôi!"

Đây đúng là một vấn đề lớn! Khương Kỳ Hứa cười nói: "Tôi sẽ không khoét đâu!"

Lục Tự đứng dậy, gờ tay ra: "Làm cho tốt nhé!"

Khương Kỳ Hứa bắt tay Lục Tự: "Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục!"

Khách sạn Mester thực ra cũng là một khách sạn năm sao, nhưng không thể sánh được với Thịnh Đình. Chủ tịch của Mester không tập trung kinh doanh khách sạn, dẫn tới việc "cấp cao làm việc chậm chạp, cấp trung ai cũng lè mề, cấp cơ sở thì lòng người bất định" như lời Lục tự nhận xét.

Thật ra, lúc mới xin nghỉ việc, Khương Kỳ Hứa không vội vã gửi hồ sơ tới Mester mà kiên nhẫn chờ đợi bên đó chủ động hẹn gặp cô thêm lần nữa. Không nằm ngoài dự đoán của Khương Kỳ Hứa, chỉ một tuần sau, Mester chẳng những tìm đến cô mà còn đưa ra mức đãi ngộ cao hơn hẳn lần trước. Chiều này cô đã học được từ Quý Đông Đình... Ôi trời, cô lại nhớ tới người đàn ông đó rồi! Nhưng cũng may là đạo này cô đã không còn ảo tưởng anh vẫn luôn ở bên cạnh mình như mấy ngày đầu sau chia tay nữa rồi.

Mester vốn xuất thân từ Tập đoàn bất động sản nên phúc lợi khá tốt, toàn bộ nhân viên cấp Giám đốc đều được cấp chỗ ở miễn phí, cứ hai người chung một căn hộ. Khương Kỳ Hứa rất may mắn khi người được phân ở cùng cô vì sắp kết hôn nên đã ra ngoài thuê nhà. Với tính cách của cô thì ở một mình sẽ tốt hơn.

Khương Kỳ Hứa chuyển khỏi khu nhà cũ. Chẳng biết có phải là vì nơi đây đã lưu lại quá nhiều kỷ niệm với Quý Đông Đình hay không mà cô cảm thấy cực kỳ quyến luyến. Tuy sống ở đó có rất nhiều bất cập, nhưng cô vẫn không nỡ rời xa căn nhà đã gắn bó suốt ba năm qua. Lục Tự từng nói, chính thói quen đã khiến cô cứ mãi chần chừ không chịu rời khỏi Bắc Hải Thịnh Đình. Còn bây giờ, cô đã chuyển chỗ làm, có lẽ cuộc sống của cô cũng chính thức bước sang một trang khác.

Khương Kỳ Hứa mất cả buổi chiều để sắp xếp đồ đạc của Quý Đông Đình vào một chiếc thùng to. Người đàn ông ngang ngược ấy mới sống ở đây không bao lâu mà đâu đâu cũng thấy bóng dáng của anh. Quần áo, đồ dùng còn chưa bóc nhãn, các sản phẩm kỹ thuật số, thiết bị chiếu phim gia đình, hai chai rượu vang đang uống dở...

Khương Kỳ Hứa trầm nghĩ, dù cô bán rẻ chỗ đồ này cũng có thể sống thanh thoi trong vài năm tới. Cảm giác đi thu dọn đồ lặt vặt của người bạn trai giàu có chẳng khác nào đang nhặt được tiền. Những thứ này rõ ràng Quý Đông Đình không cần đến nữa, vậy mà Khương Kỳ Hứa vẫn bảo quản rất cẩn thận, cô thậm chí còn để băng phiến vào thùng rồi niêm phong kỹ càng.

Nhân viên dọn nhà chỉ vào chiếc thùng to ngoài phòng khách: "Khương tiểu thư, cái này cũng chuyển đi phải không?"

Khương Kỳ Hứa gật đầu. Cô đang không biết phải làm sao với chiếc giường lớn trong phòng ngủ, đem tặng thì không được mà bán đi cũng chẳng xong. Cô thật sự muốn bỏ lại nhưng anh chàng dọn nhà cứ tiếc rẻ thay cô: "Cái này đắt đấy! Mua hàng cũ cũng phải mấy chục nghìn. Khương tiểu thư thật sự không dùng nữa à?"

"Không cần nữa!" Khương Kỳ Hứa quả quyết. Cho dù có chuyển đến nhà mới chắc cô cũng chẳng thể tiếp tục ngủ trên đó. Quý Đông Đình thật đáng ghét, đã chia tay rồi mà còn khiến cô phải đau đầu suy nghĩ thế này!

Tất cả đồ đạc đã được chuyển lên chiếc xe tải đỗ dưới sân nhà. Khương Kỳ Hứa nhìn lên tầng sáu, do dự một lát rồi nói với nhân viên chuyên đồ: "Có thể giúp tôi đem chiếc giường theo được không?"

"Đương nhiên là được!" Cậu nhân viên rất nhiệt tình: "Nếu Khương tiểu thư không cần, tôi còn định hỏi xin cô đấy!"

Khương Kỳ Hứa thật sự rời khỏi Bắc Hải Thịnh Đình bằng một bữa tiệc chia tay vui vẻ. Trong phòng karaoke, An Mỹ cao hứng nói: "Tổng Giám đốc Lục, tôi cũng muốn xin nghỉ việc!"

Lục Tự cười rất tươi: "Được thôi, nhưng cô tìm được công việc khác chưa?"

An Mỹ khoác tay Khương Kỳ Hứa: "Đương nhiên là tôi đi theo Giám đốc Khương rồi!"

"Thật vô dụng! Cô là thú cưng của Khương Kỳ Hứa đấy à?" Lục Tự không hề kiêng nể.

An Mỹ bị tổn thương, gục lên vai Khương Kỳ Hứa: "Chỗ dựa của em vừa đi mất là em lập tức không được hoan nghênh nữa rồi, hu hu..."

"Ha ha... Cô có bao giờ được hoan nghênh đâu!" Bác Hoàng bồi thêm một câu khiến An Mỹ càng đau hơn.

"Được rồi, được rồi! Dội công việc ổn định, chị nhất định sẽ xin cho em rời khỏi Thịnh Đình!" Khương Kỳ Hứa đã quên mất lời hứa "không đục khoét" hôm trước rồi.

Lục Tự mỉm cười: "Ngoài bác Hoàng đầu bếp ra, những người khác cô cứ khoét thoải mái!"

Khương Kỳ Hứa ngượng ngập: "Tổng Giám đốc Lục à, thật ra người tôi muốn đưa đi nhất chính là bác Hoàng đấy!"

Bác Hoàng ưỡn ngực: "Tổng Giám đốc Lục cứ yên tâm! Lão Hoàng tôi là người có khí chất, xin thề sẽ trung thành với Thịnh Đình, tuyệt đối không bị sắc đẹp mê hoặc!"

"Ồi, trời! Ai thêm dùng sắc đẹp mê hoặc một lão già như bác cơ chứ!" An Mỹ nhân cơ hội "báo thù" bác Hoàng.

Tất cả mọi người cùng cười vang. Kể từ sau khi chia tay Quý Đông Đình, chưa lúc nào Khương Kỳ Hứa được cười đùa thoải mái như thế này. Ngoài ra, hôm nay cũng là lần đầu tiên cô được thưởng thức giọng hát của Lục Tự. Anh hát dễ nghe hơn Quý Đông Đình nhiều. Ồi, cô lại nhớ tới cái người đàn ông phiền toái, đó rồi! Khi ra đi, anh dường như đã mang theo một góc tâm hồn cô, nhưng công việc và tình bạn chắc chắn sẽ giúp cô lấp đầy khoảng trống trong trái tim mình.

Một năm sáu tháng sau, Khương Kỳ Hứa từ Giám đốc bộ phận kinh doanh đã được thăng chức thành Tổng Giám đốc của Mester. Đồng thời, với chính sách khuyến khích nhân viên nắm cổ phần, cô cũng trở thành một cổ đông nhỏ của khách sạn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Từng qua biển lớn sợ chi nước

Hoàng hôn dần tắt, chú chim mệt mỏi, cá nhỏ cũng lạnh rồi. Thế nhưng, vì không muốn chia ly, nên chú chim cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng của mình bay thẳng xuống biển, còn cá nhỏ dồn hết sức mạnh nhảy vọt lên mặt nước...

"Nếu anh là chim, anh có làm vậy không?"

"Ngốc ạ, anh cảm thấy câu chuyện Kỳ sĩ và nàng công chúa biển cả hợp với chúng ta hơn!"

Hai tháng nay, Khương Kỳ Hứa miệt mài tập leo núi ở cung thể thao. Ban đầu, cô vốn cho rằng leo núi chẳng phải việc gì khó khăn, chỉ cần kiên trì và có chút thể lực, cứ từng bước chậm rãi thì sẽ lên đến đỉnh thôi. Kết quả, lần đầu thử sức, cô chỉ leo được một phần ba rồi suýt bật khóc vì cảm giác chơi voi không một điểm tựa. Thì ra, muốn lên được đỉnh cao thật chẳng dễ dàng gì, chỉ cần hụt một bước là bao công sức đều đổ xuống sông xuống biển.

Hôm nay, Khương Kỳ Hứa tự thử thách bản thân với độ cao mười hai mét, tiếc rằng cô lại bị sảy chân ở phút cuối cùng. Anh chàng huấn luyện viên trẻ tuổi với khuôn mặt khôi ngô và thân hình cường tráng đỡ lấy cô: "Tiếc thật, chỉ còn một bước nữa thôi!"

Khương Kỳ Hứa vừa tháo đồ bảo hộ trên người vừa nói: "Có những lúc, chỉ một bước ấy thôi nhưng phải leo rất lâu."

Huấn luyện viên nhìn cô, ánh mắt đầy mong đợi: "Khương tiểu thư, cô có hứng thú tham gia cuộc thi Thanh niên leo núi vào ngày mai không?"

"Rất xin lỗi! E là tôi không thể tham gia được!" Khương Kỳ Hứa vuốt lại mái tóc rối bù.

“Vậy buổi tối có thể cùng đi ăn cơm không?”

“Thầy Vương!” Khương Kỷ Hứa phì cười, sau đó nghiêm túc trả lời: “Tôi đã nói rồi, tôi không yêu người kém tuổi.”

Ôi chào! Vương Dục Uy chỉ hận không thể sửa ngay được tuổi của mình trên chứng minh thư. Vì khoảng cách ba tuổi ấy mà không cho anh ta cơ hội ư? Anh ta thích cô gái xinh đẹp này ngay từ lần gặp đầu tiên, nhưng đã theo đuổi hai tháng nay mà vẫn không có tiến triển gì.

Ra khỏi khu leo núi, Khương Kỷ Hứa đi vào sân trượt băng, cô ngồi trên khán đài lắng nghe những âm thanh sống động. Chẳng mấy khi cô có một buổi chiều thứ Bảy nhàn nhã như thế này. Khương Kỷ Hứa rất muốn trượt băng nhưng mãi vẫn không đăng ký học. Lý do đều là vì người đàn ông ấy. Cô bỗng nhớ tới dáng vẻ oai phong của anh khi chơi khúc côn cầu...

Khương Kỷ Hứa vừa đi tới bãi đậu xe lại nhận được điện thoại của Thẩm Hoàn. Cô cười nói: “Thẩm Hoàn, gần đây em rất bận!”

“Tiểu Hứa, không thể lần nào anh hẹn em cũng bận thế chứ!”

“Vậy thì có thể hiểu là em đang tìm lý do để từ chối anh.” Khương Kỷ Hứa hết sức thẳng thắn.

Đúng lúc này, một người khác cũng gọi tới, cô chuyển trò qua loa với Thẩm Hoàn vài câu rồi cúp máy, ấn nút nhận cuộc gọi của An Mỹ. Nửa năm trước, cô ấy đã chuyển tới Mester làm việc, hiện đang là trợ lý của Khương Kỷ Hứa. Tháng Chín năm ngoái, Bắc Hải Thịnh Đình chính thức đổi tên thành Thịnh Đình. Bây giờ, cổ đông lớn nhất của Thịnh Đình không phải Ngụy Bắc Hải mà là Lục Tự. Kết quả cuộc điều tra lần trước đã khiến Ngụy Bắc Hải lĩnh án bảy năm tù giam. Hà Vân, với tư cách là người đại diện của ông ta, đã biến Bắc Hải thành một mớ bòng bong.

An Mỹ có vài thắc mắc liên quan đến báo cáo phát triển nghiệp vụ của Mester. Khương Kỷ Hứa ngồi vào xe, giải thích tường tận những vấn đề An Mỹ còn chưa hiểu.

An Mỹ có vẻ chán nản: “Tổng Giám đốc Tiểu Khương, có phải là em quá ngốc hay không?”

“Không đâu!” Khương Kỷ Hứa an ủi An Mỹ: “Mester không giống với Thịnh Đình, nên em không thể dùng cách của Thịnh Đình áp dụng cho nó được! Nếu Thịnh Đình tôn thờ chủ nghĩa xa hoa thì Mester lại theo đuổi phong cách thực thái.”

An Mỹ cười hi hi: “Cảm ơn Tổng Giám đốc Khương đã chỉ bảo!”

Khương Kỷ Hứa cúp máy, sau đó bật đài FM lên nghe. Một điệu dân ca Pháp êm ái truyền đến khiến cô cảm thấy thật dễ chịu. Cô nhìn gương chiếu hậu, cẩn thận lùi xe, nhưng một chiếc Audi đột ngột lao tới khiến cô vội vàng đánh tay lái, không cẩn thận đâm thẳng vào đầu chiếc xe ở bên cạnh. Chủ nhân của chiếc Audi vội vàng xuống xe nhận lỗi, Khương Kỷ Hứa chụp lại ảnh người phụ nữ ấy rồi để bà ta đi.

Cô nhìn chiếc Volkswagen bị móp đầu, thật sự chỉ muốn chuồn thẳng. Nhưng cô gái lương thiện ấy đã cố gắng đợi đến nửa tiếng đồng hồ mà chủ nhân của chiếc xe vẫn không xuất hiện. Khương Kỷ Hứa bèn lấy giấy ghi tên và số điện thoại của mình, sau đó gài lên chiếc cần gạt nước. Vậy mà tới mấy ngày sau, cô cũng chẳng nhận được bất kỳ cuộc gọi bất đền nào.

Sáng thứ Hai, Khương Kỷ Hứa tham dự cuộc họp giao ban. Dưới sự lãnh đạo của Chủ tịch mới, Mester đã có nhiều thay đổi: đội ngũ quản lý trẻ trung với độ tuổi trung bình không quá ba mươi, phương châm hướng đến là thời thượng và thoải mái.

Cuộc họp kết thúc, Khương Kỷ Hứa ở lại bàn bạc với Giám đốc bộ phận tiếp thị về hạng mục sắp tới. Sau khi xong việc, Giám đốc Cố thở dài tâm sự với cô: “Tổng Giám đốc Khương, cô biết không, tuần trước ông xã nhà tôi sang London công tác đã tham gia cá cược đua ngựa rồi bị thua mất một trăm hai mươi nghìn, nhà chúng tôi sắp chết đói đến nơi rồi!”

“Sao có thể như vậy?” Khương Kỷ Hứa hết sức ngạc nhiên: “Trông chồng chị đâu giống người thích cờ bạc.”

“Thì bị người ta lừa gạt mà.” Mắt Giám đốc Cố đỏ hoe. “Nếu không phải là vì con cái thì tôi đã ly hôn với ông ta.”

“Chị đừng quá kích động, tiền có thể kiếm lại được mà!” Khương Kỷ Hứa nhẹ nhàng an ủi.

Giám đốc Cố tiếp tục than vãn: “Ông ấy nói cứ nghĩ con ngựa Argentina ấy thắng chắc rồi nên mới đặt cược một đồng tiền, ai dè lại bị một con ngựa lai vượt mặt.”

Khương Kỷ Hứa chỉ biết tỏ vẻ tiếc nuối. Giám đốc Cố vẫn chưa hết phần nộ: “Thật ra cũng chẳng thể trách ông ấy được, nếu tôi mà ở trường đua chắc cũng chẳng đặt cược cho cái con ngựa tên Xuxu đó, nghe cái tên đã thấy chẳng có vẻ gì là quán quân cả!”

“Xuxu?” Khương Kỷ Hứa kinh ngạc há hốc miệng.

Giám đốc Cố chợt nhận ra: “Hình như đồng âm với tên của Tổng Giám đốc Khương thì phải!”

Buổi trưa, Khương Kỷ Hứa lên mạng tìm kiếm hình ảnh của Xuxu. Chú ngựa non nghịch ngợm của ngày xưa giờ đã oai phong lắm rồi!

Dean đến trang trại Budde, gặp ngay Quý Đông Đình đang dắt Xuxu lững thững đi tới. Cậu ta hớn hờ: “Quý tiên sinh, vừa từ thành phố S trở về là tôi tới đây tìm anh luôn. Anh xem, tôi tốt với anh biết nhường nào!”

“Cảm ơn cậu đã nhớ nhung!” Quý Đông Đình dắt Xuxu về chuồng rồi cùng Dean đi tới căn nhà màu trắng cách đó không xa. Anh xem qua tập tài liệu Dean vừa mang tới, gật đầu: “Dean, cậu làm khá lắm!”

Dean đột nhiên đưa cho anh một tờ giấy nhỏ xinh. Quý Đông Đình nhìn nét chữ quen thuộc trên đó, cũng không có phản ứng gì quá khích, chỉ khẽ nhún mày hỏi: “Thế này là ý gì?”

Dean kể lể: “Tôi mượn bạn chiếc xe mới mua, nhưng vừa mới đi được một lúc đã bị đâm rồi. Người ta còn tốt bụng để lại mẫu giấy này.”

Quý Đông Đình đặt mẫu giấy xuống mặt bàn: “Bảo bạn cậu đi tìm người gây chuyện ấy, chứ nói với tôi để làm gì? Tôi đâu có làm ở sở cảnh sát!”

“Thôi được rồi, phí sửa chữa đắt lắm!” Dean rút điện thoại ra: “Tôi đành nói thẳng với bạn, bảo cậu ấy mau chóng liên lạc với người gây họa vậy. Quản gia Khương là người dễ thương lượng, có khi còn bắt chẹt được một khoản ấy chứ!”

“Ha ha...” Quý Đông Đình cười lớn: “Khương Kỳ Hứa giờ đã là người có tiền. Tổng Giám đốc Khương tài giỏi chẳng lẽ lại không thể đền được ư?”

“Cũng đúng! Mặc dù thu nhập hàng năm là năm trăm nghìn, nhưng tiền lương mỗi tháng cũng chỉ có hơn mười nghìn thôi.” Dean đặt điện thoại bên tai: “Bạn tôi cũng khá rộng rãi, có thể bảo quản gia Khương trả theo kỳ.”

Quý Đông Đình đứng dậy, tiện tay vơ mẫu giấy trên mặt bàn đút vào túi áo: “Phí sửa chữa cậu cứ tạm ứng trước đi, tôi sẽ tính vào tiền lương của cậu!”

Dean nở nụ cười rạng rỡ. Kỳ thực, anh ta vừa bấm số của cô bạn gái người Hà Lan. Cô gái nhỏ nhắn đáng yêu nhanh chóng bắt máy, Dean ngọt ngào thì thầm những lời có cánh vào điện thoại. Quý Đông Đình chau mày, đi thẳng ra ngoài. Trong lòng Dean hết sức sung sướng, bây giờ cục diện đã thay đổi, anh chàng “trai tân” này mới là người có đôi có cặp, còn cái vị đa tình ngoài kia thì đang cô đơn lẻ bóng.

Cuối tuần, Quý Đông Đình ngồi đọc sách trong thư phòng. Có lẽ thời gian gần đây anh thực sự quá nhàm chán, nên ngay cả một cuốn sách thiếu nhi nhạt nhẽo mà Khương Kỳ Hứa từng xem cũng có thể khiến anh mất cả một buổi chiều nghiền ngẫm.

Lúc bà Quý đến cũng gần tới giờ cơm tối, anh liền hỏi mẹ: “Tối nay mẹ ở lại đây ăn cơm chứ? Để con bảo quản gia chuẩn bị thêm một ít thức ăn!”

“Kingsley, trước nay con chưa bao giờ giữ mẹ ở lại ăn cơm cả!” Bà Quý có vẻ hoảng hốt.

“Vậy ư? Nhưng có vấn đề gì không ạ?”

“Đương nhiên là có! Từ sau khi chia tay Hứa Hứa, con không hẹn hò với bất kỳ cô gái nào, đến cả bạn trai cũng không có nữa!”

“Con hoàn toàn bình thường!”

“Mẹ biết!” Bà Quý nắm lấy tay con trai: “Nhưng làm gì có người mẹ nào không lo lắng cho con mình kia chứ? Mẹ chỉ sợ con buồn thôi!”

“Con không sao!”

“Vậy thì tốt!” Nét mặt bà Quý bỗng trở nên tươi tỉnh: “Nói cho con biết một chuyện nhé!”

“Gì ạ?” Quý Đông Đình hết sức thờ ơ.

“Tháng trước, lúc mẹ tới thành phố S chơi, Hứa Hứa đã làm hướng dẫn viên du lịch cho mẹ đấy!” Bà Quý nháy mắt với con trai.

“Ồ!” Quý Đông Đình chẳng mấy hào hứng. Có phải là cô làm hướng dẫn viên du lịch cho anh đâu!

“Mẹ cảm thấy Hứa Hứa thật sự rất tốt! Công việc bận rộn là thế mà trong bảy ngày mẹ ở thành phố S, gần như hôm nào con bé cũng dành thời gian cùng mẹ đi dạo phố rồi còn ăn cơm nữa. Đứng là làm khó cho con bé rồi!”

“Có mà mẹ mặt dày đi làm phiền người ta ấy!”

“Sao lại là mặt dày? Cho dù con đã chia tay với Hứa Hứa, nhưng không có nghĩa là mẹ không thể làm bạn với con bé!”

Quý Đông Đình chẳng buồn nói nữa.

Bà Quý nhìn thấy quyển sách trong tay con trai, kinh ngạc thốt lên: “Kingsley, từ lúc nhỏ con đã không đọc truyện cổ tích, sao bây giờ lại đọc vậy? Lẽ nào con đang trưởng thành ngược ư?”

Quý Đông Đình tiếp tục giờ sách: “Con xem hộ con mình không được à?”

“Đương nhiên là được!” Bà Quý nhớ lại khi xưa: “Lúc mẹ mới mang thai đã bắt đầu chọn đủ các loại truyện cổ tích cho con rồi. Kết quả là Hoàng tử bé hay Vị hoàng đế và con chim họa mi con đều không xem. Sau này con cũng chỉ đọc Thủy hử, Tam quốc diễn nghĩa với Kim Bình Mai gì đó của ông nội.”

Quý Đông Đình hết chịu nổi: “Lúc nhỏ con không xem Kim Bình Mai đâu mẹ!”

“Vây ư? Lễ nào mẹ nhớ nhầm?” Bà Quý chồng chế: “Nhưng dù sao thì cũng từng đọc, đúng không?”

Kể từ sau khi chia tay Khương Kỷ Hứa, hầu như tối nào Quý Đông Đình cũng ngủ rất sớm. Hôm nay, anh nằm trên giường trần trọc mãi rồi bật dậy, đi sang căn phòng mà Khương Kỷ Hứa từng ở. Sau một hồi lục lọi, anh tìm được cuốn sổ ghi chép của cô. Trên trang cuối cùng viết một dòng chữ tiếng Anh: Don't try so hard, the best things come when you least expect them to - Kingsley. Bên dưới đó còn viết thêm mấy chữ “Kingsley” và ba chữ “Quý Đông Đình” nữa. Trong lòng anh bỗng dâng lên một cảm giác thân thuộc, anh cầm bút viết chữ “Khương Kỷ Hứa” ngay cạnh chữ “Quý Đông Đình”. Anh tưởng rằng mình đã đem đến cho cô những thứ tốt nhất, nhưng chưa từng nghĩ xem đó có phải là điều mà cô muốn hay không.

Khách sạn nghỉ dưỡng Nam Việt sắp chính thức đi vào hoạt động. Tuy còn chưa khai trương nhưng Nam Việt đã giành được nhiệm vụ cao cả là đón tiếp các vị khách quý tới dự triển lãm Khoa học quốc tế. Khương Kỷ Hứa đã rất nỗ lực cho hạng mục này, bên phía Lục Tự cũng có nhiều cố gắng, vậy mà đến cuối cùng vẫn bị Nam Việt dễ dàng qua mặt.

Buổi tối, Lục Tự hẹn Khương Kỷ Hứa đi ăn món lẩu cá ở một nhà hàng bình dân trong thành phố S. Khương Kỷ Hứa áy náy nhìn Lục Tự khi đến muộn hơn hai mươi phút: “Đường tắc quá!”

Lục Tự nhìn đồng hồ đeo tay: “Cũng may là phụ nữ có quyền đến muộn!”

Khương Kỷ Hứa mỉm cười: “Anh đói rồi phải không? Gọi món luôn nhé!”

Lục Tự gọi một con cá quả nặng một cân, những món khác đều do Khương Kỷ Hứa quyết định. Cô đã làm việc ở Thịnh Đình ba năm, nên biết rất rõ khẩu vị của Lục Tự.

“Bữa này tôi mời.” Khương Kỷ Hứa nói.

Lục Tự dựa ra sau ghế: “Được, bữa sau tôi lại mời cô!”

“Tổng Giám đốc Lục giờ đã là ông chủ lớn rồi, lần sau nhất định phải mời tôi một bữa thịnh soạn đấy!”

“Không thành vấn đề! Hay là tối Ngọc Phủ Lầu?”

Khương Kỷ Hứa lắc đầu. Cô không thiết tha gì với mấy nhà hàng mà chỉ ăn một bữa cũng tốn đến mấy chục nghìn. Cô bắt đầu chủ đề chính: “Tổng Giám đốc Lục tìm tôi có việc gì vậy?”

“Cô có nhận được lời mời không?” Lục Tự hỏi.

Có lẽ Lục Tự đang nói tới bữa tiệc khai trương khách sạn Nam Việt. Khương Kỷ Hứa thoáng ngẩn ngơ. Đúng là Mester muốn để cô đi... Cô nhấp một ngụm trà: “Có. Nhưng tôi không định đi.”

Lục Tự tỏ vẻ tiếc nuối: “Tôi đang lẻ loi nên muốn cô cùng đi với tôi.”

“Thật ra tôi vẫn luôn muốn tới thăm khách sạn nghỉ dưỡng Nam Việt.”

“Lúc trước, vì Thịnh Đình mà tôi đã bán đi toàn bộ cổ phần ở Nam Việt. Có thể nói, Nam Việt luôn là niềm tiếc nuối trong tôi, thế nên, cho dù có là Hồng Môn Yến thì tôi cũng phải tham gia.”

Khương Kỷ Hứa do dự một lúc rồi mới lên tiếng: “Được, tôi sẽ cùng đi với Tổng Giám đốc Lục! Nhưng trên danh nghĩa, chúng ta là đối thủ cạnh tranh, tôi e rằng sếp của tôi sẽ nổi giận.”

“Tôi là sếp cũ của cô.”

“Đương nhiên là sếp hiện tại quan trọng hơn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 10.2

Nam Việt, khách sạn sáu sao đầu tiên ở thành phố S, trước mắt cũng là khách sạn sáu sao duy nhất trên toàn quốc, chính thức mở cửa vào ngày mừng sáu tháng Sáu. Khương Kỷ Hứa xem một lượt danh sách khách mời của buổi tiệc, khi chắc chắn không có Quý Đông Đình, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên chuyến bay từ London tới thành phố S, Dean hỏi Quý Đông Đình: “Khi chuẩn bị cho buổi lễ khai trương Nam Việt, chúng tôi hỏi anh có muốn đích thân tới cắt băng khánh thành hay không, anh đã nói là không cơ mà. Bây giờ trong danh sách khách mời không có tên anh, anh nên xuất hiện với tư cách

gi đây?”

“Tôi là ông chủ lớn nhất của Nam Việt, chẳng lẽ tôi không thể đến tham dự lễ khai trương khách sạn của mình hay sao?” Quý Đông Đình bình thản giờ báo ra xem.

“Không thể nói như vậy được! Tôi vẫn cảm thấy không ổn lắm!”

“Cứ coi tôi là khách mời bí mật đi!”

Dean há hốc miệng: “Hả?”

“Xuất hiện với tư cách khách mời bí mật.” Quý Đông Đình nhắc lại một lần nữa.

Dean lặng lẽ quay đầu đi, trong lòng thầm nghĩ: Khách mời bí mật cái nổi gì, là vị khách không mời mà tới mới đúng!

Đến tham dự buổi tiệc của Nam Việt, Khương Kỳ Hứa chọn cho mình một bộ váy ren màu be vừa trang nhã lại vô cùng nữ tính. Trước khi đi, An Mỹ tặng cho cô một thỏi son màu khá đậm, nhưng rất hợp với chiếc váy mà cô đang mặc. An Mỹ nịnh nọt: “Đây là màu son mà các ngôi sao hay dùng. Em thấy Tổng Giám đốc Tiểu Khương còn đẹp hơn cả mấy nữ minh tinh đó, chị dùng màu son này là chuẩn đấy!” An Mỹ đề cập đến mục đích của mình khi tặng son cho sếp: “Trong buổi tiệc, chị có thể xin giúp em chữ ký của một người được không?”

“Là ai vậy?” Khương Kỳ Hứa hỏi.

“Chính là Trịnh Khải ạ. Em thấy trong danh sách khách mời có tên của anh ấy. Em thích anh ấy lắm!” An Mỹ năn nỉ: “Tổng Giám đốc Tiểu Khương, em biết chị tốt với em nhất mà!”

“Chị sẽ cố gắng, nhưng không dám chắc là xin được đâu nhé!” Khương Kỳ Hứa đành nhận lời.

Khương Kỳ Hứa ngồi xe của Lục Tự tới khách sạn Nam Việt. Khách sạn này được xây dựa vào núi, tòa nhà chính nằm trên đỉnh núi. Đi qua hai trạm bảo vệ thiết kế theo kiểu châu Âu, trước mắt Khương Kỳ Hứa hiện ra một con đường màu xanh đẹp tuyệt vời. Cô cảm thấy nên gọi nơi này là “làng du lịch hào hoa” thì đúng hơn là “khách sạn nghỉ dưỡng”. Cô bước xuống xe, quay sang nhìn Lục Tự: “Anh có thấy giống chốn bồng lai tiên cảnh không?”

“Nhìn bề ngoài thì giống, nhưng bên trong thì chưa chắc!” Lục Tự nhẹ nhàng cầm tay Khương Kỳ Hứa.

Khương Kỳ Hứa thoáng ngạc nhiên, sau đó chủ động khoác tay Lục Tự. Cô và anh cùng tới đây, đương nhiên phải khoác tay nhau đi vào rồi.

Sau khi hướng dẫn viên của Nam Việt đưa khách khứa đi tham quan một vòng, nghi thức cắt băng khánh thành nhanh chóng được bắt đầu. Tất cả các khách mời đều ngồi vào vị trí được xếp sẵn, vì vậy, dù Khương Kỳ Hứa và Lục Tự đến cùng nhau nhưng mỗi người lại ngồi một nơi. Khương Kỳ Hứa ngồi cạnh một cô gái xinh đẹp đeo kính đen. Hình như Khương Kỳ Hứa đã từng nhìn thấy cô ta trên ti-vi thì phải. Cô gái nhìn quanh rồi lẩm bẩm: “Lẽ nào Kingsley không tới thật sao?”

Khương Kỳ Hứa thầm thở dài.

Trong lúc Chủ tịch thành phố S bận rộn đọc bài diễn văn dài lê thê thì Quý Đông Đình lại đang nhàn nhã đứng kéo violon trong vườn hoa trên tầng sáu mươi sáu. Anh chơi trọn vẹn một bản dân ca rồi quay sang hỏi Dean: “Thấy tôi đàn thế nào?”

Dean nịnh nọt: “Đúng là Paganini(*) đầu thai!”

(*) Niccolò (hay Nicolò) Paganini (1782 - 1840) là một nghệ sĩ chơi violin, viola, guitar và nhà soạn nhạc người Ý. Ông được coi là một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất trong lịch sử.

“Vớ vẩn!” Quý Đông Đình đặt cây đàn trong tay xuống: “Đây là bản nhạc tệ nhất mà tôi từng chơi!”

Dean đánh trống lảng: “Quý tiên sinh không cần chuẩn bị gì sao? Quân gia Khương tới rồi, hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy màu be rất đẹp.”

Quý Đông Đình vẫn tỏ ra bình thản: “Đến cùng Lục Tự phải không?”

Dean ngập ngừng: “Hình như là vậy.”

Quý Đông Đình ngồi xuống ghế sofa: “Dean, tôi hỏi cậu một câu, khi người phụ nữ lựa chọn đối tượng thì quan tâm đến điều gì nhất?”

Mặt Dean méo xệch: “Quý tiên sinh, tôi đâu phải phụ nữ!”

“Vậy tại sao bạn gái của cậu lại thích cậu?” Quý Đông Đình đổi cách hỏi khác.

Dean ngượng ngùng: “Cô ấy nói tôi đẹp trai.”

Quý Đông Đình có vẻ tiếc nuối: “Nếu Khương Kỳ Hứa cũng suy nghĩ đơn giản như bạn gái của cậu thì tốt!”

Dean sững sờ. Lần đầu tiên anh ta nghe ra được chút thương cảm trong giọng nói lúc nào cũng tràn đầy tự tin của Quý Đông Đình.

Mọi thủ tục rườm rà kết thúc, phần dạ tiệc chính thức bắt đầu. Khương Kỳ Hứa đi theo Lục Tự đến chào hỏi làm quen với một số nhân vật tầm cỡ. Cô cũng kể cho Lục Tự nghe việc An Mỹ nhờ cậy. Anh cười nói: “Tôi có quen người quản lý của công ty giải trí Thiên Hoàng. Tôi thấy hôm nay cậu ấy đi cùng Trịnh Khải tới đây. Để tôi tìm cậu ấy nhờ giúp!”

Khương Kỳ Hứa đưa cho Lục Tự ba tấm thiệp: “Chỉ cần ký tên vào đây là được rồi. Cảm ơn Tổng Giám đốc Lục, anh đúng là người tốt!”

“Chuyện nhỏ thôi mà!” Lục Tự mỉm cười rồi đi tìm người quản lý của Trịnh Khải.

Khương Kỳ Hứa bắt đầu nghiên cứu các món ăn trong bữa tiệc. Nghe nói, Nam Việt đã mời nhóm đầu bếp nổi tiếng thế giới tới đây chế biến, thế nên, đồ ăn hôm nay thực sự rất ngon. Chẳng bù cho thức ăn ở Mester, vừa tầm thường lại nhạt nhẽo, có lẽ đây chính là điểm yếu nhất của khách sạn nơi cô làm việc.

Lục Tự nhanh chóng quay lại: “Tôi đã đưa thiệp cho người quản lý của Trịnh Khải rồi. Cậu ấy nói ký tên xong sẽ nhờ người mang tới đây.”

Khương Kỳ Hứa lại cảm ơn một lần nữa. Lục Tự có vẻ không hài lòng: “Tổng Giám đốc Khương, cô có nhất thiết phải khách sáo như vậy không?”

Khương Kỳ Hứa chỉ biết cười trừ.

Lúc này, người dẫn chương trình trên sân khấu đột ngột lên tiếng: “Tôi hôm nay, Nam Việt rất hân hạnh được đón tiếp một vị khách mời bí mật! Mọi người thử đoán xem, là ai vậy?”

Một người phục vụ đi tới trước mặt Khương Kỳ Hứa rồi đưa cho cô ba tấm thiệp. Những người có mặt trong khán phòng vẫn đang xôn xao bàn tán về vị khách đặc biệt.

Người dẫn chương trình gọi ý: “Tôi xin được tiết lộ ba điều về vị khách ấy. Đầu tiên, đó là một anh chàng đẹp trai. Thứ hai, anh ấy là người thường xuyên phải di chuyển bằng máy bay. Thứ ba, anh ấy thật sự rất giàu có.”

Vừa đẹp trai vừa có tiền, lại được làm khách mời bí mật trong dạ tiệc của khách sạn Nam Việt? Trong lòng Khương Kỳ Hứa bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành. Cô mở tấm thiệp trong tay ra, ba chữ “Quý Đông Đình” như rồng bay phượng múa đập vào mắt cô, bên cạnh còn đề một câu thơ:

Từng qua biển lớn sợ chi nước

Chưa đến Vu Sơn chẳng biết mây(*)

(*) Hai câu thơ trong bài thơ Ly tứ ngũ thủ của nhà thơ Trung Quốc thời Trung Đường - Nguyên Chấn (779 - 831). Bài thơ được ông viết để tưởng nhớ người vợ đã mất là Vi Tùng.

Khương Kỳ Hứa lặng lẽ gấp tấm thiệp lại. Có lẽ Quý Đông Đình chỉ biết nhà thơ Nguyên Chấn sáng tác bài thơ này để tưởng nhớ người vợ đã mất, chứ không hề biết rằng ngay sau đó, ông ta đã nhanh chóng đi bước nữa. Nhưng người đàn ông ấy viết cho cô câu thơ này để làm gì? Anh ta có ý gì?

Phía sau cánh gà, Quý Đông Đình trưng ra một gương mặt lạnh như tiền. Dean nhanh chóng hiểu ra nguyên do: Người dẫn chương trình ngu ngốc giới thiệu như vậy thì Quý tiên sinh còn mặt mũi nào bước lên sân khấu cơ chứ? Lẽ nào ngoài đẹp trai và nhiều tiền ra, Quý tiên sinh không còn gì khác để nói hay sao?

Dean áy náy lên tiếng: “Xin lỗi Quý tiên sinh!”

“Không sao!” Quý Đông Đình không thèm tính toán, anh ngẩng đầu đi thẳng ra chính giữa sân khấu. Anh liếc qua bản thảo Dean đã chuẩn bị giúp mình, trên đó chỉ chít chữ tiếng Trung, mới nhìn đã thấy đau đầu rồi.

“Thưa các quý ông, quý bà!” Quý Đông Đình cắt tờ giấy trong tay vào túi, những tình huống thế này anh thừa sức đối phó. Anh hắng giọng: “Vô cùng hân hạnh được chào đón các vị đến với buổi dạ tiệc đầu tiên của khách sạn Nam Việt!”

Dean thật sự rất muốn khóc. Anh ta đã dồn bao công sức vào bài diễn văn này, vậy mà Quý tiên sinh lại chẳng thèm sử dụng.

Quý Đông Đình phát biểu ngắn gọn, mọi người vỗ tay rào rào. Cánh phóng viên cũng tranh thủ tác nghiệp. Có người hỏi: “Quý tiên sinh, khách sạn Nam Việt ban đầu vốn là hạng mục do anh đích thân phụ trách, nhưng sau đó anh lại cử người khác tới, trong chuyện này có nguyên nhân gì không?”

“Anh rất biết đặt câu hỏi!” Quý Đông Đình bình thản trả lời: “Đương nhiên là có nguyên nhân, nhưng chuyện này không tiện tiết lộ.”

“Khách sạn Nam Việt được đầu tư rất lớn, anh cảm thấy việc đầu tư vào đây có đem lại nhiều lợi ích hay không?” Một phóng viên khác lên tiếng.

Quý Đông Đình mỉm cười: “Nếu nhìn từ góc độ của một nhà đầu tư thì Nam Việt không phải là một hạng mục đầu tư lý tưởng. Nó chỉ lấy tiền trong túi tôi để giúp Chính phủ nâng cao GDP mà thôi. Nhưng đối với cá nhân tôi mà nói, đây là một khoản đầu tư có lợi, hơn nữa, tôi chưa từng hối hận khi đầu tư vào khách sạn nghỉ dưỡng Nam Việt. Nơi đây không chỉ chứa đựng tình cảm và niềm tin của tôi, mà thậm chí, kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời tôi cũng liên quan mật thiết tới nó.”

Có phóng viên chớp ngay thời cơ: “Quý tiên sinh, kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời anh là gì?”

“Xin lỗi, câu này tôi không thể trả lời!” Quý Đông Đình lịch sự từ chối.

Quý Đông Đình tươi cười trả lời tổng cộng mười mấy câu hỏi của phóng viên. Cuối cùng, một nữ phóng viên cảm thán: “Quý tiên sinh không giống như những gì bên ngoài đồn đại, anh đúng là một người đàn ông thành đạt nhưng hết sức bình dị và dễ gần!”

“Ồ, vậy sao?” Quý Đông Đình chẳng khiêm tốn chút nào: “Bên ngoài nói tôi thế nào? Cao ngạo phải không? Tôi nghĩ đây nhất định là hiểu lầm! Những ai quen biết tôi đều phải công nhận tôi là người đàn ông dịu dàng.”

Khương Kỳ Hứa nhếch môi cười, bỗng nhiên cảm thấy trên vai hơi nặng. Cô ngẩng đầu nhìn cánh tay của Lục Tự đặt trên vai mình: “Tổng Giám đốc Lục, tôi không sao!”

Màn khiêu vũ được bắt đầu ngay sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc. Khương Kỳ Hứa nhận lời cùng nhảy với Lục Tự. Anh vừa dẫn cô đi theo điệu nhạc vừa cất giọng cảm kích: “Thật ra, nhờ có Giám đốc Khương mà tôi mới biết khiêu vũ!”

Thấy Khương Kỳ Hứa khó hiểu nhìn mình, Lục Tự bèn giải thích: “Còn nhớ buổi vũ hội vào năm đầu tiên cô tới Thịnh Đình chứ? Lúc đó, tôi rất muốn mời cô nhảy, nhưng vì không biết khiêu vũ nên đã bỏ cuộc.”

Khương Kỳ Hứa nhớ ra rồi. Trong buổi vũ hội năm xưa, bác Hoàng là người đầu tiên mời cô nhảy. Cô hồi tưởng: “Ngày ấy, tôi đã rất kinh ngạc vì bác Hoàng là đầu bếp mà khiêu vũ rất giỏi.” Khương Kỳ Hứa bắt đầu nói chuyện phiếm với Lục Tự: “Sau đó, Tổng Giám đốc Lục đã học thế nào?”

“Tự mò mẫm thôi. Thực ra việc này vốn không khó, chỉ tiếc là tôi không có bạn nhảy.” Lục Tự thờ dãi. Kỳ thực, anh đã nói dối. Bạn nhảy đầu tiên của anh là Vương Nghi Lạc. Vào lần kỷ niệm một năm ngày cưới, Lục Tự và vợ từng khiêu vũ trên sân thượng, lúc ấy anh đã nghĩ hai người sẽ sống bên nhau trọn đời... Nhưng đời người đâu ai biết trước được chữ ngờ!

Điệu nhạc đầu tiên chấm dứt, Khương Kỳ Hứa nói rằng cô muốn nghỉ ngơi nên đi về phía chiếc sofa sau tấm rèm thủy tinh. Người phục vụ bước tới hỏi cô muốn uống gì, Khương Kỳ Hứa chỉ lắc đầu: “Không cần!”

Khương Kỳ Hứa ngồi xuống sofa, lấy điện thoại nhắn tin cho An Mỹ: Xin lỗi, chị không xin được chữ ký của Trịnh Khải cho em rồi!

An Mỹ nhấn lại hình một mặt người òa khóc nức nở.

Khương Kỳ Hứa chẳng biết phải làm sao. Cô định dứt điện thoại vào túi xách, nhưng vừa quay lại đã nhìn thấy trước mặt mình mới xuất hiện thêm một ly sữa. Đầu còn chưa ngẩng lên, cô đã nói lời cảm ơn.

“Không cần cảm ơn, đây là vinh hạnh của tôi!” Một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai.

Khương Kỳ Hứa ngẩng đầu nhìn.

Quý Đông Đình ngồi xuống sofa đối diện: “Anh có thể ngồi ở đây không?”

“Cứ tự nhiên!” Khương Kỳ Hứa đứng dậy, định rời đi.

“Hứa Hứa, em thừa biết không phải anh muốn ngồi ở đây. Anh tới là vì có chuyện muốn nói với em” Quý Đông Đình luôn không cho người khác cơ hội từ chối.

Khương Kỳ Hứa lại ngồi xuống sofa: “Anh nói đi!”

“Trông em cũng không tệ!”

“Trông anh cũng vậy!”

“Anh không ổn như em nghĩ đâu!”

“Mắc bệnh gì sao?”

Quý Đông Đình với tay lấy một ly cocktail: “Lát nữa có thể để anh đưa em về không?”

Khương Kỳ Hứa thẳng thừng từ chối: “Không cần đâu, em đến đây cùng Lục Tự!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 10.3

Quý Đông Đình nhìn theo tầm mắt Khương Kỳ Hứa, liền bắt gặp ánh mắt sâu xa của Lục Tự. Anh cúi đầu, không nói gì.

Sau một hồi im lặng, Khương Kỳ Hứa nhẹ nhàng lên tiếng: “Quý Đông Đình, thật ra em không hiểu nổi suy nghĩ của anh. Em không cho rằng sau khi chia tay, những người từng yêu nhau vẫn có thể làm bạn.”

“Anh không muốn làm bạn với em!” Quý Đông Đình đặt tay lên mặt bàn: “Lục Tự đang theo đuổi em phải không?”

“Có lẽ vậy!” Khương Kỳ Hứa không phải đồ ngốc, tất nhiên cô cũng nhận ra điều này. Cô đồng dạc tuyên bố: “Em cũng đang cân nhắc.”

“Có muốn nghe ý kiến của anh không?”

“Xin lỗi, không muốn lắm! Hơn nữa, trước đây anh từng nói Lục Tự tốt hơn Thẩm Hoàn mà.”

“Xin lỗi em! Đó là lời nói khi tức giận, mong em hãy quên nó đi!”

Khương Kỳ Hứa nở nụ cười rạng rỡ: “Không cần xin lỗi đâu! Em thật sự cảm thấy Lục Tự rất tốt. Em còn phải cảm ơn lời khuyên vàng ngọc của anh nữa đây!”

Quý Đông Đình tự giễu cợt bản thân mình: “Anh đúng là một thằng ngốc!”

Khương Kỳ Hứa đứng dậy. Quý Đông Đình cũng đứng lên, chắn ngay trước mặt cô. Hôm nay, cô đi đôi giày cao mười phân, vậy mà vẫn phải ngước nhìn anh. Cô lấy tấm thiệp đề mấy câu thơ lúc nãy nhét vào túi áo vest của Quý Đông Đình: “Anh biết không, nhà thơ này đã viết ra những câu thâm tình tuyệt bút dành cho người vợ quá cố, nhưng vừa mới quay người một cái đã tái giá ngay được.”

“Hứa Hứa, anh không biết!”

“Điều này không quan trọng!” Khương Kỳ Hứa lướt qua Quý Đông Đình, đi thẳng ra ngoài.

Quý Đông Đình những tưởng mấy câu thơ này có thể giúp anh bày tỏ tấm chân tình, nào ngờ... Anh sắp bị cái ông Nguyên Chấn này hại chết rồi!

Khương Kỳ Hứa lên xe của Lục Tự, rời khỏi khách sạn Nam Việt. Trên đường về, cô nhận được điện thoại của Cố Linh. Người đàn bà này đã từng ly hôn, chồng trước của bà ta rất giàu, bà ta hiện là một nhà đầu tư có tiếng ở thành phố S, chính Lục Tự đã giới thiệu hai người với nhau. Trước đây, Khương Kỳ Hứa chẳng bao giờ tham dự mấy bữa tiệc đêm của Cố phu nhân, nhưng lần này cô không từ chối. Lục Tự im lặng này giờ bỗng ngập ngừng lên tiếng: “Hay là tới chỗ tôi ngồi một lát?”

Giữa nam và nữ có một số chuyện không thể giả vờ hồ đồ được. Khương Kỳ Hứa suy nghĩ vài giây mới trả lời: “Tôi đã có hẹn với Cố phu nhân rồi.”

“Thôi được!”

“Cứ cho tôi xuống xe ở phía trước!”

Hôm nay, Cố Linh mời toàn những phụ nữ nổi tiếng ăn chơi đến dự tiệc, Khương Kỳ Hứa cũng quen biết vài người trong số đó. Cô ngồi cạnh một anh chàng trẻ tuổi có gương mặt đẹp trai, rất giống với người đàn ông mà cô hằng nhung nhớ, cậu ta cứ luôn miệng gọi cô là “chị” ngọt sớt. Mới uống có hai ly Brandy mà Khương Kỳ Hứa đã thấy đầu óc choáng váng. Cô ngồi chơi bài cùng cậu trai trẻ. Được một lúc, cậu ta thì thầm bên tai cô: “Ồ đây ồn ả, chúng ta tới chỗ khác chơi, được không?”

Khương Kỳ Hứa bỗng thấy trong lòng rạo rực, cô gật đầu: “Được thôi!”

Chàng trai dắt Khương Kỳ Hứa tới khách sạn gần đó, dùng chứng minh thư của mình để đặt phòng. Vừa lên đến nơi, cậu ta đã chui vào nhà vệ sinh tắm rửa. Khương Kỳ Hứa ngồi khoanh chân trên giường xếp bài. Năm phút sau, cậu ta mặc áo ngủ bước ra, Khương Kỳ Hứa mở lời: “Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên cậu?”

“Mọi người đều gọi tôi là John, nhưng chị có thể gọi tôi là Tiểu Thiên.” Cậu ta nâng mặt cô lên: “Chị, tôi mới gặp đã thích chị rồi.”

Khương Kỳ Hứa xoa cằm cậu ta: “Ồ chỗ này có một cái hồm.”

“Có thích không?”

“Thích!”

“Chị đã kết hôn chưa?”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu rồi hỏi: “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi hai.”

“Nhỏ quá! Tại sao không đi học?”

“Tôi là sinh viên Đại học Khoa học Kỹ thuật. Tôi được một người đồng hương dẫn đến đây. Thật ra, tôi cũng không thiếu tiền đâu, chỉ thích chơi thôi.”
Cậu ta rất thẳng thắn.

Khương Kỳ Hứa bật cười.

Dường như cậu ta rất tò mò về cô: “Chị có bạn trai không?”

“Hiện tại thì không.”

“Tốt quá, tôi vẫn còn cơ hội trở thành bạn trai của chị!” Chàng trai trẻ nở nụ cười. Khương Kỳ Hứa càng nhìn càng thấy cậu ta giống Quý Đông Đình.

Cô chỉ cười, không nói gì.

Cậu ta nhìn cô: “Chị và bạn trai chia tay bao lâu rồi?”

“Một năm sáu tháng.”

“Nghe giọng nói thì có vẻ như chị vẫn còn nhớ anh ta. Anh ta đã chị phải không?”

“Cậu biết đọc suy nghĩ của người khác hả?” Khương Kỳ Hứa thừa nhận: “Đúng vậy, là anh ấy bỏ tôi.”

“Sao trên đời lại có người đàn ông tệ như vậy chứ?” Cậu ta thấy bất bình thay cô. “Có thể kể về anh ta không?”

Khương Kỳ Hứa cất giọng yếu ớt: “Anh ấy là một người đàn ông rất đẹp trai. Tính tình tuy có hơi kiêu ngạo nhưng cũng hết sức dịu dàng...”

Cậu ta yên lặng lắng nghe, sau đó rút một tờ giấy ăn đưa cho cô.

“Anh ấy rất hay nổi nóng, mỗi lần giận dữ toàn thốt ra những lời cay độc, không cho người khác cơ hội phản bác...” Khương Kỳ Hứa nhắm mắt lại, lời khi xưa anh nói lại vang lên bên tai cô.

Một giọt nước mắt trào ra, Khương Kỳ Hứa định lau đi thì một nụ hôn dịu dàng bỗng rơi xuống khóe mắt cô. Cô hốt hoảng mở mắt, chỉ thấy chàng trai trẻ đang áp sát vào người mình. Cô lấy lại bình tĩnh, hét lên: “Cậu đi đi!”

Anh chàng đẹp trai cũng có “tư chất nghề nghiệp”, Khương Kỳ Hứa mở ví, rút vài tờ tiền nhét vào tay cậu ta, cậu ta nhận tiền của cô rồi lập tức bỏ đi luôn.

Khương Kỳ Hứa ngồi trong khách sạn rất lâu, mãi tới hơn mười một giờ đêm, cô mới bước ra ngoài. Bắt taxi vào giờ này rất khó, cô đành ngồi chờ xe buýt. Cô giờ đành dựa điện thoại ra xem số của đồng nghiệp, cửa khách hàng, của nhà cung ứng...

Ngón tay cô dừng lại trên một cái tên quen thuộc. Cô đã thay đổi vài chiếc điện thoại, lần nào cũng sao chép số điện thoại này sang máy mới. Cô đã mấy lần tự nhủ phải xóa dãy số này đi nhưng rồi toàn quên mất. Cô dựa lưng vào tấm biển quảng cáo ở trạm chờ xe buýt, ngẩn ngơ một lúc, cuối cùng vẫn gọi vào số điện thoại ấy.

Rất nhanh, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô: “Hứa Hứa!”

Khương Kỳ Hứa nói rất khẽ: “Có thể tới đây không? Em đang ở trạm xe buýt trên đại lộ Thế Kỷ...”

Khương Kỳ Hứa cất điện thoại vào túi. Dù đã là đầu hè nhưng gió đêm vẫn khiến cô thấy hơi rùng mình. Cô yên lặng ngồi đó, thả lỏng tinh thần. Khoảng mười mấy phút trôi qua, một chiếc xe dừng lại bên kia đường, người đàn ông ngồi trên ghế lái bước xuống. Anh sốt ruột nhìn ngang ngó dọc một hồi, chắc là đang tìm cô.

Lát sau, ánh mắt hai người giao nhau, cách một con đường đầy xe cộ, anh nhìn cô không chớp mắt. Đèn đỏ đang nháy, Khương Kỳ Hứa thầm đếm: Mười, chín, tám, bảy, sáu... Đèn xanh còn chưa kịp bật lên, Quý Đông Đình đã vội vã băng qua đường. Khương Kỳ Hứa đứng im một chỗ dõi theo anh. Sang đến nơi, anh cởi áo vest của mình khoác lên người cô một cách tự nhiên. Cô chỉ cúi đầu, không nói gì.

Dường như khoảng thời gian xa cách vừa rồi chỉ như một giấc mộng, anh chưa từng bỏ đi, cô chưa từng đau khổ, hai người chỉ cãi nhau một trận rồi mau chóng làm lành. Quý Đông Đình ôm cô rất chặt, anh thật sự rất muốn nói: Hứa Hứa, hơn một năm qua anh vẫn luôn ở đây!

Nhưng Khương Kỳ Hứa đã nhanh nhẩu cướp lời anh. Cô áp mặt vào ngực anh, hơi thở đầy mùi rượu: “Kingsley, em rất muốn thử đá anh một lần!”

Khóe môi Quý Đông Đình hơi cong lên, anh ôm eo cô, thì thầm: “Được thôi! Nhưng nếu em muốn đá anh thì trước tiên phải tán anh đã!”

Khương Kỳ Hứa ngẩng đầu nhìn anh: “Phải tán thế nào đây? Quý tiên sinh dạy em đi!”

Anh đặt tay lên ngực cô: “Chỉ cần nó là đủ rồi!”

Sau đó, Quý Đông Đình dịu dàng hôn lên môi Khương Kỳ Hứa. Anh vốn không thích ngửi thấy mùi rượu trên người phụ nữ, nhưng lúc này đây, anh chỉ cảm thấy hình như mình đang bị hơi men ấy chuốc say. Khương Kỳ Hứa run rẩy đón nhận bờ môi ấm áp của anh.

Quý Đông Đình lái xe về phía khách sạn Nam Việt, nhưng Khương Kỳ Hứa ngăn anh lại: “Tôi chờ em đi!”

“Được!” Quý Đông Đình lập tức đổi hướng.

Khương Kỳ Hứa sống ở khu Nhã Thi, gần trung tâm thể thao thành phố S. Căn hộ của cô nằm ở tầng hai mươi ba, rộng hơn bảy mươi mét vuông với hai phòng ngủ và một phòng khách. Vì chỉ có mình cô ở đây nên trong nhà rất trống trải. Quý Đông Đình đi theo sau Khương Kỳ Hứa ra khỏi thang máy. Khương Kỳ Hứa mở cửa rồi khom lưng thay giày. Quý Đông Đình ngắm nhìn dáng vẻ xinh đẹp của người con gái trước mặt, suýt chút nữa thì anh đã cúi xuống vuốt ve gót chân trắng trẻo của cô. Anh cũng cởi giày, đang định bước vào nhà thì Khương Kỳ Hứa quay lại trừng mắt với anh: “Quý Đông Đình, làm sao anh biết em sống ở đây?”

Vừa rồi, Khương Kỳ Hứa hoàn toàn không nói cho anh biết địa chỉ của cô, vậy mà anh có thể dễ dàng tìm ra khu nhà.

“Vi anh...” Quý Đông Đình định giải thích, nhưng Khương Kỳ Hứa có vẻ không muốn nghe, cô đi thẳng vào bếp. Anh nhanh chóng chuyển chủ đề, nhận xét về căn nhà: “Không tồi!”

“Đều là của chủ cũ để lại, em chỉ sửa sang một chút thôi.” Cô nhếch môi: “Uống rượu không?”

“Có thêm rượu nữa thì tuyệt!” Ánh mắt Quý Đông Đình luôn dõi theo Khương Kỳ Hứa. Cô đã cởi áo vest của anh ra, bộ váy màu be càng tôn lên những đường cong tuyệt mỹ của cô.

Khương Kỳ Hứa lấy ra một bình rượu trắng: “Nhà em không có rượu vang, chỉ có loại này thôi.”

Quý Đông Đình nhún vai: “Quá tuyệt!”

Theo thói quen, hai người tự giác phân công lao động rõ ràng: Khương Kỳ Hứa lấy ly, còn anh mở bình rượu. Sau đó, cô rót cho mỗi người một ly. Anh nâng ly uống trước: “Rượu ngon!”

“Bạn cho đấy!” Khương Kỳ Hứa cũng nhấp một ngụm rượu: “Quý Đông Đình, vì sự xuất hiện của anh mà tâm trạng em hôm nay rất tệ!”

“Xin lỗi em!”

“Em ghét cái điệu bộ của anh mỗi lần nói xin lỗi, lúc nào cũng kiêu căng ngạo mạn, giống như đang muốn đẩy người ta xuống vũng bùn vậy!”

“Đúng là một thói quen không tốt, anh nhất định sẽ sửa!”

“Anh không sửa được đâu!” Khương Kỳ Hứa rót thêm rượu cho Quý Đông Đình: “Hơn một năm qua, anh đã làm những gì?”

“Một cuộc sống vô cùng nhàm chán, quanh đi quẩn lại chỉ có kinh doanh, ăn cơm, đi ngủ, hoặc là những trò tiêu khiển nhợt nhạt trong lúc rảnh rỗi.”

“Cũng tốt lắm!”

“Còn một việc nữa, anh vẫn luôn nhớ em.”

Mồm miệng người đàn ông này thật lợi hại! Rõ ràng là cô đã bị tổn thương bởi mấy lời cay độc của anh, cô cũng từng rất hận anh, vậy mà vẫn không thể quên được anh, ở bên cạnh ai cũng đều đem ra so sánh với anh. Cô thấy ghét chính bản thân mình!

Khương Kỳ Hứa nằm bò ra bàn: “Đã hẹn hò với cô gái mới nào chưa?”

Quý Đông Đình thành thật lắc đầu: “Chưa!”

“Tại sao?”

“Trong lòng vẫn còn nhớ em, sao có thể hẹn hò với người khác được?”

“Ha ha...” Khương Kỳ Hứa bật cười, cầm ly rượu, lão đảo đứng lên. Có lẽ cô đã say, hai chân mềm nhũn, đứng cũng không vững, may mà một bàn tay rắn chắc kịp thời đỡ lấy cô.

Ly rượu rơi xuống đất, vỡ tan tành. Hai còn người đang ngấm men say ngã xuống giường từ lúc nào chẳng hay. Quý Đông Đình đề lên người Khương Kỳ Hứa. Anh hôn lên gót chân cô, rồi từ từ đi lên, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ mọng. Khương Kỳ Hứa mơ màng nhìn anh, đầu óc cô bây giờ là một mớ hỗn độn, khóe mắt đã hơi ươn ướt.

Đến khi hơi thở đã trở nên rối loạn, Quý Đông Đình đột nhiên dừng lại. Anh không muốn tổn thương cô thêm lần nữa, không muốn để cô bị giày vò như lần trước. Anh dịu dàng hôn lên đôi mắt cô: “Hứa Hứa, anh vẫn luôn ở đây!”

“Ừm...” Khương Kỳ Hứa nằm trong vòng tay Quý Đông Đình, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Anh ôm cô rất chặt: “Hứa Hứa, ngủ ngon nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 10.4

Sáng hôm sau, Quý Đông Đình vừa thấy động liền mở mắt. Anh còn chưa kịp nói lời chào buổi sáng đã vấp phải ánh mắt sắc lạnh của Khương Kỳ Hứa.

“Nếu anh tỉnh rồi thì mau về đi!” Khương Kỳ Hứa khoác áo ngủ lên người rồi bước xuống giường.

“Đợi đã!” Quý Đông Đình cuống quýt: “Tôi hôm qua chúng ta...”

“Tôi qua giữa hai chúng ta không xảy ra chuyện gì cả!” Khương Kỳ Hứa vào nhà vệ sinh tắm rửa. Lúc cô ra ngoài, Quý Đông Đình đã mặc quần áo chỉnh tề, áo vest của anh hơi nhàu.

Khương Kỳ Hứa nhìn Quý Đông Đình như kẻ thù khiến anh hơi mất tự nhiên. Anh lắp bắp: “Hứa Hứa...”

Khương Kỳ Hứa nhú mày: “Tôi qua tôi uống say.”

“Say rượu thổ lộ chân tình ư?”

“Vậy tôi đã thổ lộ chân tình gì rồi?”

Quý Đông Đình sững sờ. Khương Kỳ Hứa không hề nói yêu anh, cũng chẳng đề cập tới chuyện nhớ anh... Anh nhìn cô bằng ánh mắt tràn trề hy vọng: “Em nói muốn thử đá anh một lần.”

“Được rồi!” Gương mặt Khương Kỳ Hứa vô cảm: “Quý Đông Đình, anh hãy biến ngay đi! Tôi vừa đá anh rồi đấy!”

Quý Đông Đình kinh ngạc thốt lên: “Hứa Hứa, chúng ta mới có một đêm thôi mà!”

Khương Kỳ Hứa mở tủ lấy quần áo: “Một đêm thì sao nào? Một đêm thì không được đá à? Quý tiên sinh có biết thế nào là tình một đêm không? Hơn nữa, tôi qua chúng ta còn chưa phải là tình một đêm.”

Về mặt Quý Đông Đình vô cùng đáng thương, tình cảnh của anh lúc này thật giống một chú cún cưng bị chủ nhân hắt hủi. Anh cố vắt óc suy nghĩ xem nên làm gì để lấy lòng người con gái trước mặt, nhưng hình như không có phương án nào khả quan. Hiện tại, anh thậm chí biết nhường nào!

Khương Kỳ Hứa phải mặc quần áo, Quý Đông Đình vẫn lịch sự đi ra ngoài như lúc trước, còn không quên khép cửa giúp cô. Anh ngồi xuống sofa, gấp gáp tính kế...

Lúc Khương Kỳ Hứa bước ra, phòng khách đã không một bóng người. Cô hơi thất vọng, trong lòng thầm giục cọt chính bản thân. Nhưng khi cô đang chuẩn bị đi ra cửa thì một giọng đàn ông vô cùng bùi tai vang lên: “Bữa sáng sắp xong rồi, em ăn một chút rồi hãy đi!”

Khương Kỳ Hứa quay lại, bắt gặp người đàn ông cao lớn đang đeo tạp dề của cô, trong tay lăm lăm chiếc xẻng nấu ăn.

“Anh đã làm trứng ốp la, bánh mì cũng nướng lại rồi, thức ăn đều lấy từ trong tủ lạnh của em.” Quý Đông Đình nịnh nọt.

Khương Kỳ Hứa đi tới trước mặt Quý Đông Đình: “Những lời tôi vừa nói anh nghe không hiểu sao? Tôi đã đá anh rồi!”

Quý Đông Đình sát lại gần Khương Kỳ Hứa, nhìn thẳng vào mắt cô: “Em đá không đủ nghiêm túc, anh không chấp nhận!”

Khương Kỳ Hứa không nói được lời nào. Về khoản mềm mại, cô chưa bao giờ là đối thủ của người đàn ông đáng ghét này!

Trên đường đi làm, Khương Kỳ Hứa tự oán trách bản thân, chỉ vì một phút nông nổi mà dẫn đến bao nhiêu phiền toái thế này!

Trong cuộc họp giao ban buổi sáng, Chủ tịch của Mester thông báo về quyết định đầu tư vào làng du lịch Chu Trang Viên và Mester cần cử người đến khảo sát tình hình thực địa. Trên danh nghĩa là “đi du lịch miễn phí”, nhưng thực chất, đó là một công việc vất vả mà chẳng được lợi lộc gì, thế nên, không một ai muốn làm cả. Vậy mà khi cuộc họp kết thúc, Khương Kỳ Hứa lại chủ động đến phòng Chủ tịch nhận nhiệm vụ về mình. Nguyên nhân là vì cô đang muốn tránh mặt người đàn ông phiền toái kia, với lại, biết đâu đi lên núi một chuyến có thể giúp cô thay đổi tâm trạng.

Buổi trưa, Khương Kỳ Hứa về nhà thu dọn đồ đạc rồi cùng đoàn khảo sát lên đường. Bọn họ phải thay đổi mấy loại phương tiện mới tới được nhà

khách Chu Trang Viên.

Tối đến, Khương Kỳ Hứa ngồi trên chiếc giường đơn bôi thuốc mỡ lên những chỗ da bị cắn. Điện thoại của cô đặt trên giường cứ reo vang nãy giờ, là Quý Đông Đình không ngừng làm phiền cô. Cuối cùng, cô bực bội tắt máy.

“Hứa Hứa, em vẫn chưa tan làm ư?” Giọng Quý Đông Đình truyền đến.

Khương Kỳ Hứa chán nản nhìn lên trần nhà: “Quý Đông Đình, tôi đi công tác rồi!”

Đi công tác? Vậy mà anh lại nhận được tin: Khương Kỳ Hứa đi cùng Lục Tự tới vùng rừng núi hẻo lánh để ra mắt mẹ chồng.

Lúc nghe được tin này, Quý Đông Đình suýt ho ra máu. Dean ở bên cạnh còn cố tình trêu chọc anh bằng cách vừa ngắt từng cánh hoa vừa làm nhảm: “Cô ấy yêu tôi, cô ấy không yêu tôi, cô ấy yêu tôi...” Quý Đông Đình sa sầm mặt mày, còn Dean thì tươi cười hớn hờ, tiếp tục ngắt một bông hoa khác...

Lúc Lục Tự xuất phát tới Chu Trang Viên, anh hoàn toàn không biết Khương Kỳ Hứa cũng tới đây. Quê của Lục Tự cách Chu Trang Viên hơn ba mươi cây số, nhưng hồi nhỏ anh từng học ở nơi này nên cũng có thể coi là người Chu Trang Viên. Biết tin Khương Kỳ Hứa đang ở gần mình, anh lập tức tới tìm cô.

Nhà khách rất sơ sài, Lục Tự lo Khương Kỳ Hứa ở không quen, nhưng cô lại vui vẻ dẫn anh đến bên cửa sổ rồi chỉ vào một tổ chim trên cành cây: “Hai chú chim trên đó thật dễ thương, vừa rồi chúng còn bay lên bệ cửa sổ phòng tôi nữa đấy!”

Lục Tự liền đưa cho Khương Kỳ Hứa chiếc máy ảnh mà anh mang theo. Khương Kỳ Hứa hào hứng điều chỉnh ánh sáng rồi chụp ảnh lia lịa. Lục Tự mỉm cười hỏi cô: “Cô yêu thích nhiếp ảnh à?”

Khương Kỳ Hứa thoáng ngần ngừ, sau đó lắc đầu: “Không phải!” Kỳ thực, niềm đam mê nhiếp ảnh của cô là do Quý Đông Đình truyền sang. Tại sao cô cứ luôn nhớ tới anh, luôn so sánh người khác với anh như thế này?

Chính quyền địa phương tiếp đón đoàn khảo sát của thành phố S bằng một bữa trưa vui vẻ tại quán ăn của một gia đình nông dân. Từ lượng của Khương Kỳ Hứa không tốt, Lục Tự phải đỡ rượu cho cô mấy lần liền.

Sau bữa ăn, Khương Kỳ Hứa ra bờ đê hóng gió. Khí hậu trên núi rất mát mẻ, không khí cũng cực kỳ trong lành. Lục Tự từ đâu đi tới trước mặt cô: “Không biết tôi là người ở đây sao?”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu, sau đó cảm thán: “Ồ đây đẹp thật đấy!”

Lục Tự cười rất tươi: “Nào, lên xe! Tôi đưa cô ra ngoài dạo chơi!”

Khương Kỳ Hứa không hề do dự, ngồi vào ghế lái phụ của chiếc Audi A8. Cô hạ cửa kính xe xuống, một cơn gió lạnh thổi tới khiến cô thấy thật dễ chịu. Cô nghiêng đầu hỏi Lục Tự: “Trong xe có nhạc không?”

“Có đấy! Nhưng không biết cô có thích nổi mấy thể loại nhạc của tôi hay không nữa.”

“Thẩm mỹ của Tổng Giám đốc Lục rất tốt, phải nói là không biết liệu tôi có thể theo được anh không mới đúng!”

“Là Trần Bách Cường.” Khương Kỳ Hứa hết sức hào hứng khi nghe thấy một bài hát từ thập niên trước vang lên.

“Cô cũng biết đến ca sĩ này ư?”

“Đây là ca sĩ mà bố tôi thích.”

“Bố cô hiện giờ thế nào rồi?”

“Cũng khá tốt! Ông lại đầu tư mạo hiểm, nhưng lần này có vẻ đáng tin. Cách đây không lâu ông có liên lạc với tôi, vì thấy tôi sống vất vả quá nên ông muốn kiếm tiền cho tôi.”

“Vậy thì tốt rồi! Thật ra cũng chẳng có mấy người biết phấn đấu như bố cô!”

“Cứ cho là vậy đi!” Khương Kỳ Hứa thờ dãi: “Tôi và ông ấy không hợp nhau lắm!”

“Không ai lựa chọn được cha mẹ cả!” Giọng Lục Tự có chút nuối tiếc.

Lục Tự chăm chú lái xe, còn Khương Kỳ Hứa mãi mê ngắm phong cảnh hai bên đường. Lúc thấy một thôn trang nhỏ, cô hỏi: “Tổng Giám đốc Lục, đó là nơi nào vậy?”

“Thôn nhà họ Vương.” Lục Tự không nói đó chính là quê vợ cũ của mình.

Khương Kỳ Hứa đột nhiên cảm thấy bất ổn: “Tổng Giám đốc Lục, chúng ta đang đi đâu đây?”

“Tôi đã về tới Chu Trang Viên rồi, chẳng lẽ lại không tạt qua nhà mình sao?”

Khương Kỳ Hứa chớp chớp mắt, nhất thời không thể cười nổi. Đúng là Lục Tự nên về thăm nhà, nhưng cô đi theo anh thì còn ra thể thống gì nữa? Lần này, đúng là cô bị Lục Tự lừa lên xe thật rồi!

Lúc xe tới cổng thôn, Khương Kỳ Hứa ừ ừ nhìn Lục Tự: “Tổng Giám đốc Lục, hình như tôi vào đó không thích hợp cho lắm!”

“Có gì mà thích hợp hay không, chỉ là ăn bữa cơm đạm bạc thôi!”

“Tôi chẳng mang gì theo cả.”

“Cô tới gặp bố mẹ chồng đấy à? Sao phải mang theo cái gì?”

“Đến nhà sếp thì cũng phải mua quà chứ! Đúng rồi, quanh đây có cửa hàng nào không?”

“Mấy cửa hàng này chẳng có thứ gì tử tế đâu.” Khoe môi Lục Tự cong lên: “Được rồi, tôi đã chuẩn bị rất nhiều thứ để trong cốp xe. Nếu cô thấy ngại thì tôi đưa cho cô xách một ít, coi như là cô mua, được không?”

Khương Kỳ Hứa nở nụ cười méo mó.

Lục Tự dừng xe trước một ngôi nhà mới xây, Khương Kỳ Hứa ngập ngừng không dám xuống xe.

“Chê à?” Lục Tự mỉm cười nhìn cô.

Khương Kỳ Hứa sắp khóc đến nơi: “Tôi nghĩ là Tổng Giám đốc Lục hiểu tâm trạng của tôi.”

Lục Tự vờ như không hiểu, tiếp tục đùa giỡn: “Tâm trạng gì? Con dâu xấu xí sợ gặp bố mẹ chồng ư?”

Khương Kỳ Hứa lườm Lục Tự một cái. Sau đó, cô vẫn phải ngoan ngoãn theo Lục Tự bước xuống xe. Cửa không khóa, Lục Tự đi thẳng vào trong nhà, còn Khương Kỳ Hứa cứ đứng ngoài cửa nhìn quanh quất. Một người phụ nữ khoảng hơn sáu mươi tuổi từ trong nhà đi ra. Bà mừng rỡ bước tới nắm chặt tay Lục Tự: “Thằng Tư về thì phải báo một tiếng chứ!”

Lục Tự cười với mẹ rồi kéo Khương Kỳ Hứa vào: “Mẹ, đây là bạn con. Có khách đến nhà chơi, bữa tối mẹ chuẩn bị thêm mấy món nữa nhé!”

Bà Lục lập tức quay sang đánh giá Khương Kỳ Hứa, nụ cười trên gương mặt càng thêm rạng rỡ. Bà kéo tay cô, nói bằng thứ tiếng phổ thông không mấy trôi chảy: “Cháu gái xinh quá! Mừng cháu tới nhà chơi!”

Khương Kỳ Hứa lễ phép: “Chào bác gái!”

Nhà Lục Từ khá sạch và đẹp. Bà Lục bê hoa quả ra mời Khương Kỳ Hứa rồi gọi điện thoại cho con gái: “A Mỹ à, em trai con về rồi. Tối nay ăn cơm ở nhà nhé, con gọi cả A Sinh, A Ngọc cùng tới nhà!”

Lục Tự giải thích: “Trên tôi có ba người chị, dưới còn một em gái. Tôi là con trai duy nhất trong nhà.” Anh đưa cho cô một quả quýt.

“Cảm ơn anh!” Khương Kỳ Hứa bây giờ làm gì còn tâm trạng để ăn uống cơ chứ?

Người đầu tiên về nhà là bố của Lục Tự. Khương Kỳ Hứa đứng dậy chào hỏi. Ông Lục vào nhà vệ sinh rửa tay rồi mới bắt tay cô, sau đó vừa hút thuốc vừa kể lể đủ thứ chuyện với cô. Qua cách nói, có thể nhận ra, ông rất tự hào về Lục Tự.

Nói chuyện được một lúc, ông quay sang Lục Tự: “Con về đúng lúc lắm, bố có chuyện muốn bàn với con!”

Lục Tự cùng bố rời khỏi phòng khách, bà Lục lại nhiệt tình bê tới một tách trà: “Uống đi cháu!”

Khương Kỳ Hứa uống một hớp, là loại trà lần trước Lục Tự từng pha cho cô.

“Cháu có thích không?” Bà Lục hỏi.

Khương Kỳ Hứa gật đầu: “Rất ngon ạ!”

“Cháu là người ở đâu?”

“Cháu là người thành phố A, nhưng làm việc ở thành phố S. Trước đây, cháu từng làm việc trong khách sạn của Tổng Giám đốc Lục. Lần này, chúng cháu cùng về đây là vì việc khai thác du lịch ở Chu Trang Viên.” Khương Kỳ Hứa cố gắng giải thích rõ ràng cho bà Lục hiểu.

“À, rất tốt! Rất tốt!” Bà Lục đang định nói tiếp thì ba người phụ nữ tầm khoảng ba, bốn mươi tuổi bước vào.

Bà Lục dùng tiếng địa phương giới thiệu với bọn họ: “Cô ấy chính là người bạn mà thằng Tư dẫn về.”

Ba người phụ nữ này có lẽ là các chị của Lục Tự. Khương Kỳ Hứa vội vàng chào hỏi, còn họ thì nhiệt tình ngồi xuống, cầm tay cô hỏi han hết chuyện nọ đến chuyện kia. Khương Kỳ Hứa ráng giữ nụ cười thật tự nhiên. Giữa chừng, họ còn nhắc tới Vương Nghi Lạc, hình như đang so sánh cô với vợ cũ của Lục Tự.

Chị hai bức xúc: “Chẳng trách em trai mình không cần cô ta nữa! Loại đàn bà đó xứng đáng bị bỏ! Có lần tôi tới nhà thằng Tư, nó bận việc nên bảo cô ta đón tiếp tôi, ai ngờ cô ta dẫn tôi ra quán ăn một bát mì! Cô ta còn nói đồ ăn trên thành phố đắt đỏ, một bát mì cũng phải hơn ba mươi tệ, khiến tôi nghe mà phát bực!”

“Thôi, dù sao cũng ly hôn rồi, có muốn trách thì phải trách em trai quá rộng rãi với cô ta!” Chị cả an ủi chị hai, sau đó cười tí mắt với Khương Kỳ Hứa: “Bố em làm nghề gì?”

Khương Kỳ Hứa trả lời: “Làm kinh doanh ạ.”

“Ha ha... Bọn chị là những người thật thà, em đừng để ý nhé!”

“Em thích những người thẳng thắn.”

“Em đúng là tốt thật đấy!” Chị ba nãy giờ im lặng cũng lên tiếng: “Xinh xắn, lại còn rộng rãi, hiểu chuyện.”

“Cảm ơn chị!” Khương Kỳ Hứa hỏi họ: “Tổng Giám đốc đi đâu rồi ạ?”

“Em hỏi em trai à?” Chị cả đáp: “Nó lên núi với bố rồi. Bố muốn nó xem đất mộ mới chọn xong. Cũng ở gần đây, sẽ về nhanh thôi.”

Khương Kỳ Hứa hơi bất ngờ: “Tổng Giám đốc còn biết cả những việc này cơ ạ?”

“Đương nhiên, em trai cái gì cũng giỏi!” Chị cả tự hào.

Chị hai vừa ăn quýt vừa nói: “Em cũng thú vị quá! Sao vẫn gọi em trai là Tổng Giám đốc Lục vậy?”

Khương Kỳ Hứa giải thích: “Tổng Giám đốc Lục trước đây là lãnh đạo của em.”

“Ha ha... Cũng giống chị, toàn gọi anh nhà chị là sếp. Anh ấy thích nhất là phê bình và răn dạy người khác. Làm cán bộ huyện thôi mà cũng oai lắm, nhưng lương cả năm cũng chẳng bằng em trai kiếm tiền một ngày.” Chị cả cười.

Khương Kỳ Hứa hít sâu một hơi: “Em và Tổng Giám đốc Lục thật sự chỉ là bạn bè!”

“Ha ha... Bọn chị hiểu mà.” Chị hai cười lớn.

Khương Kỳ Hứa lặng lẽ cúi đầu. Nhìn bọn họ chẳng có vẻ gì là đã hiểu cả.

Bà Lục bung lên một bát canh trứng cho Khương Kỳ Hứa khiến cô ngạc nhiên: “Đã đến giờ ăn cơm rồi ạ?”

“Không phải, cháu ăn cái này trước đi! Đây là trứng gà nhà bác nuôi đấy! Trước đây, mỗi lần thằng Tư về, bác đều chuẩn bị cho nó cả rổ.”

Khương Kỳ Hứa hết lời cảm ơn. Nhưng chỉ có mình cô ăn thôi à?

“Được rồi!” Chị cả đứng dậy: “Chị đi giúp mẹ làm cơm đây.” Chị hai và chị ba cũng đi theo chị cả.

Thấy cô ăn uống không mấy thoải mái, bà Lục còn tốt bụng dặn dò: “Ăn không hết thì cứ để lại, không sao đâu!”

Khương Kỳ Hứa cảm thấy rất áy náy: “Xin lỗi bác!”

“Không sao!” Bà Lục mở cửa ra: “Trong nhà bí bách quá, cháu có muốn ra ngoài ngồi cho thoáng không?”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 10.5

Khương Kỳ Hứa mỉm cười đi ra vườn. Cô ngồi lên chiếc ghế trúc dưới giàn nho. Bên cạnh vườn là khu bếp của nhà họ Lục. Bà Lục và ba chị gái vừa nấu cơm vừa chuyện trò. Giọng của họ khá to, cô ngồi ngoài vẫn nghe thấy rất rõ.

Chị cả nói: “Con cảm thấy cô bé này được đấy, xinh đẹp, nhà lại còn làm kinh doanh. Sau này chắc sẽ không lừa dối cậu Tư như nhà họ Vương, nói

không chừng còn giúp thêm được ấy!”

“Bán hoa quả cũng gọi là kinh doanh mà.” Chị hai chen ngang: “Chưa chắc đã giúp được gì. Trước đây, con nghe được không ít lời đồn đại về việc cậu Tư nhà ta cặp kè với một nữ nhân viên cấp dưới. Con gái tử tế liệu có đi quyến rũ đàn ông không? Có trách thì trách cậu Tư nhà chúng ta quá tốt!”

Bà Lục nói: “Đừng nói nữa! Thằng Tư cũng không còn ít tuổi, không thể dây dưa mãi được. Mẹ khá hài lòng với cô gái này, nụ cười rất ngọt ngào, tướng mạo hiền thực, chỉ có điều hơi gầy một chút.”

“Việc này thì có gì đâu! Khi nào cậu Tư và cô ấy kết hôn, mẹ cứ tới nhà cậu ấy ở. Đến khi hai đứa sinh con mẹ phải chăm giúp chúng nó, chứ bảo mẫu bây giờ cũng chẳng có mấy người tử tế!” Chị hai đưa ra chủ ý.

“Nhưng thằng Tư không thích.” Bà Lục có vẻ khó xử: “Mẹ không muốn nó khó chịu, và lại mẹ cũng không quen sống ở thành phố.”

“Làm gì có việc gì quan trọng được bằng cháu nội của mẹ cơ chứ!” Chị hai là người nói nhiều nhất.

Khương Kỳ Hứa bực bội day hai bên thái dương.

“Thật ra, con chỉ lo không biết cô ấy có chấp nhận được chúng ta hay không, liệu có xem thường mấy người sống trên núi không thôi.” Chị hai hạ giọng: “Nhưng con có một cách thử cô ấy.”

“Cách gì vậy?” Mọi người cùng hỏi.

“Lát nữa ăn cơm, con sẽ giả vờ mượn em trai mấy trăm nghìn xem cô ta có phản ứng gì, xem là rộng lượng thật hay chỉ đang diễn.”

Chị cả phản đối: “Làm vậy không được đâu!”

Khương Kỳ Hứa nhăm chán lấy điện thoại ra xem. Ngoài mấy cuộc gọi nhờ, Quý Đông Đình còn gửi tin nhắn cho cô: Khương Kỳ Hứa, em có tin là nếu em còn tiếp tục không nhận điện thoại của anh, anh sẽ lập tức tới nhà họ Lục cướp người không hả?

Cô đang định gọi lại cho Quý Đông Đình thì một đám người không biết từ đâu hùng hổ kéo tới, trên tay lăm lăm các loại dụng cụ nhà nông. Trong số đó có hai người cô thấy khá quen mắt, chẳng phải chính là những kẻ trước đây đã từng tát cô đó sao? Khương Kỳ Hứa vội vàng đứng dậy chạy vào nhà, nhưng cô mới đi được hai bước đã bị một gã đàn ông tóm chặt.

“Lục Hán Minh, ông ra đây ra cho tôi! Các người dám ngang nhiên dẫn hồ ly tinh về nhà thế này ư? Hôm nay, ông nhất định phải giải thích rõ ràng cho chúng tôi!” Người đàn ông đi đầu hét lớn.

Khương Kỳ Hứa ra sức vẫy vùng: “Các người nói chuyện lịch sự một chút đi!”

Bà Lục chạy ra, kéo Khương Kỳ Hứa về phía sau lưng mình. Bà cầm cái chày cán bột trong tay, hùng hồn quát tháo: “Nhà họ Vương các người cũng mặt dày thật đấy! Con gái của mình là gà không đẻ được trứng, vậy mà vẫn còn dám vác mặt tới đây gây chuyện!”

Chị hai một tay cầm con dao phay, một tay bấm số điện thoại: “Bây giờ tôi sẽ gọi Vương Nghi Lạc tới đây. Khi ly hôn với cậu Tư cô ta đã lấy đi ba cái nhà, giờ tôi sẽ khiến cô ta phải nhà hết ra!”

Chị cả không hổ danh là vợ của cán bộ: “Các người cứ làm loạn đi! Tôi sẽ báo cảnh sát, báo cảnh sát đấy!”

Chị ba thì ra sức ôm chặt Khương Kỳ Hứa, dường như sợ cô sẽ bị tổn thương. Trong lòng Khương Kỳ Hứa đang hết sức rối loạn, nhưng cô phải công nhận một điều, mấy người phụ nữ nhà họ Lục lợi hại thật!

Trong lúc này, Quý Đông Đình đang vô cùng bực bội khi tìm mãi không thấy nhà Lục Tự. Anh đành vẫy một cậu bé đang chơi bên đường, chỉ ra ít tiền để nhận được câu trả lời: “Anh lái qua từ lâu rồi. Anh phải quay lại, đến ngã rẽ thứ ba thì rẽ trái, cứ thấy ngôi nhà đẹp nhất thì đó chính là nhà họ Lục.”

Quý Đông Đình quay lại theo lời cậu bé. Đường ở đây đã bé lại còn đầy trâu, bò, gà, vịt... khiến anh phải vất vả lăm mõi đi đến cái giao lộ thứ ba, nhưng anh tìm mãi vẫn chưa thấy căn nhà mà cậu bé kia tả. Quý Đông Đình vòng vào một lúc lâu, lại phải hỏi người đi đường.

Thì ra, thằng nhóc kia đã lừa anh, hướng ban nãy anh đi là đúng rồi. Ranh con xấu xa! Anh lại phải quay đầu xe một lần nữa. Cuối cùng, sau một hồi bôn ba, anh đã nhìn thấy “ngôi nhà đẹp nhất” trong truyền thuyết.

Ngôi nhà với mái ngói đỏ au và bức tường trắng xóa, trước sân còn trồng một giàn nho, liệu Khương Kỳ Hứa có thích nơi này không? Một dự cảm chẳng lành bỗng dâng lên trong lòng Quý Đông Đình. Anh dừng xe bên đường rồi đi bộ vào ngõ nhỏ. Từ xa anh đã thấy rất nhiều người đang nhón nhào trước sân nhà họ Lục. Náo nhiệt như vậy, lẽ nào đã bắt đầu tổ chức hỷ sự rồi? Cảm giác bất an trong anh càng lúc càng mãnh liệt. Quý Đông Đình vội vã bước tới gần, đến khi nhìn rõ Khương Kỳ Hứa đang bị bao vây, anh mới hốt hoảng rẽ đám đông đến bên cạnh cô. Anh đọc được sự ngỡ ngàng xen lẫn ảm ức trong mắt cô. Quý Đông Đình kéo Khương Kỳ Hứa vào lòng, nhủ mảy mò: “Em không sao chứ?”

Thấy cô không nói gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu, Quý Đông Đình buông cô ra rồi đồng thanh nói với đám đông: “Xin mọi người hãy yên lặng một lát!”

Đám người bỗng chốc trật tự hẳn. Quý Đông Đình hắng giọng: “Xin chào các vị! Tại hạ là Quý Đông Đình, rất vui được gặp mọi người tại đây!”

“Cậu là ai?” Có người giận dữ lên tiếng.

Quý Đông Đình liếc nhìn Khương Kỳ Hứa. Có những chuyện anh vẫn chưa hiểu lắm, nhưng anh cũng không muốn khiến Khương Kỳ Hứa khó xử. Anh từ tốn trả lời: “Tôi là bạn của Lục Tự, cũng là bạn của mọi người.”

“Ai bạn bè gì với cậu hả?” Có người mỉa mai: “Tôi thấy cậu là người tình của hồ ly tinh thì đúng hơn!”

Bà Lục vừa nghe thấy ba từ “hồ ly tinh” thì vô cùng phẫn nộ: “Cứ mở mồm ra là hồ ly tinh! Chẳng lẽ bất kỳ người phụ nữ nào tốt đẹp hơn con gái các người đều là hồ ly tinh hay sao? Thế thì cả thế giới này đều là hang ổ của hồ ly tinh rồi.”

Quý Đông Đình giữ tay bà Lục lại, lời lẽ của anh đầy sức thuyết phục: “Bác gái, xin đừng tức giận! Cây ngay không sợ chết đứng. Bọn họ phi báng người khác là vi phạm pháp luật. Cô tình gây chuyện thế này có thể coi là phạm tội hình sự.” Quý Đông Đình đứng chắn trước mặt mấy người đàn bà: “Bất luận thế nào, đàn ông cũng không thể ra tay với phụ nữ! Các người có thể tức giận nhưng không được mất đi lý trí!”

“Được lắm! Thích ra vẻ oai phong phái không?” Hai người kích động định xông lên dạy bảo Quý Đông Đình, nhưng anh chẳng thèm để tâm tới họ.

“Quý Đông Đình!” Khương Kỳ Hứa kéo tay anh. Cô không muốn anh bị thương.

Bà Lục kiên quyết đóng cổng lại, mặc kệ đám người âm ỉ bên ngoài. Bà vội gọi điện thoại cho con trai: “Tur à, ở nhà xảy ra chuyện rồi, tạm thời con đừng về nhà nhé!”

Quý Đông Đình nắm chặt tay Khương Kỳ Hứa, ánh mắt quét khắp người cô: “Thật sự không sao chứ?”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu.

Chị em nhà họ Lục nhìn Quý Đông Đình: “Cậu là bạn của cậu Tur thật sao?”

“Chúng tôi đều là bạn bè, Tiểu Hứa và Tổng Giám đốc Lục cũng chỉ là bạn bè.” Lời của Quý Đông Đình tuy ngắn gọn nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Sau khi nhận được điện thoại của mẹ, Lục Tự bèn quay về nhà với tốc độ nhanh nhất. Hàng xóm láng giềng vây xung quanh bên vực nhà họ Lục rồi xôn xao trách móc nhà họ Vương.

Khương Kỳ Hứa ngồi trong phòng khách cứ chốc chốc lại nhìn ra bên ngoài. Quý Đông Đình thì thoảng lại tình bơ nhìn cô.

Bà Lục tỏ vẻ áy náy: “Tất cả đều là hiểu lầm, để hai cháu sợ hãi rồi, thật xin lỗi!”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu: “Không sao ạ!”

Quý Đông Đình rộng lượng: “Là bọn họ cố tình gây sự, mọi người không cần tự trách đâu!”

“Quý tiên sinh đúng là người hiểu biết!” Bà Lục cười với Quý Đông Đình.

Đợi cho nhà họ Vương tản về hết, Lục Tự mới vào nhà, vẻ mặt anh thản nhiên như không. Anh bước tới bắt tay Quý Đông Đình: “Lần này thật sự cảm ơn anh!”

Quý Đông Đình hết sức phong độ: “Tổng Giám đốc Lục khách khí rồi, mọi người đều là bạn bè cả mà!”

Lục Tự rót trà cho Quý Đông Đình, còn không quên giới thiệu với mẹ và các chị: “Hai người họ đều là bạn của con ở thành phố S, hôm nay đặc biệt tới đây chơi. Quý tiên sinh vì có việc nên đến muộn một chút.”

Thật đúng là hiểu lầm! Bà Lục mặc dù rất tiếc nuối nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ: “Giờ mẹ đi chuẩn bị cơm canh đây!”

Bà Lục và các con gái xuống bếp, trong phòng khách giờ chỉ còn ba người họ. Lục Tự nhìn về phía Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình, bỗng nhớ lại cảm giác thất bại khi ở London. Nhưng kỳ lạ là lần này anh không hề cảm thấy phẫn nộ như trước nữa. Có lẽ, trái tim anh đã chai sạn rồi, hoặc anh đã hiểu ra rằng, có những chuyện không thể nào cưỡng cầu.

Bữa tối, bà Lục chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn. Ông Lục muốn mời Quý Đông Đình một ly, anh lịch sự từ chối: “Lát nữa tôi còn phải lái xe quay về nên không thể uống được.”

“Quay về làm gì? Cứ ngủ lại đây một đêm, trong nhà có nhiều phòng lắm!” Sau trận chiến hồi chiều, bà Lục đã coi Quý Đông Đình là người một nhà rồi.

“Mẹ à, Quý tiên sinh bận lắm!” Lục Tự giải vây.

Bà Lục kéo tay con trai: “Vậy còn con thì sao? Lát nữa cũng đi à?”

Lục Tự ngừng một lát mới trả lời: “Con ở nhà thêm hai ngày nữa.”

Bà Lục lại quay sang Khương Kỳ Hứa: “Khương tiểu thư thì sao? Cô ở lại đây đi!”

Khương Kỳ Hứa áy náy lên tiếng: “Cháu còn có việc, phải về cùng Quý tiên sinh.”

Bà Lục hơi thất vọng, nhưng vẫn rất nhiệt tình mời khách ăn uống.

Nhà họ Lục ăn tối khá sớm nên khi bữa ăn kết thúc, hoàng hôn cũng mới bắt đầu buông nơi chân trời. Lục Tự tiễn Khương Kỳ Hứa ra xe. Lúc này, Quý Đông Đình đã yên vị trên ghế lái.

“Tôi vốn định bảo cô ở lại đây chơi thêm mấy ngày.” Lục Tự có vẻ tiếc nuối.

“Xin lỗi anh!”

“Lên xe đi, sau này tôi sẽ liên lạc với cô!”

“Tạm biệt, Tổng Giám đốc Lục!”

“Tạm biệt!”

Khương Kỳ Hứa lên xe. Quý Đông Đình nghiêng đầu nhìn cô rồi thò đầu ra nói với Lục Tự: “Tạm biệt! Hãy quay vào đi!”

Lục Tự đứng ở ngã rẽ, chỉ mỉm cười.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Khương Kỳ Hứa ngồi thất thần ở ghế phụ. Tới tận khi Quý Đông Đình gọi tên cô, cô mới nhìn anh với vẻ vô tội: “Có chuyện gì vậy?”

“Bị ai ức hiếp mà ngây ngốc như vậy?”

“Đâu có! Tôi chỉ cảm thấy hơi tiếc, thật ra người nhà họ Lục rất tốt, Lục Tự cũng không tồi...”

Quý Đông Đình hít sâu một hơi: “Hứa Hứa, anh cũng không tồi mà! Người nhà anh cũng tốt, mẹ anh còn rất thích em nữa.”

Khương Kỳ Hứa không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, chỉ khẽ “ừm” một tiếng. Cô thả hồn vào bản nhạc quen thuộc mà Quý Đông Đình vừa mở. Khung cảnh non nước hữu tình, ánh hoàng hôn đẹp lộng lẫy khiến trong lòng cô dâng lên những cảm xúc hỗn độn. Cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Cảm ơn anh!”

Khóe miệng Quý Đông Đình cong lên.

Lúc hai người về tới Chu Trang Viên, trời đã tối hẳn. Quý Đông Đình đặt một phòng trong nhà khách mà Khương Kỳ Hứa ở. Cô e rằng anh không ở được trong một căn phòng tồi tàn thế này, bèn khuyên nhủ: “Quý tiên sinh, anh hãy về đi!”

Quý Đông Đình trưng ra bộ mặt tội nghiệp: “Hứa Hứa, em bắt anh lái xe giữa đêm sao?”

“Thôi được rồi!” Khương Kỳ Hứa trải ga giường giúp anh: “Ngày mai anh về trước đi! Tôi còn phải ở lại đây mấy hôm nữa.”

Quý Đông Đình không nói gì, chỉ tập trung dõi theo Khương Kỳ Hứa. Người con gái đang đứng khom lưng trước mặt anh thật xinh đẹp! Anh xúc động ôm lấy cô, cả hai người ngã lên giường.

“Quý Đông Đình!” Khương Kỳ Hứa lườm anh.

Quý Đông Đình cười, rồi bỗng làm ra vẻ nghiêm trọng: “Hứa Hứa, em có nghe thấy có tiếng gì không?”

Khương Kỳ Hứa nín thở lắng tai nghe: “Tiếng gì vậy? Lẽ nào có trộm?”

Quý Đông Đình nở một nụ cười vô cùng dịu dàng: “Hứa Hứa, đó là tiếng trái tim anh đang đập loạn nhịp vì em đấy!”

Khương Kỳ Hứa đỏ mặt, định đẩy Quý Đông Đình ra.

Anh cố tình đè lên người cô, nét mặt nghiêm túc: “Em nghe kỹ đi, nó đang nói đấy!”

Khương Kỳ Hứa khóc dở mếu dở, chỉ biết hần học nhìn Quý Đông Đình.

Quý Đông Đình hôn lên trán cô: “Nó đang nói rằng, anh yêu em nhiều lắm, Hứa Hứa!”

“Quý Đông Đình!” Khương Kỳ Hứa quay đi, không thèm để ý đến anh nữa.

Quý Đông Đình ôm lấy lồng ngực mình: “Hứa Hứa, nó lại nói nữa này!”

Khương Kỳ Hứa chẳng buồn nhìn anh.

Quý Đông Đình thủ thi: “Nó nói rằng, Hứa Hứa, em có thể yêu anh thêm lần nữa không? Em yêu anh đi mà!”

Khương Kỳ Hứa cười thành tiếng: “Được rồi, đừng đùa nữa! Em về phòng đây, anh nghỉ ngơi đi!”

Khương Kỳ Hứa đẩy Quý Đông Đình ra rồi nhanh chân chạy về phòng mình. Anh hậm hực khoanh chân ngồi trên giường, bỗng có một con muỗi bay tới, đậu vào chân anh. Anh lập tức cầm điện thoại lên: “Hứa Hứa, anh bị muỗi cắn rồi.”

Khương Kỳ Hứa ở phòng bên thắng tay đập máy. Quý Đông Đình chán nản nhìn lên trần nhà, trong lòng đầy phiền muộn. Năm phút sau, có người gõ cửa phòng. Quý Đông Đình hốt hơ chạy ra mở cửa.

Bà chủ nhà khách đưa cho anh lọ thuốc mỡ: “Bị muỗi đốt thì bôi cái này vào ạ!”

“Cảm ơn!” Quý Đông Đình mau chóng đóng cửa lại.

Quý Đông Đình ở lại Chu Trang Viên cùng Khương Kỳ Hứa ba ngày liền. Lúc về, cô ngồi trên xe anh nhàn nhã lên mạng. Đột nhiên phát hiện ra một thị trấn cổ khá thú vị, cô liền dùng thiết bị định vị trên xe để dò đường. Quý Đông Đình liếc nhìn, sau đó lập tức chuyển hướng đến khu du lịch Mễ Trấn.

Quý Đông Đình đỗ xe vào bãi rồi lững thững đi theo sau Khương Kỳ Hứa. Vì đang là dịp cuối tuần, nên người đến đây tham quan rất đông, đường phố tập nập người qua lại. Khương Kỳ Hứa hơi đói bụng, bèn lấy điện thoại ra tra cứu những quán ăn ngon, chẳng thêm đoái hoài tới Quý Đông Đình. Anh vẫn bám sát cô này giờ. Mặc dù chỉ lui thủ đi một mình phía sau cô, nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng tuyệt diệu.

Một cậu bé vội vã lướt qua Quý Đông Đình, anh theo phản xạ túm lấy tay nó. Nhìn thấy chiếc ví màu đen của mình trên tay thằng nhóc, sắc mặt Quý Đông Đình bỗng trở nên u ám. Nhưng chỉ vài giây sau, anh lập tức buông tay ra rồi quay người đi thẳng. Tên trộm mới hành nghề sợ hết hồn, sau đó thì không ngừng thắc mắc về gã nạn nhân đầu óc không bình thường kia, hình như anh ta còn đang muốn mời người khác lấy ví đi hộ mình nữa ấy!

Quý Đông Đình đuổi theo Khương Kỳ Hứa. Cô vừa tìm được một quán ăn ngon: “Chỗ này được chứ?”

“Được, anh thích đây!” Quý Đông Đình kéo tay cô: “Hứa Hứa, ví tiền của anh bị móc trộm mất rồi.”

“Cái gì?” Khương Kỳ Hứa tròn mắt nhìn Quý Đông Đình: “Anh thử tìm lại xem!”

Quý Đông Đình giả vờ lục tìm một hồi vẫn chẳng thấy ví đâu, còn không quên cảm thán: “Đúng là lòng người hiểm ác!” Anh vốn nghĩ chỉ cần hy sinh chút tiền lẻ và vài cái thẻ không mấy quan trọng là có thể thu hẹp khoảng cách giữa anh và cô...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 10.6

Trong quán ăn, Khương Kỳ Hứa ngồi xuống ghế, bức bối nhìn anh: “Quý Đông Đình, anh không thấy lo lắng à?”

“Lo lắng cũng có giải quyết được vấn đề gì đâu!” Quý Đông Đình thậm chí còn an ủi cô: “Đừng lo lắng cho anh, anh không sao mà!”

Khương Kỳ Hứa phì cười. Cô đâu rồi hơi lo lắng cho người thừa tiền bị mất ví. Cô là đang lo lắng cho bản thân mình ấy chứ!

“Hứa Hứa, ai cũng sẽ có lúc gặp khó khăn.” Anh nhìn cô bằng ánh mắt chân thành, còn cô lại tỏ ra hồ hững.

Khương Kỳ Hứa chẳng thêm bàn bạc với Quý Đông Đình, gọi món ăn theo ý mình. Người đàn ông đang không một xu dính túi đòi gọi thêm ba món nữa, còn chống chế: “Đã mất công đi chơi rồi thì cứ ăn uống thoải mái đi!”

“Anh bỏ tiền ra đi!”

“Lần sau anh lại mời em, được không? Anh thấy mấy món ở đây có vẻ ngon, muốn nếm thử một chút.”

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh ái ngại thay cho Quý Đông Đình. Sao một người đàn ông đẹp trai như ông này mà lại bị cô bạn gái ghê gớm đối xử tệ bạc như thế chứ? Cô ta lừa Khương Kỳ Hứa rồi tươi cười với Quý Đông Đình: “Anh à, lát nữa tôi sẽ giảm giá cho anh.”

“À, cảm ơn! Nhưng chúng tôi không cần giảm giá.” Quý Đông Đình gọi món xong còn không quên dặn dò hết sức cẩn thận: “Thêm hai cốc sinh tố kiwi, một cốc bỏ thêm ba mươi gam đường, một cốc không cho đường. Nếu có lá bạc hà thì mỗi cốc thêm khoảng hai, ba lá vào!”

“Chỗ chúng tôi không có lá bạc hà, có thể thay bằng bột bạc hà không ạ?” Bao thiện cảm dành cho anh chàng đẹp trai bỗng chốc tan thành mây khói, người phục vụ bắt đầu thấy cảm thông với vị khách nữ. Sao lại có người khó hầu hạ như thế này cơ chứ?

“Lá bạc hà và bột bạc hà khác hẳn nhau mà! Có Brandy không? Thêm vào mùi vị sẽ càng tuyệt hơn!” Quý Đông Đình lại đưa ra yêu sách khác: “Nếu không có, xin hãy bảo đảm nước ép nguyên chất, cảm ơn nhiều!”

Quý Đông Đình tươi cười với Khương Kỳ Hứa: “Lần trước anh bỏ thêm lá bạc hà vào nước ép kiwi, em đã nói đó là ly nước ngon nhất mà em từng uống.”

“Em chỉ nói cho có mà anh cũng tin à?”

Quý Đông Đình quả quyết gật đầu khiến cô không tài nào giận anh được nữa. Hai người giải quyết bữa trưa một cách nhanh gọn rồi ra khỏi nhà hàng. Cô quay sang hỏi anh: “Anh không báo cảnh sát thật sao?”

“Ngoài việc lãng phí thời gian để lấy khẩu cung ra, em nghĩ là có gì khác không?”

Điều này... hình như cũng đúng. Khương Kỳ Hứa chẳng thêm nghĩ ngợi nữa, cô rào bước về phía trước, ở đó bày bán rất nhiều thứ hay ho. Quý Đông Đình vẫn theo sát cô. Anh vừa nhìn thấy một món đồ rất vừa mắt, lập tức gọi “đại gia” của mình: “Này, Hứa Hứa, anh thấy cái này không tồi, mua được không?”

Khương Kỳ Hứa quay lại hỏi ông chủ: “Bao nhiêu ạ?”

“Hai trăm tám.”

Khương Kỳ Hứa xem xét một chút rồi thẳng thừng kết luận: “Quá đắt, không mua!” Cô không hề cho anh cơ hội thương lượng. Quý Đông Đình mỉm cười nhìn theo Khương Kỳ Hứa, đúng là Hứa “bùn xìn”!

Khương Kỳ Hứa muốn tới thăm một ngôi chùa. Quý Đông Đình nói bằng lái xe của anh để ở trong chiếc ví vừa bị mất, ở đây bắt taxi lại không tiện lắm, vì vậy, cô quyết định đi xe buýt. Cô lục khắp ví tìm tiền lẻ, chỉ còn có hai đồng xu một tệ, vừa đủ tiền về xe cho cô, nhưng còn Quý Đông Đình thì sao? Khương Kỳ Hứa không biết làm thế nào, đành đưa cho anh tờ tiền giấy mệnh giá nhỏ nhất trong ví mình.

Xe tới, Khương Kỳ Hứa nhanh chóng tìm được một chỗ ngồi thoải mái. Quý Đông Đình hồn nhiên nhét tờ hai mươi tệ vào hòm tiền. Tuyến xe này không có người thu vé, nên tài xế rất nhiệt tình chỉ bảo anh đứng ở cửa thu tiền. Quý Đông Đình chưa từng đi xe buýt, nhưng cũng hiểu được là mình phải đứng đây để lấy lại tiền thừa. Vất vả lắm anh mới thu đủ mười tám tệ, liền sung sướng khoe với Khương Kỳ Hứa. Cô thần nhiên nhìn anh: “Đây là tiền ăn tối của anh đấy!”

Quý Đông Đình mỉm cười nhận lấy: “Cảm ơn em!”

Hai người lên đến ngôi chùa trên núi. Tuy Quý Đông Đình không thờ Phật, nhưng anh vẫn thành tâm cúi lạy, thậm chí còn bắt chước một người phụ nữ đứng gần đó, lầm rầm khấn bái: “Tại hạ là Quý Đông Đình, mong Đức Phật phù hộ cho tại hạ sớm thành gia lập thất. Khi nào được toại nguyện, tại hạ nhất định sẽ dâng hương cảm tạ!”

Sau khi làm lễ, Khương Kỳ Hứa ra ngoài, đứng tựa vào lan can ngắm nhìn rừng hoa đào tươi đẹp trước mắt. Một tiếng khóc thảm thiết bỗng vang lên bên tai cô. Khương Kỳ Hứa cúi xuống, bắt gặp một cô bé bị lạc mẹ đang khóc lóc bên cạnh mình. Cô dỗ dành: “Cháu cứ đứng đây đợi, đừng chạy lung tung! Mẹ cháu nhất định sẽ quay lại tìm cháu. Đừng khóc, cô sẽ ở đây cùng cháu!”

“Nhờ cô là người xấu thì sao?” Cô bé thút thít.

Khương Kỳ Hứa bật cười: “Cô không phải là người xấu, cháu cứ đứng bên cạnh cô là được rồi!”

Mẹ của cô bé nhanh chóng tìm đến. Chị ta cảm ơn cô rồi rít khiến Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi ngại. Suốt cả quá trình, Quý Đông Đình chỉ đứng im nhìn cô. Khương Kỳ Hứa lên tiếng trước: “Quý Đông Đình, anh rất thích trẻ con phải không?”

“Trẻ con ồn ào, anh không thích.”

Đương nhiên là Khương Kỳ Hứa không tin mấy lời này. Quý Đông Đình nhặt cánh hoa đào vương trên vai cô: “Anh không tin Phật nhưng lại tin vào duyên số. Con cái cũng là của trời cho...”

Quý Đông Đình còn chưa nói xong, Khương Kỳ Hứa đã rào bước xuống núi. Anh vội vàng đi theo cô. Từ đây xuống dưới còn đến hơn hai trăm bậc đá, mặc dù Khương Kỳ Hứa đi đôi giày da đế bằng nhưng cũng thấy hơi mệt. Cô ngồi nghỉ chân trên chiếc ghế bên đường. Quý Đông Đình không ngồi mà đứng bên cạnh chần nằng cho cô. Cô không nhìn được, hỏi anh: “Quý Đông Đình, rốt cuộc là anh có ý gì?”

Anh nghiêm túc trả lời: “Theo đuổi em một lần nữa.”

“Em không muốn ở bên anh.”

“Anh biết! Chẳng phải ban đầu em cũng không muốn ở bên anh đó sao?”

Khương Kỳ Hứa hơi tức giận trước sự thẳng thắn của Quý Đông Đình. Anh đưa cho cô một tờ khăn giấy để lau mồ hôi: “Hơn một năm nay, anh luôn rất hối hận vì những lời đã nói. Hứa Hứa, hãy tha thứ cho anh! Anh không phải một người bạn trai tốt, trước đây anh đã khiến em phải buồn.”

Khương Kỳ Hứa đứng bật dậy: “Đi thôi!”

Quý Đông Đình dứt tờ khăn giấy bị từ chối vào túi. Anh bỗng nhớ tới đợt Khương Kỳ Hứa đi làm từ thiện ở một trại trẻ mồ côi. Lần ấy, anh ngồi trong xe dõi theo cô rất lâu. Cô dịu dàng nói chuyện với một bạn nhỏ có vẻ không được vui đang ngồi trên xe lăn. Anh vẫn luôn cảm thấy cô sẽ là một người mẹ tốt.

Sau khi Khương Kỳ Hứa đi rồi, anh xuống xe gặp người bạn nhỏ ấy. Cậu bé mê ca hát này bị bại liệt từ nhỏ, rất đáng thương. Anh dịu dàng hỏi: “Có thể cho chú biết cô vừa nãy đã nói gì với cháu không?”

“Cháu rất yêu quý Viện trưởng, nhưng Viện trưởng hay mắng cháu khiến cháu buồn lắm! Cô ấy bảo là cô ấy rất hiểu tâm trạng của cháu, vì cô ấy cũng từng bị người mình yêu mắng.”

“Vậy sao?”

“Cô ấy nói đã làm sai một chuyện rất nghiêm trọng nên bị bạn trai mắng. Đến nằm mơ cô ấy cũng thấy mình đang bị chú ấy mắng, cô ấy rất đau lòng.”

“Bạn trai cô ấy đúng là đồ tồi!”

“Thật ra, đúng là cháu đã khiến Viện trưởng không được vui.”

“Chỉ có những kẻ ngu ngốc mới dùng lời nói làm tổn thương người mình yêu thương nhất. Chú cũng là một kẻ ngu ngốc giống như Viện trưởng của cháu.”

Hai người về đến thị trấn lúc chập tối. Trong túi Quý Đông Đình còn mười tám tệ, vừa đủ ăn một bát mì. Anh ăn xong, đứng dậy trả tiền. Ông chủ quán ngạc nhiên: “Chỉ trả của cậu thôi à?”

Quý Đông Đình thẳng thắn: “Tôi chỉ đủ tiền trả cho mình tôi thôi.”

Khương Kỳ Hứa cũng trả tiền rồi đi ra ngoài, cô rút một chiếc thẻ trong ví đưa cho Quý Đông Đình. Anh lập tức hiểu ý của cô, nhanh nhẩu chặn trước: “Anh không có giấy tờ tùy thân, không mua được vé máy bay. Bằng lái của anh bị mất rồi, nếu gặp phải cảnh sát thì...”

Khương Kỳ Hứa bực bội đi lên trước. Cô muốn quay về thành phố S, nhưng Quý Đông Đình lại muốn ở thêm một đêm nữa. Một chứng minh thư chỉ được đặt một phòng, làm sao mà ở?

Cuối cùng, Quý Đông Đình đành phải thỏa hiệp. Khương Kỳ Hứa có đem theo bằng lái xe nên định ngồi vào ghế lái, nhưng bị Quý Đông Đình chặn lại: “Đùa với em thôi, bằng lái xe của anh vẫn còn đây, để anh lái!”

Khương Kỳ Hứa lờm anh một cái rồi chuyển sang ghế lái phụ. Quảng đường về đi mất khoảng tám tiếng, nhưng vì đi giữa đêm nên Khương Kỳ Hứa có chút lo lắng. Cô tựa đầu lên cửa kính, lờ mờ ngủ một lúc, tới khi mở mắt, cô nhìn đồng hồ mới có mười giờ đêm. Vẫn còn mấy trăm cây số nữa, về tới nơi chắc cũng phải hai, ba giờ sáng. Cô chưa bao giờ nghĩ ngờ thể lực của Quý Đông Đình, nhưng cả ngày hôm nay bọn họ đã rong ruổi khắp nơi rồi nên cũng không đánh lòng khi thấy anh phải căng mắt ra nhìn đường. Anh quay sang, dịu dàng nói với cô: “Em ngủ một lúc đi! Chưa biết chừng lúc em tỉnh dậy chúng ta đã tới nơi rồi đấy!”

“Tới thành phố phía trước chúng ta nghỉ lại một đêm!”

“Được!”

Xe dừng trước cửa một khách sạn bốn sao. Khương Kỳ Hứa đặt một phòng hai giường đơn. Cô thật sự rất mệt, nên vừa vào phòng đã leo lên giường ngủ. Quý Đông Đình vệ sinh qua loa rồi nhẹ nhàng treo lên giường. Khương Kỳ Hứa quay lưng về phía anh, hình như là đã ngủ rồi. Anh tắt hết đèn đi, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Kỳ thực, anh rất muốn chuyện trò với cô, rất muốn nghe cô thì thầm vào tai mình những bí mật nhỏ nhỏ. Hơi thở nhịp nhàng của cô giống như đang ru anh ngủ, Quý Đông Đình thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Bên tai vang lên tiếng động sột soạt, Quý Đông Đình vội vàng bật đèn lên. Không phải là Khương Kỳ Hứa định bỏ anh lại mà đi đấy chứ?

“Em khát... muốn uống nước.” Khương Kỳ Hứa vẫn đang ngái ngủ.

“Sao không bật đèn lên? Em có thể gọi anh mà.” Quý Đông Đình tung chăn ra, xuống giường đi rót nước. lát sau, anh quay lại, đưa cho cô một cốc nước: “Uống ít thôi!”

Cô uống hết nửa cốc nước, anh thân nhiên uống nốt chỗ còn lại, môi anh còn đặt đúng vị trí mà môi cô vừa chạm vào. Khương Kỳ Hứa đỏ mặt, tìm cách đánh trống lảng: “Ngủ thôi!”

Quý Đông Đình kéo tay cô, cúi đầu hôn lên trán cô: “Chúc ngủ ngon!” Anh không nỡ buông tay cô ra, chỉ mong khoảnh khắc này có thể kéo dài thêm một chút.

Dường như Thượng đế đã nghe được tiếng lòng của anh. Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng pháo hoa, Quý Đông Đình phấn khích kéo cô đến bên cửa sổ, pháo hoa sáng rực một góc trời. Giờ đã là một giờ sáng, hôm nay cũng chẳng phải ngày lễ gì, anh suy đoán: “Có người đang cầu hôn ư?”

Thấy Khương Kỳ Hứa có vẻ không tin, anh hỏi cô: “Hứa Hứa không thích pháo hoa à?”

Khương Kỳ Hứa lắc đầu: “Quá long trọng!”

“Vì đó là dịp trọng đại mà!” Quý Đông Đình nghiêm túc nhìn Khương Kỳ Hứa: “Khi một người đàn ông quyết định cầu hôn một người phụ nữ, chắc chắn anh ta đã hạ quyết tâm sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc cho cô ấy trong suốt quãng đời còn lại, sẽ trao cho cô ấy một mái ấm gia đình và một tình yêu thủy chung. Bất luận tương lai có xảy ra chuyện gì, hai người vẫn nắm tay nhau đi đến cuối con đường.”

Khương Kỳ Hứa trầm mặc nhìn Quý Đông Đình. Cô muốn giằng tay ra, nhưng anh càng nắm tay cô chặt hơn. Cô đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, anh nói đúng! Một lời cầu hôn hoành tráng thật đáng ngưỡng mộ, em ghen ghét đố kỵ đấy, được chưa?”

“Em ghen tị cái quái gì?” Quý Đông Đình mắng cô.

Khương Kỳ Hứa nhũn mày: “Bệnh hoạn!”

Giọng nói của Quý Đông Đình vừa có chút phẫn nộ lại vừa chứa đựng sự dịu dàng: “Hơn một năm trước, anh đã từng cầu hôn.”

Khương Kỳ Hứa ngây ngốc nhìn anh.

“Vì nữ chính không tới, nên nam chính đã ngu ngốc chạy tới châu Phi giải sầu.”

Đầu óc Khương Kỳ Hứa trống rỗng, phải mất một lúc lâu mới “tiêu hóa” hết được câu nói của Quý Đông Đình. Bây giờ, cô đã hiểu vì sao ngày hôm ấy anh lại tức giận đến vậy. Giọng cô hơi nghẹn ngào: “Lúc đó anh giận lắm phải không?”

“Rất giận, rất muốn giết người! Anh thật sự muốn xử lý cái gã đàn ông đã đưa em đi. Anh từng làm bác sĩ, anh có thể đích thân ra tay.”

“Anh sẽ không làm vậy đâu!”

“Thế nên anh chỉ có thể tạm tránh mặt em, cố gắng quên đi một số chuyện không vui. Anh nghĩ rằng mình cần thời gian để bình tĩnh lại. Vì vậy, anh đã tới châu Phi. Nhưng đến đó rồi, anh lại cảm thấy chán chường, anh vẫn muốn gặp em.”

“Đúng vậy, khi ấy anh đã đến châu Phi. Em còn chúc anh đi chơi vui vẻ nữa...”

“Hứa Hứa, anh có thể hỏi em một chuyện không?”

“Anh hỏi đi!”

“Nếu thật sự có cỗ máy thời gian, chúng ta có thể trở về quá khứ, trở về...” Quý Đông Đình không nói hết câu. Giọng anh run run, lồng ngực như đang bị ai đó bóp nghẹt. Anh hít một hơi rồi bắt đầu hỏi ngược: “Lúc đó chúng ta đang gọi điện thoại phải không?”

“Đúng vậy, là em gọi cho anh trước. Anh nói bạn bè rủ anh đi săn bắn. Thời gian rất cấp bách, anh sắp lên máy bay rồi.”

“Đúng, đúng, đúng! Hứa Hứa, chúng ta có thể diễn lại cảnh hôm đó không?”

“Anh hâm à?”

Quý Đông Đình đã đặt điện thoại lên tai, vờ như đang nhận điện thoại của cô. Anh vui vẻ nói: “Hứa Hứa, có chuyện gì không?”

“Không phải như vậy!” Khương Kỳ Hứa chỉ đạo: “Hôm ấy anh đâu có nói với em bằng ngữ điệu này! Giọng anh cứ như là đang đi đòi nợ ấy!”

“Được rồi, anh làm lại lần nữa.” Quý Đông Đình thay đổi giọng điệu: “Có chuyện gì không?”

Khương Kỳ Hứa vốn không định diễn, nhưng lại không thể từ chối ánh mắt đầy mong đợi của anh. Cô đành lên tiếng: “Anh... đang ở sân bay sao?”

Những lời nói từng khiến cô bị tổn thương lại vang lên bên tai anh. Vào lúc giận dữ, anh đã quên mất cô là người con gái mà anh yêu thương nhất, thậm chí còn coi cô như kẻ thù. Anh nhìn cô: “Đúng vậy, anh phải tới Nam Phi một chuyến, khoảng mười ngày nữa mới về.”

Khương Kỳ Hứa đứng dựa vào cửa sổ, giọng nói lạnh dần: “Đi... bàn chuyện làm ăn ư?”

“À, không phải! Bên đó thì có chuyện gì mà bàn! Máy người bạn rủ anh đi Nam Phi săn bắn, gần đây cũng hơi chán nên anh đã đồng ý.” Anh đang thăm giễu cợt chính mình: “Kỳ Hứa, anh sắp phải làm thủ tục rồi.”

Khương Kỳ Hứa cúi đầu không nói gì.

“Em tìm anh có chuyện gì à?” Quý Đông Đình khi đó đang hết sức bức bối, thế nên, anh đã dùng giọng điệu lạnh nhạt nói chuyện với cô, để cho cô cũng phải cảm thấy khó chịu giống như anh.

Khương Kỳ Hứa vẫn không lên tiếng, Quý Đông Đình lại hỏi: “Thật sự không có chuyện gì sao?”

Dù chỉ là đóng kịch, nhưng Khương Kỳ Hứa vẫn cảm thấy vô cùng căng thẳng. Cô nhìn ra khung trời ngoài cửa sổ, pháo hoa đã tắt, đêm đen lại trở về với vẻ tĩnh mịch vốn có của nó. Giọng cô khàn đi: “Quý Đông Đình, anh không được đi châu Phi! Vì em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.”

Hai mắt Quý Đông Đình đỏ au, anh tiến lên ôm chặt lấy cô từ phía sau: “Hứa Hứa, anh xin lỗi!”

Khương Kỳ Hứa lấy tay gạt nước mắt. Cô khẽ nói: “Kingsley, em có thai rồi. Nhưng bác sĩ nói đó là... thai ngoài tử cung.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ai bằng lòng từ biệt thời gian?

Thời gian không đợi người, nhưng tôi sẽ dừng lại vì người

Tôi kiếm tìm trong thơ ca

Một trang viết chưa từng được sửa chữa

Mở ra trang sách cô đơn

Áp mặt lên những trang viết mùi mực thơm nồng

Vuốt ve những con chữ thời thơ ấu

Kể lại tất cả những chuyện quá khứ như một đứa trẻ

Đứng lúc người đi qua

Đã trở thành nơi ánh mắt tôi dừng lại

Lúc này có thể người sẽ ngạc nhiên

Tôi gọi tên người là Hoài Niệm

Nghĩ tới dáng vẻ cô đơn và bất lực của cô năm đó, trái tim Quý Đông Đình đau nhói. Anh chỉ biết nghĩ tới lòng kiêu hãnh của mình chứ chưa bao giờ quan tâm tới cảm nhận của cô. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống gáy Khương Kỳ Hứa. Anh thì thầm: “Hứa Hứa, em từng hận anh phải không?”

“Ừm...” Khương Kỳ Hứa thành thật gật đầu. Cô yêu anh bao nhiêu thì càng hận anh bấy nhiêu.

“Có thể nói cho anh biết, khi làm xét nghiệm ra kết quả xấu, em đã nghĩ gì không?” Quý Đông Đình dè dặt hỏi.

Giọng Khương Kỳ Hứa đã khàn đặc: “Anh là Kingsley toàn năng, em nghĩ anh nhất định sẽ có cách.”

“Anh xin lỗi!” Quý Đông Đình cảm thấy cực kỳ tội lỗi. Anh ôm cô chặt hơn: “Xin lỗi! Xin lỗi em...”

Đôi mắt Khương Kỳ Hứa đã ướt nhoe. Cô quay lại, ôm chặt lấy eo anh, vùi mặt vào lồng ngực anh: “Xin lỗi! Em cũng có lỗi. Kingsley, khi ấy em không nên do dự, không nên nghi ngờ tình yêu của anh dành cho em. Nếu em đủ tin tưởng anh, có lẽ chúng ta đã khác...”

“Đừng vậy!” Anh vuốt tóc cô: “Có lẽ chúng ta vẫn sẽ cãi nhau vì những chuyện khác. Kingsley ấu trĩ của năm đó vẫn sẽ tự quyết định nhiều chuyện khiến em không hài lòng, hoặc thỉnh thoảng vẫn sẽ bỏ đi một cách ngớ ngẩn.”

Khương Kỳ Hứa bật cười, nếu thật sự như vậy, có lẽ cô vẫn thấy thiếu cảm giác an toàn khi ở bên anh, hai người vẫn sẽ cãi vã, và rồi... chia tay.

Quý Đông Đình cúi xuống, nhìn sâu vào mắt Khương Kỳ Hứa rồi trao cho cô một nụ hôn say đắm. Cô kiễng chân, say sưa đáp lại anh.

Đêm nay trôi qua thật nhanh. Khương Kỳ Hứa nằm trong vòng tay Quý Đông Đình ngắm nhìn những tia nắng ban mai đầu tiên chiếu xuống mặt đất.

Anh thì thầm bên tai cô: “Chúng ta ngủ thêm một lúc nữa, được không?”

Khương Kỳ Hứa gật đầu. Cô rất buồn ngủ, nhưng không tài nào chợp mắt được. Anh nằm trên chiếc giường đơn chật hẹp, dịu dàng ôm lấy cô, đã lâu lắm rồi hai người mới thân mật thế này.

Quý Đông Đình hôn lên mắt cô: “Nhắm mắt lại đi!”

Cô làm theo lời anh, nhắm mắt lại ngủ bù. Khi Khương Kỳ Hứa tỉnh lại đã quá giờ cơm trưa, cô vừa mở mắt liền bắt gặp Quý Đông Đình đang chăm chú ngắm nhìn mình. Cô áp mặt vào ngực anh: “Thật giống như một giấc mơ!”

“Chúng ta có thể lựa chọn mơ mãi không tỉnh.”

“Được rồi, chúng ta dậy thôi! Ngày kia em còn phải quay về đi làm.”

Quý Đông Đình hôn lên môi Khương Kỳ Hứa, sau đó phủ lên người cô: “Có thể cho anh xem chỗ đó không?”

Khương Kỳ Hứa nhất thời không hiểu ý anh, còn Quý Đông Đình coi như cô đã ngầm đồng ý. Anh cởi áo của cô ra, ánh mắt dừng lại trên ba vết sẹo nhỏ như hạt đậu ở bụng cô. Anh khẽ xoa: “Lúc đó có đau không?”

“Phẫu thuật nhỏ làm sao mà đau được?”

“Vậy ở đây có đau không?” Anh chạm tay lên nơi chứa trái tim cô.

“Hơi đau một chút.”

“Anh đúng là khôn kiếp!”

“Câu này anh đã nói rất nhiều lần rồi.” Cô vòng tay qua cổ anh: “Kingsley, chúng ta hãy quên những chuyện không vui đi, được không? Cho dù không thể quên được thì cũng đừng canh cánh trong lòng mãi thế!”

Anh vuốt ve gương mặt cô: “Hứa Hứa, anh thật sự rất cảm ơn em! Cảm ơn sự bao dung và độ lượng của em!”

Khương Kỳ Hứa nhìn Quý Đông Đình với vẻ tội nghiệp: “Bây giờ cô gái khoan dung độ lượng ấy dói rồi, phải làm sao đây?”

Quý Đông Đình lập tức bế cô đi làm vệ sinh cá nhân.

Hai người ở lại thành phố này thêm một ngày nữa rồi mới trở về. Hôm sau, Quý Đông Đình đỗ xe dưới khu nhà của Khương Kỳ Hứa rồi kiểm có: “Anh khát nước!”

Đúng là một lý do vụng về!

Anh rất tự nhiên đi thẳng vào nhà cô. Khương Kỳ Hứa chợt nhớ ra thùng đồ của anh vẫn còn ở trong kho, liền bảo anh chờ một lát. Quý Đông Đình đã cởi giày, ngoan ngoãn đứng ở cửa đợi cô. Sau đó, cô đưa cho anh một đôi dép đi trong nhà màu xanh của nam. Anh chép miệng: “Nhìn quen quá!”

Khương Kỳ Hứa chẳng thèm nói gì, quay người đi vào bếp pha cà phê. Khi cô quay lại, anh đang đứng trước một cái thùng rất to, bên trên viết bốn chữ: Của Quý Đông Đình.

Khương Kỳ Hứa đỏ bừng mặt. Quý Đông Đình cười híp mắt nhìn cô. Anh biết cô là một người rất tỉ mỉ, nhưng có cần thiết phải bảo quản cẩn thận như vậy không? Anh đâu có thiếu quần lót cơ chứ? Trong lòng anh bỗng cảm thấy thật thỏa mãn.

Quý Đông Đình sắp xếp những vật dụng năm đó anh để lại trong căn hộ mới của Khương Kỳ Hứa. Chỉ một buổi chiều, trên mặt tủ đã xuất hiện thêm bức ảnh chụp chung của một đôi nam nữ, hai chai rượu vang được đem ra trưng dụng, tủ quần áo trong phòng Khương Kỳ Hứa treo thêm một bộ vest cùng hai chiếc áo sơ mi... Anh lại nhẹ nhàng bước vào cuộc sống của cô, ngang nhiên chiếm lĩnh thế giới riêng của cô.

Quý Đông Đình thay luôn cả thiết bị chiếu phim gia đình. Khương Kỳ Hứa ngồi trên sofa nhìn anh, thông thả lên tiếng: “Kingsley, lần trước chia tay em không dỡ vứt đồ của anh đi, nhưng lần sau em sẽ vứt hết đi đấy!”

“Nếu còn có lần sau, em có thể vứt luôn cả anh ra ngoài.” Anh dịu dàng nói với cô: “Anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay em lần nữa đâu!”

Quý Đông Đình bước tới bế cô lên. Anh khẽ chau mày: “Nhẹ đi rồi!”

“Thật á?” Khương Kỳ Hứa thoát khỏi vòng tay Quý Đông Đình, sau đó nhảy lên chiếc cân điện tử. Cô nhìn con số hiển thị trên màn hình, cười rất tươi: “Kingsley, em nhẹ đi hai cân thật này! Anh xem, làm lành với anh rồi mà em vẫn gầy, chứng tỏ anh cũng chưa tốt với em lắm nhé!”

Quý Đông Đình đi tới bên cạnh cô: “Được rồi, anh sẽ chăm em thành một cô mập.”

“Anh...” Khương Kỳ Hứa còn chưa kịp nói hết câu đã bị Quý Đông Đình bế bổng lên.

“Nào, thử xem cả hai chúng ta nặng mấy pound(*)!” Quý Đông Đình ôm cô bước lên cân.

(*) 1 pound = 0,45359237 kilogam

“Là cân Trung Quốc(*) chứ!” Hai tay Khương Kỳ Hứa quàng lên cổ Quý Đông Đình. Cô hào hứng đọc con số hiện trên màn hình: “Một trăm hai lăm

kilogram.”

(*) 1 cân Trung Quốc tương đương với 0,6 kilogram (thường được làm tròn thành 0,5 kilogram).

“Thế tức là hai trăm năm mươi cân?” Quý Đông Đình có vẻ rất hài lòng: “Tuyệt vời!”

“Kingsley, anh có biết hai trăm năm mươi nghĩa là gì không?” Trong lòng Khương Kỳ Hứa đang cười trộm.

Thấy anh nghi hoặc nhìn mình, có lẽ là không biết thật, Khương Kỳ Hứa liền lém lỉnh giải thích: “Thế mà em cứ tưởng tiếng Trung của anh tốt lắm chứ! Anh không biết người ta vẫn hay dùng con số 250(*) để chỉ những người ngốc nghếch à?” Cô nhướn mày nhìn anh: “Em cảm thấy con số đó rất hợp với anh đấy!”

(*) Có rất nhiều cách giải thích cũng như những câu chuyện dân gian về con số 250, nhưng theo cách tính đơn vị tiền tệ của Trung Quốc, có thể hiểu đơn giản như sau: 500 lượng được coi là một cục tiền, 250 lượng được xem như nửa cục, mà từ “nửa cục” trong tiếng Trung lại có cách phát âm gần giống với từ “nửa điên”, thế nên, lâu dần, người ta dùng con số 250 để ám chỉ những người ngốc nghếch, thiếu thận trọng.

“Được lắm, em dám chế giễu anh à?” Quý Đông Đình ném Khương Kỳ Hứa lên giường, sau đó đè lên người cô.

Tay anh đặt trên ngực cô, cô nhìn sâu vào mắt anh: “Kingsley, em muốn nói với anh một chuyện!”

“Em nói đi!” Quý Đông Đình nhìn cô bằng ánh mắt kiên định, dường như đang tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Khương Kỳ Hứa ngập ngừng: “Kingsley, em không muốn giấu anh, bẩm sinh ống dẫn trứng của em đã hẹp, em còn từng làm phẫu thuật nữa. Anh đã từng là bác sĩ, anh biết điều này có nghĩa là gì chứ?”

Quý Đông Đình im lặng một lúc rồi xoa đầu cô: “Hứa Hứa, nếu như cuộc điện thoại giả định hôm trước là thật, em kể với anh những đau khổ mà em đã phải chịu đựng trong cuộc điện thoại đó, em nghĩ sau đó chúng ta sẽ tiến triển ra sao?”

“Anh sẽ đưa em đi tìm các bác sĩ giỏi để điều trị. Có lẽ anh sẽ không chia tay với em đâu, về điểm này, em tin tưởng anh.”

“Sau khi phẫu thuật nội soi, anh sẽ đưa em đi du lịch để giải tỏa. Anh sẽ làm mọi cách giúp em hồi phục tâm trạng, sức khỏe của em mới là quan trọng nhất. Anh sẽ không vì con cái mà bắt em tiếp nhận những đợt trị liệu đau đớn. Chuyện con cái là do duyên số, cho dù kiếp này không thể có, anh cũng không hối hận. Nếu muốn có con, chúng ta có thể áp dụng phương pháp khác, ví dụ như nhận con nuôi hoặc tìm người để mướn...”

“Em không cần người để mướn đâu. Nhưng không có con, em sẽ tiếc lắm! Kingsley, em rất muốn sinh cho anh một đứa con, rất muốn!”

“Anh hiểu!” Quý Đông Đình đặt Khương Kỳ Hứa ngồi trên đùi anh rồi trao cho cô một nụ hôn nồng nàn, chiếc áo sơ mi trên người cô đã được cởi ra một nửa.

Hai người đều có chút rạo rức sau buổi trưa ấm áp. Tiệc là trong nhà Khương Kỳ Hứa không có bao cao su, nhưng họ vẫn có rất nhiều cách khiến đôi phương được vui vẻ, sau đó để lại dấu ấn trên cơ thể người mình yêu...

Dean rất vui mừng khi biết Quý Đông Đình lại chủ động theo đuổi quản gia Khương thêm lần nữa. Anh ta đưa cho sếp chiếc ví mới, còn không quên ca cẩm “Cũng may là trong chiếc ví bị mất không có giấy tờ gì quan trọng đấy!”

“Tôi biết! Chính vì vậy nên tôi mới làm mất nó.” Quý Đông Đình điềm nhiên như không.

Đúng là một người đàn ông ngang ngược! Dean chẳng thêm nói gì nữa.

Quý Đông Đình chê chiếc ví Dean chọn cho mình quá già, lại chẳng có gì đặc sắc cả. Dean nhăn nhó: “Quý tiên sinh, nó giống hệt cái ví lần trước anh đánh mất mà!”

Quý Đông Đình nhướn mày: “Vậy ư? Chắc vì thế nên tôi mới làm mất nó.”

Quý Đông Đình gọi điện hẹn Khương Kỳ Hứa cùng đi chọn ví và ăn tối với anh. Cô vừa dập máy liền nhận được điện thoại của Tổng Giám đốc Trương bên công ty du lịch Star. Khương Kỳ Hứa đã từng hợp tác với người phụ nữ hơn năm mươi tuổi này, chị ta rất hào phóng, trượng nghĩa, chỉ có điều luôn đòi giới thiệu cháu họ của mình cho cô, dù cô đã nhiều lần từ chối. Lần này, Giám đốc Trương hẹn cô đi ăn, cô không nghĩ ngợi gì đã đồng ý, nhưng khi nghe tới địa điểm mà chị ta chọn là một nhà hàng kiểu Pháp lãng mạn tên Graceful, cô mới phát hiện ra mình đã bị lừa đi xem mặt mất rồi.

Khương Kỳ Hứa tan ca, đi thẳng đến chỗ Quý Đông Đình đang đợi. Anh nhìn cô, thắc mắc: “Nhìn mặt em hình như có chuyện gì vui, có thể chia sẻ một chút không?”

“Có một khách hàng muốn giới thiệu đối tượng cho em, đối phương là một cậu ấm con nhà giàu.”

“Tin buồn! Vậy em trả lời thế nào?”

“Em đồng ý rồi, dù sao đối phương cũng là một người tuổi trẻ tài cao. Hơn nữa, em còn phải hợp tác với người ta, nếu không nhận lời thì thật là không phải đạo!”

“Chắc chắn là em chưa đồng ý!”

“Thật mà!” Khương Kỳ Hứa không đùa nữa, cô nghiêm túc kể lại sự việc cho Quý Đông Đình nghe: “... Chỉ tại em quá hấp tấp nên mới rơi vào bẫy của Tổng Giám đốc Trương. Anh nói xem, hai người phụ nữ hẹn nhau đi ăn cơm liệu có có chọn nhà hàng Pháp không?”

“Quá tổn thất! Thế có cần anh giúp đỡ không?”

“Em phải nghĩ đã. Nếu anh ấy mà đẹp trai hơn anh thì anh lại phá hỏng chuyện tốt của em rồi.”

“Khương Kỳ Hứa!”

Suốt dọc đường Khương Kỳ Hứa rất vui vẻ, cho tới khi Quý Đông Đình đỗ xe trước cửa nhà hàng Graceful. Cô tròn mắt nhìn anh: “Sao anh lại chọn nơi này?”

“Đưa em đến làm quen trước, không cần cảm ơn anh!” Quý Đông Đình mặt không biểu cảm.

Khương Kỳ Hứa cười thầm rồi khoác tay Quý Đông Đình bước vào trong.

Sau bữa tối, hai người đến trung tâm thương mại. Khương Kỳ Hứa chọn cho Quý Đông Đình chiếc ví da màu vàng của một thương hiệu thời trang hàng đầu: “Em cảm thấy màu này rất hợp với anh, vừa cao quý lại sang trọng.”

“Anh ghét màu vàng!” Quý Đông Đình nhún mày: “Màu vàng của phân sao có thể cao quý được chứ?”

Cô lờm anh: “Nhưng chỉ màu này mới có ví đôi. Em muốn mua cái ví nữ màu vàng, anh không thích mẫu của nam thì thôi. Vừa rồi cô nhân viên nói có thể tách ra bán riêng cho em, vừa hay vài ngày trước có một người đàn ông ưng ý mẫu ví nam ấy.”

Quý Đông Đình lập tức quay sang người bán hàng: “Tôi lấy đôi ví này!”

Khương Kỳ Hứa giành trả tiền. Cô đưa ví cho anh: “Em thấy anh có tật xấu là rất hay làm mất ví. Chiếc ví này là em tặng cho anh, anh cứ thử làm mất xem!”

“Sau này anh sẽ cẩn thận hơn!” Anh hứa hẹn.

Quý Đông Đình đòi tặng lại quà cho Khương Kỳ Hứa. Anh đưa ra một lý do vô cùng hợp lý: “Ngày mai em đi xem mắt mà, phải ăn mặc thật đẹp chứ!”

Khương Kỳ Hứa thử hai chiếc váy do Quý Đông Đình đích thân chọn. Cô đột nhiên phát hiện ra anh rất thích đồ ren gợi cảm, nhưng không được quá mỏng hay quá hở hang.

Ra khỏi trung tâm thương mại, Quý Đông Đình hỏi: “Chúng ta đi dạo tiếp hay về nhà luôn?” Rõ ràng là đêm nay anh muốn ở lại căn hộ của cô.

Đi qua hiệu thuốc, Quý Đông Đình định dừng xe, Khương Kỳ Hứa đương nhiên hiểu anh muốn mua thứ gì. Cô ngăn anh lại: “Lát nữa chúng ta còn phải tới siêu thị nữa mà!” Ý của cô là: Đến siêu thị cũng có thứ anh cần.

Quý Đông Đình gật đầu: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 11.2

Anh và cô đẩy xe đi khắp các gian hàng trong siêu thị như những cặp tình nhân khác. Khương Kỳ Hứa chọn mua một ít hoa quả và đồ dùng hằng ngày. Sau khi chất đầy xe hàng, Quý Đông Đình kéo tay cô tới khu bán đồ người lớn. Anh tìm được nhãn hiệu tốt, bèn lấy luôn bảy, tám hộp khiến cô hoảng hốt: “Anh lấy nhiều thế để làm gì?”

Quý Đông Đình thần nhiên: “Lẽ nào ngoài công dụng đó ra, nó còn có lợi ích gì khác à?”

Lúc Khương Kỳ Hứa từ nhà tắm bước ra, Quý Đông Đình đột nhiên nói với cô: “Hứa Hứa, nếu em không thích cuộc sống ở nước ngoài, anh có thể lựa chọn phát triển lâu dài ở Trung Quốc.”

Cô ngập ngừng: “Nhưng em rất thích phòng để sách của anh ở đường Bishop.”

Quý Đông Đình phấn khích bế Khương Kỳ Hứa lên cao. Cô cúi đầu hôn anh rồi dịu dàng lên tiếng: “Gần đây anh bận chuyện của Nam Việt, còn em

cũng bù đầu với công việc ở Mester. Đôi khi hoàn tất mọi việc, anh có thể cùng em về quê một chuyến không?”

“Quá tuyệt vời! Con rể đẹp trai sắp được gặp bố vợ rồi!” Quý Đông Đình ôm Khương Kỳ Hứa vào phòng ngủ, hai người cùng ngã lên giường.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn vàng ấm áp, tấm rèm hoa đã che mất khung cảnh thành phố rực rỡ bên ngoài cửa sổ. Lâu lắm rồi cô và anh mới có một đêm triền miên quấn quýt như thế này...

Sáng hôm sau, Khương Kỳ Hứa mặc chiếc sơ mi rộng rãi của Quý Đông Đình đi đi lại lại trong phòng. Cô vừa tắm xong, giờ đang tìm quần áo cho ngày hôm nay.

“Chẳng phải sẽ đi xem mặt sao?” Quý Đông Đình nhắc nhở cô: “Mặc đẹp một chút!”

“Được rồi! Quý tiên sinh của chúng ta đúng là một người đàn ông rộng lượng!” Khương Kỳ Hứa chọn cho mình chiếc áo sơ mi lụa kết hợp cùng chiếc quần vải màu xanh lá, vừa thoải mái lại trẻ trung.

Quý Đông Đình dịu dàng giúp cô thắt dải lụa trên cổ áo thành hình chiếc nơ: “Anh đưa em đi!”

Buổi trưa, Khương Kỳ Hứa cùng An Mỹ ăn cơm. Thấy sếp có vẻ tươi tỉnh, An Mỹ hơi tò mò: “Tổng Giám đốc Tiểu Khương, gần đây chị có chuyện vui gì à?”

“Làm xong quý này, chị định sẽ kết hôn.”

An Mỹ sặc com: “Cùng với ai vậy?”

“Còn với ai được nữa?”

An Mỹ há hốc mồm: “Lẽ nào là Quý tiên sinh ư?”

“Ừ!”

“Em cảm thấy hai người không thể chia tách được.”

“Bọn chị cũng coi như may mắn!”

Chập tối, Khương Kỳ Hứa tự lái xe đến gặp bà chủ Trương Diễm Diễm của công ty du lịch Star. Cô vừa đến trước cửa của nhà hàng Graceful đã nhìn thấy Quý Đông Đình. Anh ngồi ngay cạnh cửa sổ, đang ung dung đọc tạp chí. Bà chủ Trương cùng một người đàn ông trắng trẻo mập mạp, có lẽ chính là người cháu họ của chị ta, ngồi ngay gần đó.

Lúc Khương Kỳ Hứa đi ngang qua chỗ Quý Đông Đình, anh gờ tay khẽ chạm vào lòng bàn tay cô. Cô rút tay về, lòng bàn tay nóng ran.

Cô đi tới trước mặt Trương Diễm Diễm: “Xin chào, Tổng Giám đốc Trương!”

“Tiểu Hứa tới rồi à?” Tổng Giám đốc Trương tươi cười.

Người đàn ông lạ mặt đưa tay về phía cô: “Tổng Giám đốc Khương quả nhiên là còn xinh đẹp hơn cả lời đồn đại, ngưỡng mộ đã lâu!”

“Chào anh!” Khương Kỳ Hứa lịch sự bắt tay với anh ta.

“Đây chính là cháu họ của chị, chị đặc biệt gọi nó tới để mời bữa hôm nay.” Bà chủ Trương giới thiệu ngắn gọn.

Người đàn ông chủ động gọi món giúp Khương Kỳ Hứa, nhưng cả món chính lẫn món tráng miệng cô đều không thích. Dù sao thì cô cũng chẳng có tâm trạng thưởng thức nên không phản đối. Điện thoại của Trương Diễm Diễm đột nhiên reo vang. Chị ta nhận cuộc gọi rồi quay sang Khương Kỳ Hứa: “Công ty vừa nhận được một đơn hàng từ nước ngoài, chị phải quay về rồi.”

Khương Kỳ Hứa cũng đứng lên theo chị ta: “Vậy chúng ta hẹn lần sau đi!”

“Đừng, em và A Viễn cứ dùng bữa đi!” Trương Diễm Diễm vỗ vai Khương Kỳ Hứa: “Yên tâm, chị sẽ có đơn hàng lớn cho khách sạn Mester!”

“Vậy được!” Khương Kỳ Hứa lại ngồi xuống.

Đợi bà chủ Trương rời đi, Quý Đông Đình liền đứng dậy, đi về phía Khương Kỳ Hứa: “Tổng Giám đốc Khương, trùng hợp quá!”

Khương Kỳ Hứa phụ họa: “Thật trùng hợp!”

“Anh là ai?” Trương Đại Viễn nhìn Quý Đông Đình.

Quý Đông Đình tự giới thiệu bản thân: “Tại hạ họ Quý tên Đông Đình, tên tiếng Anh là Kingsley, đã theo đuổi Khương tiểu thư đây mấy tháng rồi, coi như là... một trong những người theo đuổi cô ấy đi!”

Thì ra là một kẻ tới phá đám, lại còn bị thần kinh nữa chứ! Trương Đại Viễn nhếch môi cười với Quý Đông Đình. Thấy kẻ tình địch dồn Khương Kỳ Hứa vào trong rồi ngồi xuống đối diện với mình, anh ta cũng dịch vào phía trong: “Nghe nói Tổng Giám đốc Khương là người thành phố A. Thật ra, tôi cũng có gốc gác ở thành phố A, ông bà nội tôi trước đây đều là cán bộ của thành phố A.”

“Nhà anh làm chính trị à?” Quý Đông Đình chen ngang.

“Nhà chúng tôi thuộc dạng nửa chính trị nửa kinh doanh” Trương Đại Viễn cảm thấy đây là một cơ hội tốt để dả kích đối thủ.

Quý Đông Đình ồ lên: “Thì ra nhà anh là “quan thương câu kết” hả?”

Trương Đại Viễn nổi giận: “Ý anh là gì?”

“Xin lỗi! Tiếng Trung của tôi không tốt lắm, là “quan thương kết hợp” chứ!”

“Còn anh thì sao, là người ở đâu?”

“Tôi quê gốc ở Quảng Châu.”

“Gia đình làm nghề gì?”

“Nhờ có tổ tiên phù hộ, chỉ làm kinh doanh nhỏ thôi.”

Thì ra là một cậu chủ nhỏ, Trương Đại Viễn cười với vẻ khinh thường.

Khương Kỳ Hứa đang nhàm chán ngồi nghe hai người đàn ông đối đáp, bỗng thấy chân mình bị ai đó chạm nhẹ. Cô chau mày, không biết là Quý Đông Đình hay Trương Đại Viễn? Cô lập tức rút khỏi chiến trường: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát!”

Không có Khương Kỳ Hứa, Trương Đại Viễn thay đổi thái độ ngay tức thì. Anh ta định lấy chuyện xe cộ ra để khiến đối thủ bẽ mặt, nhưng anh ta cứ hờ ra câu nào là bị Quý Đông Đình dập cho tơi tả câu đấy. Anh ta đang sôi máu thì một giọng nữ đầy phẫn nộ đột ngột vang lên: “Trương Đại Viễn, quả nhiên là anh ở đây!”

Khi Khương Kỳ Hứa quay lại đã chẳng thấy Trương Đại Viễn đâu. Cô ngồi xuống cạnh Quý Đông Đình, nở nụ cười tươi rói: “Anh đánh người ta chạy mất rồi đấy à?”

“Trông anh giống như vừa động thủ sao?”

“Anh mau nói đi!”

“Đối tượng xem mặt của em khiến con gái nhà người ta lớn bụng rồi lẩn trốn không chịu trách nhiệm. Anh chỉ bảo Dean cung cấp tin tức cho cô ta mà thôi. Anh làm vậy cũng coi như vừa làm việc tốt, phải không?”

Khương Kỳ Hứa cười đến đau cả bụng: “Kingsley, anh thật sự rất...”

“Rất cái gì?”

“Rất cao quý!”

Trương Đại Viễn vội đi giải quyết chuyện cá nhân, còn chưa trả tiền bữa ăn. Quý Đông Đình rộng rãi thanh toán, sau đó ôm eo Khương Kỳ Hứa: “Bạn gái ra ngoài xem mặt mà bạn trai còn phải đi theo thanh toán nữa cơ đấy!”

Hai người lên xe, Khương Kỳ Hứa nũng nịu: “Em đói rồi. Chúng ta mau tìm một nhà hàng thật ngon để chúc mừng em xem mặt thất bại đi!”

“Hứa Hứa, chúng ta tới Nam Việt ăn được không?”

Khương Kỳ Hứa gật đầu đồng ý khiến Quý Đông Đình rất vui. Đúng lúc này, anh nhận được điện thoại của Ngụy Nhiêu, cậu ta rủ anh cuối tuần này đi chơi khúc côn cầu. Anh lịch sự từ chối: “Cuối tuần này e là không có thời gian, tôi phải tới gặp bố vợ.”

Nghe xong câu này, Khương Kỳ Hứa hơi đỏ mặt, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Quý Đông Đình cúp máy, bắt đầu chuyển sang chủ đề Công thương nghiệp Bắc Hải. Cả anh và cô đều cảm thấy chính vì tham vọng của Ngụy Bắc Hải quá lớn nên Đế quốc của ông ta mới bị sụp đổ một cách nhanh chóng như vậy. Khương Kỳ Hứa thấy hơi tiếc cho người đàn ông tài giỏi ấy, cô cũng nghe được một số thông tin về ông ta:

Sau khi Ngụy Bắc Hải vào tù, vợ trước của ông ta chạy đôn chạy đáo khắp nơi để lo lót. An Mỹ nói người đàn bà này thật khờ khạo, có con trai giỏi giang, con gái hiếu thảo rồi thì tội gì phải rước thêm phiền muộn vào thân nữa kia chứ? Khương Kỳ Hứa cũng thấy đau lòng thay cho bà ta, nhưng nghĩ lại thì tình cảm vợ chồng hai mươi mấy năm, sao có thể nói bỏ là bỏ được? Còn về Hà Vân, Khương Kỳ Hứa từng nhìn thấy chị ta duy nhất một lần trong cửa hàng đồ hiệu.

Buổi tối, Khương Kỳ Hứa vùng vẫy trong bể bơi ở tầng sáu mươi sáu của khách sạn Nam Việt. Bể bơi rộng như vậy mà chỉ có mỗi cô và Quý Đông

Đình. Anh nghịch ngợm lặn xuống nước túm lấy chân cô khiến cô suýt ngã, nhưng thật may là cô không phải uống ngụm nước nào. Thấy cô có vẻ giận, anh vội vàng chống chế: “Anh vừa nhớ ra một chuyện rất quan trọng, bố em thích gì nhất?”

Phải chăng là ông yêu tiền nhất? Khương Kỳ Hứa nghĩ mất một lúc: “Ồ què em, con rể tương lai lần đầu tới ra mắt sẽ mua hai bình rượu, trong siêu thị có bán loại rượu đó.”

Quý Đông Đình phản đối: “Không được, anh không thể keo kiệt như thế đâu!”

Đến sáng thứ Bảy, Khương Kỳ Hứa được một phen choáng váng trước núi quà của Quý Đông Đình. Cô xuyết xoa: “Kingsley, anh định lấy công chúa đây à?”

Quý Đông Đình đặt một nụ hôn lên mu bàn tay của cô: “Ai bảo người anh sắp lấy không phải là công chúa nào?”

Trong lòng Khương Kỳ Hứa cảm thấy ngọt ngào đến mức không diễn tả được bằng lời.

Quý Đông Đình đích thân lái xe. Hai người xuất phát từ sáng sớm, nhưng qua giờ cơm trưa mới tới thành phố A. Khương Tu Hồng bảo người giúp việc, chính là cô y tá lần trước Khương Kỳ Hứa đã gặp ở bệnh viện, chuẩn bị đồ điểm tâm cho các con. Bố cô vẫn ở căn nhà cổ trong trung tâm thành phố A. Quan hệ của Khương Kỳ Hứa và bố trước nay vẫn luôn xa cách. Từ nhỏ cô đã sợ và kính nể ông, cô cũng từng hận ông lúc nào cũng chỉ biết tới vật chất, nhưng cô cũng yêu ông như tất cả những cô con gái khác yêu bố mình vậy.

Lần đầu tiên gặp bố vợ, Quý Đông Đình tỏ ra hết sức bình tĩnh. Lời nói của anh đầy chân thành, không hề nghe ra chút nịnh nọt nào. Anh bước vào phòng của Khương Kỳ Hứa, cầm khung ảnh trên mặt bàn lên ngắm nghía rồi kết luận: “Em giống mẹ.”

Người này... đã gọi là mẹ rồi cơ đấy! Khương Kỳ Hứa bật cười: “Mẹ em là một người phụ nữ rất dịu dàng.”

“Anh có thể tưởng tượng ra.” Anh nở nụ cười rạng rỡ.

Khương Tu Hồng đặt bữa tối ở nhà hàng ngon nhất thành phố A. Khương Kỳ Hứa từng ăn ở đó một lần, còn là do nhà họ Thẩm thiết đãi. Thật lòng mà nói, cô không thích nơi này, có lẽ bố cô đặt bàn ở đây chẳng qua là vì sĩ diện mà thôi.

Bốn giờ chiều, họ rời khỏi nhà, Khương Tu Hồng lái xe đưa mọi người tới nhà hàng. Ngồi trên xe, bố vợ và con rể cùng thảo luận về việc đầu tư. Ông Khương hào hứng kể về một nhà đầu tư người Anh tên Chasel đã giúp đỡ ông rất nhiều, thậm chí còn có nhã ý giới thiệu cậu ta với Quý Đông Đình nếu có cơ hội.

Hôm nay, tâm trạng của ông Khương cực kỳ tốt. Ông hài lòng về tất cả mọi mặt của Quý Đông Đình, điều duy nhất khiến ông lo lắng là người đàn ông này quá xuất sắc, con gái mình không giữ nổi.

Nhân lúc Khương Kỳ Hứa vào nhà vệ sinh, ông Khương thăm dò Quý Đông Đình: “Nghe Hứa Hứa nói, sau khi kết hôn nó sẽ theo con sang Anh sinh sống. Tính tình của Hứa Hứa bác quá hiểu, nó là một đứa không có chủ ý rất dễ bị lừa gạt bởi mấy câu nói ngon ngọt của đàn ông.” Thấy Quý Đông Đình có vẻ sững sờ, Khương Tu Hồng nói thẳng luôn: “Bác lo ở chỗ con nó sẽ chịu thiệt thòi.”

“Bọn con đúng là đã lên kế hoạch cho tương lai. Con rất cảm ơn Hứa Hứa vì đã lựa chọn cùng con ra nước ngoài phát triển. Xin bác cứ yên tâm, con rất tôn trọng suy nghĩ của Hứa Hứa! Nếu bác không muốn cô ấy sống ở quá xa, chúng ta có thể bàn bạc thêm. Nhưng theo những gì con biết thì Hứa Hứa tuy dịu dàng, lương thiện, nhưng cũng rất kiên cường, độc lập, thế nên, con không cho rằng mấy lời ngọt ngào của con có thể lừa được cô ấy. Mà con... cũng sẽ không làm như vậy. Mong bác tin con, mỗi lời con nói với cô ấy đều rất thật lòng!”

“Tiểu Quý, con đừng trách bác suy nghĩ nhiều nhé! Bác chỉ có một đứa con gái thôi. Cuộc đời bác đã gặp biết bao trắc trở, bác không mong con mình cũng bị như vậy.”

“Con định trước khi kết hôn sẽ sang tên một số tài sản ở cả thành phố S lẫn London cho Hứa Hứa.”

“Tiểu Quý, con hiểu lầm rồi, bác không có ý này! Bác chỉ có một đứa con gái, sau này gia sản của bác chẳng phải đều là của nó sao?”

Quý Đông Đình ngẩn người, anh chưa hiểu ý của ông.

“Hứa Hứa là người trọng tình cảm giống mẹ nó. Bác biết những người đàn ông có điều kiện như con sẽ gặp phải rất nhiều cám dỗ, bác chỉ lo sau này con gái mình sẽ phải đau lòng”

“Về việc này mong bố hãy tin tưởng con, con nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với Hứa Hứa!”

Đã gọi là bố rồi... Khương Tu Hồng ho khan mấy tiếng: “Bác chỉ nói trước vậy thôi. Nếu Hứa Hứa đã chọn con thì bác sẽ tin tưởng con.”

Khương Kỳ Hứa biết là bố muốn nói chuyện riêng với Quý Đông Đình nên cô tình nán lại bên ngoài. Cô nhàn rỗi đi dạo một vòng quanh nhà hàng. Cô đang mãi ngắm nghía, sau lưng bỗng vang lên tiếng gọi. Khương Kỳ Hứa quay lại, nhìn mãi mà vẫn không nhận ra người đàn ông béo tốt đứng trước mặt mình là ai. Anh ta phản kích nắm tay cô: “Khương Kỳ Hứa, là cậu thật sao? Chúng ta phải đến bảy, tám năm không gặp nhau rồi ấy nhỉ?”

Khương Kỳ Hứa chỉ biết cười trừ.

“Xem kìa! Không phải là cậu thật sự quên mất mình rồi đấy chứ?”

Khương Kỳ Hứa mất một lúc lâu mới nhớ ra họ của anh ta: “Cậu là Dương... Dương...”

“Dương Hâm Nhạc!” Anh ta đành phải tự báo danh. “Mình thất vọng về cậu quá cơ!”

“Xin lỗi cậu nhé, trí nhớ của mình không tốt lắm!”

“Mình béo lên nhiều quá nên không nhận ra, đúng không?”

“Có một chút!”

“Ha ha... Đúng rồi, qua bên mình ngồi một lát đi, trong đó còn có hai bạn lớp mình nữa đấy!”

“Để lần sau đi! Bố mình và chồng mình đang đợi trong đó mình phải đi trước đây!”

Dương Hâm Nhạc kinh ngạc: “Cậu lấy chồng rồi ư? Bọn mình chẳng có tin tức gì của cậu, hỏi Thẩm Hoành thì cậu ấy không chịu nói.”

Khương Kỳ Hứa gật đầu: “Sắp rồi!”

Dương Hâm Nhạc quay về phòng, kể lể: “Thẩm Hoành, vừa rồi mình gặp Khương Kỳ Hứa.”

“Cô ấy đâu? Sao không mời vào đây ngồi một lát?” Nét mặt Thẩm Hoành không mấy vui vẻ.

“Chắc chắn là mình phải mời chứ! Nhưng bố và chồng cô ấy đang đợi. Hôm nay có vẻ là tới đây để đính hôn. Một ngày quan trọng như thế, mình mời cô ấy qua sao được?”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 11.3

Thẩm Hoành nhất thời im lặng khiến Chung Hiểu Tinh ngồi bên cạnh bỗng cảm thấy khó chịu. Cô ta đã giả ngây giả ngốc đi theo Thẩm Hoành bao năm qua với mơ ước được kết hôn với anh ta, cho dù đã không ít lần bị từ chối thẳng thừng. Còn Thẩm Hoành trong suốt hai năm qua đã tìm đủ mọi cách bày tỏ mong muốn được nối lại với Khương Kỳ Hứa, nhưng người con gái ấy chưa từng cho anh ta cơ hội. Guồng quay công việc cuốn anh ta đi, khiến anh ta không còn tâm trí để yêu đương hay theo đuổi mấy thứ viển vông nữa.

Bây giờ, đối với Thẩm Hoành, phụ nữ chỉ là công cụ để giải quyết nhu cầu sinh lý và đem ra trưng dụng trong những dịp xã giao. Tuy nhiên, khi nghe tin Khương Kỳ Hứa sắp kết hôn, tâm trạng anh ta vẫn bị xáo trộn mạnh. Cô sắp lấy chồng ư? Lấy ai? Quý Đông Đình à?

Thẩm Hoành ném Chung Hiểu Tinh vào khách sạn rồi mới về nhà. Ông Thẩm đang đọc báo, còn bà Thẩm ngồi thêu tranh. Thẩm Hoành chen vào giữa hai người họ, giọng anh ta có vẻ bất mãn: “Bố, tại sao năm xưa bố không giúp bác Khương?”

“Giúp cái gì? Đã là cái động không đáy thì biết giúp bao nhiêu cho vừa?” Ông Thẩm đặt tờ báo xuống, thanh âm có phần gay gắt.

“Lúc đó Khương Kỳ Hứa là bạn gái của con, là con dâu tương lai của bố, vậy mà bố không thể nể mặt cô ấy làm người tốt một lần ư?” Mặt Thẩm Hoành đỏ bừng. Anh ta đứng bật dậy, tâm trạng có phần kích động.

“Thẩm Hoành, đừng quên lập trường của con khi ấy! Giờ con lại muốn làm người tốt à? Con bé nhà họ Khương đó lại quyến rũ con nữa hả?” Ông Thẩm thật sự nổi giận.

Bà Thẩm vội vàng can ngăn: “Được rồi, được rồi! Hai bố con tự nhiên to tiếng với nhau làm gì? Tiểu Thẩm, sao con có thể ăn nói với bố con như thế? Con mau nói đi, có phải Khương Kỳ Hứa lại quyến rũ con không?”

“Không phải ạ!” Thẩm Hoành chán nản bỏ lên gác.

Đúng lúc này, Chung Hiểu Tinh gọi điện tới. Thẩm Hoành nằm trên giường, thờ ơ lên tiếng: “Hiểu Tinh, rốt cuộc là em thích anh ở điểm nào? Có phải vì tiền không?”

“Nếu em thích tiền thì đã cưới luôn một đại gia từ lâu rồi, anh biết em đủ điều kiện làm vậy mà. Anh lúc nào cũng lạnh nhạt với em, chỉ khi buồn chán mới nhớ tới em, đến lúc vui vẻ lại chạy đi tìm cô bạn gái cũ của anh. Thẩm Hoành, mấy chuyện này em đều nhìn nhận cả, tại sao anh không nghĩ xem, em lãng phí bao nhiêu năm tuổi xuân ở bên anh là vì mục đích gì?”

“Được rồi, mau ngủ đi! Em thích làm gì thì tùy, nhưng nói thật là bố anh không đồng ý cho anh lấy em đâu.”

Chung Hiếu Tinh trầm mặc.

Hiếm khi lương tâm của Thẩm Hoành thức tỉnh, anh ta nói: “Có lẽ anh vẫn sẽ tìm một người môn đăng hộ đối để kết hôn. Em theo anh đã lâu, anh cũng rất thương em, thế nên, anh thật lòng khuyên em đừng mãi ngốc nghếch như vậy nữa, cũng nên tính toán cho bản thân mình một chút đi!”

Chung Hiếu Tinh bật khóc.

“Em đừng buồn! Mấy ông đại gia tốt hơn anh nhiều. Con người anh giả tạo lắm! Anh rất yêu bạn gái cũ, nhưng vì bố mẹ không đồng ý mà anh vẫn cứ chia tay cô ấy đấy thôi.” Thẩm Hoành an ủi.

Thấy Khương Tu Hồng hết lời ca ngợi Chasel, Quý Đông Đình bèn vào trong phòng gọi điện thoại cho cậu ta. Chasel là một người Anh chăm chỉ, từ sau khi tốt nghiệp đã đi theo Quý Đông Đình. Nhận được lời khen của sếp, Chasel ngại ngùng: “Kingsley, em chỉ làm những việc nên làm thôi mà!”

Quý Đông Đình vừa cúp máy đã thấy Khương Kỳ Hứa gõ cửa rồi bước vào. Anh ôm cô vào lòng: “Hứa Hứa, anh cảm thấy bố vợ có vẻ thích mình.”

Khương Kỳ Hứa gật đầu: “Cảm ơn anh, Kingsley!”

Anh cúi đầu nhìn cô: “Cảm ơn vì điều gì?”

“Cảm ơn anh đã làm mọi việc vì bố em!” Khương Kỳ Hứa vui mặt vào ngực Quý Đông Đình: “Em đã từng nghe Dean nhắc tới Chasel. Bố đâu thể ngẫu nhiên tìm được cơ hội đầu tư, trừ khi có người âm thầm giúp đỡ ông...”

Quý Đông Đình xoa đầu cô: “Em không nên nghĩ vậy, dù sao thì em cũng phải tin vào năng lực của bố chứ! Đúng là ông từng phạm phải sai lầm nghiêm trọng, nhưng ông đã lấy công chuộc tội rồi mà.”

Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi khó hiểu: “Gì cơ?”

“Sinh ra em.” Quý Đông Đình hôn lên môi Khương Kỳ Hứa: “Bất kỳ người bố nào cũng muốn được con mình sùng bái, bố em cũng thế thôi. Sau này, nếu chúng ta có con gái, anh cũng muốn được như vậy.”

Khương Kỳ Hứa ôm chặt Quý Đông Đình.

Ngày hôm sau, Khương Kỳ Hứa dẫn Quý Đông Đình đi dạo một vòng quanh thành phố A. Hai người vui vẻ đứng xếp hàng mua món bánh gạo Khương Kỳ Hứa thích nhất. Buổi chiều, họ tới trang tâm thương mại mua cho ông Khương mấy bộ quần áo. Quý Đông Đình cầm túi xách giúp cô, anh đang đứng bên ngoài nhận điện thoại của Dean.

Khương Kỳ Hứa ưng ý một chiếc áo sơ mi, cô đang định gọi nhân viên bán hàng thì nghe thấy một giọng phụ nữ trung niên vang lên từ phía sau: “Bộ này được đấy, lấy cho tôi xem thử!”

Khương Kỳ Hứa giật mình quay đầu lại: “Cô Thẩm!”

Bà Thẩm ngạc nhiên: “Tiểu Hứa!”

Trong quán cafe, bà Thẩm tươi cười nhìn Khương Kỳ Hứa: “Cháu về khi nào vậy? Trông cháu vẫn xinh đẹp như xưa!”

“Cháu mới về thôi.” Khương Kỳ Hứa mỉm cười: “Cô càng ngày càng trẻ ra đấy ạ!”

Trong lòng bà Thẩm rối như tơ vò. Thực ra, trước đây bà cũng rất quý mến Khương Kỳ Hứa, nhưng kể từ sau vụ kiện giữa hai gia đình, bà chẳng còn muốn dây dưa gì với cô. Hơn nữa, nghe nói cô làm việc trong khách sạn nên bà lại càng không có thiện cảm. Nghĩ tới tâm trạng thất thường của Thẩm Hoành trong mấy ngày gần đây, bà thật sự lo lắng. Bà Thẩm tìm cách vào đề: “Tiểu Hứa, cháu còn liên lạc với Tiểu Hoành không?”

Khương Kỳ Hứa thành thật trả lời: “Còn ạ, nhưng cũng không thường xuyên lắm.”

Bà Thẩm thở dài: “Tiểu Thẩm trước nay kết giao với khá nhiều bạn gái, nhưng chẳng được mấy đứa tử tế. Người làm bố mẹ luôn mong con mình tìm được một đối tượng thích hợp để kết hôn. Tiểu Hoành nhà cô điều kiện tốt như vậy, cô cũng muốn giới thiệu cho nó vài đám khá ưng ý.”

“Cô Thẩm...”

Bà Thẩm ngắt lời Khương Kỳ Hứa: “Tiểu Hứa, cháu là một cô gái tốt, chắc cháu cũng hiểu đạo lý “gương vỡ lại lành” chứ?”

Sắc mặt Khương Kỳ Hứa trắng bệch. Đúng lúc này, Quý Đông Đình gọi điện tới. Cô dịu dàng lên tiếng: “Ừm, em đang ngồi ở quán cafe bên tay trái, anh tới đây đi!”

Cô vừa cúp máy, bà Thẩm liền hỏi: “Cháu đi với bạn à?”

“Không ạ, là chồng chưa cưới của cháu.”

“Ồ! Chúc mừng cháu, Tiểu Hứa!” Bà Thắm tuy rất bất ngờ nhưng vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

“Cô Thắm, cảm ơn lời chúc phúc của cô!

“Không biết cậu ấy làm nghề gì? Là đồng nghiệp với cháu à? Hay là bạn cũ?”

“Đều không phải ạ! Anh ấy là một người Anh gốc Hoa. Anh ấy từng đầu tư vào khách sạn nơi cháu làm việc nên chúng cháu mới quen nhau.”

“Nhà đầu tư?” Bà Thắm nói một câu đầy ẩn ý: “Có vẻ là người giàu đấy nhỉ! Tiểu Hứa thật có phúc, sắp trở thành quý phu nhân rồi!”

Khương Kỳ Hứa gượng cười: “Anh ấy cũng coi như giàu có, nhưng quan trọng nhất là anh ấy đối với cháu rất tốt!”

“Vậy sao? Cháu lấy anh ta không phải vì tiền, mà vì anh ta tốt với cháu ư?” Bà Thắm cực kỳ tò mò về người đàn ông của Khương Kỳ Hứa: “Chẳng hay cậu ấy cảm tình con gì?”

“Anh ấy tuổi Tuất.”

Không hiểu là chênh nhau tới mấy giáp đây? Bà Thắm cười thầm trong bụng.

Quý Đông Đình đẩy cửa bước vào, Khương Kỳ Hứa đứng lên vẫy tay với anh. Bà Thắm hơi bất ngờ khi thấy một người đàn ông tuấn tú đang xách túi lớn túi nhỏ nhưng vẫn không hề mất đi phong độ trước mặt mình.

Anh hỏi cô: “Gặp người quen à?”

“Đây là cô Thắm.” Khương Kỳ Hứa giới thiệu với Quý Đông Đình rồi quay sang bà Thắm: “Cô Thắm, đây là chồng chưa cưới của cháu, anh ấy họ Quý.”

Khương Kỳ Hứa không muốn tiếp tục nói chuyện, bèn chào bà Thắm rồi khoác tay Quý Đông Đình rời đi. Nhìn thấy dáng vẻ cao quý của Quý Đông Đình, bà Thắm bỗng thấy trong lòng khó chịu. Con trai bà còn chưa tìm nổi một cô gái tử tế mà Khương Kỳ Hứa đã vớ ngay được một vị hôn phu đầy khí chất thế này sao? Bà bực bội rút điện thoại ra gọi cho Thắm Hoàn: “Tôi nay về nhà ăn cơm!”

“Tôi nay con cùng bạn gái đi ngắm sao băng, không về nhà đâu.” Thắm Hoàn đáp.

“Sao băng?” Bà Thắm càng thêm giận dữ: “Tiểu Hoàn...”

Thắm Hoàn thẳng thừng cúp máy.

Ra khỏi quán cafe, Quý Đông Đình giơ tay trước mặt Khương Kỳ Hứa: “Đưa túi cho anh!”

Khương Kỳ Hứa ngoan ngoãn nghe lời rồi khoác tay anh: “Kingsley, anh thật biết thương bạn gái!”

“Anh không thương bạn gái đến vậy đâu, đây là đãi ngộ đặc biệt dành cho bà xã đấy!”

Thấy Quý Đông Đình tay xách nách mang, Khương Kỳ Hứa cảm thấy hơi ngại: “Đưa bớt cho em đi!”

“Hứa Hứa, thể lực của bạn trai em tốt lắm! Cánh tay của anh cũng rất khỏe.”

Khương Kỳ Hứa phì cười.

Quý Đông Đình đổi giọng nghiêm túc: “Người đàn bà vừa rồi là ai vậy?”

“Mẹ của Thắm Hoàn “

“Không phải là bà ta tới thuyết phục hộ con trai mình đấy chứ?”

“Không phải đâu! Có lẽ cô ấy lo em vẫn còn nhưng nhớ Thắm Hoàn, rồi sẽ nối lại tình xưa với anh ta.”

“Đúng là lo bò trắng răng!” Quý Đông Đình nghiêm nghị nhìn Khương Kỳ Hứa: “Em sẽ không làm vậy, đúng không?”

Khương Kỳ Hứa chỉ cười mà không trả lời. Hai người đã hết duyên rồi sao còn có thể cùng bước chung trên một con đường được nữa?

Buổi tối trước hôm quay về thành phố S, cô bạn thân Trương Vy Vy gọi điện rủ Khương Kỳ Hứa tới tham dự buổi họp lớp: “Tiểu Hứa, cậu tìm được anh bạn trai giỏi giang như vậy mà không định ra mắt các bạn sao?”

“Có gì mà ra mắt kia chứ! Anh ấy có cả đồng榻 xấu đấy!”

“Thật sự không thể tới gặp bọn mình một lần ư?”

“Minh thật sự không đến đó được đâu. Ngày mai bọn mình quay về thành phố S rồi. Các cậu cứ chơi vui về đi!”

Trương Vy Vy tiếc nuối cúp máy.

Quý Đông Đình rất thính, tuy anh ở trong phòng sắp xếp quần áo nhưng vẫn nghe rõ mấy lời vừa rồi của Khương Kỳ Hứa. Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Thấy anh có cả đồng tạt xấu à?”

Khương Kỳ Hứa nhẹ nhàng bước vào, anh thuận tay bế cô lên. Cô vòng tay qua cổ anh: “Đương nhiên là vì anh quá xuất sắc nên em chỉ muốn giữ anh ở trong nhà thôi!” Cô đặt lên trán anh một nụ hôn: “Việc nhà làm rất tốt, đây là phần thưởng cho tối nay!”

Nhận được thông tin chín giờ tối sẽ có mưa Sao băng từ tổng đài, Khương Kỳ Hứa phấn khích hỏi Quý Đông Đình: “Chúng ta có nên đi xem không?”

Anh nhún vai: “Quý mỗ rất hân hạnh được đi cùng tiểu thư!”

Khương Kỳ Hứa dẫn Quý Đông Đình tới trường cấp ba của mình để ngắm Sao băng. Anh chở cô trên chiếc xe đạp cũ, hai người phải lượn lách giữa đám đông một lúc lâu mới tới được trường Thập Tam Trung A. Rất đông các bạn trẻ, trong đó chủ yếu là các cặp tình nhân đã đứng đợi ở đây. Quý Đông Đình dắt tay cô đến một vị trí đẹp, rồi còn chu đáo dặn dò: “Lát nữa nếu không nhìn được thì anh bế em lên!”

Khương Kỳ Hứa phì cười: “Em đâu phải trẻ con nữa!”

Anh giờ tay vò tóc cô.

Chờ mãi vẫn không thấy Sao băng đâu, nhiều người bắt đầu mất kiên nhẫn. Khương Kỳ Hứa hơi khát nên Quý Đông Đình chạy đi mua nước cho cô. Anh mới rời đi chưa bao lâu, một ngôi Sao băng bỗng bay vụt qua bầu trời. Khương Kỳ Hứa cảm thấy tiếc thay cho sự đen đui của Quý Đông Đình.

Giữa biển người, Thẩm Hoàn đột nhiên phát hiện ra Khương Kỳ Hứa đang một mình đứng đó ngẩng mặt lên trời. Anh ta vội vàng rẽ đám đông, tiến về phía cô. Nhưng khi chỉ còn cách cô chưa tới một mét, Thẩm Hoàn lại thấy cô phấn khích vỗ tay: “Kingsley, nhanh lên! Có Sao băng rồi!”

Quý Đông Đình bước tới, anh chẳng thèm quan tâm mấy thứ xung quanh mà mở ngay một chai nước đưa cho Khương Kỳ Hứa. Trước cảnh tượng này, Thẩm Hoàn chợt thấy trong lòng xót xa.

Sao băng càng lúc càng dày, những cặp tình nhân xung quanh bắt đầu hào hứng bày tỏ tình cảm. Đây là lần đầu tiên Khương Kỳ Hứa được tận mắt ngắm mưa Sao băng nên tâm trạng cô cực kỳ vui sướng. Cô liếc nhìn Quý Đông Đình rồi ngửa cổ hét thật to: “Quý Đông Đình, em yêu anh!”

Cô gái của anh mới uống thuốc kích thích hay sao mà tự dưng lại bạo dạn thế này? Trước lời bày tỏ ngọt ngào ấy, Quý Đông Đình dường như sắp chết chìm trong hạnh phúc. Anh cố gắng bình ổn tâm trạng, hét lên trời cao: “Anh nghe thấy rồi!” Sau đó, anh ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai cô: “Anh yêu em!”

Niềm hạnh phúc giản dị như vậy mà vẫn khiến cho người khác phải ghen tị. Thẩm Hoàn ngoái đầu nhìn đôi tình nhân ấy lần cuối cùng rồi dứt khoát bỏ đi.

Sau khi trở về thành phố S, Khương Kỳ Hứa lập tức nộp đơn xin thôi việc. Chủ tịch của Mester tỏ ra hết sức thoải mái: “Nếu tôi là phụ nữ, tôi cũng sẽ lựa chọn như cô. Sau này cô vẫn định làm việc tiếp chứ?”

“Đương nhiên ạ! Tôi dự định tạm nghỉ một thời gian, vì ngoài công việc ra, tôi còn rất nhiều chuyện khác phải làm. Thật ra tôi cũng không muốn nghỉ việc, nhưng lại không thể thu xếp được.”

“Làm việc vốn là để phục vụ cuộc sống mà! Có thể sau này không còn cơ hội nữa, nhưng Mester luôn luôn mở rộng cửa chào đón cô trở lại!”

“Cảm ơn Chủ tịch Cố!”

Trước đây, Khương Kỳ Hứa luôn cảm thấy từ bỏ công việc này thật đáng tiếc, nhưng kể từ lúc tựa vào lưng Quý Đông Đình trên chiếc xe đạp cũ, cô bỗng nghĩ thông suốt một số chuyện. Cô cần phải tạm quên đi một số việc để theo đuổi thứ mà mình mong muốn nhất. Vốn dĩ kế hoạch nửa năm sau của Khương Kỳ Hứa chỉ toàn công việc, vậy mà bây giờ lại đổi thành kế hoạch sinh con. Hạnh phúc đúng là luôn gõ cửa vào lúc người ta không ngờ tới!

Khương Kỳ Hứa chờ mãi vẫn không thấy Quý Đông Đình cầu hôn. Liệu anh có định thực hiện tiết mục này nữa không? Cô lo lắng như vậy là vì vẫn còn áy náy chuyện lần trước đã bỏ lỡ buổi cầu hôn của anh. Cô muốn bù đắp cho anh, nhưng anh dường như đang bị mắc chứng “sợ cầu hôn”. Cô sốt ruột tới gặp Dean hỏi thăm tình hình.

Dean thở dài: “Quý tiên sinh muốn bỏ qua màn cầu hôn.” Kỳ thực, Dean rất muốn giúp quản gia Khương, chỉ có điều không biết nên làm thế nào.

Khương Kỳ Hứa buồn bã cúi đầu suy nghĩ một lát, chợt nảy ra một ý tưởng: “Hay là... tôi chủ động cầu hôn?”

“Không được đâu!” Dean vội vàng ngăn cản: “Nếu cô chủ động cầu hôn, sau này cứ tới dịp kỷ niệm ngày cưới, Quý tiên sinh nhất định sẽ khoe khoang với con mình rằng trước đây mẹ nó đã cầu hôn bố nó như thế nào.”

“Tôi cảm thấy chuyện này rất có thể.”

“Thật ra Quý tiên sinh rất ưa sử điện.”

Khương Kỳ Hứa vô cùng đồng tình với Dean, dù sao thì anh ta cũng hiểu rõ về Quý Đông Đình hơn cô. Thế là cả buổi chiều hôm ấy, cô vui vẻ ngồi nghe Dean kể lể về sếp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 11.4

Cô có một thắc mắc mãi đến bây giờ mới có cơ hội tìm hiểu: “Dean, cậu có biết vì sao Kingsley lại bỏ nghề y để chuyển sang làm kinh doanh không? Vì bố anh ấy ư?”

“Trời ạ, ông Quý đúng là bị vạ lây!” Dean tươi cười nhìn Khương Kỳ Hứa: “Cô vẫn chưa biết à?”

“Chưa. Mỗi lần tôi hỏi chuyện này, anh ấy luôn tìm cách chuyển sang một chủ đề khác.”

“Đó là vì nguyên nhân rất khó nói.”

Khương Kỳ Hứa tò mò nhìn Dean, cô cực kỳ trông chờ đáp án. Dean hắng giọng: “Cô phải giữ bí mật, chuyện này chỉ có hai chúng ta biết thôi đấy!”

Khương Kỳ Hứa gật đầu đảm bảo: “Dean, cậu cũng biết mà, tôi là người kín miệng lắm!”

Dean chậm rãi lên tiếng: “Sau khi tốt nghiệp, Quý tiên sinh vốn không định theo nghề kinh doanh của bố, nhưng hình như khoảng thời gian đó anh ấy sống không được như ý. Mặc dù được nhận vào bệnh viện tư nhân tốt nhất London, nhưng với tính cách kiêu ngạo và cái miệng cay độc của mình, anh ấy thường xuyên bị các bệnh nhân khiếu nại. Cuối cùng, anh ấy bị Viện trưởng sa thải.” Dean thản nhiên cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Khương Kỳ Hứa bật cười: “Đúng là Kingsley đáng thương, tôi rất thông cảm với anh ấy!”

“Suýt! Đây là một trong những thất bại lớn nhất cuộc đời Quý tiên sinh, thế nên anh ấy không muốn người khác biết cũng là điều dễ hiểu.”

Khương Kỳ Hứa kinh ngạc: “Một trong những?”

Dean gật đầu: “Còn một lần nữa, có lẽ là màn cầu hôn hụt hơn một năm về trước.”

Khương Kỳ Hứa cười gượng gạo: “Tôi rất xin lỗi!”

“Có lẽ con người càng giỏi giang lại càng sợ phải đối mặt với thất bại. Trong công việc, cho dù từng bị Viện trưởng sa thải, Quý tiên sinh vẫn có thể dễ dàng chuyển sang ngành nghề khác. Trong tình cảm, anh ấy từng phải ôm một nỗi đau lớn nhưng vẫn cố nín kéo. Quả gia Khương, chắc chắn là Quý tiên sinh rất yêu cô!”

Dean còn tiết lộ với cô một bí mật nho nhỏ: Trong quãng thời gian một năm sáu tháng hai người chia cách, Quý Đông Đình đã bay qua bay lại giữa London và thành phố S mười một chuyến, tính cả lần về nước này là mười hai.

Khương Kỳ Hứa tới giờ mới hiểu vì sao anh nói là anh vẫn luôn ở đây.

Rời khỏi chỗ Dean, Khương Kỳ Hứa đi qua một cửa hàng hoa. Lúc này, cô rất mong ngóng được gặp Quý Đông Đình, tiếc là anh có việc gấp nên vừa mới bay về London. Cô gọi điện thoại cho anh, anh bắt máy rất nhanh: “Hi, Hứa Hứa! Anh rất vui khi nhận được điện thoại của em! Em đang làm gì vậy?”

“Em đang mua hoa... Kingsley, anh thích hoa gì?”

“Hoa rum!”

“Thật trùng hợp, em cũng thích hoa rum!”

“Không trùng hợp đâu, vì em thích nên anh mới thích mà!”

Nghe được lời này, trong lòng Khương Kỳ Hứa ngọt ngào như vừa được rót mật. Cô thích hoa rum một phần vì nó tượng trưng cho tình yêu thanh cao và chung thủy trọn đời.

Không có người yêu ở cạnh bên, khoảng thời gian sau khi tan ca của Khương Kỳ Hứa bỗng trở nên vô vị. Cô pha một cốc cà phê rồi ra phòng khách ngồi

xem phim, chốc chốc lại nhìn sang chỗ ngồi trống không bên tay trái. Mối xa nhau chưa tới hai mươi tư tiếng đồng hồ mà cô đã thấy nhớ anh da diết, vậy mà phải đến ngày kia anh mới quay về. Cô buồn chán lên giường đi ngủ. Quý Đông Đình gửi cho cô một tin nhắn: Đừng nhớ anh quá! Chúc em ngủ ngon và mơ những giấc mơ đẹp!

Khương Kỳ Hứa mỉm cười, từ từ nhắm mắt lại.

Buổi tối thứ Năm, tạp chí Thương mại và du lịch đầy quyền lực tổ chức buổi lễ trao giải với quy mô lớn cho các khách sạn ở thành phố S tại khách sạn Thịnh Đình. Đây cũng là hoạt động cuối cùng của Khương Kỳ Hứa với tư cách là nhân viên của Mester.

An Mỹ tới nhà chọn lễ phục cho Khương Kỳ Hứa từ rất sớm. Cô ấy chọn đúng bộ váy màu xanh dương mà Quý Đông Đình mua cho cô. Khương Kỳ Hứa vui vẻ mặc váy rồi để An Mỹ trang điểm cho mình. Giữa chừng, An Mỹ bỗng nghẹn ngào: “Em không nhớ xa chị.”

“Chị cũng không nữa.” Khương Kỳ Hứa vô cùng xúc động: “Có cơ hội chị sẽ quay về thăm em.”

Trước khi rời khỏi Mester, Khương Kỳ Hứa đã giúp An Mỹ leo lên vị trí Giám đốc. An Mỹ là nhân viên do cô đích thân dạy bảo, cô rất mong cô ấy có thể tiến xa hơn nữa.

Năm giờ chiều, Dean tới đón Khương Kỳ Hứa. Anh ta cười tí mắt: “Khoảng bảy giờ Quý tiên sinh sẽ đến nơi. Từ giờ tới lúc đó, tôi có thể làm bạn đồng hành với cô không?”

“Vô cùng hân hạnh!”

Khương Kỳ Hứa cùng Dean bước vào hội trường. Người đầu tiên mà cô gặp là Lục Tự. Anh chúc mừng cô vì Mester đã lọt vào danh sách Một trăm khách sạn tốt nhất Trung Quốc, hôm nay cô tới đây để thay mặt Mester nhận giải thưởng danh giá này. Cô lịch sự cảm ơn rồi ngồi vào cho của mình. Trước mặt cô là vị trí của đại diện khách sạn Nam Việt, cô vừa liếc thấy ba chữ “Quý Đông Đình” thì nhận ngay được tin nhắn của anh: Đã tới sân bay.

Đọc xong tin nhắn, Khương Kỳ Hứa cất điện thoại vào túi xách. Cao Xảo Nhi ngồi ngay phía sau cô, Hà Vân ngồi bên cạnh cô ấy. Cao Xảo Nhi thì thào vào tai Khương Kỳ Hứa: “Chị ta cứ ở lì đây không chịu đi đấy! Mình mới nghe nói Ngụy Bắc Hải muốn tái hôn với vợ cũ.”

Khương Kỳ Hứa không phát biểu ý kiến về việc này. Cao Xảo Nhi hỏi thăm chuyện tình cảm giữa cô và Quý Đông Đình. Khương Kỳ Hứa chỉ thông báo một cách đơn giản: “Bọn mình sắp kết hôn rồi.”

“Kết hôn?” Gao Xảo Nhi là một người thẳng tính, cô ấy kéo tay Khương Kỳ Hứa: “Nhẫn cưới đâu?”

Khương Kỳ Hứa xấu hổ không biết nói gì. Cao Xảo Nhi áy náy nhìn cô: “Xin lỗi nhé!”

“Không phải là vẫn chưa cầu hôn đấy chứ?” Hà Vân đột ngột chen ngang. Chị ta còn cố tình đặt bàn tay đeo nhẫn cưới của mình lên thành ghế.

Quả thật, Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình đã lên kế hoạch cho một lễ cưới đáng nhớ tại đất nước Ý xinh đẹp. Số lượng khách mời hạn chế cũng đã được lên danh sách cả rồi mà. Khương Kỳ Hứa đâu có nói dối, cô cũng không hề cho rằng thiếu nhẫn cầu hôn là bớt đi hạnh phúc, nhưng giờ phút này, cô thật sự không biết nên làm thế nào cho đỡ ngượng.

Khương Kỳ Hứa đành nói đùa: “Mình cũng chẳng biết là anh ấy có định cầu hôn hay không nữa!”

Cao Xảo Nhi vội vàng an ủi cô: “Yên tâm đi! Quý tiên sinh là một người đàn ông lãng mạn, sao có thể không cầu hôn được chứ?”

Nhưng người đàn ông ấy bị mắc bệnh “sợ cầu hôn”, Khương Kỳ Hứa thầm thở dài.

Hà Vân nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, tâm trạng của chị ta bỗng trở nên tuyệt vời hơn bao giờ hết, ít ra thì chị ta đã từng được cầu hôn và bây giờ có thể vĩnh vào một lần trước mặt Khương Kỳ Hứa.

Khương Kỳ Hứa không muốn so đo với Hà Vân, chỉ mỉm cười quay đi chỗ khác.

Buổi lễ trao giải bắt đầu bằng một loạt giải thưởng phụ rồi mới tới mục chính. Khương Kỳ Hứa nhìn đồng hồ, đã sáu giờ năm mươi phút, liệu Quý Đông Đình có tới kịp không nhỉ? Lúc này, người dẫn chương trình xướng tên Thịnh Đình trong hạng mục Khách sạn thương vụ xuất sắc nhất, điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên, vì Thịnh Đình đã giữ vững danh hiệu này trong suốt mười năm qua. Lục Tự tươi cười bước lên nhận giải. Sau đó, anh ngồi xuống dãy ghế sofa trên sân khấu, tiếp nhận cuộc phỏng vấn ngắn chủ yếu về những vấn đề liên quan tới công việc. Câu hỏi cuối cùng mà Lục Tự nhận được là về chuyện tình cảm cá nhân. Anh chỉ đáp ngắn gọn: “Tùy duyên!” rồi đi về chỗ.

Giải thưởng tiếp theo là Những khách sạn xuất sắc nhất năm. Người dẫn chương trình xướng tên khách sạn Mester, Khương Kỳ Hứa xúc động đứng dậy. Lần này, cô đại diện cho Mester lên nhận giải thưởng cao quý nhất trong sự nghiệp của mình. Lúc Khương Kỳ Hứa nhận cúp lưu niệm, Quý Đông Đình đã xuất hiện ở hội trường. Anh vội vàng lao như bay đến đây, thậm chí còn chưa kịp mặc áo vest chỉnh tề. Cánh nhà báo vây quanh người đàn ông nổi bật trong bộ quần đen và áo sơ mi trắng, nhưng anh chỉ chú tâm đến người con gái đang đứng trên sân khấu.

Sau bài phát biểu cảm tưởng, Khương Kỳ Hứa cũng có một cuộc phỏng vấn nhỏ. Hôm nay cô thật sự rất đẹp! Quý Đông Đình ngồi bên dưới say mê ngắm nhìn người con gái của mình. Người dẫn chương trình hỏi Khương Kỳ Hứa vài câu về Mester rồi chuyển sang vấn đề tình cảm “Tổng Giám đốc Khương, chị có thể tiết lộ chuyện tình cảm của mình ở thời điểm hiện tại không?”

“Hiện tại tôi đang rất hạnh phúc.”

“Chỉ cảm thấy công việc liệu có xung đột với cuộc sống riêng tư không?”

“Có chứ! Trên đời này chẳng có việc gì hoàn hảo cả, quan trọng là phải biết lựa chọn thứ mà mình mong muốn nhất.”

“Chỉ đã bao giờ cảm thấy tiếc nuối vì điều gì chưa?”

“Đã từng!” Có lẽ vì từng phải hối tiếc nên cô càng thêm trân trọng hiện tại có anh bên mình.

Khương Kỳ Hứa đi xuống, Quý Đông Đình đứng dậy ôm cô ngay trước mắt mọi người.

Giải thưởng vàng của năm, cũng là giải thưởng danh giá nhất, đã thuộc về khách sạn nghỉ dưỡng Nam Việt. Quý Đông Đình đại diện Nam Việt lên nhận giải.

Anh quay về phía ống kính hôn lên chiếc cúp. Người dẫn chương trình mỉm cười, bắt đầu cuộc phỏng vấn: “Quý tiên sinh, xin hỏi anh đã có bạn gái chưa? Tôi báo danh có được không?”

“Rất tiếc, tình cảm của tôi và bạn gái rất tốt!” Quý Đông Đình vui vẻ tiết lộ: “Tôi sắp kết hôn rồi.”

Cả hội trường xôn xao. Cô MC cũng hết sức kinh ngạc: “Quý tiên sinh có thể kể về chuyện tình yêu của mình được không? Tôi nghĩ mọi người ở đây đều rất muốn nghe!”

Quý Đông Đình không trả lời câu hỏi ngay lập tức mà chỉ mỉm cười. Người dẫn chương trình thấy vậy bèn bổ sung: “Đó chắc hẳn là một chuyện tình vô cùng lãng mạn!”

“Đúng là rất lãng mạn!”

“Tôi bắt đầu ngưỡng mộ cô gái may mắn ấy rồi đây!” Cô MC nở nụ cười rạng rỡ: “Tôi đoán là có rất nhiều cô gái muốn được yêu Quý tiên sinh.”

“Ồ, tại sao vậy?”

“À... Tôi nghĩ là vì mọi người đều muốn có một tình yêu khác biệt.”

“Thật ra, con đường tình yêu của tôi và bạn gái khá trắc trở. Cũng giống như các cặp tình nhân khác, ngoài những lúc ngọt ngào ra, chúng tôi cũng nghi ngờ lẫn nhau, cũng cãi vã nảy lửa... thậm chí chúng tôi đã từng chia tay.”

“Đã từng chia tay ư?”

“Trước đây, tôi luôn rất tự tin, mà có thể nói là tự phụ. Tôi luôn cho rằng tình yêu của Quý Đông Đình này sẽ thật khác biệt, sẽ rực rỡ hơn bình thường, bởi vì tôi xuất sắc hơn những người đàn ông khác mà!”

Phía dưới có người bật cười, Khương Kỳ Hứa cũng cười, còn Dean cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng nữa.

Người dẫn chương trình tiếp tục suy đoán: “Sau đó có lẽ đã xảy ra chuyện gì phải không?”

“Đúng vậy, sau đó đã xảy ra một chuyện vô cùng đáng tiếc. Tôi đã bị đá kích tới mức gục ngã, cũng chính vì chuyện đó mà hai chúng tôi chia tay.” Giọng nói của Quý Đông Đình đầy thương cảm: “Chúng tôi đã xa nhau một năm sáu tháng.”

“Thật là đáng tiếc!” MC cảm thán.

“Cô cũng cảm thấy đáng tiếc phải không? Thời gian vô cùng quý giá, trong vòng một năm sáu tháng đó có thể làm được rất nhiều việc, cũng có thể tạo ra biết bao điều ngọt ngào và hạnh phúc.” Quý Đông Đình ngừng một lát mới nói tiếp: “Nhưng giờ đây, tôi lại rất cảm kích quãng thời gian xa cách ấy! So với rất nhiều đôi tình nhân khác, tôi cảm thấy bản thân mình cực kỳ may mắn khi chỉ cãi nhau với bạn gái duy nhất một lần. Mặc dù chia tay, nhưng cả hai chúng tôi đều sống trong đau khổ khi luôn không ngừng nhớ nhung đối phương.”

“Quý tiên sinh, anh dám chắc là bạn gái mình cũng nghĩ như vậy chứ?”

Khương Kỳ Hứa mỉm môi cười. Cô rất đồng tình với anh về khoản cảm kích quãng thời gian chia tay, nhưng còn về sau thì...

Câu hỏi này thật sự quá mất mặt! Dean lại được thêm một phen không góc đầu lên nổi.

Quý Đông Đình nhìn về phía Khương Kỳ Hứa, quả quyết gật đầu: “Tôi chắc chắn!”

“Thật ngưỡng mộ tình yêu của hai người! Nếu bạn gái anh xuất hiện tại đây, anh có điều gì muốn nói với cô ấy?”

Cô ấy thật sự đang ở đây... Quý Đông Đình nở nụ cười ngượng ngáp: “Xin lỗi! Tôi chưa chuẩn bị...”

Cô MC nhìn Quý Đông Đình với vẻ mặt mong chờ. Khương Kỳ Hứa bỗng thấy trong lòng rạo rực. Cô có cảm giác tất cả những người biết chuyện của hai người đều đang dồn hết sự chú ý về phía mình. Dean ngồi bên cạnh thâm hô hào ủng hộ Quý tiên sinh.

Quý Đông Đình suy tư một lúc rồi hắng giọng: “Vì một số hiểu lầm mà chúng ta đã có những lúc đau buồn và tiếc nuối, nhưng anh rất cảm kích quãng thời gian chia xa đó, nó đã khiến anh hiểu được thứ gì mới là quan trọng và cần phải trân trọng. Cũng chính nhờ những trải nghiệm đó, chúng ta mới có cơ hội tự trưởng thành, mới biết suy nghĩ cho người mình yêu, mới nhận ra đối phương là duy nhất và cố gắng trở thành một nửa thích hợp của người ấy... Cuối cùng, anh yêu em, Hứa Hứa!”

Trong vườn hoa trên tầng cao nhất của khách sạn nghỉ dưỡng Nam Việt, điệu nhạc chậm dần rồi kết thúc, Khương Kỳ Hứa dừng lại trong vòng tay Quý Đông Đình. Anh cúi xuống hôn cô, cô nhắm mắt đáp lại. Khi bờ môi mềm mại của anh chạm vào môi cô, Khương Kỳ Hứa cảm nhận được Quý Đông Đình đang cầm tay trái của mình lên.

Trái tim Khương Kỳ Hứa đập dồn dập, không lẽ là anh đeo nhẫn cầu hôn cô sao? Cho dù anh không cầu hôn thì cô vẫn rất hạnh phúc, nhưng nếu được cầu hôn thì sẽ càng viên mãn hơn. Cô vội mở mắt nhìn xuống cô tay nặng trĩu của mình, thì ra anh vừa lồng vào tay cô một chiếc vòng đeo tay.

Quý Đông Đình vuốt tóc cô: “Cái này anh nhờ Dean nhặt lại từ thùng rác, em có thích không?”

Thùng rác ư? Khương Kỳ Hứa ngước nhìn anh, cất giọng khô khốc: “Thích!”

Sáng sớm hôm sau, đã quá giờ thức giấc như mọi ngày mà Khương Kỳ Hứa vẫn chưa dậy, Quý Đông Đình bèn nhẹ nhàng lấy ra một chiếc nhẫn giấu dưới gối, vẫn là “Ngon lửa xanh” năm xưa. Anh cẩn thận kéo cánh tay trái của Khương Kỳ Hứa ở trong chăn ra, đang định hành động thì anh không kìm được ho lên một tiếng. Mí mắt cô khẽ động khiến anh căng thẳng tới mức mặt đỏ tía tai. Chờ một lúc không thấy cô động dậy nữa, Quý Đông Đình mới thận trọng lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của Khương Kỳ Hứa. Sau đó, anh cúi đầu, đặt một nụ hôn lên ngón tay thon dài của cô: “Hứa Hứa, làm vợ anh nhé?”

Lúc này, Khương Kỳ Hứa mới mở to đôi mắt và nhắm chặt nãy giờ ra, cô nở nụ cười ngọt ngào rồi ôm chầm lấy Quý Đông Đình: “Kingsley, em đồng ý!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Ngoại truyện 1: Bến đỗ hạnh phúc

Anh có thể tưởng tượng ra điều hạnh phúc nhất là được cùng em già đi mỗi ngày. Một ngôi nhà lớn, hai đứa con đáng yêu, và một chú chó con trung thành. Rồi mỗi sáng thức dậy, được nhìn thấy em thân yêu.

Thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng yêu thương mãi bền lâu.

Hôn lễ của Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình được tổ chức tại thành phố Verona ở phía Bắc nước Ý, địa điểm là do Quý Đông Đình quyết định, bởi vì những nơi mà Khương Kỳ Hứa lựa chọn đều bị anh dùng đủ mọi lý do để bác bỏ. Cô vốn không đặt nặng chuyện hôn lễ diễn ra ở đâu và như thế nào, nhưng anh lại khác, anh luôn đặt ra những yêu cầu cực cao, vì anh không muốn có bất kỳ thiếu sót nào trong lễ cưới duy nhất của cuộc đời mình. Rốt cuộc, trong khoảng thời gian chuẩn bị hôn lễ của họ, người đau khổ nhất chính là Dean. Anh ta phát một khi phải thỏa mãn ông chủ khó tính, thậm chí chẳng còn hứng thú với việc kết hôn nữa.

Hai ngày trước lễ cưới, Quý Đông Đình đưa Khương Kỳ Hứa tới nơi cử hành hôn lễ dạo chơi. Cô đứng trên ban công, tựa vào ngực anh ngắm cảnh đêm tuyệt đẹp, đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Nghe nói hai ngày trước lễ cưới đàn ông thường hối hận. Kingsley, anh có như vậy không?”

Quý Đông Đình cốc đầu Khương Kỳ Hứa: “Nếu cô dâu không phải là em, có lẽ anh sẽ hối hận.”

Khương Kỳ Hứa nở nụ cười ngọt ngào, đọi câu hỏi ngược lại của anh. Nhưng chờ mãi không thấy anh nói gì, cô đành chủ động lên tiếng: “Anh không hối lại em à?”

Quý Đông Đình cắn vào tai cô: “Không hối! Dù em có hối hận thì anh vẫn phải cưới em!”

Cô ôm chặt lấy người đàn ông của mình, anh dịu dàng vuốt tóc cô. Chắc chắn bọn họ sẽ sống bên nhau dài lâu!

Bà Quý gọi điện tới rủ con trai và con dâu sang phòng mình chơi bài. Quý Đông Đình thẳng thừng từ chối: “Mẹ! Con và Hứa Hứa đều phải nghỉ ngơi!”

Thế nhưng, anh nào có cho cô nghỉ ngơi...

Cuối cùng, ngày trọng đại đã đến. Hôn lễ của Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình được tổ chức theo nghi thức truyền thống ở địa phương, một lễ cưới đơn giản nhưng không kém phần lãng mạn. Số lượng khách mời rất hạn chế, chỉ có người nhà và bạn thân của hai người. Khương Kỳ Hứa mời cả An Mỹ và Trương Vy Vy tới dự.

Cô dâu, chú rể xúc động đọc lời tuyên thệ trước Chúa và đón nhận những lời chúc phúc tốt đẹp của mọi người. Tiếp đó, mọi người cùng nhau khiêu vũ rất vui vẻ. An Mỹ tung ảnh đám cưới lên weibo của mình, tuy lượng người theo dõi của cô ít đến mức thảm hại, nhưng với tốc độ lan truyền chóng mặt của internet, chẳng mấy chốc, những bức ảnh đó đã trở thành chủ đề nóng trên các mạng xã hội

Sau đám cưới như trong mơ, Quý Đông Đình và Khương Kỳ Hứa cùng nắm tay nhau bước vào cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Sau này có lẽ giữa họ sẽ phát sinh những mâu thuẫn, sẽ có lúc tranh cãi nảy lửa, nhưng hai người nhất định sẽ nắm tay nhau đi tới cuối con đường, giống như lời thề của họ ở giáo đường:

“Con, Quý Đông Đình, đồng ý lấy Khương Kỳ Hứa làm vợ, làm người bầu bạn và là người yêu duy nhất của mình trong cuộc đời này. Con nguyện yêu cô ấy, chung thủy với cô ấy suốt đời. Bất luận tương lai tốt đẹp hay tồi tệ, khó khăn hay vui vẻ, hai chúng con sẽ cùng nhau vượt qua, con sẽ luôn bảo vệ cô ấy.”

“Con, Khương Kỳ Hứa, đồng ý lấy Quý Đông Đình làm chồng của mình. Con nguyện yêu anh ấy, chung thủy với anh ấy suốt đời, dù nghèo khó, bệnh tật, gian khổ cũng không chia lìa. Chúng con sẽ sống bên nhau trọn đời trọn kiếp.”

Ngoại truyện 2: Quý Khai Nhan

Xin chào mọi người! Minh là Quý Khai Nhan, mọi người hay gọi mình là Princeton. Minh sinh ngày mùng một tháng Tư, là cậu bé thuộc cung Bạch Dương.

Mẹ mình tên là Khương Kỳ Hứa. Mẹ là một người phụ nữ xinh đẹp và dịu dàng. Minh cực kỳ thích ăn những món điểm tâm do mẹ chuẩn bị, chỉ có điều, từ sau khi mẹ đi làm thì không thể thường xuyên nấu nướng nữa. Thật ra, mình mong mẹ đừng đi làm, nhưng mình không thể suốt ngày nhõng nhẽo với mẹ giống như bố mình được.

Bố mình tên là Quý Đông Đình, mọi người hay gọi bố là Kingsley. Bố là một người cao lớn và vô cùng nghiêm khắc. Bố đặt ra yêu cầu rất cao cho mình, trong khi các bạn nhỏ khác còn đang được mẹ bón cơm cho ăn thì mình đã phải học cách dùng đũa. Hồi nhỏ mình thích ăn bốc, bố từng dọa sẽ chặt tay mình. Đương nhiên là mình không tin, nhưng cuối cùng, bố đã phạt mình một tuần không được uống nước hoa quả.

Mình nuôi một con chó có cái tên rất oai là Barton, nhưng kỳ thực, nó lại là một con chó nhát chột, gặp con mèo nhà hàng xóm mà cũng sợ. Mình nghĩ kiếp trước chắc nó là một con chuột nhắt.

Năm mình bốn tuổi, gia đình mình chào đón thêm một thành viên mới vô cùng quan trọng: em gái Quý Thụ Nhất, hay còn được gọi là Beenle. Mình chưa từng nói với công chúa nhỏ nhà mình rằng mình rất yêu em ấy. Mình đã dứt sữa và thay tã cho em rồi, còn được hôn lên trán em nữa. Khi em gái lớn hơn một chút, mình dạy em tập vẽ và đọc truyện cho em nghe. Nhưng thật đáng tiếc, em toàn gọi người “anh trai” là mình đây thành “cách cách”(*).

(*) Trong tiếng Trung, từ “anh trai” (gēgē) và “cách cách” (gégé) phát âm gần giống nhau, chỉ khác nhau một chút về thanh điệu nên rất dễ đọc nhầm.

Thật ra, mình không phải là một người anh trai nhẫn nại. Em gái luôn bám theo mình như cái đuôi, khiến mình nhiều khi cảm thấy phiền phức, nhưng nếu em không có em gái đi sau, mình lại rất khó chịu. Dù sao thì nhờ có em gái mà mình nhận ra rằng mình là một người hạnh phúc.

Mình muốn được mãi mãi làm anh hùng của em gái, làm cây đại thụ che chắn cho em, nhưng bố nói, mình chỉ là một cái cây non, còn bố mới là cây đại thụ của cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ngoại truyện 3: Mang thai

Điều mà Khương Kỳ Hứa mong mỏi nhất hiện nay là làm sao để sinh được một đứa con. Cô uống rất nhiều loại thuốc bổ, cả Tây y lẫn Đông y nhưng mãi vẫn chưa có tác dụng. Quý Đông Đình hiểu con cái là nỗi đau trong lòng cô, nhưng anh cũng chân thành khuyên cô đừng nên nghĩ ngợi quá nhiều. Anh tìm mọi cách khiến cô cảm thấy thoải mái, sáng nào cũng rủ cô chạy bộ, cuối tuần thì đi dã ngoại với những hoạt động nhẹ nhàng. Anh chăm sóc vợ tốt đến mức sắc mặt cô giờ còn hồng hào và tràn đầy sức sống hơn cả hồi thiếu nữ.

Khương Kỳ Hứa đã dần quen với thân phận Quý phu nhân, chỉ có điều cô phải cùng Quý Đông Đình tham gia rất nhiều buổi tiệc rượu. Ban đầu, cô nghĩ mọi việc khá đơn giản, nhưng đến khi thật sự trải nghiệm mới thấy chẳng dễ dàng chút nào.

Sau khi kết thúc buổi tiệc tối, Khương Kỳ Hứa cùng Quý Đông Đình về nhà tắm rửa. Cô nằm trên giường xem sách báo, đây là thói quen của cô trước khi đi ngủ. Quý Đông Đình sán lại gần, hôn lên cổ cô. Ý của anh đã rất rõ ràng, nhưng Khương Kỳ Hứa lại đẩy chồng ra rồi đưa cho anh xem bảng “kế hoạch chế tạo người”. Hôm nay là ngày mười sáu, bên trên đánh dấu X, tức là không được làm.

Quý Đông Đình chẳng thèm quan tâm mấy thứ đó, anh vuốt ve mái tóc của cô: “Hứa Hứa đọc sách gì vậy?”

Khương Kỳ Hứa đặt quyển sách trong tay xuống rồi ôm lấy Quý Đông Đình: “Kingsley, anh hiểu được nỗi lòng của em mà, phải không?”

“Hứa Hứa, con cái không quan trọng!”

Khương Kỳ Hứa không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này, bèn nhắm mắt lại: “Em phải ngủ đây!”

Quý Đông Đình đành tắt đèn rồi ôm cô vào lòng.

Trong đêm tối tĩnh mịch, Khương Kỳ Hứa đột nhiên hỏi anh: “Kingsley, nếu như... Em nói là nếu như nhé! Nếu như em không thể mang thai... hay là chúng ta làm thụ tinh nhân tạo?”

“Không được! Chuyện gì anh cũng có thể đồng ý với em, ngoại trừ chuyện này.” Đây không phải lần đầu tiên Khương Kỳ Hứa đề cập tới việc ấy, nhưng Quý Đông Đình luôn kiên quyết phản đối, vì làm thụ tinh nhân tạo sẽ tổn hại rất lớn tới sức khỏe của người mẹ. Hơn nữa, cô và anh mới lấy nhau chưa tới nửa năm.

Quý Đông Đình phải sang Mỹ một tuần để xử lý công việc. Anh không nỡ xa vợ nên rất hy vọng Khương Kỳ Hứa có thể đi cùng mình, nhưng mấy hôm tới cô lại có một buổi hẹn không thể hủy được.

Khoảng thời gian anh đi công tác, Khương Kỳ Hứa cũng chẳng hề nhàn rỗi. Gần đây, cô bắt đầu tập đầu tư và cũng đã thu được không ít lợi nhuận.

Hôm nay, cô ở trong nhà vệ sinh rất lâu, hồi hộp chờ những vạch đỏ trên que thử thai. Cuối cùng, đến khi có kết quả, cô kích động không tin nổi vào mắt mình nữa. Khương Kỳ Hứa cố gắng đè nén tâm trạng vừa hết sức hoang mang lại vừa vui sướng tột độ của mình, lấy điện thoại gọi cho Quý Đông Đình.

Lúc này, Quý Đông Đình đang chủ trì một cuộc họp quan trọng. Nhận được điện thoại của cô, anh lịch sự cáo lỗi rồi ra ngoài nghe máy. Cô hân hoan thông báo tin mừng cho anh, sau đó sực nhớ ra không biết là mình có làm phiền anh hay không. Cô thở thê: “Kingsley, hiện tại anh có bận không?”

“Không bận!” Trái tim Quý Đông Đình khẽ run lên, anh mỉm cười, dịu dàng nói: “Hứa Hứa, đợi anh về!”

Khương Kỳ Hứa tưởng phải đến thứ Tư Quý Đông Đình mới quay lại, không ngờ thứ Hai anh đã đáp máy bay riêng về tới London. Thấy sắp vội vội vàng vàng, Dean sợ rằng trong nhà đã xảy ra chuyện không hay nên thấy rất bất an. Quý Đông Đình trấn an anh ta bằng một thông báo ngắn gọn: “Việc riêng của tôi, cậu không cần lo lắng!”

“Cậu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Dean thậm chí còn lôi cả quan hệ cậu - cháu ra để hỏi thăm anh.

Quý Đông Đình chỉ vỗ vai anh ta rồi quay đầu đi thẳng. Dù anh không mê tín, nhưng tốt nhất nên để sau ba tháng mới thông báo tin vui. Trước những chuyện liên quan tới hạnh phúc, anh luôn rất cẩn trọng. Hơn nữa, chuyện này cũng chưa chắc chắn, vẫn cần phải xác minh lại.

Khương Kỳ Hứa đang cùng người giúp việc làm bánh ngọt ở trong bếp bỗng nghe thấy tiếng xe ô tô. Cô bé giúp việc nhanh nhẩu chạy ra mở cửa, Khương Kỳ Hứa cứ nghĩ là bà Quý tới nên cũng rửa tay ra đón tiếp. Cô vừa đi đến phòng khách đã thấy Quý Đông Đình bước vào cửa. Cô thoáng ngạc nhiên, sau đó chạy tới ôm chầm lấy anh: “Chẳng phải anh nói ngày kia mới về cơ mà?”

Quý Đông Đình vuốt tóc cô: “Anh muốn về với em sớm hơn một chút.”

Trong bệnh viện tư nhân số một ở London, Quý Đông Đình ngồi đối diện với bác sĩ phụ khoa mà anh tin tưởng nhất, đồng thời cũng là đồng nghiệp cũ của anh, Emir. Cô ấy bình tĩnh thông báo: “Thai nhi rất khỏe mạnh, nhưng có rất nhiều việc cần lưu ý, điều này chắc anh cũng biết!”

Quý Đông Đình cảm ơn Emir rồi ra ngoài, anh nhìn thấy Khương Kỳ Hứa đang thấp thòm lo âu trên ghế chờ. Anh tiến lại gần cô, dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn: “Hứa Hứa, em muốn đặt tên gì cho con của chúng ta đây?”

Khương Kỳ Hứa kích động không thốt nên lời.

Anh vuốt ve gương mặt cô: “Hứa Hứa, em tuyệt lắm!”

“Kingsley, anh cũng rất tuyệt!”

“Đương nhiên, anh chắc chắn là rất tuyệt!”

Khương Kỳ Hứa phì cười trước vẻ tự tin và đáng yêu của anh.

Căn nhà trên đường Bishop của Quý Đông Đình vốn có một quán gia và hai người giúp việc, nhưng kể từ ngày Khương Kỳ Hứa mang thai, trong nhà đã xuất hiện thêm một “vị quán gia” khó tính mang họ Quý nữa. Quả thật, Quý Đông Đình chăm sóc cho vợ con vô cùng chu đáo.

Chưa đầy hai tháng sau, cuối cùng thì bà Quý và Dean cũng được biết tin vui này.

Dean rầu rĩ nhìn sắp: “Lẽ nào anh sợ tôi ngưỡng mộ nên mới không nói ra hay sao?”

“Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi!” Quý Đông Đình thờ ơ.

Ngay sáng hôm sau ngày biết tin, bà Quý lập tức tới thăm con dâu. Ai cũng hân hoan chờ đón đứa bé trong bụng Khương Kỳ Hứa.

Thi thoảng, Khương Kỳ Hứa lại nhớ tới giấc mơ về bé trai năm xưa. Cô nói với chồng: “Em nghĩ là con trai.”

Quý Đông Đình phản bác: “Anh lại nghĩ là con gái.”

Thế là hai người đánh cược một trận. Kết quả, tuần thứ mười hai Khương Kỳ Hứa đi khám, giới tính của em bé được xác định là nam. Đến tuần thứ mười sáu, bọn họ đã đặt xong tên cho con. Em bé có tên đầy đủ là Quý Khai Nhan, tên tiếng Anh là Princeton, dự kiến thời gian chào đời là vào tháng Ba năm sau.

Mẹ chồng và nàng dâu cùng ngồi nghiên cứu về cung hoàng đạo, bà Quý tỏ ra vui mừng: “Princeton có lẽ thuộc cung Song Ngư, sau này nó có thể sẽ trở thành một nhà thơ lãng mạn.”

“Thế thì thật đáng tiếc, con ghét nhất là cung Song Ngư đấy!” Quý Đông Đình không thể ưa nổi cung Song Ngư, vì một kẻ tình địch gian ác nào đó của anh cũng thuộc cung này.

Vì câu nói trên mà Khương Kỳ Hứa giận Quý Đông Đình suốt cả buổi tối. Con trai cô thuộc cung Song Ngư thì đã làm sao nào? Có đắc tội gì với anh không?

Đúng là tâm trạng phụ nữ mang thai luôn thay đổi thất thường, Quý Đông Đình chẳng biết phải làm sao nữa.

Bạn nhỏ Quý Khai Nhan dường như cũng biết bố không thích mình thuộc cung Song Ngư, thế nên dù đã quá ngày dự sinh mà vẫn không chịu chui ra. Quý Đông Đình muốn làm bố đến phát điên lên rồi, vậy mà thằng nhóc này vẫn ngoan cố nằm trong bụng mẹ. Anh xoa bụng Khương Kỳ Hứa: “Lẽ nào con giận anh rồi chăng?”

Ngày Cá tháng Tư, Khương Kỳ Hứa vừa ngủ dậy đã bị Quý Đông Đình lừa một vố. Cô nằm trên giường, lẩm bẩm: “Em nhất định sẽ lừa lại anh!”

Quý Đông Đình dương dương tự đắc: “Từ nhỏ tới giờ anh chưa từng bị lừa trong ngày này.”

Khương Kỳ Hứa đỡ cái bụng nặng nề ngồi dậy, Quý Đông Đình ân cần giúp cô thay quần áo. Kể từ khi cô mang thai, anh lúc nào cũng hết sức chu đáo và cẩn thận.

Sau bữa trưa, Khương Kỳ Hứa ra vườn đi dạo. Được một lúc thì Quý Đông Đình đi đến, anh ngắt một bông hoa hồng đưa cho vợ đang ngồi nghỉ trên ghế. Khương Kỳ Hứa đột nhiên kêu lên: “Kingsley, hình như em sắp sinh rồi!”

“Hứa Hứa, Cá tháng Tư vui vẻ!”

“Em thật sự sắp sinh rồi mà!”

Quý Đông Đình mất vài giây phân tích biểu cảm trên gương mặt Khương Kỳ Hứa, sau đó, anh vội vàng bế cô vào phòng sinh đã được chuẩn bị sẵn ở trong nhà. Anh vừa đi như bay vừa hét lớn: “Emir, nhanh lên! Vợ tôi sắp sinh rồi! Y tá, mau chuẩn bị đi!”

Người hộ lý bế một bé trai kháu khỉnh tới trước mặt ông bố trẻ: “Quý tiên sinh có muốn bế không?”

“Cảm ơn! Không cần!” Quý Đông Đình lo lắng đến phát ngốc, nhất thời không dám bế con trai mình.

Về sau, khi cậu bé Quý Khai Nhan biết được chuyện này đã không ngừng thắc mắc tại sao. Cậu suy nghĩ rất lâu rồi chân thành hỏi bố: “Có phải vì bố chưa bao giờ nhìn thấy đứa trẻ nào đáng yêu như con nên mới không dám bế con, đúng không?”

Quả nhiên là hai bố con mà! Cái tính tự tin một cách thái quá này đích thị là di truyền từ Quý Đông Đình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Ngoại truyện 4: Những mẫu chuyện vụn vặt đời thường

Chủ nhật, ngày mùng 3 tháng 3, trời nắng...

Quý Đông Đình mở mắt nhìn người phụ nữ nằm bên cạnh, bảy năm qua, cô và anh vẫn luôn hạnh phúc như thuở ban đầu. Cô đã sinh cho anh một hoàng tử nhỏ và một công chúa đáng yêu, cô đã khiến cho cuộc sống của anh càng trở nên viên mãn hơn. Tối qua, Khương Kỳ Hứa vừa từ Paris trở về, giờ cô

vẫn hơi mệt nên chưa muốn dậy ngay. Cô giơ tay ôm chặt eo Quý Đông Đình, cất giọng mềm mại: “Kingsley, em muốn ngủ thêm nửa tiếng nữa!”

Quý Đông Đình không thể cưỡng lại được kiểu làm nũng thế này. Anh cúi xuống hôn lên trán cô: “Nửa tiếng nữa anh qua gọi em.”

Mặc xong bộ quần áo thể thao, anh đi tới căn phòng ở đối diện, nhẹ nhàng gõ cửa. Công chúa nhỏ của anh vẫn còn đang ngái ngủ: “Bố, chào buổi sáng!”

“Chào con!” Quý Đông Đình mỉm cười bế con gái lên, cô bé dụi mắt, mơ màng hỏi: “Bố ơi, hôm nay chúng ta ra ngoại ô đúng không ạ?”

“Đúng rồi! Nhưng mà Beenle phải dậy nhanh lên!”

Cô con gái dễ thương của Quý Đông Đình nghiêm túc gật đầu. Bảo mẫu tới giúp Beenle thay quần áo. Cô bé ngồi trên giường ngân nga bài hát Tôi yêu Thiên An Môn - Bắc Kinh mà anh trai mới dạy cho mình. Anh trai đã được tới Thiên An Môn cùng mẹ một lần rồi, đến khi nào thì Beenle mới được đi đây?

Quý Đông Đình ngồi đọc báo trên sofa trong phòng khách. Cậu cả Quý Khai Nhan không biết từ đâu chạy vào, hào hứng nói: “Bố! Con có thể cùng đi với mọi người bằng ván trượt được không ạ?”

Quý Đông Đình không từ chối.

Mặc dù Khương Kỳ Hứa rất buồn ngủ, nhưng Nhất Nhất của cô đã đến đánh thức mẹ: “Mami, hôm nay chúng ta đi du xuân đấy!” Cả Khai Nhan và Thụ Nhất đều bắt chước thằng bé người Hongkong mới chuyển tới cạnh nhà gọi mẹ là mami.

Khương Kỳ Hứa bế con gái lên giường: “Cho mami thêm mười phút nữa, được không?”

Cả gia đình bốn người ngồi quây quần bên bàn ăn dùng bữa sáng. Sau đó, họ cùng ra xe, bắt đầu chuyến du xuân. Quý Đông Đình cầm lái, Khương Kỳ Hứa ngồi trên ghế lái phụ, còn cô con gái nhỏ Beenle ngồi trên ghế trẻ em ở băng ghế sau.

Con trai muốn khoe mẽ kỹ thuật trượt ván nên không chịu lên xe. Quý Đông Đình hạ cửa kính xuống, thò đầu ra nói với cậu bé: “Chúc con may mắn! Nhưng bố nói trước với con một việc, chúng ta sẽ đến Guildford, ngồi tàu hỏa cũng phải mất khoảng một tiếng đồng hồ.”

Quý Khai Nhan đã bước lên ván trượt, xuất phát trước một bước rồi. Quý Đông Đình thấy vậy bèn rồ ga, chiếc SUV của anh bỏ lại con trai với khoảng cách khá lớn.

Mười phút sau, Quý Đông Đình đỗ xe bên đường. Cô con gái bé nhỏ chớp mắt hỏi bố: “Hức hức... Anh trai đâu mất rồi?”

Quý Đông Đình bế cô bé lên, chờ đợi. Một phút sau, con trai anh cầm ván trượt trong tay, thở hồng hộc chạy tới: “Cuối cùng cũng đuổi kịp mọi người rồi!”

Cậu bé trèo lên xe, đón lấy chai nước mẹ đưa, vừa tu ừng ực vừa oán trách: “Bố! Sao bố không bảo con là phải đi qua một đoạn đường đá chứ?”

Quý Đông Đình mỉm cười nhìn về phía trước: “Không phải lúc nào bố cũng đi trước dò đường cho con đâu, con hiểu chứ?”

Cả gia đình đã có một ngày nghỉ tuyệt vời ở Guildford. Đến tận khi hoàng hôn buông xuống, họ mới lên xe quay về nhà.

Thứ Hai, ngày 4 tháng 3, trời nhiều mây chuyển mưa...

Thời tiết London thật thất thường, hôm qua còn nắng to mà đến sáng nay trời đã chuyển sang âm u rồi. Khương Kỳ Hứa dậy sớm chuẩn bị sách vở cho Quý Khai Nhan mới phát hiện ra thằng bé không hề làm bài tập về nhà.

Cô rất tức giận cầm quyển vở bài tập đi xuống nhà. Quý Khai Nhan và bố đang ăn sáng. Khương Kỳ Hứa ngồi xuống ghế, Quý Khai Nhan tươi cười: “Mami, chào buổi sáng!”

Nhìn thấy quyển vở bài tập trên tay mẹ, cậu bé lập tức hiểu ra vấn đề, bèn trung ra vẻ mặt vô tội: “Mami uống chút sữa đi!”

“Tại sao con không làm bài tập?” Khương Kỳ Hứa cố kiềm chế để không nổi nóng.

Quý Khai Nhan cúi đầu, uống một hớp sữa rồi nhỏ giọng nói: “Con xin lỗi, mami! Con quên mất!”

Khương Kỳ Hứa ra hiệu cho chồng dạy bảo con trai. Anh cầm quyển vở lên, lật xem mấy trang rồi xé luôn: “Nếu đã không muốn làm, thì sau này không cần phải làm nữa!”

Khương Kỳ Hứa và Quý Khai Nhan nhất thời câm nín.

Vì hơi mệt sau buổi du xuân hôm qua, nên đến giờ cô con gái Beenle của họ vẫn còn chưa dậy. Quý Đông Đình đến công ty, tiện đường chở con trai đi học.

Ngồi trên xe, Quý Khai Nhan thở thê: “Cảm ơn bố!”

“Không cần khách sáo! Vì bố sẽ mua thêm cho con nhiều vở bài tập hơn nữa. Quyền mà bố vừa xé thật sự quá dễ!”

“Con biết ngay là bố chẳng hiền từ như thế đâu mà!”

Khương Kỳ Hứa đang mặc quần áo cho con gái thì nhận được điện thoại của Khương Tu Hồng. Sau khi cô sinh con, quan hệ giữa hai bố con cô cũng thân thiết hơn hẳn. Beenle làm nũng: “Ông ngoại, con nhớ ông quá!”

“Ông ngoại cũng nhớ Nhất Nhất lắm!”

Beenle đã mặc xong chiếc váy len màu vàng và được mẹ tết cho hai bím tóc rất xinh. Cô bé lăm dáng trước màn hình điện thoại rồi hỏi: “Ông ngoại, con có xinh không?”

“Xinh lắm! Nhất Nhất của ông ngoại là xinh gái nhất!”

Beenle cười khanh khách: “Ông ngoại, khi nào thì ông mới sang thăm Nhất Nhất?”

“Việc này à... Ông ngoại xong việc sẽ bay đến chỗ Nhất Nhất và Nhan Nhan ngay!”

Khương Kỳ Hứa lấy điện thoại từ tay con gái đang vui sướng nhảy tung tung trên giường: “Bố cũng phải giữ gìn sức khỏe, tuổi đã cao rồi, đừng chỉ mãi mê làm ăn!”

“Được, bố biết rồi!”

“Thuốc con gửi bố có uống đúng giờ không đấy?”

“Có, có...”

Buổi trưa, Khương Kỳ Hứa bế con tới chỗ Quý Đông Đình để cùng đi ăn cơm. Quý Khai Nhan đáng thương thì phải ăn trưa muộn vì bị thầy giáo phạt can tội không làm bài tập về nhà.

Gần tối, London mưa tầm tã. Quý Khai Nhan trở về với mái tóc ướt rượt. Khương Kỳ Hứa giúp con lau khô tóc, cậu bé nhân cơ hội xin lỗi mẹ: “Mami, sau này con nhất định sẽ hoàn thành bài tập về nhà đúng giờ!”

Khương Kỳ Hứa xoa mặt thẳng bé: “Con lên gác chơi đi, trời mưa đừng ra ngoài! Khi nào ăn cơm mẹ gọi con!”

Thứ Ba, ngày 5 tháng 3, mưa nhỏ...

Khương Kỳ Hứa bế con gái xuống nhà, Beenle vừa nhìn thấy bố liền giơ tay ra đòi bế. Cô bé vui vẻ kể cho bố nghe câu chuyện cổ tích hôm qua mới được nghe. Beenle là một bé gái vui vẻ, hoạt bát và có rất nhiều điểm giống Khương Kỳ Hứa. Còn Quý Khai Nhan lại được thừa hưởng diện mạo của Quý Đông Đình.

Buổi sáng, Quý Khai Nhan dậy muộn, vội vàng xuống nhà ăn sáng. Sau đó, cậu bé đưa ba cái thiệp mời do chính tay mình làm cho bố, mẹ và em gái: “Thứ Sáu tới, đội bóng của bọn con có một trận đấu. Hy vọng mọi người tới xem đông đủ, xin cảm ơn!” Dứt lời, cậu bé vui vẻ vẫy tay với người tài xế đang đứng ngoài cửa: “Hi, chú Savin! Có thể đưa cháu đi học không? Cháu bị lỡ mất chuyến xe buýt của trường rồi.”

Trong tám thiệp mà Quý Khai Nhan gửi cho mẹ chỉ ghi đúng một dòng tiếng Trung: Mẹ thân yêu! Hy vọng hai giờ chiều thứ Sáu này mẹ có thể tới sân vận động trường Anderle xem trận bóng đá của con! - Khai Nhan mãi yêu mẹ!

Khương Kỳ Hứa hẹn bà Quý đi mua sắm ở trung tâm thương mại Harold vào lúc chín giờ sáng. Quý Thụ Nhất đã lâu không gặp bà nội nên cứ quần lấy bà. Bà Quý bế cháu gái vào một cửa hàng quần áo trẻ em, Khương Kỳ Hứa đi theo sau hai người.

Lúc bà Quý đang mãi mê chọn đồ, cô nhân viên của cửa hàng đột nhiên cất lời khen: “Con gái của chị xinh xắn quá! Chắc là được ba tuổi nhì?”

Bà Quý cười không khép nổi miệng: “Cảm ơn!”

Cô nhân viên lại chỉ tay về phía Khương Kỳ Hứa đang đứng gần đó: “Em gái của chị phải không?”

Bà Quý gật đầu: “Đúng rồi, đúng rồi!”

Ra khỏi cửa hàng, bà Quý có chút áy náy: “Hứa Hứa, xin lỗi con nhé! Nhưng mẹ vui quá! Mẹ trẻ như vậy thật sao?”

Khương Kỳ Hứa thành thật trả lời: “Mẹ thật sự rất trẻ mà!”

“Nhưng có trẻ đến mức đó không?”

“Lần đầu tiên gặp mẹ, con cũng tưởng rằng mẹ là chị gái của Kingsley.”

“Có lẽ vì mặt mẹ tròn nên mới không bị già.”

Hôm đó, bà Quý cười suốt cả chặng đường về.

Thứ Tư, ngày 6 tháng 3, trời nhiều mây...

Quý Khai Nhan bị sốt nên phải xin nghỉ học một ngày. Vốn dĩ Khương Kỳ Hứa còn có việc phải làm, nhưng cô đã hoãn lại để ở nhà chăm con. Cô xuống bếp, tự tay nấu cháo cho con trai.

Quý Đông Đình và Beenle vừa ở bên ngoài về đã nghe tin Khai Nhan bị ốm. Anh ân cần hỏi thăm vợ về sức khỏe của con trai, còn Beenle đã nhanh nhẩu chạy lên gác thăm anh rồi.

“Anh, anh bị ‘sốt’ à? Anh ‘sốt’ phải không? Có khó chịu không?” Beenle phát âm vẫn chưa sôi nên nói từ ‘sốt’ thành ‘xốt’.

“Là sốt chứ!”

Beenle không hiểu lắm, chẳng phải đều như nhau cả sao? Cô bé cởi giày ra, vui vẻ trèo lên giường rồi trốn vào trong chăn của anh trai: “Lát nữa mẹ tới tìm, anh cứ nói là không nhìn thấy em nhé!”

Quý Khai Nhan liếc nhìn đôi giày nhỏ xíu bên cạnh giường, khẽ ‘ừm’ một tiếng.

Năm phút sau, Khương Kỳ Hứa xuất hiện: “Khai Nhan, em con đâu rồi?”

Quý Khai Nhan rất biết bao che cho em gái nhỏ: “Con không biết!”

Khương Kỳ Hứa nhìn thấy đôi giày bên cạnh giường, liền tức chần lên để bế con gái ra: “Thôi nào, mẹ tìm được con rồi, không được quấy rầy anh nữa!”

Beenle không ngờ rằng mình bị mẹ phát hiện nhanh như vậy. Cô bé trầm trồ: “Mẹ thật lợi hại!”

Buổi chiều, Quý Đông Đình không đến công ty mà bảo trợ lý mang tài liệu tới nhà cho anh. Dean vừa đặt tài liệu trong tay xuống liền bế ngay cô công chúa của sếp lên rồi nịnh nọt cô bé thơm mình một cái. Beenle thơm Dean hẳn hai cái, anh ta khoái chí định thơm lại, nhưng Quý Đông Đình đã nhanh tay giành lại con gái: “Không cần đâu!”

Dean bị tổn thương vì hành động này của sếp.

Lúc Quý Đông Đình ngồi trong văn phòng phê duyệt tài liệu, Dean lên gác thăm bạn nhỏ Quý Khai Nhan. Xét về vai vế, Dean là anh họ của Quý Khai Nhan. Hai người cùng có chung niềm đam mê với bộ môn sinh vật học nên nhanh chóng trở thành bạn tốt. Quý Khai Nhan mừng rỡ chào đón Dean: “Dean, gặp được anh thật là vui! Anh đặc biệt tới thăm em sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Quý Khai Nhan hào hứng khoe với Dean một cái cây nhỏ xíu mà cậu bé mới trồng: “Có đẹp không ạ?”

“Nhỏ quá!”

“Nó sẽ lớn lên và ra hoa mà! Đây là quà sinh nhật em dành tặng Beenle. Thật mong nó sẽ mau lớn!”

Quý Khai Nhan bỗng nhiên khoác vai Dean như người lớn: “Dean, anh có bạn gái không?”

Kỳ thực, sau cuộc tình thất bại với cô bạn gái người Hà Lan, Dean vẫn chưa tìm được tình yêu mới, nhưng vì xấu hổ nên anh ta vẫn đỏ mặt gật đầu: “Đương nhiên là có!”

Dean ở lại dùng bữa cùng gia đình sếp. Quý Khai Nhan vô tình tiết lộ chuyện Dean có bạn gái khiến Khương Kỳ Hứa có vẻ bất ngờ. Quý Đông Đình không bình luận gì về sự việc ấy. Sau khi bữa ăn kết thúc, Quý Đông Đình tiễn Dean ra về. Thật hiếm khi Quý Đông Đình có lương tâm như lúc này, anh chân thành khuyên bảo Dean: “Đừng vì công việc mà từ bỏ cuộc sống, đó là hành vi của một kẻ ngu ngốc!”

“Oa! Đây là lời mà một ông chủ nên nói sao?”

“Cậu là cháu họ của tôi mà!”

Trên đường về, tâm trạng Dean có chút phức tạp. Thật ra, trong lòng anh đang vẩn vương một hình bóng... Anh trở nên thân thiết hơn với An Mỹ kể từ hôm đám cưới của Khương Kỳ Hứa và Quý Đông Đình. Tuy anh chưa từng hẹn hò với cô, hai người cũng chẳng mấy khi liên lạc, nhưng lần nào phải tới thành phố S, anh cũng mời cô đi ăn cơm. Năm ngoái, An Mỹ tỏ tình với Dean, tâm tình của anh khi ấy đang hết sức rối loạn, nên đã lấy danh nghĩa bạn bè để từ chối cô. Tháng trước, anh lại tới thành phố S và vẫn mời An Mỹ đi ăn. Lần này, An Mỹ không đến một mình mà còn dẫn theo một người đàn ông, nghe nói là chồng sắp cưới của cô.

Buổi tối, Khương Kỳ Hứa đang dựa vào lòng Quý Đông Đình say sưa chơi điện tử thì nhận được tin nhắn của An Mỹ: Giám đốc Tiểu Khương, em sắp kết hôn rồi.

Thứ Sáu, ngày 8 tháng 3, trời nắng..

Hôm nay là ngày Quốc tế phụ nữ, thế nên, mới sáng sớm Khương Kỳ Hứa đã nhận được rất nhiều quà. Con trai tặng cô một chiếc khăn, con gái tặng cô một bông cẩm chướng, còn chồng yêu thì tặng cô chiếc mũ lưỡi trai có chữ ký của ngôi sao bóng đá mà cô yêu thích. Tuy rằng Quý Đông Đình không vui khi thấy vợ cứ xuýt xoa một gã đàn ông khác trước mặt mình, nhưng anh vẫn phải cắn răng lấy lòng cô.

Quý Khai Nhan vô cùng hào hứng đi đến trường. Chiều nay, cậu bé có một trận bóng khá quan trọng. Vì sợ bố mẹ quên mất nên bạn nhỏ Khai Nhan không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Ồ cung thể thao Anderle nhé!”

“Một giờ chiều là bắt đầu rồi.”

“Nếu mọi người không tới, con sẽ giận đấy!”

...

Khương Kỳ Hứa và con gái ngồi trên xe, chăm chú lắng nghe thành tích môn thể dục của Quý Đông Đình thời còn đi học. Chợt nhớ tới trong một quyển sách tâm lý có viết phụ nữ nên khen chồng thật nhiều, nhất là trước mặt con cái, Khương Kỳ Hứa bèn không tiếc lời tâng bốc Quý Đông Đình: “Kingsley, anh thật lợi hại! Kiếp trước nhất định là em đã giải cứu cả dải Ngân Hà nên kiếp này mới gặp được anh!”

Beenle bé nhỏ chớp mắt nhìn mẹ: “Mami, dải Ngân Hà là gì vậy?”

Quý Đông Đình giải thích cho Beenle từ Trái đất tới hệ Mặt trời, rồi từ hệ Mặt trời tới dải Ngân Hà một cách hết sức sinh động. Một người đàn ông thiếu kiên nhẫn như anh mà cũng có thể kiên nhẫn giảng giải cho con gái chẳng khác gì người dân chương trình thiếu nhi như vậy ư? Khương Kỳ Hứa mỉm cười nhìn hai bố con trò chuyện.

Năm đó, vì cô cố chấp muốn sinh Beenle mà giữa cô và anh đã xảy ra cuộc chiến tranh lạnh đầu tiên kéo dài hơn năm ngày. Thật may là ông trời đã ban cho vợ chồng cô một cô con gái đáng yêu như thế này.

Trên khán đài ở sân vận động của trường học đa phần là phụ huynh học sinh. Đội Hải Tặc của Quý Khai Nhan hôm nay sẽ đối đầu với đội Chim Ưng ngang tài ngang sức. Quý Đông Đình để con gái ngồi lên lòng, ba người nhà họ cùng tập trung dõi theo Quý Khai Nhan đang chạy tung tăng khắp sân bóng. Beenle chưa hiểu chuyện gì, nhưng khi anh trai ghi bàn, thấy bố mẹ nhiệt liệt hoan hô nên cô bé cũng hào hứng hò reo. Đến lúc đội bạn đá vào, cô bé cũng hét lên cùng đám đông: “Anh giỏi quá!”

Quý Đông Đình mỉm cười, thom con gái một cái: “Con gái ngọc, vừa rồi thật ra anh con không giỏi lắm đâu!”

Sang đến hiệp hai, đội Hải Tặc chơi áp đảo và đã hạ gục đội Chim Ưng.

Buổi tối, cả gia đình họ ra ngoài ăn mừng chiến thắng của Quý Khai Nhan. Cậu bé nhanh nhẩu tranh công với bố: “Bố! Kiếp trước chắc chắn là bố đã cứu cả dải Ngân Hà nên mới sinh được một đứa con trai lợi hại như con!”

“Không, bố đã giải cứu cả hệ Ngân Hà nên mới gặp được mẹ con, còn con chỉ là chất dẫn xuất mà thôi.”

Beenle chưa hiểu chuyện nhưng rất thích thắc mắc: “Beenle cũng là chất dẫn xuất ạ?”

Quý Đông Đình dịu dàng nhìn con gái: “Đương nhiên là không!”

Beenle bỗng òa khóc: “Tại sao con không phải là chất dẫn xuất? Hu hu hu...”

Quý Đông Đình thật chẳng biết nên làm sao nữa.

Thứ Bảy, ngày 9 tháng 3, trời đang nắng chuyển sang mưa...

An Mỹ tới London, Khương Kỳ Hứa đương nhiên phải tiếp đón cô ấy thật chu đáo. Vì vậy, hôm nay, Quý Đông Đình ở nhà trông con cho vợ đưa bạn đi chơi. Mấy năm nay, sự nghiệp của An Mỹ rất phát triển, từ một cô trợ lý nhỏ, giờ An Mỹ đã đứng trong hàng ngũ lãnh đạo cấp cao giàu kinh nghiệm của Mester. Khương Kỳ Hứa và An Mỹ thông dong dạo bước trên quảng trường. An Mỹ kể cho cô rất nhiều chuyện ở thành phố S.

“Cao Xảo Nhi làm thụ tinh nhân tạo và đã sinh được một cặp song sinh rất đáng yêu.”

“Cô ấy gửi ảnh cho chị xem rồi.”

“Lục Tự đã tái hôn, em cũng tới dự hôn lễ. Vợ mới của anh ấy có vẻ được lắm!”

Khương Kỳ Hứa mỉm cười, Lục Tự xứng đáng có được một người con gái tốt.

Khi nghe An Mỹ nói chuyện về Hà Vân, Khương Kỳ Hứa chẳng có cảm giác gì. Nghe nói, sau khi ly hôn với Ngụy Bắc Hải, chị ta đi bước nữa và rồi lại chia tay.

“An Mỹ, kể chuyện của em đi!”

“Em chi thế này thôi, thật sự chẳng có gì đáng nói!”

“Nói về người mà em sắp lấy làm chồng ấy!”

An Mỹ ghen hòng. Anh ta chỉ đơn thuần là người mà cô sẽ kết hôn cùng thôi. Hai người đều đến tuổi dựng vợ gả chồng, lại gặp nhau đúng lúc nên quyết định rất chóng vánh. An Mỹ thở dài: “Thật ra em muốn được kết hôn với người mình yêu, nhưng người ta không hề yêu em, em cũng không thể cưỡng ép được.”

Dean rất thích trẻ con, nên cứ có cơ hội là anh ta lại đến nhà Quý Đông Đình để chơi đùa với hai cục cưng. Vừa nãy, mấy anh em chơi trốn tìm với nhau vô cùng vui vẻ. Sau một hồi chạy nhảy, Dean mệt nhoài ngồi xuống cạnh Quý Đông Đình: “Giám đốc Khương đâu ạ?”

“Cô ấy dẫn trợ lý cũ của mình đi thăm thú London rồi.”

“An Mỹ?” Dean hết sức kinh ngạc.

“Đúng vậy! Nghe nói cô ấy sắp kết hôn.”

Dean bỗng trở nên trầm mặc.

Quý Đông Đình nhìn người cháu họ: “Sao nào? Cậu cũng muốn kết hôn hả?”

Dean hít sâu một hơi: “Tôi muốn kết hôn với An Mỹ!”

Quý Đông Đình buông một câu: “Bệnh hoạn!”

Dean cảm thấy đúng là mình đã bị bệnh mất rồi, hơn nữa còn là bệnh không hề nhẹ chút nào. Anh ta nắm chặt tay Quý Đông Đình: “Cậu, giúp cháu có được không?”

Quý Đông Đình bỗng trở nên cực kỳ lương thiện: “Được thôi! Tôi nay tôi có thể cho cậu ở lại đây.”

“Vậy thì có ích gì?” Dean thấy sếp của mình thật sự rất khó hiểu.

Quý Đông Đình chẳng thèm trả lời.

Khương Kỳ Hứa và An Mỹ bị mắc mưa nên về nhà rất sớm. Quý Đông Đình bảo con trai tới rủ hai người đến bể bơi. Lúc gặp Dean ở đó, Khương Kỳ Hứa phát hiện ra An Mỹ có vẻ ngượng ngập.

An Mỹ đương nhiên qua đêm tại nhà Khương Kỳ Hứa, Quý Đông Đình tìm đại một lý do để giữ Dean lại. Hai người họ được sắp xếp ở phòng cạnh nhau, ban công cũng rất gần nhau.

Nửa đêm, Dean bắt chước Quý Đông Đình năm xưa, cũng mò ra ngoài hiên gấp một loạt máy bay giấy, rồi phi hết sang ban công phòng An Mỹ.

Chỉ có điều, đối với một người ngủ rất say như An Mỹ, chiều này chẳng có tác dụng gì, hại cho Dean cả đêm không tài nào chọn nổi mắt.

Hôm sau, An Mỹ thức giấc, đẩy cửa bước ra ban công, thấy khắp nơi toàn là máy bay giấy. Cô cúi xuống, mở một chiếc ra xem, trên đó viết: Xin lỗi em! Nếu bây giờ anh mới nói rằng anh yêu em, liệu anh có còn cơ hội không?

Mẫu truyện 1

Khi em gái còn chưa ra đời, bạn nhỏ Quý Khai Nhan đúng là ông vua con trong nhà, nhưng ông vua con này cũng biết sợ bố. Một buổi tối nào đó, bạn nhỏ Quý Khai Nhan uống sữa no nê xong bèn ôm chặt lấy mẹ. Quý Đông Đình ở bên kia giường nhủ mảy mà nhìn con trai.

Cậu bé tinh nghịch bỗng nảy ra một ý tưởng, bèn tay nhỏ ra dấu trên người mẹ: “Bên trái là của bố, bên phải là của con, bố không được cướp của con...”

Quý Khai Nhan còn chưa kịp nói hết câu đã bị bố “quăng” ra khỏi cửa. To gan thật, còn dám phân chia vợ của Quý Đông Đình này cơ đấy!

Con trai đáng thương vừa đập cửa vừa gào khóc: “Mẹ ơi, dẫn con đi tìm bố đi! Hu hu hu...”

Khương Kỳ Hứa định ra dỗ con, nhưng bị Quý Đông Đình ngăn lại: “Không sao đâu, lát nữa nó ngừng khóc sẽ có người trông mà!”

Khương Kỳ Hứa nhìn Quý Đông Đình với vẻ khó tin: “Con khóc dữ như vậy mà anh không thấy đau lòng sao?”

Quý Đông Đình không dám nói với cô rằng, anh thật sự chẳng đau lòng chút nào.

Khương Kỳ Hứa dứt khoát ngồi dậy, miệng lầm bầm: “Em dẫn con đi tìm bố đi!”

Mẫu truyện 2

Quý Khai Nhan là một người anh trai tốt, rất biết quan tâm tới em gái. Khi em gái đã biết nói, cậu bé quyết tâm dạy em mình học thuộc ba trăm bài thơ Đường. Nhưng trong mắt Quý Khai Nhan thì những bài thơ này thật sự quá đơn giản, thậm chí là nhạt nhẽo, thế nên, cậu bé đã đọc cho em gái nghe bài thơ cổ mà gần đây cậu mới khám phá ra.

Sau một tuần chật vật, cô em gái đáng thương vẫn chưa thuộc nổi hai câu đầu. Quý Khai Nhan cảm thấy rất thất vọng, bèn đi tìm bố: “Bố! Bố chắc chắn Beenle là con ruột của bố đấy chứ?”

Quý Đông Đình bỏ dở công việc đang làm, nghiêm nghị răn đe con trai: “Khai Nhan, bố trình trọng thông báo con một điều, đợi khi con lớn thêm một chút nữa, con sẽ ý thức được câu hỏi vừa rồi của mình nghiêm trọng đến mức nào.”

“Nhưng sao em lại ngốc vậy chứ? Con đã dạy suốt một tháng trời rồi mà em vẫn không nhớ nổi một bài thơ”

“Con đã dạy em cái gì?”

“Con dạy em bài Ly tao(*) do thần tượng Khuất Nguyên của con viết.”

(*) Ly tao: Là một trong những bài thơ nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc do Khuất Nguyên (340 TCN - 278 TCN) sáng tác. Đây là một tác phẩm bất hủ của ông. Tác phẩm gồm 370 câu tả tâm sự của tác giả.

Hai bên thái dương của Quý Đông Đình khẽ giật một cái, anh ném tập tài liệu trong tay về phía con trai, nghiêng răng kèn kẹt: “Con bắt con gái bỏ học thuộc bài Ly tao à? Con đang cố tình làm khó em gái con đúng không?”

Mẫu truyện 3

Một hôm, bạn nhỏ Quý Khai Nhan dùng tài khoản của mẹ để lên mạng. Rất nhiều người nhắn tin cho mẹ, trong đó có một người tên là Thẩm Hoành: “Ừt khi thấy em lên mạng, gần đây vẫn ổn chứ?”

Tiếng Trung của Quý Khai Nhan cũng khá, nhưng đánh máy vẫn gặp chút khó khăn. Cậu bé chật vật mãi mới trả lời được: “Rất tốt, chỉ có điều Quý Đông Đình hơi đáng ghét một chút!”

“Hắn ta làm gì mà đáng ghét? Nếu hắn ta dám bắt nạt em, anh sẽ lập tức sang London dạy cho hắn ta một bài học.”

Quý Khai Nhan thành thật trả lời: “Người ấy hay hét vào mồm ‘em’ lắm!”

Thẩm Hoành im lặng suy nghĩ một lúc rồi đưa ra đề nghị: “Bật webcam được chứ?”

“Chắc chắn rồi!” Quý Khai Nhan nhấn nút đồng ý với lời mời bật webcam của Thẩm Hoành, sau đó nhe răng cười rất tươi: “Hi, chào chú!”

Thẩm Hoành không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của anh ta vào lúc này nữa.

Mẫu chuyện 4

Dean phải tìm giúp Quý Đông Đình một bản hợp đồng cũ. Bình thường, Quý tiên sinh luôn để những thứ quan trọng trong ngăn thứ ba của tủ bảo hiểm ở văn phòng. Dean mở ngăn kéo, không chỉ tìm được thứ mình cần, mà còn phát hiện ra một tờ cam kết của Giám đốc Khương.

Anh ta tò mò mở ra đọc trộm: Điều khoản thứ nhất: Khương Kỳ Hứa bảo đảm không được vô duyên vô cớ tức giận với Quý Đông Đình. Điều khoản thứ hai: Khương Kỳ Hứa không được tùy tiện nói cười với người đàn ông khác. Điều khoản thứ ba: Khương Kỳ Hứa lúc nào cũng phải đặt Quý Đông Đình ở vị trí đầu tiên, thế không bao giờ thay đổi.

Cái gì đây? Dean không tài nào tin được là Giám đốc Khương lại có thể ký cái loại giấy cam kết bất công như thế này.

Đúng là chính tay Khương Kỳ Hứa đã ký bản cam kết ấy trong một lần say rượu. Về sau, Khương Kỳ Hứa định tìm cách hủy chứng cứ, thế nên Quý Đông Đình mới mang nó từ nhà tới công ty lưu giữ.

Lời cuối sách: Chim và cá

Vào năm mười bốn, mười lăm tuổi, lần đầu tiên đọc được tập thơ Những con chim bay lạc của Tagore, tôi đã rất thích thú. Dẫu rằng khi ấy, tình yêu đối với tôi vẫn còn là một khái niệm mơ hồ, nhưng tôi vẫn đau lòng vì một vài câu thơ:

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này

chính là tình yêu giữa cá và chim

Một con bay lượn trên bầu trời, còn một con

chỉ biết ngược nhìn từ lòng biển khơi.

Chẳng phải những câu thơ đầy bi thương nhưng cũng hết sức lãng mạn này chính là những đúc kết về tình yêu đó sao?

Đó có thể là mối thương thầm dành cho cậu bạn học cùng cấp ba với bạn. Cậu ấy từng mượn tẩy của bạn, còn bạn từng chép bài của cậu ấy. Cậu ấy biết rất nhiều chuyện đáng xấu hổ của bạn, nhưng lại không biết rằng bạn thích cậu ấy. Thời gian trôi qua thật nhanh, trong một buổi họp lớp nào đó, nghe cậu ấy hát bài Mười năm(*), bạn bỗng phát hiện ra hai người đã không gặp nhau suốt mười năm trời. Bạn có cuộc sống của bạn, cậu ấy có ước mơ của cậu ấy. Bạn thậm chí còn không biết, người ấy liệu có từng thích mình hay không.

(*) Bài hát gắn liền với tên tuổi của nam ca sĩ nổi tiếng Trần Dịch Tấn.

Đó cũng có thể là hai con người thuộc về hai thế giới khác nhau nhưng lại yêu nhau cuồng nhiệt, giống như Hứa Hứa và Kingsley. Duyên phận đã cho họ gặp nhau, còn tình yêu gắn chặt họ với nhau. Họ đã từng tranh cãi, từng chia cách, từng dùng những lời nói cay nghiệt nhất để làm tổn thương đối phương. Tình yêu có lúc rất ngọt ngào, nhưng đôi khi cũng khiến người ta phải đau khổ.

Trời đất bao la giống như khoảng cách giữa một người với người trong mộng của mình. Tuy cô đơn giữa biển người mênh mông, nhưng bạn không muốn tạm bỏ, không muốn từ bỏ, chỉ một lòng một dạ hướng về người ấy. Mặc dù chưa biết đối phương còn cách mình bao xa, bạn vẫn cam tâm tình nguyện đợi chờ và hy vọng.

...

Câu chuyện của Hứa Hứa và Kingsley, từ sự rung động ban đầu tới khi tình yêu nảy nở sau cuộc trùng phùng bất ngờ thật lãng mạn và đáng yêu. Tôi cho rằng, tình yêu của họ đẹp nhất là khi hai người đứng cảm đối diện với trái tim của mình. Lúc đó, họ đã không còn là chim trời và cá biển nữa.

Những lời cuối truyện hơi bi đát, nhưng tôi thật sự vui mừng vì Hứa Hứa và Kingsley đã có được hạnh phúc mỹ mãn. Tôi thích sự ngay thẳng và chân thành của Kingsley, cũng rất quý sự lương thiện và kiên cường của Hứa Hứa. Mặc dù họ phải xa cách trong một khoảng thời gian khá dài, nhưng cuối cùng, hạnh phúc vẫn tìm đến với họ.

Mong rằng hạnh phúc cũng sẽ gõ cửa nhà các bạn!

Câu chuyện tới đây là kết thúc. Cảm ơn các độc giả yêu quý đã đọc tới tận dòng này! Tiết tháng Tư thật đẹp, chúng ta cũng thật tuyệt vời!

Tùy Hân Châu

06.04.2014

Bạn đang đọc truyện *Em Là Tất Cả Những Gì Anh Khao Khát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.